

ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တပည့်ရင်း

လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး

သည်

ပိဋကတ်သုံးသွယ်တွင် ခုဒ္ဒကနိကာယ်အဝင်ဖြစ်သော
ထေရ်ဂါထာကျမ်းကို အဆန်းတကြယ်
အဓိပ္ပာယ်ထင်ရှားသော စကားအသွားအလာတို့ဖြင့်
မြန်မာပြန်ဆို ရေးသားအပ်သော

ထရီဘာသာပြန်

မထမတွဲ

မုံနှိပ်ဖြန့်ချိသူ

လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး၏

ဇနီး ဒေါ်အေး။

၂ ခုနှစ် ၅၆၊

ဒဂုံမဂ္ဂဇင်းနှင့် အေဝမ်းဗလင်း ကုမ္ပဏီ
ရန်ကုန်မြို့။

ကျေးဇူးရှင်
 လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
 တပည့်ရင်း
 လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး
 သည်

ပိဋကတ်သုံးသွယ်တွင် ခုဒ္ဒကနိကာယ်အဝင်ဖြစ်သော
 ထေရ်ဂါထာကျမ်းကို အဆန်းတကြယ်
 အဓိပ္ပါယ်ထင်ရှားသော စကားအသွားအလာတို့ဖြင့်
 မြန်မာပြန်ဆို ရေးသားအပ်သော

ထေရ်ဂါထာ သာပြန်

ပထမတွဲ

 မုံနှိပ်ဖြန့်ချိသူ
 လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ-ဦးမောင်ကြီး၏
 ဇနီး ဒေါ်အေး။

မူပိုင်ရှင်၊
 ဒဂုံ မဂ္ဂဇင်းနှင့် အေဝမ်းဗလင်း ကုမ္ပဏီ
 ရန်ကုန်မြို့။

ဝ နှင့် မ ဘ စ ဘ ပုံ နှိုင်း တို့ က် ။
အမှတ် ၁၃၉ - ၁၄၁၊ လမ်း - ၅၀
ရန်ကုန်မြို့ ။

၁၇၄၈

အမ်မေအေ - မဟာဝိဇ္ဇာ
လယ်တီပ နှိတ် - ဆရာဦးမောင်ကြီးပုံ။

ပဌမတွဲ မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	မျက်နှာ နံပါတ်
(က)	နိဒါန်းကိုပြဆိုခြင်း။	
(ခ)	ပဏာမဂါထာကိုပြဆိုခြင်း။	၁
	ကောနိပါတ်	
(၁)	ထေရိကာဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၅
(၂)	မုတ္တာထေရိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၁၈
(၃)	ပုဏ္ဏာထေရိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၃၂
(၄)	ထေရ် ၇ ပါးတို့၏ဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၃၉
(၅)	သုမုတ္တာထေရိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၄၉
(၆)	ဓမ္မဒန္တာထေရိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၆၅
	ကောနိပါတ်ထေရီဘာသပြန် ဦး၏။	
	— ၀ —	
	ဒုကနိပါတ်	
(၁)	အဘိဓမ္မပနန္ဒာဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၁၂၃
(၂)	အဒ္ဓကာသိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၁၃၆
(၃)	ဗိတ္တဝထေရိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၁၅၇
(၄)	အဘယမာတာဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၁၆၆
(၅)	အဘယထေရိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၁၈၅
(၆)	သာမာထေရိဝတ္ထုကိုပြဆိုခြင်း။	၁၉၉
	ဒုကနိပါတ်ထေရီဘာသပြန် ဦး၏။	

နိဒါန်း ။

ဘုန်းတော်သရဖူ၊ ဆောင်းတော် မူ၍၊ အောင်သူဥက္ကဋ္ဌ၊
မြတ်ထက်မြတ် ဖြစ်တော်မူသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊
ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဒေသနာ၊ ငါးဖြာသော နိကာယ်
တို့တွင် ခုဒ္ဒကနိကာယ်တွင် ပါဝင်သော၊ ထေရီဂါထာပါဠိတော်
မြတ်သည်ကား၊ အစ၏ကောင်းခြင်း၊ အလယ်၏ ကောင်းခြင်း၊
အဆုံး၏ကောင်းခြင်းတည်းဟူသော ကလျာဏဂုဏ်သုံးပါး။ ။
အနက်နှင့် ပြည့်ခြင်း၊ သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ ပြည့်စုံဘွယ်အလုံးစုံ
အကုန် ပြည့်စုံခြင်း တည်းဟူသော ပရိပုဏ္ဏဂုဏ်သုံးပါး။ ။
အပြစ်ဒေါသအမျိုးမျိုးတို့မှ စင်ကြယ်ခြင်း၊ မြတ်သော အကျင့်
နည်းလမ်းတို့ကို ညွှန်ပြနိုင်ခြင်း။ ဤသို့စသော ဂုဏ်တို့နှင့်
အလုံးစုံပြည့်စုံတော်မူပေသည်။

ထေရီဂါထာ ပါဠိ ကော်သည်၊ စုဏ္ဍိယ မဘက်၊ ဂါထာ
သက်သက်တို့ဖြင့်၊ ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဂါထာကျမ်း
လည်းဖြစ်ပေသည်။ ။ ရှင်တော်ဘုရား၊ သက်တော်ထင်ရှား
ရှိတော်မူသောအခါ၊ သံသရာဝဋ်ဘုံ၊ ကရုဏ်မြို့မှ၊ လွတ်ချန်
ကျော်လွှား၍၊ ထွန်ဖျားတိုင်ရောက်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ပေါက်တော်မူ
ကြကုန်သော ဝိသေသ ဘိက္ခုနီ၊ ထေရီ အကျော်အမော်တို့
သည်၊ မိမိတို့၏အဖြစ်များကို၊ မချွင်းမချန် အမှန်သဘောအားဖြင့်၊
ကိုယ်တိုင် ဟောကြားတော်မူအပ်သော ပါဠိတော်ကြီးလည်း
ဖြစ်ပေသည်။

ထိုပြင် ထေရီအပဒါန် ပါဠိတော်ကြီးလည်း ရှိပြန်လေရာ၊
ထိုပါဠိတော်သည် ထေရီဂါထာ ပါဠိတော်နှင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိအား
ဖြင့်၊ ဆက်သွယ်လျက်ရှိလေသည်။ ထေရီအပဒါန် ပါဠိတော်
သည်ကား၊ ဝိသေသထေရီဘိက္ခုနီ အရှင်မြတ်တို့သည်၊ ရှေးအခါ
ပါရမီဖြည့်ဆည်းဘူးခဲ့ရပုံ၊ ကုသိုလ်တရားကို ပွားများခဲ့ရပုံ၊

နိဒါန်း

ကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးပေးထူးထွေ ဆန်းပြားပုံများကို၊ ပြဆိုသော ပါဠိတော်ကြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထေရီ ဂါထာ ကျမ်းကို၊ အကျယ်အားဖြင့် ဘွဲ့ဆိုသော အဋ္ဌကထာ ဆရာကြီး သည်လည်း၊ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဆက်သွယ်တိုင်း၊ ဆက်သွယ်တိုင်း၊ ထေရီအပဒါန ပါဠိတော်များကို၊ ယူဆောင် ကိုးကား၍၊ ရေးသားတော်မူလေရာ၊ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပွားသော အဓိပ္ပါယ်များကို၊ ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ သိခွင့်ရပေ၏။

“ထေရီဂါထာ” ပါဠိတော်ကြီးကို၊ မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရခြင်း၏ အကြောင်းကိုဆိုသော် ဆန်းကြယ်သော ဝတ္ထုသွားနှင့် တကွ ရှင်တော်ဘုရား၏ ရွှေလက်ထက်တော်အခါ၊ အာဇာနည် ဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်တော်မူကြကုန်သော မိန်းမမြတ်တို့၏ အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို၊ မြန်မာအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့ သိရှိကြပြီးလျှင်၊ သဒ္ဒါတရားတိုးတက်ပွားများစေရန်၊ မိန်းမမြတ် အကျော်အစော်တို့၏ အလိမ္မာ နည်းနာနိဿယမျိုးကို၊ အတုခိုးကြစေရန်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်သက်ဆိုင်သော ဗဟုသုတတို့ကို ပွားများစေရန်၊ ခေတ်အားလျော်စွာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော စကားသွားတို့ဖြင့်၊ အဆန်းတကြယ် ရေးသားပါဟု၊ အချို့အချို့သော ဓမ္မကထိက ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်များ နှင့် တကွ၊ ပညာ ဗဟုသုတကို လိုကြကုန်သော အချို့အချို့လူပုဂ္ဂိုလ်မိတ်ဆွေများက၊ နှိုးဆော်တိုက်တွန်း တောင်းပန်ကြသောကြောင့် “ထေရီဘာသာခြုံနီ” ဟူသော အမည်နှင့်၊ ဤကျမ်းကို ပြန်ဆို ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပြန်ဆိုရာ၌ ထေရီ ပါဠိတော်ကို မူရင်းထားပြီးလျှင်၊ အဋ္ဌကထာကြီး ဘွဲ့ဆိုတော်မူသောအတိုင်း၊ ဝတ္ထုသွားများကို ရေးပါသည်။ ။ သုပြင်ဆိုင်ရာ၊ ဆိုင်ရာ၊ အချက်တို့၌၊ ထေရီ

နိဂါန်း

အပဓိနိပါဠိတော်မှ လာသော ဂါထာ ပါဠိတော်များကိုလည်း၊ ထည့်သွင်းတော်ပြုပါသည်။

မြန်မာစကားအသုံးအနှုန်းမှာ၊ အများလည်း ဘတ်ချင်စဘွယ် ရှိလေအောင်၊ အဓိပ္ပါယ်လည်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားလေအောင်၊ ခေတ်ကာလ၌ ယခုပစ္စုပ္ပန်ခေတ်အားလျော်စွာ၊ အသုံးပြုကြသော စကားပြောဆိုပုံ အနေအားဖြင့်၊ ရေးသား၍ ထားပါသည်။ ကျမ်းဂန်အသွားမျိုး၊ စာအသွားမျိုး၊ ရေးသားထားသည့် မဟုတ်ပါ။ ။ ထိုစကားသွားများမှာ၊ ကျွန်ုပ် ရေး သား ထားသော၊ (၁) ဒေသနာမဉ္ဇရိကျမ်း၊ (၂) သောတမာလာကျမ်း၊ (၃) သာဓုသုန္ဒရိကျမ်းတို့၌၊ ရေးသားအသုံးပြုသော စကားသွားအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤသို့အသွားအမျိုးနှင့် ရေးသားခြင်းအားဖြင့်၊ ခေတ်အားလျော်စွာ၊ ယပ်လွှဲတရား ဟောကြားတော်မူကြသော ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း၊ ဓမ္မဒေသနာ ကိစ္စတွင်၊ များစွာ အသုံးဝင်နိုင်ပါသည်။

ဤထေရ်ဘာသာပြန်နှင့် စပ်သွင်း၍၊ တော်ပြုရန် ရှိပြန်သည်မှာ၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ပြန်ဆို ရေးသား ထားရှိသော အခြားကျမ်းများလည်း ရှိပါသည်။ ။ ထိုကျမ်းများသည်ကား၊ (၁) ထေရဂါထာ ဘာသာပြန်ကျမ်း၊ (၂) ဝိမာနာတ္ထ၊ ဘာသာပြန်ကျမ်း၊ (၃) ပေ တ ဝတ္ထ၊ ဘာ သာ ပြန် ကျမ်း၊ (၄) သံယုတ်ဘာသာပြန်ကျမ်းများဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုကျမ်းတို့၌ အသုံးပြုသောစကားအသွားများမှာ ဤထေရ်ဘာသာပြန်ကျမ်းအသွားမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုပြင်သုတ္တန်နိပါတ် ဘာသာပြန်ကိုလည်းရေးသားထားရှိရာ၊ ထိုကျမ်း၏ဘာသာပြန်အသွားမှာ၊ ကျမ်းဂန်ရေးသားသော စကားအသုံးအနှုန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုဆိုခဲ့ပြီးသော ကျမ်းများကို၊ တဖြည်းဖြည်း ပုံနှိပ်လုပ်ဆောင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဤကဲ့သို့ ဘာသာပြန်ကျမ်းများကို၊ အရေးတကြီး ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့ခြင်းအကြောင်းမှာ၊ ယခုခေတ်အခါ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်

နိဒါန်း

ကြီးနှင့်သက်ဆိုင်သော၊ ပိဋကတ်တော်ကျမ်းဂန်များကို၊ ကြည့်ရှုလေ့လာသူများ နည်းပါး၍၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်သော စာမျိုးကိုသာ၊ အရေးကြီးစွာ လုံးပမ်းနေကြသော အချက်တို့ကို တွေ့မြင်ရပါသဖြင့်၊ ပိဋကတ်တော် ကျမ်းဂန်တို့ကို၊ အများဘတ်ချင်တွယ်ရှိအောင် ရေးသားခဲ့ပါလျှင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ တို့အား၊ သဒ္ဓါရှေ့သွား ကုသိုလ်တရားတိုးပွားခြင်း သာသနာရေးနှင့်သက်ဆိုင်သော ပညာဗဟုသုတများ တိုးပွားခြင်း၊ ဤကဲ့သို့သော အကျိုး တရား များ ကို၊ ထွန်းကားစေလိုသောသဘောအားဖြင့်၊ ရေးသားပြန်ဆိုရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော်၊ ဤကဲ့သို့ မြန်မာအမျိုးသား၊ မြန်မာအမျိုးသမီး၊ ဘုရား၏ အကျိုးကို၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် ရည်သန်ရင်းထား၍ ရေးသားအပ်သော ဤ ‘‘ဆေဒီ အာသာပြန် ကျမ်း’’ကို၊ အသီးအသီး လက်ကိုင်ထားကြပြီးလျှင်၊ ကြိုခဲလှစွာ သော ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးနှင့် ကြိုကြိုက်သည့်အခါ၊ သာသနာရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော အလိမ္မာကို၊ ကောင်းစွာ ပွားများနိုင်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။

လယ်တီ-ပဏ္ဍိတ

ဆရာ-ဦးမေခင်ကြီး

၁၂၈၈-ခု၊ ပြာသိုလ်လဆန်း ၄-ရက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တတိယနှိပ်ခြင်း။ ၁၃၁၆-ခု၊ ပြာသိုလ်။

ပဏာမ ဂါထာ ။

— ၀ —

- (၁) ဘဂဝန္တံ တိဝန္ဒာမိ၊ ဝါစာစိန္တေယျ သညတံ။
ပေါရိမာဂဓ သမ္ဘာသံ၊ ဓမ္မံ သံဃဉ္စ သာဒနံ။ ။
- (၂) လယ်တီထေရံ ဂုဏာဓာရံ၊ မမ မာဂဓ ဇာနဒံ။
ဝန္တေ တိက္ခာဘိ တိက္ခံတံ၊ မာဒိပ္ပိ ပဏှိတက်ရံ။ ။
- (၃) ဝိသုဒ္ဓါစာရ ထေရဉ္စ၊ မမ သက္ကဋ ဇာနဒံ။
ဝန္တေ ထိရာဘိ ထိရံတံ၊ ဝိတိပဿဒ္ဓိစေတသံ။
- (၄) ထေရိဂါထာတိ ယာပါဠိ၊ သေဋ္ဌထေရိဟိ ဘာသိတာ။
နိဗ္ဗာနမဂ္ဂံ သူစန္ဒိ၊ ဝိစိတ္တ ပဒဗျုဒ္ဓနိ။ ။
- (၅) တိဿာယ အဓိပ္ပါယ် ဟံ၊ မြန်မာဘာသာယ သုန္ဒရံ။
လိခိသံ တံ ဇနာသန္တာ၊ ပဿန္တုတုဋ္ဌမာနသာ။ ။
- (၁) အဘံ၊ လယ်တီ ပဏှိတ၊ နာမသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဝါစာစိန္တေယျသညတံ၊ မိန့်မြွက်ဟောကြား၊ စကားတော်အရပ်
ရပ်၌ မကြံစည်ကပ်၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ဝါစာအစိန္တေယျဂုဏ်
ထူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူပေသော။ ပေါရိမာဂဓသမ္ဘာသံ၊ တိုင်း
ကြီး ပြည်ကြီးတို့၏ အလေ့အလာ၊ လွန်စွာယဉ်ကျေးသော မဂဓ
ဘာသာဖြင့်၊ သာယာနာပျော်တွယ်ရှိအောင်၊ ဟောကြားမိန့်မြွက်
တော်မူလေ့ရှိပေသော။ ဘဂဝန္တံ။ ဘုန်းတော်ကြောက်စုံ၊ ဂုဏ်
တော်သခင်၊ ဘုရားရှင်ကို။ သာဒနံ၊ သဒ္ဓါဇောဦး၊ မနောမြူးလျက်၊
အထူးရှိသေစွာ။ အဘိဝန္ဒာမိ။ စကြာဝဠာ၊ ကမ္ဘာမြေမိုး၊ မြန်းမြန်း

၂

ပဏာမ

ကျိုးမျှ၊ တန်ခိုးတော်အဖုံဖုံ၊ ဂုဏ်တော်အရပ်ရပ်ကို၊ ရည်မှတ်
ရိုက္ခိုးလျက်၊ ရှိခိုးဦးနှိမ်ပါ၏ဘုရား။ ဓမ္မဉ္စူ။ အမြတ်ဆယ်တော်၊
တရားတော်အပေါင်းကို၎င်း။ သံဃဉ္စူ။ သီလဝဉ္စူ။ အရိယသခင်၊
အရှင်သင်္ဃာတော် အပေါင်းကို၎င်း၊ သာဒနံ၊ သဒ္ဓါထက်မြက်၊
နှစ်သက်စေတနာ၊ ကြည်ညိုစွာ၊ အဘိဝဇ္ဇာမိ။ ခြောက်ပါး-ကိုး
ပါး၊ ဂုဏ်တော်များကို၊ ရှေ့သွားအာရုံ၊ ဝုပုံမြတ်နိုး၊ ဦးနှိမ်လျှိုး၍၊
ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏ ဘုရား။

(၂) မမ။ လယ်တံပဉ္စတ၊ နာမသမုတ်၊ အက္ခန္တိအား၊ မာဂဓ
ဇာနည်၊ မာဂပတာသာဉ္စူ၊ လိမ္မာကျမ်းကျင်၊ အမြင်ချင်းနင်း၊
ဥာဏ်အလင်းကို၊ ထံရင်းစက်မှောက်၊ ရောက်သည်ကစ၊ ယနေ့
ကျ၊ အောင်၊ နိဗ္ဗမပြတ်၊ ပေးသနားတော် မူတတ် ပေထသော။
မာဒိဋ္ဌိ။ ပညာမှေးမှိန်၊ အရှိန် သေးကွေး၊ အက္ခန္တိကဲ့သို့သော
သဘာဝါကလေးကိုပင် သော်လည်း။ ပဉ္စတကံ၊ ပဉ္စတဆင့်၊
အတန် မြင့်အောင်၊ ချီးမြှင့်ပြုပြင်တော်မူ ပတ်တတ်ထသော။ ဂုဏာ
မိ၊ သီလဖြေထု၊ ဓမ္မေသမာဓိနံ၊ ဝရနံပညာ အစပြာသည့်၊
များစွာ သိန်းသောင်း၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်အပေါင်းတို့၏ တည်
ရာလည်း ဖြစ်တော်မူပေထသော။ တိက္ခာဘိတိက္ကံ။ ထက်မြက်
သောသူတို့ထက်၊ ထွန်ဖျားထိပ်နင်း၊ မှန်ကင်း တံခွန်၊ ချွန်ထက်
ချွန်၍၊ အလွန်အပြူး အထူးထက်မြက်သော ဥာဏ်တော်သခင်
လည် ဖြစ်တော်မူပေထသော။ တံလယ်ဘိထေရံ ထိုကျေးဇူးရှင်
လယ်တံဆရာတော်မြတ်ဘုရားကြီးကို။ ဝဇ္ဇေ ဝဇ္ဇာမိ။ ဂုဏ်တော်
အလုံး၊ သိမ်းကျုံးစေ့စေ့၊ တမြေမြေလျှင် အောက်မေ့သောအား၊
ထိပ်ထက်ထား၍၊ ပွင့်တွားသဒ္ဓါ၊ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၃) မမ။ လယ်တံပဉ္စတ၊ နာမသမုတ်၊ အက္ခန္တိအား၊ သက္ကဋ
ဇာနည်၊ သင်သကမ္ပိနိတာသာဉ္စူ၊ လိမ္မာကျမ်းကျင်၊ အမြင်ချင်းနင်း၊
ဥာဏ်အလင်းကို၊ ထံရင်းစက်မှောက်၊ ရောက်သည်ကစ၊ ခုတိုင်ကျ၊
အောင်၊ နိဗ္ဗမပြတ် ပေးသနားတော်မူတတ်ပေထသော။ ထိရာဘိ
ထိရ၊ သမာဓိပဉ္စုရင် နံရံတည်ကြည်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ထက်၊ ပိုမို၍

ခိုင်ခံ့တော်မူပေထသော၊ ဝီတိပဿန္တိစေတသံ။ အမြဲနှစ်သိမ့်သော စိတ်နှလုံးတော်၊ အမြဲငြိမ်းချမ်းသော စိတ်နှလုံးတော်လည်း ရှိတော်မူပေထသော။ တံ ဝိသုဒ္ဓါစာရ ထေရဉ္စ။ ဝိသုဒ္ဓါစာရ ကဝိခဇ မဟာဓမ္မ ရာဇဝဓိရာဇဂုဏ်၊ သွန်းထုခပ်နှိပ်။ တံဆိပ်တော်သခင်၊ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တော်မူသော မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမ ဆရာတော်မြတ်ဘုရားကြီးကိုလည်း။ ဝန္တေ - ဝန္တမိ၊ ဂုဏ်တော်အလုံး။ သိမ်းကျုံးစေ၊ စေ၊ တမြေမြေလျှင်၊ အောက်မေ့သောအား၊ ထိပ်ထက်ထား၍၊ ညွတ်တွားသဒ္ဓါ၊ ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၄) သေဋ္ဌ ထေရီဟိ။ ကိလေသာ ကုန်ခန်း၍၊ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကြကုန်ပြီးသော ထေရီမြတ်ကြီးတို့သည်။ ဘာသိတာ၊ ကိုယ့်ဖြစ်ပုံအလားကို၊ ဟောကြားတော်မူအပ်သော။ ထေရီဂါထာတိ။ ထေရီဂါထာ အံမည်ရှိသော။ ယ ပါဠိ၊ အကြင်ပါဠိတော်မြတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိပေ၏။ သာ၊ ထိုထေရီဂါထာပါဠိတော်မြတ်သည်။ ဝိစိတ္တပဒေယျဒ္ဓနိ၊ ချီးမွမ်းစာတွယ်၊ ဆန်းကြယ်သော ပုဒ်ဗျည်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံတော်မူပေ၏။ နိဗ္ဗာနမဂ္ဂံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော။ လမ်းကောင်း၊ လမ်းမှန်၊ ကို။ သူစန္ဒြိ၊ ကောင်းစွာညွှန်ပြနိုင်ပါပေ၏။

(၅) တိဿာယ။ ထိုထေရီဂါထာ ပါဠိတော်မြတ်၏။ အဓိပ္ပာယ်။ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို၊ မြန်မာဘာသာယာ။ တိုင်းရင်းနွယ်လာ၊ မြန်မာဘာသာဖြင့်။ သုန္ဒရံ၊ ကြည့်တုန်း၊ ရှုတုန်း၊ ရှင်ပြီးသွေးဆောင်။ ကောင်းမွန်အောင်။ အဟံ၊ လယ်တီ ပဏ္ဍိတ၊ နာမသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။ လိမိ သံ၊ ရေးသားပါအံ့။ တံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ရေးသားလက်၊ သော ထေရီဘာသာပြန်ကို။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်း ဖြစ်တော်မူကြကုန်သော။ ဇနာ၊ လူများအပေါင်းတို့သည်။ တုဠမာနသာ၊ ရှင်လန်းဝင်းမြောက်သော စိတ်ရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပဿန္တ၊ သက်ကိုင်စွဲကာ၊ အပြီကြည့်ရှုတော်မူကြပါစေကုန်သတည်း။

ပဏာမပြီး၏။

ထေရီဘာသာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ကောနိပါဏ်။

(၁) ထေရီကာဝတ္ထု။

ရှေးအခါ ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာ၌ပင်၊ ကောဏာဂုဏ်မြတ်စွာ
ဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူခဲ့တယ်။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကလေး
တဦးဟာ၊ သာသနာတော်ကို အလွန်ကြည်ညိုလှသဖြင့်၊ ဘယ်လို
အကြံပေါက်လာသလဲ လို့ ဆိုတော့၊ “ဘုန်းတော် ကြီးလှသော
ရှင်တော်မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ပြီး ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမယ်။ ငါ့မှာ
ပစ္စည်းဥစ္စာကလဲများစွာမကြွယ်ဝတဲ့အတွက် သူဌေးကြီးများလို
ရွှေငွေတူတာ၊ ရတနာအမျိုးမျိုး ချယ်လယ်တဲ့ မဏ္ဍပ်အသီးတန်
ကြီးတော့ဖြင့် မဆောက်နိုင်ဘူး။ သို့ရာတွင် သူတပါးတို့
မဆောက်စဘူး၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်သော သစ်ခက်တဲနန်း
သဘွယ်ဖြစ်တဲ့ မဏ္ဍပ်ကြီးကို ဆောက်ပြီး၊ အလွန်မြှူစင်တဲ့ သဲများ
ကို ခင်းမယ်။ အထက်ကလဲ ပန်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်၊ မျက်နှာကြက်
လုပ်ပြီး၊ တင့်တင့် တယ်တယ်၊ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်အောင်၊
ချယ်လယ်မွမ်းမံမယ်” ဆဲ-သို့ကလို အကြံဖြစ်လာသတဲ့။

အကြံဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ မိမိတတ်စွမ်းသမျှ လှပတဲ့သစ်ခက်၊
သစ်ညွန့်၊ တွေကို စုဆောင်းပြီး “သစ်ခက်မဏ္ဍပ်ကြီး” ကို
ဆောက်လုပ်တယ်။ မဏ္ဍပ်တပြင်လုံးမှာ ခင်းထားလိုက်တဲ့ သဲဖြူ
တွေကလဲ ဖွေးနေတာပေါ့လေ။ မဏ္ဍပ်အမိုးမှာ ဖြိုးဖြိုးဝေအောင်၊
အထွေထွေ အရောင်အဆင်းရှိတဲ့၊ ပန်းမျိုးစုံတွေကို၊ မိတာနဲ့
မျက်နှာကြက်ကြီးလုပ်ထားလိုက်တဲ့အခါ၊ သူမဏ္ဍပ်ဟာ အလွန်

၆

ဆေးရုံအာသာပြန်

တရာ တင့်တယ်၍၊ ရှုချင်စဘွယ် ကောင်းနေတာပေါ့။ မြင်မြင်သမျှ လူအပေါင်းတို့ကလဲ မဏ္ဍပ်စီရင်ပုံ ကောင်းပါပေရဲ့။ သစ်ခက်၊ သစ်ညွန့်၊ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ချယ်လယ်ထားလိုက်တာ။ မြအဆင်းပမာ၊ လွန်စွာလှပပေတယ်။ ခင်းထားလိုက်တဲ့ သဲဖြူတွေကလဲ၊ ဘော်ဖြူခေါ်တဲ့ ငွေသင်ဖြူးကြီးကို၊ ခင်းထားသလိုပါပေဘဲ။ အရောင် အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ ပန်းတွေကို မျက်နှာကြက်ကြီး ကြက်ထားလိုက်တာကလဲ၊ ဖိန်ကြောင်မြသား ပုလဲပတ္တမြားချယ်တဲ့မျက်နှာကြက်ကြီးနှင့်တူပါပေတယ်။ ပန်းမျိုးစုံတို့၏ ရနံ့က၊ တပျံ့ပျံ့ကြိုင်လျက်နေတဲ့အတွက်၊ နံ့သာရေ၊ နံ့သာဆီတို့ဖြင့် မပက်မဖျန်းရဘဲ၊ မဏ္ဍပ်ကြီးတခုလုံးဟာ၊ တထုံထုံမွှေးကြွနေတာထဲလို့ချီးမွမ်းကြသတဲ့။ မချီးမွမ်းကြတော့ဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား။ စိမ့်ထားပုံက အလုံးစုံ အချိုးကျနေတာကိုး။

အဲ-သို့ကလို သစ်ခက်မဏ္ဍပ်၊ ပန်းမဏ္ဍပ်၊ ကြီးကို ပြုလုပ်စီရင်ပြီးတဲ့အခါ၊ ရှင်တော်ဘုရားကို ပင့်တော့၊ အခွင့်ပေးတော်မူတဲ့အတိုင်း ကြွတော်မူလာပြီး၊ ထိုမဏ္ဍပ်ကြီးအလယ် ဆန်းကြယ်စွာခင်းထားတဲ့ ဘုရားနေရာတော်ပေါ်မှာ၊ သီတင်းသုံး နေတော်မူတယ်။

ထိုအခါ အမျိုးသွီးက မိမိချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ဆွမ်းဘောဇဉ်အရသာများကို ကပ်လှူ၍၊ ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးတဲ့အခါ၊ တိစိဝရိက် သင်္ကန်းသုံးထည်ကိုလဲ ရှင်တော်ဘုရားအား၊ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာနှင့်၍ ပြန်တယ်။

ကောဏာဂုဏ် မြတ်စွာဘုရားကလည်း၊ ထိုအမျိုးသွီးက လေးအား၊ အနုမောဒနာ တရားကို၊ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိအောင်၊ ဟောကြားတော်မူပြီး၊ “အို-ချစ်သွီး။ သင်သည် ငါ၏ညီတော်ဖြစ်သော ဂေါတမဘုရား၊ ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ၊ ဘိက္ခုနီမဖြစ်၍ ငဋ်ဒုက္ခမကင်းတဲ့ သံသရာကြီးကို ခွါရှောင်ပြီး၊ နိဗ္ဗာန်သောင် ခေမာကမ်းသို့၊ စံမြန်းပျော်ပါးရလိမ့်မယ်” လို့ချာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူပြီးတဲ့အခါ၊ နေရာမှကြွသွားတော်မူတယ်။

ထေရီအားသာပြန်

၇

အမျိုးသမီးကလေးဟာလဲ သစ်ခက်မဏ္ဍပ်၊ ပန်းမဏ္ဍပ်ကြီးကို အဆန်းတကျယ်ဆောက်လုပ်ပြီး၊ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းကို လှူဒါန်းရတဲ့ အတွက်၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်တာကတမျိုး၊ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ ဒေသနာနှင့်ဗျာဒိတ်စကားတော်ကို ကြားတော်မူရတဲ့ စေတနာကြောင့်၊ လွန်စွာ နှစ်သိမ့်တာကတမျိုး၊ ကုသိုလ်တွေကံအမျိုးမျိုးတိုးပွားပြီး “အဘိုးတန်တဲ့လူ့ဘဝကို။ အရတော်စွာ ငါရလေပြီတကား” လို့ များစွာ အားတက်နေ ရှာတယ်။ ကုသိုလ်စေတနာဆိုတာ အခါခါ အောက်မေ့၍ တမြေမြေစဉ်းစားတိုင်း အဆင့်ဆင့် တိုးပွားနေတာမျိုးပေါ့။

အဲ-သို့ကလျီ၊ ကုသိုလ်စေတနာအသံဖြင့်၊ အသက်တမ်းကုန် သည်တိုင်အောင်၊ နှင်နှင်လန်းလန်းဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ၊ နေထိုင်ပြီးအချိန်တိုင်လို့ စုတေတဲ့အခါ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ၊ လွန်စွာအဆင်းလှတဲ့နတ်သမီးဖြစ်သွားပါရော။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လက်ကိုင်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာ၊ လူ့ရွာနှင့်နတ်ပြည်တလွှဲစီ ကျင်လည်၍ ကြည်ကြည်လင်လင်စံစားနေရတာပေါ့လေ။ ချိုချိုဝံ့ဝံ့နှင့် အားနွဲ့တဲ့ အောက်တန်းဘဝသို့၊ မဆင်းရဲတော့ဘူးပေါ့။

ကောဏာဂုဏ် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၊ ဤဘုရား နှစ်ဆူတို့၏ စပ်ကြားမှာ အလွန်ရှည်ကြာတဲ့ အနန္တရ ကပ်ကြီးတကပ်လုံး အပါယ်လေးပါးသို့ မလားရဘဲ လူ့ရွာနှင့် နတ်ပြည်မှာ စုန်ချည်၊ ဆန်ချည်၊ ပျော်ပါး၊ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာတို့ကိုသာ ခံစားရသတဲ့။

ထိုနောက် ကဿပမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားစွာပွင့်တော်မူတဲ့ အခါ၊ ဗန္ဓုမတီ နေပြည်တော်ကြီးမှာ၊ သူဌေးသမီး ဖြစ်လာပြန်တယ်။ ဆွမ်းနှင့်သင်္ကန်းကိုလှူဒါန်းခဲ့ရသောစေတနာဇောကြောင့် ပစ္စည်းကလဲအလွန်ပေါ့၊ ရုပ်ကလဲအလွန်ချော၊ အမျိုးကလဲမြတ်၊ ပညာကလဲတတ်၊ ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် အထပ်ထပ်ပြည့်စုံနေတာပေါ့။

အရွယ်သို့ရောက်တဲ့အခါ၊ သူဌေးသားပေါင်း များစွာက၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအဘိုးတန်ရတနာတွေကိုပို့သပြီး၊ တချို့ကလဲ

၈

သေရီဘာသာပြန်

လူကိုယ်တိုင်လာ၍ လောကဓမ္မတာချစ်ခင်ပါမည့်အကြောင်းကို ခွင့်တောင်းလိုက်ကြတာ အလွန်တရာများသတဲ့။ သူဌေးသွီး၏ စိတ်ထဲမှာတော့၊ ပါရမီခါတ်ခံ အတော်ကြီး ရင့်သန်လာသူ ဖြစ်သောကြောင့်၊ လူတို့ဘုံမှာ ကာမဂုဏ်ဖြင့် မွေ့လျော်၍ လူတိုင်းပျော်နိုင်တဲ့၊ အပျော်မျိုးဖြင့် ပျော်မွေ့လိုတဲ့စိတ် မရှိဘဲ သာသနာတော်သို့ဝင်ပြီး ဘိက္ခုနီမ ပြုလိုတဲ့ ဆန္ဒသာ ရှိနေရှာ တယ်။ ။ဘယ်လိုများ အကြံပေါက် လာသလဲ ဆိုတော့၊ “ဪ-သည့်လူ့ပြည် လောကကြီးဟာ၊ ကာမဂုဏ် ညွှန်ဘွက် ထဲမှာ အမြဲပျော်နေတဲ့ လောကကြီးပါကလား။ လူတွေဟာလဲ ညွှန်ဘွက်တွေလျှင် နှစ်သက်လေ့ရှိတဲ့ ကျွဲထီး၊ ကျွဲမတွေနှင့် အလွန်တူပါကလား။ ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း၊ သည့်လိုကာမဂုဏ် တွေကို အပုံကြီးရဲခဲကြလှပ ပြီ။ ဘယ်အခါကာလမှာမှ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲခဲကြတယ်လို့ မရှိကြဘူး။ တဏှာမကုန်လို့ အာရုံကို မက်မောနေကြတာတဲ့။ ကာမဂုဏ်ဆိုတာ လိုက်လေ၊ လိုက်လေ အာသာမပြေနိုင်ရုံမက၊ တိုးလို့သာငတ်တတ်တဲ့ အလေ့ကြီးပါ ကလား။ ။ယခုအခါ၊ လွန်စွာတွေ့ကြုံခဲ့တဲ့ ကဿပ ရှင်တော် ဘုရားလဲ ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူ၍ တရားတော်များကိုလဲ ဟောကြားတော်မူနေတယ်။ ။တွေ့ကြုံနိုင်ခဲ့တဲ့ဘုရားရှင်ကြီးကို ဗိဇ္ဇာတွေ့ပါလျက်သားနှင့် ပုန်းကွယ်ရှောင်ရှားပြီး၊ ကာမဂုဏ် ချောင်ကြားမှာ တပါးပါးနစ်မျော၍၊ အမောအပန်း ခံနေလို့ မတော်ပေဘူး။ လူဖြစ်ရှုံးတော့မယ်၊ လုံးလုံးကြီးလူ့ဘောင်ကိုခွါ ပြီး၊ သာသနာတွင်းသို့ဝင်လျက်၊ ခင်မင်တွယ်တာတတ်တဲ့တဏှာ အငတ်ကို လက်စပြတ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်မှ၊ ကျွတ်လွတ်ခွင့်ကိုရတော့မှာတဲ့” ။အဲ-သို့ကလိုကြံစည်ပြီး၊ မိဘတို့ ထံမှာ ရဟန်းပြုရန် ခွင့်တောင်းရှာသတဲ့။

မိဘတို့သဘောကတော့၊ သွီးချောကလေးကို လောကီရေး တွင် စည်းစိမ်ခံချင်တဲ့အတွက်ကြောင့်၊ သူဌေးသား တဦးနှင့် ထိမ်းမြားပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ တင့်တင့်ကယ်ကယ် နေတာ

ထေရီဘာသာပြန်

၉

ကို မြင်ချင်ကြတဲ့အတွက်၊ ရဟန်းမပြုလုပ်ရန် အမျိုးမျိုးတောင်းပန်၍ တားမြစ်ကြတယ်။ မိဘတို့မျက်စိက လောကီရေးကိုသာ ကြည့်တာကိုး။

သွီး က လေး က တော့၊ လော ကီ ရေး ကို မနှစ်သက်နိုင်တဲ့ အတွက်၊ တားမြစ်ကြသည်ကို အရေးမထားဘဲ၊ လူ့ဘောင်ကို ရှောင်ရှားပြီး၊ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်ဘို့သာ အာနိဘန် တောင်းပန် ပူဆာပြန်တာတဲ့။

အဲ...သို့ကလို တားမြစ်လို့မရဘဲ၊ ပူ ဆာ လွန်း မ က ပူဆာ လှ သော ကြောင့်၊ မိဘများက “ တားလို့မရလျှင် သွီးသဘော အတိုင်းပါ” လို့ မကြည်မသာနှင့်ခွင့်ပြုကြတယ်။

သည်အခါကျတော့၊ အလွန်တရာ ငမ်းသာလှသဖြင့်၊ ခဏမျှ အိမ်မှာမဆိုင်းဘဲ၊ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဆိုသလို၊ ဘိက္ခုနီမတို့ ကျောင်းသို့အမြန်သွားပြီး၊ ရဟန်းအသွင်ကိုဆောင်ယူတယ်။ ။ အလွန်တော်ပေတာတဲ့နော်၊ ပါရမီရှင်ကသေးဖြစ်တော့ ပနည်းကိုလဲ မခင်မင်၊ သူဌေးကတော်လဲမလုပ်ချင်ဘဲ၊ သာသနာတော်တွင် ပျော်ရွှင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေတာပေါ့။ ဘိက္ခုနီမ ပြုလုပ်ပြီးတဲ့အခါ၊ သီလသိက္ခာကို လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းပြီး၊ နှစ်ပေါင်းနှစ် သောင်း ဟိုင် ဟိုင်၊ သာသနာတော်မှာ ဖွဲ့လျော်နေတယ်။ ကမဋ္ဌာန်း ဘာဝနာများကို ၊ ကြိုးစားအားထုတ်တယ်။

ကဿပဘုရားလက်ထက်တော်အခါမှာ၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်အောင်၊ ပါရမီ မရင့်သေးသဖြင့်၊ သင်္ကန်းဝတ်နှင့်ပင် ပုထုဇနိဘဝက မလွန်မြောက်သေးဘဲ။ စုတေ၍သွားရှာတယ်။ ဘိက္ခုနီမ ကလေး စုတေတဲ့အခါ၊ နတ်ရွာသို့ ရောက်သွားပြန်တာပေါ့။

ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏သာသနာမှာ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံလိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ထူးကြောင့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမှီ၊ အန္တရကပ်တခုလုံးလုံးမှာ၊ အပါယ် လေး ပါး ဆိုတာ၊ ဘယ်လိုနေတယ်လို့မှ မသိရဘဲ၊ လူ့ရုပ်နတ်ရွာမှာ၊ မြင့်မြတ်ဟု

ထေရီဘာသာပြန်

စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို၊ အထက်တန်းစား ဘဝမျိုးနှင့်၊ ခံစား
စံစား၍ နေရတယ်။

သာကိန္ဒယရိုး၊ သဘိုးသကျ၊ ဂေါတမထွန် ထား၊ ဘုရား
မြတ်စွာ ပွင့်တော်မူလာတဲ့ ခေတ်အခါတော်ကြီးသို့ဆိုက်ရောက်
တော့၊ (ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ) ဝေသာလီပြည်တွင်
မင်းမျိုးမှ ပေါက်ဘွား၍ မင်းသွီးကလေးတပါး ဖြစ်လာတယ်။
ပါရမီဘုန်းကံ ရင့်သန်ထူးကဲလာတဲ့အတွက်၊ မိန်းမမြတ်တို့၏
လက္ခဏာ၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတို့နှင့်ပြည့်စုံတဲ့ပြင်၊ အသိအလိမ္မာနှင့်
တကွ၊ အကျင့် အစာရတို့မှာလဲ၊ လွန် စွာ စင်ကြယ် သ တဲ့။
ကိုယ်နေပုံပန်းမှာ၊ ခန့်ခန့်ညားညား၊ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့်၊
လုံးကြီးပေါက်လှဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ထိုမင်းသွီးရဲ့ အမည်သညာကို
“ထေရီကာ” ရယ်လို့ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြတယ်။

အရှယ်ရောက်တဲ့အခါ၊ အမျိုးဇာတ်တူတဲ့ ဝေသာလီမင်းသား
မျှို တို့ က၊ “ ထေရီကာမင်းသွီး ” ကို နှစ်လို စုံ မက် ကြ သ ဖြင့်၊
လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် တမန်စေလွှတ်ခြင်း လက်ဆောင်ပို့သခြင်း
တို့ဖြင့်၊ ကြံစည်လိုက်ကြတာ လွန် စွာ များ သ ပေါ့ လေ။ ။
“ထေရီကာ” ဆိုတဲ့မင်းသွီးကတော့၊ လူ့ဘောင် လူ့ဘဝမှာ၊
ကာမတဏှာဖြင့်၊ ပျော်မြူးခြင်းဆိုတဲ့ အပြစ်ကိုမြင်တာနှင့်၊ မင်္ဂလာ
အပ်နှင်း၍ လက်ထပ် ခြင်း အ လုပ် ကို တော့၊ လွန်စွာစက်ဆုပ်
ရှာတယ်။ သို့အတွက်ကြောင့်၊ ဘယ်မင်းသား အပေါ်တွင်မျှ၊
ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းကို မထားဘဲ၊ ဆက် သွယ် လာ ပြီ ဆို မှ ဖြင့်၊
တခါထဲမြင်းပယ်လိုက်တာဘဲတဲ့။

သို့ရာတွင်၊ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်၊ တို့၏ အလိုဆန္ဒကို
မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ ဝတ်တရားကြီးကရှိနေတော့ တနေ့သောအခါ
မယ်တော်၊ ခမည်းတော်များက အမျိုးတူ၊ အရှယ်တူ၊ ဂုဏ်တူ၊
ဖြစ်တဲ့ ဝေသာလီ မင်းသားမျှို က လေးတပါး နှင့် လက်ထပ်
ထိမ်းမြားခြင်း မင်္ဂလာသဘင်ကို၊ ဆင်ယင်ကျင်းပတဲ့ အတွက်၊
“ထေရီကာ” မှာ၊ အရှင်သခင်ထားရတဲ့အဖြစ်သို့ ရောက်သွားရ

ထေရီဘာသာပြန်

၁၁

ပါရော။ ။သည့်အခါကျတော့လဲ၊ မိန်းမတို့၏ ဝတ်တရား အတိုင်း၊ အရှင်သခင်၏ အပေါ်မှာ၊ တစုံတရာသော ဝတ်ကိုမျှ မချွတ်မယွင်းစေဘဲ၊ အရိုအသေ ပြုရ လုပ်ကျွေး ရှာတယ်။ ကြင်ဘက်တော် မင်းသားကလဲ၊ “ထေရီကာ” ရဲ့အပေါ်မှာ “ဝိယစေတနာ” ဖြင့် လွန်စွာ ချစ်ခင်တာပေါ့လေ။

သို့ပြီးနောက် များမကြာမှီ၊ ဝေသာလီပြည်သို့ “ရှင်ဘော် ဘုရား” ရှေးဦးစွာဆိုက်ရောက်တော်မူလာ၍၊ ဒေသနာ အမြိုက် တရားကိုဟောကြားတော်မူတဲ့အခါ၊ “ထေရီကာမင်းသွီး” သည် တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရာ၊ များစွာ ကြည်ညိုလှသဖြင့်၊ “သရဏဂုံသီလ” ကို ဆောက်တည်ပြီး၊ ဥပသီကာမအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတယ်။

နောက် မိထွေးတော်ဂေါတမီထေရီမ၏အထံမှာ၊ တရားကို နာတော့၊ ကာမဂုဏ်ဖွဲ့နှောင်တဲ့၊ လူ့ဘောင်မှာနေရတဲ့ အပြစ် တွေ၊ ကာမဂုဏ်နယ်မှထွက်၍ ရဟန်းဘက်၌ မွေ့လျော်ရတဲ့ အကျိုးတွေ၊ သံသရာလောကကြီး၏ ငြီးငွေ့တွယ် သဘောတွေ၊ အဲ-သည်လို တရားအချက်တွေကို နာရတော့ လူ့ဘောင်မှာ ငြီးငွေ့လျက်၊ သူတော်ကောင်းတို့အလေ့ဖြင့်၊ သာသနာဘောင်သို့ ဝင်ပြီး၊ “ဘိက္ခုနီမ” ပြုလုပ်ရန်၊ အလွန်စိတ်ထက်သန်လာသတဲ့။

သို့ပင် စိတ်ထက်သန်ပါသော်လဲ၊ အကြံရတ်တရက်မမြောက် နှိုင်းအောင် ပိုင်ရှင်ရှိနေတဲ့အတွက်၊ အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့နေရှာ တယ်။ ။အဲ သို့ကလို ရဟန်းပြုရန် စိတ်ထက်သန်တဲ့အတွက်၊ ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မင်းသားထံမှာ ရဟန်းပြုရန် အကြောင်းများနှင့်၊ အခွင့်တောင်းပါသော်လဲ၊ မင်းသားက တရားသဘော ခပ်ဝေး ဝေး ဖြစ်နေတဲ့အတွက်၊ “အလွန်ချစ်ခင်သူကို အဘယ်မှာခွဲရက် နှိုင်းပါမလဲ။ ရဟန်းပြုရန် အခွင့်မပေးနိုင်ဘူး” လို့ တားမြစ်တဲ့အ တွက်၊ လူတို့ဘောင်တွင် မပျော်မရွှင်ဘဲနှင့် မှိတ်၍နေပြန်ရရှာ တယ်။

“ထေရီကာ” ၏စိတ်ထဲမှာတော့၊ ဘယ်အခါ လွတ်ခွင့်ရပါမ

၁၂

ဆေရီဘာသာပြန်

လဲလို့ အမြဲကြံစည်နေသတဲ့၊ ငြီးငွေ့တဲ့ သံဝေဂစိတ်များပေါ်လာ ပြီဆိုမှဖြင့်၊ လူတို့ဘောင်တွင် ဘယ်မှာ ပျော်နှင်နိုင်ပါတော့မလဲ လေ။

အဲ-သို့ကလျိ လူ့ဘောင်မှခွါထွက်၍၊ သာသနာတော်ဘက် မှာ ခိုဝင်လိုတဲ့စိတ်နှင့် ကြိတ်ခဲကြံစည်၍နေရာ၊ တနေ့သောအခါ ကျတော့၊ ကျေးကျွန်အစစခံ့များ၊ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ကြတဲ့ စဖိုဆောင်ထဲကို ဝင်ပြီး ကြည့်လေရာ၊ မီးတောက် အားကြီးသည် နှင့်၊ ထောပတ်ဖြင့် ကြော်ငြောင့်တဲ့ဟင်းအိုးကို မီးလောင်ပြီး၊ ဖျစ်ဖျစ်၊ ဖျစ်ဖျစ် နှင့် မြည်တဲ့အသံများကို ကြားရတယ်။ ။ ထိုပြင် လဲ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ဟင်းအိုးထဲသို့၊ လတ်ဆတ်တဲ့ ဟင်းရွက် များကို ထည့်လိုက်ရာ၊ ကြောခင် ညှိုးနွမ်းသွားပုံများကိုလဲ မြင်ရတယ်။

အဲ-သည်ကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌသက်သေတွေကိုမြင်ရာ၊ ဘယ်လို ဆင်ခြင် မိသလဲဆိုတော့ ‘ ‘ ပျက်ခြင်းဆိုတဲ့တရားဟာ၊ လွန်စွာထင်ရှားပါ ကလား။ ။ ထောပတ်ထည့်၍ ကြော်တဲ့ဟင်းအိုးဟာ၊ ငါ့ရှေ့မှာ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားတယ်၊ စိမ်းလန်းလတ်ဆတ်တဲ့ ဟင်းရွက် တွေဟာ ငါ့ရှေ့ပင် လျှင်မြန်စွာ ပျက်စီး၍ သွားကြတယ်၊ ငါ၏ကိုယ်ကြီးလဲ သည်နည်းအတိုင်းပါကလား၊ သည်ကိုယ်ကြီး အတွင်းမှာ၊ အမြဲလောင်နေတဲ့ တေဇောခတ်မီးတွေ အပြည့် ရှိတယ်၊ စားသမျှ၊ သောက်သမျှ၊ အစာအာဟာရတွေနှင့်တကွ၊ သည်ကိုယ်ကာယကြီးကို နေ့ညမစဲ၊ အမြဲ လောင်မြိုက်ကာ ချက်ပြုတ်၍နေတာ အမှန်ပါကလား။ ။ တေဇောခတ်လောင် မြိုက်ခြင်းကြောင့်၊ အရွယ်ယိုယွင်း၍ အိုမင်းတဲ့အဖြစ်သို့ရောက်ရ မှာအမှန်၊ သေခြင်းသို့ ရောက်ရမှာအမှန်၊ ငြင်းဆန်လို့ရနိုင်တဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ပါတကား၊ တလောကလုံးဟာ သည်နည်း အတိုင်းပါပဲ။ အဲ-သည်လိုဆင်ခြင်တဲ့ ‘ ‘ ဝိပဿနာဥာဏ် ’ ’ ဖြင့်၊ အမြင်သန်လာတဲ့အခါ သောတာပန်ကစပြီး၊ အနာဂါမ်သို့ တိုင်အောင် တဟုန်တည်းပေါက်သွားသတဲ့။

ထေရီကာသးဖြန့်

၁၃

ရှေးပါရမီကလဲထက်သန် ဥာဏ်အမြင်ကလဲ ပွင်းလင်းတော့
ဟင်းအိုးကိုမြင်တာနဲ့၊ သင်္ခါရသဘောသို့ သက်ပြီး၊ မဂ်ဥာဏ်၊
ဖိုလ်ဥာဏ်၊ ပေါက်သွားခြင်းဟာ၊ လွန်စွာ အံ့ဩဖို့ကောင်းပေ
တာပေါ့။

အမျိုးသွီးများဟာ၊ ချက်ရေး ပြုတ်ရေးတွင်၊ ပါဝင်မြဲခမ္မတာ
ဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ “ထေရီကာ မင်းသွီး” လို့၊ ကိုယ်ချက်ပြုတ်တဲ့
ဟင်းအိုးကိုကြည့်ပြီး၊ သတိသံဝေဂ ဥာဏ်များဖြင့်၊ ဆင်ခြင်
တတ်ပါလျှင် ဝိပဿနာဥာဏ်၏ အခြေခံကြီးဘုရားဖြစ်မှာ အမှန်
တဲ့ သို့၊ အမြဲသတိပြုသင့်ကြပေတယ်။

အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊ ထေရီကာ မင်းသွီးမှာ၊
လူ့ဘောင်၊ လူ့ဘဝတို့၌၊ ကာမတဏှာနှင့် မွေ့လျော်ခြင်းဆိုတဲ့
စိတ်တွေဟာ၊ အလုံးစုံကင်းကွာသွားပါရော။ ။ အနာဂါမ်ဆိုတာ
ဒေါသနှင့် ကာမတဏှာကို၊ အမြဲနှင့်တကွ ပယ်သတ်မြဲခမ္မတာ
ပေပေါ့။ ဣန္ဒြေအမူအရာကလဲ၊ ရှေးအခါကနှင့်မတူဘဲ၊ လွန်စွာ
သိမ်မွေ့သွားတယ်။ လူတို့အမူအရာဖြင့်၊ ဖီးလိမ်းပြုပြင်၊ တန်ဆာ
ဆင်ခြင်းဆိုတဲ့ အလုပ်တွေကိုလဲ လုပ်လိုတဲ့ သဘောမရှိတော့ဘူး။

ထိုအခါ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ မင်းသားက ထေရီကာမင်းသွီး၏
ထူးဆန်းစွာပြောင်းလဲတဲ့ အမူအရာတွေကိုမြင်တော့ အကြောင်း
ကို သိရှိရန် မေးမြန်းလေရာ၊ ထေရီကာမင်းသွီးက “အရှင်မင်း
သား၊ ယခုအခါ၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်ကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်မျိုးမဟုတ်
တော့ပါ။ အရိယာအမှန်၊ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီ။ အရှင်
မင်းသားနှင့် ဖူးတူနေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်တော့ပါ။ ရဟန်းပြုဖို့
ရန်ကိုသာ အမြန် ခွင့်ပြုပါဘော့” လို့ အတိအလင်း ဘွဲ့၍
ခွင့်တောင်းတယ်။

အဲ-သည်အခါကျတော့၊ အရှင်မင်းသားက တားမြစ်၍ ဖြစ်
နိုင်တဲ့ အခြေသို့ဆိုက်ရောက်ကြောင်း သိသဖြင့်၊ ကြည်သာစွာ
အခွင့်ပေးပြီး၊ ဇနီးဖြစ်သူ ထေရီကာမင်းသွီးကို၊ ကြီးကြပ်လှစွာ
သော ရဟန်းပြုမဂ်လာ အခမ်းအနားကို ဆင်ယင်ကျင်းပ၍၊

ဘိက္ခုနီမတို့ ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့သတဲ။ ။ထေရီကာ၏ ရဟန်းပြုသော မင်္ဂလာတွင်၊ ကြီးကျယ်စွာသော အလှပွဲကြီး များကိုလဲ ကျင်းပဘယ်။

မိထွေးတော်ဂေါတမီ ထေရီမအထံတော်တွင်၊လူ့ အသွင်ကို ပယ်စွန့်၍၊ဘိက္ခုနီမအသွင်ကို ဝတ်ဆင်ပြီးသောအခါ၊ ထေရီ ကာဘိက္ခုနီမရပ်သို့ မူလအမည်သညာအားဖြင့်ထင်ရှားတယ်။

တနေ့သောအခါ၊မိထွေးတော်ဂေါတမီက ရဟန်းပြုပြီးခါစ ဖြစ်တဲ့၊ ထေရီကာဘိက္ခုနီမကို ခေါ်ပြီး၊ ရှင်တော်ဘုရားအထံ တော်သို့သွားပြီး၊ထေရီကာ၏ ရဟန်းပြုခဲ့ပုံ အကြောင်းများကို လဲ လျှောက်ထားတယ်။

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက၊ ထေရီကာ၏ ပါရမီ အစဉ်ကို ဆင်ခြင် ရှုစားတော်မူရာ၊ လွန်စွာရင့်သန်၍ ပညာဉာဏ်ထက် မြက်ကြောင်းများကို မြင်တော်မူသည်နှင့်၊ တင့်တယ် လျှောက် ပတ်သော ဒေသနာတော်ကိုပြ၍၊ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့၊ လျှင်မြန် စွာ ရောက်စေရန်၊ ဉာဏ်ကိုနှိုး၍ ပေးသည့်အလား ဤကဲ့သို့ ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

(၁) သုခံသုပါဟိ ထေရီကေ၊ကတွာ စောလေန ပါရုဏာ။
ဥပသန္တောဟိ တေရာဂေါ၊ သုက္ခဒုကံဝ ကုန္တိယံ။
“ထေရီ ဘိဘေသိန္ဒတေ”

(၁) ထေရီကေ၊ချစ်သွီးထေရီကာ။ ကုန္တိယံ။ ပွက်ပွက်ဆူ၍ နေသော ဟင်းအိုးထဲ၌ သုက္ခဒုကံဝ။ ညှိုးနွမ်း၍နေသော ဟင်းရှက်ကဲ့သို့၊ဘေ၊သင်ချစ်သွီး၏၊ ရာဂေါ၊ နှစ်သက် သာယာ သော တဏှာလောဘသည် ဟိ၊စင်စစ်ဇနန်၊ဥပသန္တော၊မထ ကြ မသောင်းကျန်းဘဲ၊ညှိုးနွမ်း၍ သွားလေပြီ။ ။ထေရီကေ၊ ချစ်သွီးထေရီကာ၊စောလေန။ တရားသဖြင့်ရသော အဝတ်မျိုး ဖြင့်၊စိဝရံ၊သာသနာ့တံခွန်၊ အမွန်အမြတ်ဖြစ်သော သက်န်းကို၊ ကတွာ၊အရဟတ္တဖိုလ်ရကြောင်း၊ကောင်းစွာပြုလုပ်၍၊ပါရုဏာ။ ထိုသက်န်းကို ဝတ်ရုံလျက်၊သုခံ။ ဘယ်အရေးနှင့်မျှ၊ ကြောင့်ကြ

ထေရီဘာသာပြန်

၁၅

ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပကတိချမ်းသာစွာ၊ သုပါဟိ-ဝသာဟိ။ ငါ၏သာသနာတော်တွင်။ ပျော်ရွှင်စွာနေပေတော့ ချစ်သွီး။

အဲ-သည်ဂါထာကို၊ ထေရီကာ ဘိက္ခုနီမအား ဟောကြားတော်မူတယ်။ ။ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သည်လိုတဲ့။ အို-ချစ်သွီး ထေရီကာ၊ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဟင်းအိုးထဲမှာ၊ ဟင်းရွက်တွေ ညှိုးနွမ်းသလို၊ ချစ်သွီးသန့်သန့်ရှိတဲ့ တဿာလောဘများလဲ၊ ညှိုးနွမ်းခြင်းသို့ ရောက်သွားပြီ။ သင်ချစ်သွီးသည် သာသနာတံခွန်ဖြစ်တဲ့ သင်္ကန်းမွန်၊ သင်္ကန်းမြတ်ကိုဝတ်ဆင်ပြီး၊ ငါ၏ သာသနာတော်တွင်၊ ပျော်ရွှင်စွာ နေပေတော့ ချစ်သွီး။

အဲ-သည်ကဲ့သို့ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပေတယ်။ ။ ဟောတော်မူတဲ့ ဒေသနာမှာ၊ ဟင်းရွက်၏ ဥပမာကို ပြတော်မူတာကတော့၊ အခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ထေရီကာဘိက္ခုနီမသည်၊ ရှေးလူဝတ်ကြောင့်နှင့် နေစဉ်အခါ၊ ပွက်ပွက် ဆူတဲ့ ဟင်းအိုးထဲတွင်၊ ရုတ်တရက် ညှိုးနွမ်းသွားတဲ့ ဟင်းရွက်တွေကို မြင်လို့၊ အထင်အရှား၊ ဝိပဿနာဥာဏ်ပွားပြီး၊ တရားရခဲ့တယ်။ သည်အချက်တွေကို ဆက်လက်ပြီး အထက်လမ်းဖြစ်တဲ့၊ အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တဖိုလ်သို့၊ ရောက်စေလိုတဲ့အတွက် ရှေးကအာရုံကို ဘော်ပြတဲ့အနေအားဖြင့်၊ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေတယ်။

ထေရီကာဘိက္ခုနီမလဲ၊ ရှင်တော်ဘုရားဟောကြားတဲ့၊ ဟင်းရွက်ဥပမာတရားကို ကြားရတော့၊ ဘွားကနဲ ထင်မြင်ပြီး၊ ယခင်ဝိပဿနာမျိုးကဲ့သို့၊ ပွားတိုး ထက်သန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရာ၊ ရှင်တော်ဘုရားရှဲ့ရှေ့တော်မှာပင်၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေသတည်း။ ။ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ဆိုက်ရောက်တော်မူတဲ့အခါ၊ ပါရမီအရင်းခံထက်သန်ခဲ့သောအတိုင်း၊ ပဗ္ဗိသန္တိဒါလေးပါး၊ အဘိညာဏ်ခြောက်ပါးတို့နှင့်လဲ ပြည့်စုံတော်မူတယ်။ သို့အတွက်ကြောင့်၊ ရှေးရှေး ဘဝတို့က၊ မိမိအဖြစ်အပျက်များကိုလဲ ထင်ရှားစွာ သိမြင်တော်မူနိုင်တာပေါ့။

၁၆

ထေရီဘာသာပြန်

တရံသော အခါ၊ အမျိုးသမီး ပရိသတ် ကြီး အလယ်မှာ၊
ထေရီကာ ဘိက္ခုနီမသည်။ ရှေးရှေး အခါကာလ၊ လွန်ခဲ့တဲ့
အတိတ် ဘဝ၌၊ မိမိ ပြုလုပ် ဆည်းပူးခဲ့တဲ့ ပါရမီ သန္တာရ အ
ကြောင်းတို့ကိုကောင်းစွာဟောကြား၍၊ အမျိုးသမီးအပေါင်းတို့
အား၊ သဒ္ဓါတရား တိုးပွားကြစေရန်၊ အတိတ်ကိုပြန်လှန်ကာ၊
အံ့ပဒါန်ဒေသနာဖြင့်၊ သို့ကလိုဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသတည်း။

(က) ကောဏာဂမန ဗုဒ္ဓဿ၊ မဏ္ဍပေါ ကာရိတော မယာ။
ဘိက္ခံ တိစိဝရံ ဒါသိံ၊ ဗုဒ္ဓဿ လောကဗန္ဓုနော။ ။

(က) ဘောတိယော။ အို-အမျိုးသမီး အပေါင်းတို့၊ မယာ။
အကျွန်ုပ်သည်၊ ကောဏာဂမနဗုဒ္ဓဿ။ ကောဏာဂုဏ် မြတ်စွာ
ဘုရားအား၊ ဒါသံ။ လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်းငှာ၊ မဏ္ဍပေါ။ သစ်ခက်
မဏ္ဍပ်ကြီးကို၊ ကာရိတော။ အဆန်း တကျယ်၊ တင့်တယ်စွာ
ဆောက်လုပ်အပ်သတည်း။ လောကဗန္ဓုနော။ သုံးလောက၏ အ
ဆွေတော်ကြီး ဖြစ်တော်မူပေသော၊ ဗုဒ္ဓဿ။ ကောဏာဂုဏ်မြတ်
စွာဘုရားအား၊ ဘိက္ခံ။ မြန်မြတ်သော ဆွမ်းကို၎င်း၊ တိစိဝရံ၊
ဖန်ဝါနီမြန်း၊ တိစိဝရိက်သင်္ကန်းကို၎င်း၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊
အဒိသိံ။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ၊ ပေးလှူ ဆက်ကပ်ခဲ့ပါသတည်း။

(ခ) ယံယံဇနပဒံ ယာမိ။ နိဂမေ ရာဇဋ္ဌာနိယော။

သဗ္ဗတ္ထပူဇိတာ ဟောမိ၊ ပုညကမ္မသဒိဋ္ဌံ ဗလံ။

(ခ) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ယံယံဇနပဒံ။ အကြင် အကြင်
တိုင်းနိုင်ငံဇနပုဒ်သို့၊ ယာမိ။ ဒေသစာရီ၊ လှည့်လည်သွားရောက်ရ
လေ၏။ နိဂမေ။ ရွာနိဂုံးတို့ကို၎င်း ရာဇဋ္ဌာနိယော။ မင်းနေပြည်
ကြီးတို့ကို၎င်း၊ ယာမိ။ လှည့်လည်သွားရောက်၏၊ သဗ္ဗတ္ထ။
သွားလေရာရာ၊ မြို့ရွာနိဂုံး၊ တိုင်းနိုင်ငံအလုံးတို့၌၊ ပူဇိတာ။ လူရော
နတ်ပါ၊ များစွာကော်ရော်၊ အပူဇော်ခံရသည်၊ ဟောမိ။ ဖြစ်ရပါ
၏။ ဣဒံ။ ဤသို့ ရောက်လေ ရာရာ၊ များစွာ ကြည်ညို၍၊ ထိုထို
အပူဇော်ကို ခံရခြင်းသည်၊ ပုညကမ္မဿ၊ ကောဏာဂုဏ်ဘုရား

ထေရီဘာသာပြန်

၁၇

ရွှေလက်ထက်တော်အခါ၊ ကောင်းစွာပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကြီး
၏။ပလံ။ အကျိုးဆက်အနိသင်ပေတည်း။

(ဂ) ကိလေသာ ဈာပိတာမဟံ။ ဘဝါသဗ္ဗေ သမူဟတာ။
နာဂီဝ ဗန္ဓနံ ဆေတွာ။ ဝိဟာရာမိ အနာသဝါ။ ။

(ဂ) ဘောတိယော။ ဆို-အမျိုးသွီးအပေါင်းတို့။ ဣဒါနိ။ ဤ
ယခုအခါ၌၊ မဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ကိလေသာ၊ သံသရာတစ်ခု၊
ကျင်လည် စေကြောင်း၊ ကိလေသာမျိုး စေ့ အပေါင်းတို့ကို၊
ဈာပိတာ။ မဂ်ဥာဏ်တည်းဟူသောမီးဖြင့်၊ အပြီးသတ်အကျွမ်း
လွှော်၍ ပစ်အပ်လေပြီ။ သဗ္ဗေ။ ခပ်သိမ်း ဥဿုံ။ အလုံးစုံကုန်သော။
ဘဝါ။ တဏှာညွတ်ရုံသော ဝဋ် ဘုံ အမျိုးမျိုး တို့ကိုလည်း။
သမူဟတာ။ အမြစ်မကျန်အောင်၊ ပယ်လှန် နှုတ်ပစ်အပ်ကုန်ပြီ။
နာဂီ။ ထူးခတ်၍ လှောင်ထားအပ်သော ဆင်မကြီးသည်။ ဗန္ဓနံ။
အနှောင်အဖွဲ့ကို။ ဆိန္ဒုတိ နဂ။ ဖြတ်တောက်ပြီးခါ၊ လွတ်လပ်စွာ
ထွက်သွားလေကိသကဲ့သို့။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ဗန္ဓနံ။ သံသရာ
ထဲတွင် အမြဲချီနှောင်၍ ထားသော၊ ကိလေသာ သံယောဇဉ်
အနှောင်အဖွဲ့များကို။ ဆေတွာ။ မကျန်မကြွင်း၊ အရှင်းပယ်ဖြတ်
ပြီး၍။ အနာသဝါ။ အာသဝေါကင်းကွာ၍။ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့
ရောက်ချက်၊ ဝိဟာရာမိ။ ဘယ်အရေးကြောင့်မှ မပူပန်ရဘဲ
ချမ်းမြေ့အေးကြည်စွာ၊ အဘည်အဘန့် နေ နိုင်ရပေသတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။က ၁-၁ အဖွဲ့ရာ ဘို့ဖြင့်၊ မှတ်သားတော်ပြု
အပ်သော သုံး ဂါထာသည်။ ထေရီအပဒါနိ ပါဠိတော် မှ
လာသော ဒေသနာဂါထာများဖြစ်ပါသည်။)

ထေရီကာဘိက္ခုနီမက ဤကဲ့သို့တွင် လွှတ်ပြီး ရှေးအဖြစ်
များကို ဟောကြားတော်မူဘဲ အခါ၊ ကြားနာရတဲ့ အမျိုးသွီး
အပေါင်းတို့မှာ၊ စေတနာသဒ္ဓါတရား တက်တိုး၍၊ ထေရီကာ
ဘိက္ခုနီမရဲ့နည်းကို အတုခိုးပြီး၊ ကုသိုလ် အမျိုးမျိုးကို ပြုကြရ
သကဲ့။ ။နောင်ပွင့်တော်မူတဲ့ ဘုရားလက်ထက်တော်မှာ၊
ထေရီကာဘိက္ခုနီမကဲ့သို့၊ လှလှကြီး ကျွတ်တန်း ဝင်ရပါစေ

သားလို့ ဆုများတောင်းပြီး၊ ကောင်းမြတ်သော ပါရမီတို့ကို၊
တည်ကြည်ရှင်ယုစွာ ဖြည့်ကျင့်ကြပါသတဲ့။

အလွန်ရှုပ်ထွေး၍၊ အေးခွင့်မရတဲ့ ဘဝသံသရာ နယ် ကို၊
တာတွယ်ခင်မင်ခြင်းမရှိဘဲ။ စွန့်လွှတ်၍ ကျွတ်တန်း ဝင်နိုင်ခြင်း
ဆိုတဲ့ အချက်ဟာလဲ၊ ပါရမီမပြည့်စုံခဲ့ပါလျှင်၊ ဘယ်အခါမှ
ဖြစ်မြောက်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပေဘူး။

အဲ....သို့ကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းလင်း ထိန်တောက်တဲ့
အခါတွင်၊ ဘုရားရှင် ၏ သွီးတော်ကြီးများဖြစ်၍၊ ကျွတ်တန်း
ဝင်ကြပြီးသော အမျိုးသွီးအပေါင်းတို့၏ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့
နိဿယကို၊ နည်းဥပဒေပြုကြပြီးလျှင်၊ သံသရာခရီးကို ခွါစွန့်၍၊
ချမ်းသာညွန့်ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို၊ အမြန်ဆိုက်ရောက် ကြောင်း
ကောင်းမြတ်သောပါရမီ စီးပွားကို၊ များစွာ ဆည်းဘူး နိုင်ကြပါ
စေကုန်သတည်း။

(၁) ထေရီကာဝတ္ထုပြီး၏။

— ၀ —

ကေနိပါတ်

(၂) ဗုဒ္ဓာထေရီဝတ္ထု။

ရှေးလွန်လေပြီးတဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါ၊ ဝိပဿီအမည်ရှိတဲ့
မြတ်စွာဘုရား လောကသုံးပါးတွင်၊ ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူ
တယ်။ ထိုလက်ထက် အခါတွင်၊ အမျိုးသွီးကလေး တဦးဟာ၊
အထိအလိမ္မာ၊ ဥာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၍၊ ရတနာသုံးပါး၏ ငုဏ်
ကိုလဲ၊ ကြည်ယုံမြတ်နိုးရှာသတဲ့၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝခြင်း
မရှိတဲ့အတွက်၊ အကြီး အကျယ် ယူဒါန်းခြင်းကိုတော့ မပြုနိုင်
ရှာဘူး။

တနေ့သောအခါ၊ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
သည် ရောင် ခြည် တော် ခြောက် သွယ် ကို၊ တင့်တယ်လှစွာ၊
တဖြာဖြာ တထိန်ထိန် အရှိန် တငြီးငြီး လွှတ်တော်မူပြီး၊
ခရီးလမ်း၌ ကခုန်၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာတယ်။

ထေရီဘာသာပြန်

၁၃

ဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဟာ၊ လွန်စွာ ကြည်ညိုဘွယ်ကောင်းတဲ့ ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူသည်ကိုမြင်တော့။ “ဪ လောကကြီးအတွင်းမှာ၊ ပြိုင်ယှဉ်ဘက်ကင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး ပါတကား။ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာ၊ ခြောက်ဖြာရောင်ရှိန်တို့ဖြင့်၊ တထိန်ထိန်တင့်တယ်ပေစွတကား။ ကမ္ဘာအနှံ့တို့၌၊ ကြက်သရေရှိသမျှတို့၏ ဦးညွှတ်ရာ မင်္ဂလာရောင်ဆိုင်၊ ကြက်သရေမဏ္ဍိုင်ကြီးဖြစ်နေပါတကား။ သည်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ရခြင်းဆိုတာ၊ ကမ္ဘာပေါင်းအသင်္ချေကြာသော်လည်း၊ တခါမျှ တွေ့ကြုံဘူးမယ်လို့ မထင်ဘူး။ အလွန်ကုသိုလ်ထူးသဖြင့်၊ ဖူးမြင်ခွင့်ကိုရရှိပေတယ်။ ငါ၏ မျက်စိအစုံသည်၊ မြင့်မြတ်သော မင်္ဂလာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ တကား၊ ဤကဲ့သို့ ထူးမြတ်သော ဘုရားရှင်ကို၊ တွေ့မြင်ခွင့်ကိုရသည်မှာ၊ လွန်စွာကြီးတဲ့ လာဘ်ကြီးပါတကား” ဆဲ-သို့ကလို တွေးတောစဉ်းစားပြီး၊ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုလွန်း အားကြီးတဲ့ အတွက်၊ အထက်ဆံ့များမှ အောက်ခြေဘဝါးတော် အထိ၊ အောက်ခြေဘဝါးမှ အထက်ဆံ့များတော်အထိ၊ ဗရဏာပီတိ လွှမ်းမိုးသော စိတ်ဖြင့်၊ မမှီတ်ဘဲ ဖူးမျှော်ပြီး၊ ငါ၏ဆံပင်ထက်မှာ၊ ရှင်တော်ဘုရား နင်းကြွ၍သွားတော်မူပါစေ။ ငါ၏ကိုယ်တွင် ဆံပင်ဟာ အမြတ်ဆုံးဘဲ အမြတ်ဆုံးသောဆံပင်ကို ခြေသုတ်ပုဝါအဖြစ်ဖြင့် လှူဒါန်းရပါလျှင်၊ လွန်စွာ မြင့်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်ပေါ်မှာဘဲ” ဆဲ-သည်ကဲ့သို့ ကြံစည်ပြီး၊ ရှင်တော်ဘုရား ကြွတော်မူတဲ့ လမ်းခရီးမှ၊ ရိသေ့စွာဝပ်တွား၍ အလျားမှောက်ခါ မိမိဆံပင်ကို ဖြန့်၍ခင်းသတဲ့။ ငါပင်မြတ်စွာဘုရားကလဲ၊ အမျိုးသမီးကလေးရဲ့ သဒ္ဓါတရားကို ထောက်ထားဉာဏ်၊ ကရုဏာကြီးမားတဲ့ စိတ်နှလုံးဖြင့် ပြီးတော်မူကာ၊ ဖြန့်ထားတဲ့ ဆံပင်များကို၊ နင်း၍ကြွသွားတော်မူတယ်။

မိမိဆံပင်ကို ရှင်တော်ဘုရားနင်း၍ ကြွသွားတော်မူတဲ့အမျိုးသမီးကလေးမှာ သဒ္ဓါတရားတက်ပြီး၊ အနှစ်သက်ကြီး နှစ်သက်

၂၀

သေဇီဘာသးဖြန့်

ရှာဘယ်။ ။မိမိဆံပင်သက်မှာ တရားရှစ်ကွက်၊ စက်လက္ခဏာ အစုံ၊ ဂုဏ်တော်အနန္တနှင့်ပြည့်စုံတဲ့ ခြေတော်ဖြင့်၊ နင်းကြွ တော်မူတယ်ဆိုတာ့၊ ဘယ်မှာပြောတဲ့ရှိပါတော့မလဲ၊ အထူး အချွန် အလွန်အလွန် စေတနာထက်သွားတာပေါ့။

(ပာချခေတ်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမျိုးသွီးများဟာလဲ။ မိမိတို့ ဖြန့်ခင်းအပ်တဲ့ ဆံပင်ပေါ်မှာ၊ ရှင်တော်ဘုရားကိုယ်တိုင် နင်းကြွ တော် မူမယ်ဆိုလျှင် အလွန် အလွန် နှစ်သက်၍၊ စေတနာ ထက်မြက်ကြမှာအမှန်ပေါ့။

ဆိုခဲ့တဲ့အမျိုးသွီးကလေးဟာ မိမိ၏ဆံပင်ကို ခြေသုတ်ပုဝါ အဖြစ်ဖြင့်၊ လှူဒါန်းလိုက်ရတဲ့အခါကစပြီး၊ ဝမ်းမြောက်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်းဟာ၊ ဘယ်အခါမှာမှ မေ့လျော့နိုင်တယ်လို့ မရှိဘူးတဲ့၊ နေ့စဉ်၊ နေ့စဉ်၊ မိမိကုသိုလ်ကိုဆင်ခြင်ပြီး၊ နှင်နှင်လန်းလန်း နှင့် သဒ္ဓါပန်းတွေ တိုးနေတော့တာတဲ့။

ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်မျိုးကို၊ တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွား အောင် ကြံဆောင်အားထုတ်ခြင်းဆိုတာ၊ များစွာအကျိုးရှိစမြဲ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ ထိုအမျိုးသွီးကလေးဟာလဲ၊ မူရင်းကုသိုလ်ကို အစထား၍၊ အစဉ်သဖြင့် တိုးပွားနေတဲ့ ကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့်၊ အပုံကြီး အခြေကောင်းသွားတာပေါ့လေ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ကိုယ်လိမ္မာတိုင်း တိုးပွား၍ အကျိုးများစေနိုင်တဲ့ စီးပွားတမျိုး ဖြစ်ပေတယ်။ အဲဒါ သို့မဟုတ် မိမိကုသိုလ်ကိုလုံးသွင်းပြီး၊ အရင်း အနှီးပြုကာနှင့် အတိုးအဖွံ့ဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်တွေကိုစုဆောင်းနေ ရင်း၊ အသက်အမ်း ရတဲ့အခါ၊ လွန်ဆဲသောသော မရဏ သဘောဖြင့်၊ နေ့လျော့ စုတေသွားရှာတယ်။

ကုသိုလ်ဆိုတာ၊ သေရခြင်းအဖို့၊ ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်သို့ မရှိဘူး၊ ဘဝတခုက စုတေသွားလျှင်၊ သို့ထက် မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝ ဇာတ်တခုသို့ရောက်စမြဲနိုး၊ ထို “အမျိုးသွီးကလေး” ဟာလဲ စုတေတဲ့နောက် ဝုဒ္ဓိကာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားတယ်။ နတ်ပြည်သို့ရောက်တဲ့အခါမှာလဲ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့မိမိဆံပင်ကို

ဆေးရုံဘာသာပြန်

၂၁

ဘုရားရှင်၏ခြေသုတ်ပုဂါအဖြစ် ဖြင့်လူဒါန်းခဲ့တဲ့အတွက်၊ အခြား
နတ်သွီးများထက် အဆင်းအားဖြင့်လဲ သာလွန်တယ်။ ဂုဏ်အား
ဖြင့်လဲ သာလွန်တယ်။ ကြက်သရေအားဖြင့်လဲ သာလွန်တယ်။
အချုပ်အားဖြင့်ဆိုတော့၊ အမျိုးမျိုးသာလွန်နေတာပေါ့လေ။

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မှာ၊ မြင့်မြင့်မြတ်မြတ်၊
မှတ်မှတ်သားသား တံဆိပ်ပုံ အရေးအသားကဲ့သို့၊ အားရနှစ်
သက်ခိုင်မြဲစွာပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်အဟုန်ကြောင့်၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း
အတွင်းမှာ၊ ယုတ်ညံ့တဲ့ဘဝဇာတ်တို့၌ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိဘဲ၊ သုဂတိ
ဘဝဇာတ်ဖြင့် မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုံဘဝတို့မှာ ချမ်းသာသုခ အပြည့်
အစုံနှင့်၊ ကုံလုံကြွယ်ဝစွာ ကျင်လည်ရသတဲ့။

ထို “အမျိုးသွီးကလေး” သည်။ ဝိပဿီ ရှင်တော်ဘုရား
လက်ထက်တော်ကစပြီး၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ဘဝဇာတ်
အမျိုးမျိုးဖြင့် ဂုဏ်တန်ခိုးကြီးကျယ်စွာ၊ သံသရာအထက်တန်းစား
အနေမျိုးနှင့်သာ ကျင်လည်ပြီး၊ ယခုဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏
ရွှေလက်ထက်တော် အခါမှာ၊ အဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲလို့ဆို
တော့။ ကုဇေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝတဲ့ “ဗြဟ္မဏမဟာသခလ” အမျိုး
ဇာတ်၌ ဖြစ်လာတယ်။

(ဣန္ဒြိယခေါ်တဲ့ မဇ္ဈိမဒေသတိုင်းကြီးတွင်၊ အမျိုးလေးပါး
ခွဲခြား၍ထားရာ၊ ဗြဟ္မဏမဟာသခလခေါ်တဲ့ အမျိုးဟာ၊
အမြင့်မြတ်ဆုံးပေပေါ့။)

ဘုန်း၊ ကံ၊ ပါရမီ ပြည့်ညီစုံစေ့၍ ပြကတေ့ထူးမြတ်ခဲ့သူ
ဖြစ်တဲ့အတိုင်း။ မြင့်မြတ်တဲ့အမျိုးမှ တွားမြင်၍လာရာ၊ ရုပ်ဆင်း
အင်္ဂါလွန်စွာ တင့်တယ်တဲ့ ပြင်၊ အလွန်ကြည်လင်၍၊ ဖြူစင်
ဖွံ့ထွားတဲ့အတွက်။ “မုတ္တမ” ရယ်လို့ အမည်ပေးကြသတဲ့။ ။
“မုတ္တမ-သဒ္ဓါ၏ အနက်ကတော့၊ ပုလဲဖြစ်တယ်”။ ။ အပြစ်
ကင်းတဲ့ ပုလဲအသွင်၊ ကြည်ကြည် လင်လင် ဖြူစင်တဲ့ အတွက်
ကြောင့်၊ “မုတ္တမ” ရယ်လို့ မှည့် ခေါ်ကြတာပေါ့လေ။ ။
မြန်မာလိုပြန်လျှင် “မမုလဲ” လို့ ခေါ်ဆိုရပေလိမ့်မယ်။

၁၂၄၈

ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်
စာကြည့်တိုက်
ကမ္ဘာအေး

မုတ္တာ“မေ့လဲ” အမည်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဟာ၊ အသက် ဆွဲငါးနှစ်၊ ဆွဲခြောက်နှစ်၊ အရွယ်သို့ရောက်လာတော့၊ မိန်းမတို့ ဇာတ်တွင်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံတယ်။ ။ မိန်းမတို့မှာ သည်အချိန် အရွယ်ဆိုတာ၊ အစွမ်းကုန် လှပတဲ့ အချိန်မျိုးပေပေါ့။

“ခံယူ ကောင်းလှ၏၊ ပန်ချင်သူများသည်။ အရွယ်ကောင်း လှ၏၊ ကြံချင်သူများသည်” ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်း၊ အရွယ်ကလဲ အသစ်လပ်ဆတ်၊ အဆင်းကလဲ အချစ်ခတ်ဆိုသလို၊ အဆင်းနှင့် အရွယ်၊ နှစ်သွယ်လောက်လုံ၍၊ စွယ်စုံသဘောအားဖြင့် ညီညွတ် နေတဲ့အတွက်။ အမျိုးတူ၊ ဂုဏ်တူ၊ ဖြစ်တဲ့ လူလင် ပျို များ က၊ လိုလား နှစ်သက်ကြသဖြင့်၊ ဆက်သွယ်လိုကြတဲ့ ဆန္ဒကြောင့်၊ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ၊ အာရုံညွတ်စတွယ်၊ အသွယ်သွယ်သော ပဏ္ဏာ လက်ဆောင်တို့ဖြင့် ပါအောင်ပြောဆိုလာကြသတဲ့။ ။ “ပန်းပွင့် ဂြိုဟ်၊ လိပ်ပြာငိုတုန်း တရုံးရုံး” ဆိုသလို၊ ပန်းပွင့်နှင့် တူတဲ့ သမီးကညာရှိရာမှာ၊ လိပ်ပြာနှင့်တူတဲ့ လူလင်ပျိုတွေဟာ၊ များစွာ ဝန်းအုံလေ့ ရှိတာပေါ့လေ။ လောကဓမ္မတာပေကိုး။ သယ်မှာ တားဆီးလို့ရနိုင်ပါ့မလဲ။

မပုလဲ၏မိဘများကတော့။ မိမိတို့၏သမီးကို၊ “ဆင်စီး၍မြင်းရုံ” ဆိုတဲ့အတိုင်း၊ လောကီစည်းစိမ်များနှင့်တခမ်းတနား၊ ပျော်လား ရှင်လား၊ စံစား မြူးတူး နေတာကို၊ မြင်ချင်ကြသတဲ့။ ။ အချို့ မိဘများဟာ၊ လောကီရေးဘက် မှာ မျက်စိ အမြင် စူးပြီး၊ လောကုတ္တရာဆိုတဲ့နယ်တော့ ခပ်ပယ်ပယ်ထားလေ့ရှိကြတယ်။ အဲ-သို့အတွက်ကြောင့်၊ သမီးမပုလဲကို၊ လောကီထဲမှာ ဆွဲလို့နှစ်ချင် သဖြင့်၊ သွန်သင် ဖြားယောင်းကြသပေါ့။ ။ သို့ရာတွင်၊ မပုလဲ ကတော့၊ နဲနဲမျှလောကီရေးကို၊ အလေးပြုချင်တဲ့ ဆန္ဒ မရှိဘူး။ ပါရမီပြည့်ဝ၍၊ အန္တိမဘဝသို့ရောက်တဲ့၊ ရဲရဲတောက် အမျိုးသမီး ပေကိုး။ ကာမဂုဏ်ညွှန်ထဲမှာ၊ လွန်ဆွဲသလိုပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ကို၊ စက်ဆုပ်ငြိုးငွေ့နေတာပေါ့။

ထေရီအားသာပြန်

၂၃

မိဘတို့သွေးဆောင်၍၊ လမ်းလွဲအောင် နှစ်ကြိတ် စကားကို နားမခံဘဲ၊ ငြင်းငြင်း ဆန်ဆန်နှင့် ပယ်လှန်၍ ဇွတ်ပေနေခဲ့ရာ၊ အသက်နှစ်ဆယ်သို့ရောက်ဘော့၊ မိဘနှစ်ပါးတို့ထံမှာ သည်လို ခွင့်ဘောင်းသတဲ့။ ။ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးတို့။ ကျွန်မသည် ကံအကျိုးပေးကိုမလွန်ဆန်သာသဖြင့်၊ လူ့ရွာလောကမှာ မိန်းမ ရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့ရာ၊ မိမိဘဝကိုပင် လွန်စွာစက်ဆုပ်သွားပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်က စက်ဆုပ်နေတဲ့ ဘဝကြီးကို၊ မြို့အလယ်၊ ရွာအလယ်၊ လူတို့အလယ်၊ မှာချပြီး၊ လောက်ရေးကိစ္စဖြင့်၊ အသုံးချလိုတဲ့ဆန္ဒမရှိပါ။ စက်ဆုပ်နေတဲ့ဘဝကြီးအပေါ်မှာ နုတ္တတာဝန်တွေတိုး၍၊ အမျိုးမျိုး မဘိစီးပါစေနှင့်တော့။ ။မူရင်းဇာတိကိုယ်က၊ စက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အပေါ်မှာ၊ သာလျှံပင် စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်းအောင်၊ ခွတ္တိသကာယာလျှံခေါ်တဲ့ အပုပ်စု၊ အပုပ်ခဲတွေက၊ နေ့မစဲ၊ ညမစဲ အမြဲလိမ်းကျံ၍ နေပြန်ရာ၊ နေ့စေ့များ ထွေးမိပါလျှင်၊ မိမိအတ္တဘောကို လောကထဲမှာတောင် ထားချင်စရာမရှိပါဘူး။ အထက်နှင့် အောက်၊ ထုတ်ချင်းပေါက် ယိုစီးတဲ့၊ ဤကိုယ်ကြီး အပုပ်ခဲကို၊ လူထဲမှာချချပြီး၊ မျက်လှည့်ပြတဲ့ အလုပ်ကဲ့သို့ လိမ်းသုတ်ချယ်လယ်၊ ပရိယာယ်ဖြင့်၊ တင့်တယ်လေအောင် ဟန်ဆောင်တဲ့ လူ့ကိစ္စမျိုးတွေကို အရိုးသို့ထိခိုက်အောင်ရှက်လှပါသည်။ ။ယခုအခါ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်လဲ ထွန်းကား၍၊ တရားရှာဖွေပြီး၊ လောကုတ္တရာပစ္စည်း စုဆောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေဟာလဲ၊ လွန်စွာ လမ်းပွင့်၍နေပါတယ်။

သာသနာတော်အတွင်းမှာ၊ မိန်းမတို့အား၊ ဘုရားရှင်၏အမိန့်တော်ဥပဒေဖြင့် ‘‘ရဟန်းပြုကြခစ’’ ဆိုတဲ့ဝိနည်းတော်ကြီးထွန်းကား၍နေရာ၊ ကျွန်မတို့မိန်းမများမှာ၊ လွန်စွာအခွင့်သာသဖြင့်၊ သာသနာတော်အရိပ်တွင် ခိုဝင်ကျင့်သုံးလိုသောဆန္ဒရှိပါသည်။ အနုမတဂ္ဂ သံသရာ တခွင်မှာ လင့်ကိစ္စ၊ သားကိစ္စ၊ အများကိစ္စ၊ တွေကို ဆောင်ရွက်လျက် မဆုံးနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်များကိုလဲ၊ စဉ်းစားမိတိုင်း ကျွန်မပင်ပန်းလှပါတယ်။ ယခုဘဝရရှိတဲ့ ကိုယ်

ခန္ဓာကို၊ သာသနာတော် နိစ္စဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓကြီးအမှုထမ်းပြီး၊ မိန်းမ အစွမ်းများကို ထုတ်သင့်သမျှ ထုတ်ပါရစေ။ ။သို့ဖြစ်ပါ၍၊ ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးတို့က၊ သွီးကလေးကိုသနားသဖြင့်၊ ဘုရားရှင် သာသနာမှာ၊ ချမ်းသာစွာ ခိုလှုံအရေး အခွင့်ပေးတော်မူကြပါ။

အဲ-သို့ကလျှင်တောင်း၍၊ အကြောင်းလုံလောက်စွာပြတော့၊ မိဘနှစ်ပါးကလဲတားနိုင်သည့်အခွင့်မရှိကြတော့ဘူးပေါ့။ ။လမ်းကောင်းကိုသွားသည့်အခွင့်အညီခွင့်တောင်းတဲ့အတွက်၊ “သွီးသဘောအတိုင်းပါဘဲ” လို့ မိဘနှစ်ပါးက ခွင့်ပေးရှာကြတယ်။ သွီးချောကလေးကိုတော့၊ မခွင့်ချင်ကြဘူးပေါ့လေ။ မလွဲသာလို့သာ အခွင့်ပေးကြရတာပေါ့။

အဲ-သို့ကလျှင် မိဘနှစ်ဦးက၊ အနူးအညွတ် အခွင့်လွှတ်တဲ့အခါ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီ ဘိက္ခုနီအရှင်မကြီးကျောင်းသို့သွားပြီး၊ သာသနာတော်ဘောင်တွင်ခိုဝင်ကျင့်သုံးလိုကြောင်းကိုလျှောက်ထားတော့၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီက ရုတ်တရက် လူဝတ်ကို မချွတ်စေဘဲ၊ သိက္ခမာန်အဖြစ်နှင့်၊ ဘိက္ခုနီမကျောင်းမှာနေရန်၊ အခွင့်ပြုတော်မူတယ်။

ကဲ-သည့်နေရာမှာ၊ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက၊ အမျိုးသွီးများ သာသနာဘောင်သို့ ခိုဝင်ရပုံ နိဿယည်းများကို၊ အမြဲပြုလိုက်ရအုံးမှာပေါ့။ ။အမျိုးသွီးတို့ ကျင့်ရန်အဆင့်အတန်းမှာ၊ (၁)သိက္ခမာန်၊ (၂)သာမဏေရီ၊ (၃)ဘိက္ခုနီရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။ ။အိမ်မှထွက်ရှောင်၍၊ ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ ရောက်ခါစအခါ၊ ရုတ်တရက် လူဝတ်မလဲစေသေးဘဲ၊ မိမိဝတ်မြဲတိုင်းသော လူဝတ်ကြောင်ဖြင့် နေစေတယ်။ ။ထိုသို့ နေစဉ် အခိုက်ကို “သိက္ခမာန်” ရယ်လို့ခေါ်ဆိုရတယ်။ “သိက္ခမာနော” ဆိုတဲ့ပါဠိကို။ “သိက္ခမာန်” ရယ်လို့၊ ရှေးပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက မြန်မာလို ပြန်ဆိုသားတော်မူခဲ့ကြပေတယ်။

သိက္ခမာန်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်မှာတော့၊ သင်္ကန်းကိုဝတ်ဆင်ရန်၊

ထေရီအာသာပြန်

၂၅

အခြေခံ သဘောအားဖြင့်၊ လေ့ကျင့် နေဆဲ၊ သင်ကြားနေဆဲ၊ ရဟန်းခါတ်သို့ပြောင်းရအောင်၊ လူဝတ်ကြောင်နှင့်ပင် အစမ်း ကျင့် နေဆဲဟုဆိုလိုတယ်။ သိက္ခမာန် အဖြစ်နှင့်၊ အစမ်း လေ့ ကျင့်နေတဲ့အခါမှာ၊ ခြောက်ပါး သီလကို၊ အမြဲဆောက်တည်ပြီး၊ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်၊ အပေါင်းကို၊ ကောင်းမွန် ကျေပြန်စွာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရတယ်။

[ဗုဒ္ဓါချက်] ခြောက်ပါးသီလဆိုသည်မှာ၊ ရှစ်ပါးသီလတွင်၊ ပါဏာတိပါတအစ၊ ဝိကာလဘောဇနအဆုံးရှိသော သိက္ခာပုဒ် ခြောက်ပါးကိုမှတ်ရမယ်။ ထိုခြောက်ပါးသီလဟာ၊ သိက္ခမာန် များ အမြဲကျင့်ရတဲ့သီလဖြစ်ပေတယ်။ (အဲ-သို့ကလျှင်၊ သိက္ခမာန် အဖြစ်နှင့် အတန်ကြာနေပြီးတဲ့အခါမှာ၊ အုပ်ထိန်းတဲ့ ဘိက္ခုနီမ ကြီးများက ဆံပင်ကိုရိပ်၍၊ လူဝတ်ကြောင်များကိုလဲချွတ်စေပြီး၊ “သာမဏေရီ” ပြုလုပ်၍ ပေးကြတယ်။ (သာမဏေရီဆိုတဲ့ စကားမှာ၊ မိန်းမဖြစ်၍ ဣတ္ထိလိင်ဖြင့် အသုံးပြုတဲ့ စကား ဖြစ်ပေ တယ်။ ။ သာမဏေမိန်းမလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။)

မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိတော်မူတဲ့အခါမှာ၊ သမဏေ ယောက်ျား၊ သာမဏေမိန်းမ များရှိကြတယ်။ ယခုခေတ်မှာတော့ ဘိက္ခုနီမ သာသနာ့ကွယ်တဲ့အခိုက်၊ သာမဏေမိန်းမများမရှိရှာ ကြတော့ဘူး။ ။ တကယ်လို့ ယခုနှယ်အခါ၊ ဘိက္ခုနီမသာသနာ ရှိမယ်ဆိုရင်၊ အသက် နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးတဲ့၊ သီလရင်ဖျိုက လေးတွေဟာ၊ သာမဏေမိန်းမကလေးတွေဖြစ်နေကြမှာပေါ့။

သိက္ခမာန်ဘဝမှ သာမဏေရီအတန်းသို့ တက်ရောက်ကြတဲ့ အခါ၊ သာမဏေယောက်ျားများကဲ့သို့၊ ဆယ်ပါးသီလနှင့်တကွ၊ သေဝိယသိက္ခာပုဒ်များကို၊ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ကြရတယ်။ ။ သာမဏေရီအဖြစ်နှင့်နေ၍၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့ အခါကျ တော့၊ သိမ်အပြင်မှာ၊ ဥတ်ကမ္မဝါကို ရွတ်ဘတ်၍၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမ အဖြစ်သို့တက်ကြရတယ်။ ။ ဘိက္ခုနီမတို့၏ သီလ

၂၆

ထေရီဘာသာပြန်

သိက္ခာတွေမှာတော့၊ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏၊ သိလသိက္ခာထက် ပင်၊ များပြားကြသေးတယ်။

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ အမျိုးသမီးများမှာ၊ သာသနာဘောင်သို့ ဝင်ပါလျှင်၊ ပထမသိက္ခာမာန်အဖြစ် ထိုနောက် သာမဏေရီအဖြစ်၊ ထိုနောက် ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသောအဖြစ်များ နှင့် အတန်းအဆင့် ပြောင်းလဲကြရသည်မှာ၊ ဝိနည်းပညတ်တော်ကြီး၏၊ ထုံးနည်းနိဿယအတိုင်းပေဘဲ။

ရုတ်တရက် သင်္ကန်းကိုဝတ်၍၊ သာမဏေရီဘဝသို့ မတက်ရသေးဘဲ၊ အတယ့်ကြောင့် “သိက္ခမာန်” အဖြစ်နှင့်နေရပါသေးသလဲဆိုတော့၊ လူဝတ်ကြောင့်နှင့်နေစဉ်အခါ။ ပုထုဇန်တို့ဓမ္မတာအရှုပ်အရှက်များပါခဲ့ပါလျှင်၊ သင်္ကန်း ငတ်ဆင်ပြီးမှ၊ အမှုဟောင်းပွပြီး၊ ကဲ့ရဲ့တွပ်အမျိုးမျိုးနှင့်၊ သာသနာတော်ကြီးမျက်နှာ ဆွိုးသွားပည့်အရေးကို၊ တင်ကြ၍ ကာကွယ်ရန်တကြောင်း၊ ရုတ်တရက် သာမဏေရီဘောင်သို့ ရောက်အောင်၊ သွတ်သွင်းလိုက်ပါလျှင်၊ အမျိုးမကျတဲ့ပြင်၊ ဆရာဖြစ်တဲ့ဘိက္ခုနီမကြီးများ၏၊ ဩဇာမူးလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း၊ များ၊ ချိုင်း၊ ချိုင်း၊ ချိုင်း၊ ချိုင်းဖြစ်မည့်အရေးကိုတင်ကြို၍ ကာကွယ်ရန်တကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် သာသနာတော်ဘောင်သို့၊ မဝင်လာဘဲ အမျိုးသမီးများကို၊ ရုတ်တရက် သာမဏေရီဘဝသို့ မတက်စေသေးဘဲ သိက္ခမာန်အဖြစ်နှင့် ယားရတယ်လို့၊ အကြောင်းရင်းကို မှတ်သားကြရမယ်။

ယခုပြဆိုခဲ့တဲ့ အချက်မှာတော့၊ အမျိုးသမီးများ သာသနာဘောင်သို့ ဝင်ကြတဲ့အခါ၊ ဝိနည်းတော်မှာ လာတဲ့အတိုင်း၊ တက်လမ်းအစဉ်ကို၊ သိမြင်နားလည်ကြစေရန်၊ ရေးသားတော်ပြုရခြင်းဖြစ်ပေသတည်း။

မူလဝတ္ထုရင်း၌ ပြဆိုခဲ့သော(မုတ္တာ) မပုလဲသည်၊ မိတ္တေးဘော် ဂေါတမီ၏ကျောင်းမှာ၊ သိက္ခာမာန်အဖြစ်နှင့် နေထိုင်ပြီး၊ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်များကို၊ မချွတ်မယွင်းရအောင်၊ ပြုရလုပ်ကိုင်

စေရီဘာသာပြန်

၂၇

ရှာတယ်။ ပါရမီရှင်ကလေးဖြစ်တော့၊ အရာရာမှာ အမျိုးကျနေတာပေါ့လေ။

တနေ့သောအခါ၊ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်တော်မူကြတဲ့၊ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ငေယျာဝစ္စ၊ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်များကို၊ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပြီး၊ တင်ပို့တည်း တရားအားထုတ်ခြင်းငှါ ဆိတ်ငြိမ်ရာတွင် တည်ရှိတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကလေးကိုသွားပြီး၊ ရုပ်၊ နာမ်၊ ခန္ဓာတို့အပေါ်တွင် စူးစိစစ်တဲ့ “သက္ကဋ္ဌာယဒိဋ္ဌိ” ခြေခံကြီးကို၊ ပယ်နှုတ်ရန်အတွက်၊ ထက်မြက်သော ဗီမိ၏ ဥာဏ်အစွမ်းဖြင့်၊ ဝိပဿနာလမ်းဖြစ်တဲ့ ဘာဝနာတရားကို ရှုစားဆင်ခြင်တယ်။

ရှေးရှေးဘာက၊ ပါရမီလက်ကိုင်နှင့် ကိုယ်ပိုင်စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ထူး၊ ဥာဏ်ထူးများရှိတဲ့အတွက် အခက်အခဲနှင့် မတွေ့မကြုံရဘဲ။ ဝိပဿနာ ဥာဏ်တွေ ထက်သန်ပြီး၊ မဂ်ဥာဏ်သို့ ပေါက်လွှဲခါနီးဖြစ်တဲ့ အခြေသို့ဆိုက်ရောက်နေတယ်။ ။ ထိုအခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ရွှေဥာဏ်တော်အတွင်းမှာ၊ မုတ္တာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးကို၊ အခုံထင်မြင်လာသတဲ့။ ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ရွှေဥာဏ်တော်ကြီးဆိုတာ၊ လွန်စွာကြည်လင်လှသဖြင့်၊ အနန္တလောကခတ်အတွင်းမှာ၊ လွန်စွာကြည်လင်တဲ့ ဗလ်တိုင်၊ မှန်တိုင်၊ ကြိုးများကို စိုက် ထောင်ထားသလို ဖြစ်ပေတယ်။ ကျွတ်ထိုက်တဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ၊ ရွှေဥာဏ်တော်မှန်တိုင်ကြီးမှာ လာ-လာပြီး ထင်ကြသတဲ့။

အဲ သို့ကလို ရွှေဥာဏ်တော်ထဲမှာထင်လာတော့ “ငါ့သမီးတော်ကလေးဟာ၊ လွန်စွာ ဥာဏ်စွမ်းထက်မြက်ပါပေတယ်။ သူ့အလိုအလျောက် ဝိပဿနာဥာဏ်တွေ ပေါက်လာပေါ့၊ ပေါ့ ကလေး။ ငါ့ဘုရားကချီးမြှင့်၍၊ ထောက်ပံ့ ကူညီတော် မူလိုက်ပါလျှင်၊ လျှင် မြန်စွာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်တော့ မှာဘဲ” ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြင်တော်မူ၍၊ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင် ကို လွှတ် ပြီး၊ ကျွတ်လွှဲခါနီးဖြစ်တဲ့ သမီးတော် ကလေး အား၊ ထင်ရှားသော ကိုယ်တော်ကိုပြကာ၊ ဤကဲ့သို့ဟောကြားတော် မူလေသတည်း။

၂၈

စေတီဘာသာပြန်

(၂) မုတ္တေ မုတ္တဿု ယောဂေဟိ။ စန္ဒော ရာဟုဂ္ဂဟာဇ္ဇဝ။
ဝိပ္ပမုတ္တေန ဗိတ္တေန။ အဏဏာ ဘုဉ္ဇ ပိဏ္ဏကံ။

(၂) မုတ္တေ။ချစ်သွီးမုတ္တာ။စန္ဒော။သော်တာဘုံနန်း၊လယုန်
စန်းသည်။ ရာဟုဂ္ဂဟာ။ ဘမ်းဆီး၍ ထားသော ရာဟုဂ္ဂြိုဟ်ကြီး
လက်မှ။မုတ္တိဇ္ဇဝ။လွတ်ထွက်လေဘိသကဲ့သို့။ တထာ။ ထိုနည်း
တူစွာ။ တုံ။ သင်ချစ်သွီးသည်။ ယောဂေဟိ။ အဖွဲ့ကြီး လေးဖွဲ့
တို့မှ။မုတ္တဿု။အလွတ်ရုန်း၍၊အဆုံးတိုင် ကြိုးစားလိုက်ပါလော။
ဝိပ္ပမုတ္တေန။ ကျွတ်လွတ် ထွက်မြောက်သော။ ဗိတ္တေန။ ဖြူစင်
ထိန်လျှပ်၊ စိန်အမြတ်ဖြင့်။ အဏဏာ။ ကြွေးမြီမရှိဘဲ။ ပိဏ္ဏကံ။
တိုင်းသား၊ ပြည်သူတို့ ပေးလှူသော ဆွမ်းပစ္စည်းကို။ ဘုဉ္ဇ။
သာသနာတော်အရိပ်အေးတွင်၊ စိုးရိမ်မှုမရှုပ်ထွေးဘဲ၊ ဘုဉ်းပေး
သုံးဆောင်ပေတော့ချစ်သွီး။

ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်ကတော့။ချစ်သွီးမုတ္တာ။ရာဟုလက်တွင်း
မှ၊ လမင်းကြီး လွတ်ထွက်သလို။ ယောဂလေးပါး တည်းဟူ
သော အဖွဲ့ကြီးမှ၊အပြီးတိုင် ရုန်းထွက်လိုက်ပါလော။စင်ကြယ်
သော စိတ်နှလုံးဖြင့်၊ တိုင်းသား၊ပြည်သူတို့ ပေးလှူသောဆွမ်း
ဘောဇဉ်ကို၊ကြွေးတင်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ရဲရဲကြီးသုံးဆောင်ပါလော။
အဲ-သို့ကလို ဆိုလိုတယ်။ အင်း ပေး တိုက် တွန်း တဲ့ ဒေ သ နာ
ဂါထာကြီးပေပေါ့။ ဤဒေသနာ ဂါထာတွင် ပါတုံး။ ယောဂ
လေးပါးဆိုတာကို၊ သည်လိုမှတ်ကြရမယ်။

(၁) ကာယောဂ။ ကာမရုဏ်အဖွဲ့ကြီးတမျိုး။

(၂) ဘဝယောဂ။ ဘုံဘဝအဖွဲ့ကြီးတမျိုး။

(၃) ဒိဋ္ဌိယောဂ။ မှောက်မှားသော ဒိဋ္ဌိအဖွဲ့ကြီးတမျိုး။

(၄) အဝိဇ္ဇာယောဂ။ သမ္ဘာလေးတန်၊ သဘောမှန် ကို၊
မသိသော အဝိဇ္ဇာအဖွဲ့ကြီးတမျိုး။ ၊သည်လေးမျိုးကို“ယောဂ
လေးမျိုး”ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရတယ်။

အလုံးစုံသော သတ္တဝါ အပေါင်းတွေဟာ၊ သည်အဖွဲ့ကြီး
လေးမျိုးက မထွက်မြောက်နိုင်ကြလို့၊ သံသရာ ဝဋ်ဘုံထဲမှာ၊

ဆေးရုံအာသးဖြန့်

၂၉

တစ်လယ်လယ်နှင့် အတွယ်ကြီး တွယ်နေကြရတာပေါ့။ သည် အဖွဲ့ကြီး လေးတန်မှ လွတ်လျှင်၊ ဝန်ကြွတ်ခါ ဇာတ်သိမ်း၍၊ အငြိမ်းဆုံး ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက်ရောက်တော့ တာဘဲ။ အဲ.....သို့ကြောင့် “ယောဂလေးပါး”မှ လွတ်အောင်ချန်းပါလို့၊ ရှင်တော်ဘုရားက အားပေးတိုက်တွန်းတော်မူတာပေါ့။

တိုင်းပြည်သူ၊ တိုင်းပြည်သားတို့ လှူဒါန်းသောဆွမ်းပစ္စည်းကို၊ ကြွေးတင်ခြင်းမရှိဘဲ။ ရဲရင့်စွာ သုံးဆောင်ပါလော ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကဘော့၊ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ရောက်အောင်၊ ကြိုးစားပါသို့ဆိုလိုရင်းဖြစ်တယ်။ အဘယ့်ကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သုံးဆောင်ခြင်းသည် ကြွေးမြီကင်းသော သုံးဆောင်ခြင်းမျိုးဖြစ်၍၊ “ဣဏပရိဘောဂ” မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲ-သို့ကြောင့်၊ ကြွေးတင်ခြင်းကင်းသော ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်အောင်ကြိုးစားပါလို့ တိုက်တွန်းတော်မူတာပေါ့။ ။ ဤဂါထာကို ဟောကြားတဲ့အခါ၊ မပုလဲမှာ လွန်စွာအားတက်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ဥာဏ်အရှိန်ကလဲ၊ လွန်လွန်ကဲကဲ ပွင့်သင်းလာတဲ့အတွက်၊ ထိုနေရာမှာပင်၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေသတည်း။

ပါရမီလက်ကိုင်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာဆိုတော့၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားဟာ၊ များစွာမခဲယဉ်းဘူးပေါ့။ ပါရမီလက်ကိုင်၊ ကိုယ်ပိုင်ကုသိုလ်ထူး မရှိတဲ့ သူများမှာဘော့၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ ရောက်ဖို့နေနေသာသာ၊ နတ်ရွာရောက်ဖို့အရေးတောင်မှ၊ အပိုကြီး ခဲယဉ်းနေကြတာကလား။ ။ လူဝတ်ကြောင်ကို ငတ်ဆင်ကာ သိက္ခာမာန်တင် နှင့်ပင်၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်သွားတဲ့အတွက်၊ ထိုနေရာမှာပင် လူဝတ်ကြောင်ကိုလဲပြီး၊ သမုန်းကိုငတ်ဆင်ကာ၊ သိက္ခာမအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်ရတော့တာပေါ့။

ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ချာန်အဘိညာဉ်နှင့်တကွ ရဟန်းကိစ္စ ပြီးစီးသွားသဖြင့်၊ ရှေးက ဖြစ်ခဲ့ သမျှသော မိမိ၏ အကြောင်းအရာ၊ ပုစ္ဆိများကို ဆင်ခြင်တော့၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတိုင်

၃၀

ထေရီဘာသာပြန်

အောင်သိမြင်၍၊ ဝိပဿီဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်က၊ ရင်းနှီး
ခဲ့ဘူးတဲ့ကုသိုလ်များဟာလဲ၊ ဘွားဘွားကြီးပေါ်တော့တာပေါ့။

ထိုအခါလွန်စွာဝမ်းမြောက်သဖြင့်၊ မိမိ၏အကြောင်းအရာ
ကို၊ ဥဒါန်းဂါထာဖြင့်၊ ဤကဲ့သို့ကျူးရင့်လေသတည်း။

(ဘော်ပြုလတံ့သော ဂါထာ များမှာ၊ အပဒါနံ ပါဠိတော်မှ
လာသော ဂါထာများဖြစ်ပါသည်။)

(က) ဝိပဿီသဘာဝတော။ လောကဇေဋ္ဌဿ တာဒိနော။
ရထိယံ ပဋိပန္နဿ၊ တာရယန္တဿ ပါဏိနော။

(ခ) ဃရတော နိက္ခမိတွာနံ။ အဝကုဇ္ဇာ နိပ္ပဇ္ဇဟံ။

အနုကမ္ပကော လောကနာထော။ သီသန္တေ အတ္တမိ မမ။

(က) ဘာဝတော။ ဘုန်းတော်မြောက်စုံဖြင့်၊ ပျံ့လှိုင်ပြီး
ဖြင့်၊ တန်ခိုးဟင့်တော်မူထသော။ လောကဇေဋ္ဌဿ။ လောက
ဓါတ် အလုံး၏၊ အမြတ်ဆုံး၊ အထွန်ဆုံး ဖြစ်တော်မူထသော၊
တာဒိနော။ လောကခံရှစ်ပါးကြောင့်၊ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ ပကတိ
တည်တန့်တော်မူပေထသော၊ ဝိပဿီဿ။ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား
သည် ပါဏိနော။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို၊ တာရယန္တဿ။
ကယ်တင် ချီးမြှင့်တော်မူလျက်၊ ရထိယံ။ မြို့လယ်လမ်းခရီး၌၊
ပဋိပန္နဿ။ ကြွသွားတော်မူစဉ်။

(ခ) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဃရတော။ အိမ်ထဲမှ၊ နိက္ခမိတွာနံ။
ကြည်ညိုသော သဒ္ဓါဇောကြောင့်၊ အဆောတလျှင် ထွက်ခဲ့ပြီး
၍၊ အဝကုဇ္ဇာ။ ဆံပင်ကိုဖြန့်ထား၍ အလျားမှောက်ကာ နိပ္ပဇ္ဇိံ။
လမ်းမကြီးထဲမှာသွေ့၍၊ အိပ်လိုက်ပေသတည်း၊ တဒါ။ ထိုအခါ၌၊
လောကနာထော။ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနုကမ္ပကော။
သနားတော်မူသည်ဖြစ်၍။ မမ။ အကျွန်ုပ်၏၊ သီသန္တေ။ ဦးခေါင်း
၏ အဆုံးဖြစ်သော ဆံပင်ထက်၌၊ အတ္တမိ။ နင်း၍ ကြွသွားတော်
မူလေသတည်း။

(ဂ) အတ္တမိတွာနံ သမ္ပုဇ္ဈေါ၊ အဂမာ လောကနာယကော။
တေန ပိတ္တပ္ပဿာဒေန၊ တုသိတံ ဥပ ပန္တဟံ။

ထေရီဘာသာပြန်

၃၁

(ဂ) လောကနာယကော။ လူသုံးပါးတို့၏၊ ရွှေသွားလမ်း၊
ညွှန်ကြီးဖြစ်တော်မူသော၊ သမ္မုဒ္ဓေါ၊ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား
သည်၊ အက္ခမိတွာန၊ ဆံပင်ကိုနင်းတော်မူပြီး၍၊ အဂမာ၊ ကြွသွား
တော်မူလေ၏၊ တေနဗိက္ခုယသဒေန၊ ထိုဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား
လက်ထက်တော်အခါ၊ လွန်စွာ ကြည်ညိုခဲ့သော သဒ္ဓါစိတ်
ကြောင့်၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဇုသိတံ၊ တုသိတာနတ်ပြည်သို့၊
ဥပပဇ္ဇိ၊ ကပ်ရောက်ဖြစ်ပွားခဲ့လေပြီ။

ဤဂါထာကိုဖြင့်၊ ဥဒါန်းအကြိမ်ကြိမ် ကျူးရင့်ရံမျှမကဘဲ၊
တရားသဘင်အလယ်မှာ၊ အမျိုးသမီးများ၊ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ပွားကြ
စေတော့လို့၊ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး၊ မိမိ၏ အဖြစ်များကို၊
ဟောကြားတော်မူသတဲ့။

မုတ္တာ အမည်ရှိတဲ့ ဘိက္ခုနီရဟန္တာမ၏ အကြောင်းကိုလဲ၊
လူပေါင်းများစွာ သိရှိကြပြီးလျှင်၊ သာသနာတော်မှာ၊ လွန်စွာ
ထင်ရှားခြင်းသို့ ရောက်တော်မူတယ်။ “မုတ္တာ”ဆိုတဲ့အမည်
သညာဟာ၊ ကိလေသာအပေါင်းတို့မှ ကျွတ်လွတ်၍၊ အထွတ်
အမြတ်၊ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ ရောက်တော့။ “ပုလဲ” ဟူသော
အနက်ကို၊ မဟောတော့ဘဲ၊ ကျွတ်လွတ်ခြင်းဆိုသော တိုက်ရိုက်
အနက်ကိုပင် ဟောလေသတည်း။

(သတိပေးချက်။ ။ဤမုတ္တာထေရီ၏ဝတ္ထုကို ထောက်ထား
ဆင်ခြင်ကြပြီးလျှင်၊ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသော အမျိုး
ကောင်းသမီးများလဲ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံ၍ ကြည်ညိုတွယ်ကို ဆောင်
သောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား၊ ဆံပင်ကိုဖြန့်ခင်း၍၊ ဥဒါန်းတဲ့ကုသိုလ်ဟာ
လွန်စွာကြီးမြတ်သတဲ့။ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင် ရွက်ဆောင်
နိုင်ကြောင်းများကိုမှတ်သားကာ အတုခိုးသင့်ကြပေသတည်း။)

(၂) မုတ္တာထေရီဝတ္ထုပြီး၏။

ကေနိပါတ်

(၃) ပုဏ္ဏာထေရီဝတ္ထု။

သင်္ကန္တယ်သွား၊ ဂေါဘမဇြိတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်
အခါ၊ “ပုဏ္ဏာထေရီ” ဟူ၍၊ ထင်ရှားတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးတဦး
ဟာ၊ ရှေးရှေးကပ်ကမ္ဘာ၊ သံသရာဘဝတို့၌၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်
တို့၏ ထံတော်ပါးဝယ်။ ပါရမီ တရားကို ဖြည့်ဆီးဘူးခဲ့ပြီးလျှင်၊
သံသရာစက်မှ၊ လွတ်ထွက်ရန် အခြေကိုသာ၊ တဖြည်းဖြည်း
နီး၍၊ နီး၍၊ လာခဲ့သတဲ့။

ထိုအမျိုးသွီးသည်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆၄) ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာမြော်
တွင်၊ ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မမူသော သုညကမ္ဘာတစ်ခုမှာ၊ ကံ
အကျိုးပေးအားလျော်စွာ၊ ဟိမဝန္တာတောကြီးတွင် “စန္ဒဘာဂ”
အမည်ရှိတဲ့ မြစ်အနီးမှာ၊ ကိန္နရာမကလေး ဖြစ်ရှာတယ်။

တနေ့တော့၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တပါး၊ ကြွလာတော်မူ
သည်ကို၊ ကိန္နရာမကလေး မြင်လေရာ၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုးဇာတ်ပင်
ဖြစ်သော်လဲ၊ ပါရမီအထုံနှင့်၊ ကုသိုလ်ဟုန် မကင်းတဲ့အတွက်၊
ဪ-ဤပုဂ္ဂိုလ်ဟာ၊ ကိလေသာကင်း၍၊ ထူးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တပါးဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကိုတွေ့ပါလျှင်၊ သဒ္ဓါ
အစွမ်းဖြင့်၊ ယူဒါန်းခြင်းအမှုကို ပြုသင့်ပေတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊
ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်၊ ကိုတွေ့ပါလျက်သားနှင့် ရှောင်ရှား၍ နေခဲ့ပါလျှင်၊
လွန်စွာရှုံးတဲ့အရှုံးကြီးတမျိုး ဖြစ်တာအမှန်ဘဲ။ ငါ့မှာလဲ အထူး
အဆန်းဆို၍ ယူဒါန်းရန် ပစ္စည်းဝတ္ထုရယ်လို့ မရှိဘူး။ ပစ္စည်း
မထူးမြတ်သော်လဲ၊ စေတနာဖြူဖွေးပါလျှင်၊ အကျိုးပေး မဆိပ်
ငယ်ဘဲ၊ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် အကျိုးပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အလှူ
ဝတ္ထုဆိုတာ၊ ဗဟိဒ္ဓပစ္စည်းမျိုးဖြစ်တယ်။ စေတနာဆိုတာက၊
အတွင်းပစ္စည်းမျိုးဖြစ်တယ်။ အပြင်ဗဟိဒ္ဓဆိုတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုမျိုး
ဟာ၊ စိတ်စေတနာခေါ်တဲ့အတွင်းပစ္စည်းကို၊ ကျေးဇူးပြုရုံမျှပါ
ဘဲ။ ။ အဲ-သို့ကလျှင် ဆင်ခြင်တွေးတောပြီး၊ ယူဒါန်းရန်ပစ္စည်း
ဝတ္ထုကို ရှာတွေ့တဲ့အခါ၊ စန္ဒဘာဂမြစ်ကမ်းအနီး၊ ကျူတောကြီး

ဆေးရုံဘာသာပြန်

၃၃

တခုလုံး ပွင့်နေတာကိုမြင်သတဲ့။ အဲ-သို့ကလိုမြင်တော့ နှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်စွာ၊ စေတနာကွန့်မြူး၍၊ ကျူပန်းတွေကို ခူးပြီး၊
ကြည်နူးရင်းရှိတဲ့ သဒ္ဓါတရား အဘိုင်း၊ အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရုံ
ထံတော်ပါး၌၊ ဝပ်ဘွားညွတ်ကြိုး၊ လက်စုံမီးလျက်၊ ရှိခိုးပူဇော်
ကာ လှူဒါန်းတယ်။ ။အလွန်လိမ္မာတဲ့ ကိန္နရာမကလေးဘဲနော်။

ထိုသို့လှူဒါန်းတဲ့အခါ၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓ ကလဲ၊ သတ္တဝါအများ
ကို၊ သနားချီးမြှင့်တော်မူလိုတဲ့အတွက်၊ ကျူပန်းတွေကို အလှူခံ
တော်မူပြီး။ “ဤဒါနကြောင့်၊ သင်ဘောင့်တတ်ဆုအဘိုင်း ပြည့်စုံ
စေ”လို့၊ ဆုပေးတော်မူပြီးလျှင်၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်၊ ကြွသွား
တော်မူတယ်။

ကိန္နရာမကလေးလဲ၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ မျက်စိတဆုံးရှုမျှော်
လိုက်ပြီး “အရတော်လေ့တကား။ ဤအရှင်မြတ်အား၊ တတ်စွမ်း
သမျှသော ကျူပန်းတို့ဖြင့်၊ လှူဒါန်း ပူဇော်လိုက်ရသည်မှာ၊
လွန်စွာ အဘိုးထိုက်တန်စွာတကား”။ အဲ-သို့ကလို မြွက်ဆို
ကျူးရင့်ပြီး မိမိ၏ဒါနစေတနာကို၊ လွန်စွာ ကြည်နူးနေရှာသတဲ့။

ကျူပန်းဆိုတာ၊ ထူးဆန်းမွန်မြတ်တဲ့ ပန်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။
ကျူပင်ကပွင့်နေတဲ့ပန်းပါတဲ့၊ ကိုင်းပွင့်၊ ကြံပွင့်များလိုပေါ့သေ၊
ဒါနဝတ္ထုမှာ၊ ဘာမျှအဘိုးမတန်တဲ့၊ ဘသ့်ကလောက်မျှမထူးမြတ်
သော်လဲ၊ အဏ္ဏတ္တသန္တာန်မှာရှိတဲ့ စေတနာ သဒ္ဓါခါတ်က၊
အလွန်ထူးမြတ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ဖွံ့ဖွံ့ပြီးပြီးနှင့် အကျိုးပေး
တဲ့အခါ၊ လွန်စွာကြီးကျယ်သွားတယ်။

ဘယ်လို အကျိုးပေး ကြီးကျယ်သလဲလို့ဆိုတော့၊ ကိန္နရာမ
ကလေးဟာ၊ မိမိလှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ဒါနစေတနာကို၊ ဗန်ခါခါပွားများ
ပြီး၊ အသက်တမ်းအဆုံးသို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ကိန္နရာဘဝက စုတေ
သွားပါရော၊ ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်အား ကျူပန်းကို
လှူဒါန်းခဲ့ရတဲ့ စေတနာကြောင့်၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့
ရောက်သွားပြီး၊ သိကြားမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားဖြစ်သွားတယ်။
ကိန္နရာမဘဝဆုံးတော့၊ ပြုံးခနဲ နတ်မိဖုရားကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

ဆိုတာ၊ အံ့ဩစရာကြီးပေါ့နော်။ ။ကံ၏အကျိုးပေးပုံဆိုတာ၊ လွန်စွာ ဆန်းကြယ်တဲ့အတွက် တအံ့တဩ၊ ပြောလို့ မဆုံး နိုင်အောင် ဖြစ်တတ်တာမျိုးပေတဲ့။

လွန်ခဲ့တဲ့(၉၄) ကိုးဆဲ့လေး ကမ္ဘာထက်က၊ ကြည်ဖြူစွာ လှူဒါန်း၍၊ ကျူပန်းဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်းဟုန်ကြောင့်၊ သံသရာတစ်ခုမှာ၊ ကျင်လည်ခဲ့သမျှ၊ ဒုက္ခအပူအပင် နှင့်၊ ညိုပြင်ခြင်းများကို၊ မတွေ့မကြုံရတဲ့၊ ချမ်းသာသုခ၊ ပြည့်စုံစွာ နှင့်သာ၊ ကျင်လည်ရသတဲ့။

မှတ်သောက်၊ သားလောက် မြင့်မြောက်ကြီးကျယ်တဲ့ အဖြစ် များမှာတော့၊ သိကြားမင်းကြီးရဲ့ မိဖုယားခေါင်ကြီးဘဝက၊ အကြိမ်ပေါင်း (၃၆) သုံးဆဲ့မြောက်ကြိမ်၊ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရတဲ့ စကြာမင်းကြီးရဲ့ မိဖုယားအဖြစ်က၊ အကြိမ်ပေါင်း (၁၀) ဆယ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရတာတယ်။ ။ကျူပန်းကို လှူဒါန်းခဲ့ရတဲ့ ဒါနအရှိန်ဟာ၊ ဘယ့်ကလောက် ကြီးကျယ်တယ် ဆိုတာကို၊ ဆင်ခြင်ကြပေတော့။

ထိုအမျိုးသမီးဟာ၊ ယခုဂေါတမမြတ်စွာဘုရား လက်ထက် တော်အခါကျတော့ သာဝတ္ထိပြည်မှာ ‘ဓမ္မပတိဓမ္မာသာလ’ ခေါ်တဲ့ သူကြွယ်ကြီး၏ သမီးကလေးဖြစ်လာတယ်။ ။ရုပ်ဆင်း လက္ခဏာ၊ လွန်စွာပြည့်စုံသည့်ပြင်၊ မျက်နှာပုံပန်းကလပြည့် ဝန်းနှင့်တူတဲ့အတွက်၊ ‘ပုဏ္ဏော’ ရယ်လို့ မိဘများကအမည်ပေး ကြတယ်။ ‘ပုဏ္ဏော’ ဆိုတဲ့ ပါဠိဘာသာကို၊ မြန်မာလို ပြန်ဆိုပါ လျှင် ‘ပေါ်ပြည့်’ ရယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့။ ။အမည်သညာအတိုင်း၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ပြည့်ပြီးစွာနှင့် မျက်နှာ ကြက်သရေက၊ လပြည့် ဝန်းနှင့်တူပေသပေါ့။

(မုတ္တာထေရီဝတ္ထုမှာ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း၊ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်သို့တိုင်အောင်၊ လူတို့ဘောင်မှာ၊ ကာမဂုဏ်နှင့် ကင်းအောင်၊ ရှောင်တိမ်း၍နေလေသည်။)

ထေရီဘာသာပြန်

၃၅

ပုဏ္ဏားအမည်ရှိတဲ့ “မယ်ပြည့်” သည်၊ အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်သို့ရောက်တော့၊ မိဘတို့ထံသို့ကပ်ပြီး၊ ကျွန်မသည် ရှေးကံ ပစ်ချတဲ့အတွက်၊ လူ့ဘောင်သို့ ရောက်လာသော်လဲ၊ လူတို့၏ အလေ့ဝါသနာများကို လိုက်စားလိုတဲ့ဆန္ဒမရှိပါ၊ လူတို့ဘုံတွင် အစုံအစုံဘက်တဲ့၍၊ သားတွဲလဲ၊ မြေးတွဲလဲ၊ ဒုက္ခပွဲ သက်သက်ခံ၍ နေကြသည်များကို၊ ကျွန်မ- မနှစ်သက်နိုင်ပါ။ သာသနာတော်သို့ ဝင်ပြီး၊ လူ့အသွင်ကိုစွန့်ကာ၊ ဗန်ဝါသကံန်းဖြင့်၊ ရဟန်းပြု၍သာ နေပါရစေ။ မိဘနှစ်ပါးက သနားသဖြင့် အခွင့်ပေးတော် မူကြပါ။ ။ ဤကဲ့သို့ခွင့်တောင်းတော့၊ မိဘများကလဲ၊ သွီး၏ စိတ်ကို အလိုလိုက်ပြီး ခွင့်ပေးကြတယ်။

သည်တော့၊ မုတ္တမထေရီဝဏ္ဏတွင် ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအခိုင်း၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ ကျောင်းသို့သွားပြီး၊ သိက္ခာမာန်အဖြစ် နှင့် ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်၊ ကိုဆောင်ရွက်ကာနေထိုင်တယ်။ တနေ့ သောအခါ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်ပြီး၊ ရုပ်ခါတ်၊ နာမ်ခါတ်၊ တို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို ရှုစားဆင်ခြင်၊ ဝိပဿနာ တင်နေဆဲအခါ၊ ရဲရဲဘောက် ဥာဏ်ပွင့်လင်းလာသည်တွင်၊ ရှင်ဘော်တရားက ဂန္ဓကုဒိုတိုက်တော်မှ၊ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါးကိုလွှတ်ပြီး၊ ကိုယ်တော်နှင့် ကြွတော် မူလာဘိသည့် အလား၊ မားမား မတ်မတ်၊ တန့်ရပ်တော်မူကာ၊ အားပေးတိုက်တွန်းတဲ့ဂါထာကို၊ သို့ကလိုဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

(၃) ပုဏ္ဏေ ပူရဿု ဓမ္မေဟိ။ စန္ဒောပန္နရသော ရိဝ။

ပရိပုဏ္ဏာယ ပညာယ။ တမောခန္တံ ပဒါလယ။ ။

(၃) ပုဏ္ဏေ၊ ချစ်သွီးပုဏ္ဏား။ ပန္နရသော။ တဆွဲငါးရက်မြောက် တွင် ထွန်းတောက် ထိန်ဝင်းသော။ စန္ဒောဇူဝ။ လ၊ ပြည့်ဝန်း ကဲ့သို့။ ဓမ္မေဟိ။ မြင့်မြတ်သောတရားမွန်ဘို့ဖြင့်။ ပူရဿု၊ သင်၏ အတွင်းသန္တာန်ဝယ် ပြည့်သျှပြီးမောက်စေပါလော။ ပရိပုဏ္ဏာယ။ အညစ်အကြေးကင်းစင်၍ ထက်ဝန်းကျင်ပြည့်ပြီးသော။ ပညာယ။ မြော်မြင်တတ်စွာ၊ ဥာဏ်ပညာဖြင့်။ တမောခန္တံ။ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူ

၃၆

ထေရီဘာသာပြန်

သော အမိက်တုံး၊ အမိက်ခဲကြီးကို။ ပဒါလယ။ အလင်းရောင်အမြန် ပွင့်တဲ့အောင်။ နှေးပင့်မကြာ၊ ယခုပင်ဖြိုခွဲလိုက်ပါတော့ချစ်သွီး။

အို-ချစ်သွီးပုဏ္ဏား တဆဲ့ငါးရက်မြောက်သောလပြည့်နေ့အခါ။ လ၊ ဝန်းကြီးပြည့်သလို သင်၏ အတွင်းသန္တာန်မှာ၊ ကောင်းမွန်သောတရားတို့ဖြင့် ပြည့်စေပါလော့။ ပြည့်စုံသောဥာဏ်ပညာဖြင့် အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသောမှောင်တုံးကို၊ ဖျက်ဖြုန်းဖြိုခွဲလိုက်ပါလော့။

ဤဒေသနာတော်ကြီးကို ကြားရာ။ “ငါ့ကို သနားသဖြင့်၊ ရှင်တော်ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကြွလာပြီး၊ ချီးမြှင့်အားပေးတော်မူပါပေတကား။” အားတက်သရော၊ ဤကဲ့သို့ တွေးတောပြီး၊ ဥာဏ်အရှိန်ကို လွှတ်၍ အားထုတ်လိုက်ရာ၊ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသတည်း။

ဤကဲ့သို့ရဟန္တာမ-ဖြစ်သောအခါ၊ ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့ရောက်ပြီးလျှင်၊ မိမိ၏ရှေးကံပါရမီများကို စဉ်းစားဆင်ခြင်တဲ့အခါ၊ လွန်ခဲ့သော(၉၄) ကိုးဆဲ့လေးကမ္ဘာထက်က၊ ကိန္နရာမ-ဖြစ်ပြီး၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်အား၊ ကြည်လင်စွာ လှူဒါန်းတဲ့ ကျူပန်းဒါနမှစ၍၊ ယခု အဆုံးဘဝသို့ ရောက်အောင်၊ အောင်မြင်လေသည်တွင်၊ စိတ်နှလုံးရှင်မြူးလှသဖြင့်၊ ဤကဲ့သို့ဥဒါန်းကျူးတော်မူလေသတည်း။

(ဤဆိုလတုံသော ဂါထာတို့မှာ၊ ထေရီအပဒါနိပါဠိတော်မှ လာသော ဂါထာများဖြစ်ပါသည်။)

(က) စန္ဒဘာဂ နဒီတီရေ။ အဟောသိံ ကိန္နရီ တဒါ။

အဒ္ဓသံ ဝိရဇံ ဗုဒ္ဓံ။ သယန္တံ အပ္ပရာဇိတံ။ ။

(က) ဘောဇ္ဇော။ အို-အမျိုးသား အပေါင်းတို့။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ စန္ဒဘာဂနဒီတီရေ။ စန္ဒဘာဂဖြစ်၏ကမ်းအနီး၌၊ ကိန္နရီ။ ထိုတီရေရွာန် ဇာတ်ကိုမှီသော ကိန္နရီမကလေးသည်။ အဟောသိံ။ ဖြစ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ တဒါ။ ထိုကိန္နရီမကလေး ဖြစ်သောအခါ၌၊ ဝိရဇံ။ ကိလေသာကင်းစင်၍၊ အညစ်အကြေး မတင်သော။ အပ္ပရာဇိတံ။ ကိလေသာ တည်းဟူသော ရန်ကို၊

ဆေးနိကာယသင်္ဂြဟို

၃၇

ပယ်လှန်နှိပ်နင်း အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူပြီးထသော။
သယမ္ဘု။ လေးဆင့်သန့်သန့်ကို၊ ဆရာမရှိ အသိုလိုသိတော်မူပေ
ထသော။ ဗုဒ္ဓ။ အရှင်ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါကို။ အဋ္ဌသံ။ ကံထောက်ပင့်သဖြင့်
အသင့်တော်စွာ၊ ဗူးမျှော်ရပါသတည်း။

(ခ) ပဿန္နစိတ္တာ သုမနာ။ ဝေဒဇာတာ ကတဉ္စလီ။

နဠမာလံ ဂဟေတွာန။ သယမ္ဘု။ အဘိပူဇယံ။ ။

(ခ) တဒါ။ ထိုသို့အရှင်ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါကို၊ ဗူးမြင်ရသောအခါ၌။
အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ပဿန္နစိတ္တာ။ ကြည်လင်နှစ်သက်၊ သဒ္ဓါ
ရောင် ပြောင်ပြောင်လက်သည်ဖြစ်၍။ သုမနာ။ အကုသိုလ်အရှိန်
မဟပ်ဘဲ၊ ကောင်းမြတ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝေဒဇာတာ။
မဖြစ်စဘူး အထူးဝမ်းမြောက်လေသောကြောင့်။ နဠမာလံ။
ကျူပန်းကို၊ ဂဟေတွာန။ ခူးယူ၍၊ သယမ္ဘု။ ပစ္ဆေကဗုဒ္ဓါ
အရှင်မြတ်ကို၊ ကတဉ္စလီ။ တင်ချီရှိခိုး။ လက်အုပ်မိုးလျက်။
အဘိပူဇယံ။ ကြည်ကြည်နူးနူး ပူဇော်ခဲ့ဘူးပါသတည်း။

(ဂ) တေန ကမ္မေန သုကတေန၊ အဂန္တိံ တိဒသံဂဏံ။

ဆတ္တိံသ ဒေဝရာဇနံ၊ မဟေသိတ္တ မကာရယံ။ ။

(ဂ) သုကတေန။ ကောင်းစွာပြုလုပ် ဆည်းဘူးအပ်သော၊
တေနကမ္မေန။ ထိုကျူပန်းကို လှူဒါန်းခဲ့ရသော ကောင်းမှုကံ
ကြောင့်၊ စဝိတွာ။ စုတေခဲ့လေသည်ရှိသော်၊ တိဒသံဂဏံ။
နတ်ပေါင်းပျော်ရာ၊ ဝတိန်သာမည်၊ နတ်တို့ပြည်သို့၊ အဂန္တိံ။
တန်ခိုးငှက်ရောင်၊ ပြောင်ပြောင်တိန်ညီး၊ နတ်သွီးအဖြစ်ဖြင့်၊
စင်စစ်သွားရောက်ရပေသတည်း။ ဆတ္တိံသဒေဝရာဇနံ၊ သုံးကျိပ်
ခြောက်ပါးသောသိကြားမင်းတို့၏၊ မဟေသိတ္တ၊ အရှင်မိဖုရား
ခေါင်ကြီးအဖြစ်ကို၊ အကာရယံ။ ပြုခဲ့ရပေသတည်း။

ဃ) ဒသန္တံ စက္ကာဝတ္ထိနံ၊ မဟေသိတ္တ မကာရယံ။

သံဝေဇယိက္ခာ ခေ စိတ္တံ၊ ပဗ္ဗဇိံ အနာဂါရိယံ။

(ဃ) ဒသန္တံ စက္ကာဝတ္ထိနံ။ လေးကျွန်း သနင်း စကြာမင်း
ဆယ်ပါးတို့၏၊ မဟေသိတ္တ။ အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ်ကို

၃၈

ထေရီအာသာဗြနိ

လည်း အကာရဟိံ။ ပြုခဲ့ရပေသတည်း။ ဣဒါနိ၊ ဤယခုနောက်ဆုံး
ဘဝ၌၊ မေ။ အကျွန်ုပ်၏၊ စိတ္တံ၊ စိတ်နှလုံးကို၊ သံဝိဇယိတွာ၊ ဘုံဘဝ
ဝဋ်ဘေးကို တွေးကာတွေးကာ၊ ထိတ်လန့်စေပြီး၍၊ အနဂါရိယံ။
အိမ်ရာမထောင်သော၊ သာသနာ့ဘောင်၌၊ ပဗ္ဗဇိံ။ လူဝတ်
ကြောင်ကို၊ ချွတ်ရှောင်ပယ်သိမ်းလျက်၊ ငြိမ်းစေ၍ရည်မှန်း၍၊
ရဟန်းပြုခဲ့ပါသတည်း။ ။

(င) စတုနဂုတိတေ ကပ္ပေ၊ ယံပုပ္ဖ မဘိပူဇယိံ။

ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ပုပ္ဖ ပူဇာယိဒံပလံ။ ။

(င) ဘောတိယော။ အို- အမျိုးသွီးအပေါင်းတို့၊ အဟံ။
အကျွန်ုပ်သည်၊ စတုနဂုတိတေ ကပ္ပေ၊ လွန်ခဲ့သော (၉၄) ကိုးဆဲ
လေးကမ္ဘာထက်၌၊ ယံပုပ္ဖ။ အကြင်ကျူပန်းကို၊ အဘိပူဇယိံ။
လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့လေပြီ၊ တေနကမ္မေန။ ထိုကျူပန်းကို လှူဒါန်းခဲ့ရ
သောကောင်းမှုကံကြောင့်၊ ဒုဂ္ဂတိံ။ အပါယ်လေးပါးနှင့်၊ ယုတ်ညံ့
သော ဘာဂတိများကို၊ နာဘိဇာနာမိ။ ကျရောက်မည်ဝေးရော၊
သိရုံကလေးမျှ-မသိရိုးမှန်သည်သာလျှင်တည်း။ ဣဒံ။ ဤသို့ ယုတ်
ညံ့သော ဒုဂ္ဂတိကို၊ တင်တဆစ်မျှ မသိခဲ့ရခြင်းသည်၊ ပုပ္ဖပူဇာယ။
တောကျူပန်းကို လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ရသောစေတနာ၏၊ ဖလံ။ ယုံ
မှားတွယ်မရှိပေဘူး။ အဓိကရ အကျိုးထူးကြီးမှန်ပေသတည်း။

‘ပုဏ္ဏာထေရီ’ ဘိက္ခုနီမသည်၊ ဘော်ပြုခဲ့သော ဂါထာတို့ဖြင့်၊
မိမိပြုခဲ့ပြီးသည့် အဖြစ်များကို အားရဝမ်းသာစွာ ခွဲဆို၍၊ မကြာ
မကြာ ဥဒါန်းကျူးလေ့ရှိတဲ့ပြင်၊ အမျိုးသွီးပရိသတ်အလယ်၊
ကြီးကျယ်သော တရားသဘင်တို့မှာလဲ ဤဂါထာများကိုပင်၊
ဟောကြားလေ့ရှိသတဲ့။ ဤ‘ပုဏ္ဏာထေရီ’ ဘိက္ခုနီမသည်လည်း၊
မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိတော်မူတဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်အခါ၊
ကောင်းစွာထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တဦးဖြစ်လေသတည်း။

[မှတ်ချက်] ဤပုဏ္ဏာထေရီ ဘိက္ခုနီမသည် လွန်ခဲ့သော
(၉၄) ကိုးဆဲလေးကမ္ဘာထက်က၊ ကိန္နရာမကလေးဖြစ်စဉ်၊
အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား၊ ကြည်ညိုစွာလှူဒါန်း၍၊ ကျူပန်းဖြင့်

ထေရီဘာသာပြန်

၃၉

ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့်၊ ဤဘုရားသာသနာတော်မှာ၊
ကလေးသာကင်းစင်၍၊ ကျွတ်တန်းဝင်လေဟံ့ဖြစ်အင်ကိုထောက်
ထားပြီး၊ သဒ္ဓါတရားတက်ပွားထက်သန်စွာနှင့်၊ မိမိတို့တတ်စွမ်း
သဖြင့်၊ ပန်းအစရှိတဲ့ ဓါနဝတ္ထုများကိုလှူဒါန်းပြီး၊ ကျွတ်တန်း
ဝင်လိုတဲ့ ဝိဝဇ္ဇမိတ်များကို ရှေ့သွားပြုသင့်ကြပေတည်း။

(၃) ပုဏ္ဏားထေရီဝတ္ထုပြီး၏။

ကောနိပါတ်

(၄) ထေရီ (၇) ပါးတို့၏ဝတ္ထု။

နိပါတ် ၄-၅-၆-၇-၈-၉-၁၀။

ပထမ တိဿာထေရီ။ ။ ဒုတိယ တိဿာထေရီ။ ။ ပထမ
မိရာထေရီ။ ။ ဒုတိယ မိရာထေရီ။ ။ မိစ္ဆာထေရီ။ ။ ဘဒြာ
ထေရီ။ ။ ဥပသမာထေရီ။ ။ ဤထေရီ (၇) ပါးတို့၏အကြောင်း
အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ၊ တူမျှကြသောကြောင့်၊ အဋ္ဌ ကထာ ဌ်လည်း
တပေါင်းတည်း အကျဉ်းချုပ်၍ ဘွဲ့ပြတော်မူသည်။

(ဤထေရီဘာသာပြန်၌လည်း၊ တပေါင်းတည်းပင်ပြဆိုပါအံ့)
တိဿာထေရီမှစ၍၊ ထေရီမ (၇) ပါးတို့သည်၊ ရှေးရှေးဘုရား
ရှင်တို့၏လက်ထက်တော်အခါ၊ ကုသိုလ်ပုညများကို ဆည်းဘူးခဲ့
ကြတဲ့ အမျိုးသွီးများဖြစ်ကြပေတယ်။ ။ အထူးဝိသေသအချက်
မှာတော့၊ လေးသင်္ချေနှင့် ကန္တာတထိန်းအခါ၊ ဒိပင်္ကရာမြတ်စွာ
ဘုရားထင်ရှားပွင့်တော်မူသည်တွင်၊ အရှင်သုမေဓာနှင့်သုမိတ္တာ
တို့၏ ဗျာဓိတ်ခံပွဲကြီးမှာ၊ သဒ္ဓါအားတက်၍၊ နှစ်သက်ခြင်း ဗီတိ
ဟုန်ဖြင့်၊ “ငါတို့သည် နောင်အခါ သုမေဓာ ရသေ့ကလေး၊
ဘုရားဖြစ်တဲ့ပွဲမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ တရားထူးကို သိမြင်၍၊
ကျွတ်တန်းဝင်ရပါလိမ့်” လို့ ဆုတောင်းခဲ့ဘူးကြတဲ့ အမျိုးသွီး
များ ဖြစ်ကြပေတယ်။

သုမေဓာရသေ့ ကလေးဘဝတုန်းက၊ အမျိုးသွီးပေါင်းများစွာ၊
သဒ္ဓါဘုရား တိုးတက်ကြသဖြင့်၊ “ဤရသေ့ကလေးရဲ့ အလုပ်၊

အကျွေး၊ ဖြစ်ပြီး၊ ဤရသေ့ကလေးနှင့်အတူ၊ ကျွတ်တန်းဝင်ရပ်၊
 လိုရဲ့” လို့ ဆုတောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ၊ အများကြီးရှိသတဲ့၊
 ယသော်ဓရာနပဒ နိပါဠိတော်ကြီးမှာ ထိုအကြောင်းအရာတွေ
 ကို၊ ထင်ရှားစွာပြဆိုလျက် ရှိပေတယ်။ ။ သည်အခါတုန်းက၊
 သုမိတ္တာဆိုတဲ့သူဌေးသမီးက၊ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင် အဖြစ်နှင့်၊
 နှိုး နှိုး ရင်း ရင်း ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ အတွက်၊ အဆုံး ဘဝမှာလဲ
 “ယသော်ဓရာ” ရယ်လို့၊ အထင်အရှားဖြစ်တော်မူလာသတဲ့။ ။
 မထင်မရှား ဆုတောင်းကြတဲ့ အမျိုးသမီး များမှာတော့၊
 ယသော်ဓရာရဲ့ အခြွေအရံတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့၊ ထင်ထင်
 ရှားရှားကြီး မဟုတ်ရှာကြတော့ဘူး။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်း၊ ဒီပက်ရာ ဘုရားရှင်၊ လက်ထက်တော်
 အခါကစပြီး၊ ဆုတောင်း ဆုယူပြုလုပ်ခဲ့ကြရာ။ သံသရာတစ်ခွင်
 မှာလဲ၊ ရံခါရံဘန် ဘုရားလောင်းနှင့်တွေ့။ ရံခါ ရံဘန် ဘုရား
 လောင်းနှင့်ကွဲ၊ သံသရာသိုင်းလေထဲမှာ၊ တွေ့လိုက်၊ ဆုံလိုဆုံ၊
 အမျိုးသမီးများဟာ၊ အဖုံဖုံကျင်လည်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်၊ ဤဘဒ္ဒကပ်
 ကမ္ဘာသို့ ရောက်သော်၊ ကပ္ပိလဝတ် နေပြည်တော်ကြီးတွင်၊
 သာကီဝင်မင်းသမီးများ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒီပက်ရာ ဘုရားရှင်၏
 လက်ထက်တော်က၊ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့အချက်ကြောင့် အစ်မတော်
 “ယသော်ဓရာ” နှင့် အမျိုးသမီးတို့ဖြစ်လာကြတာပေါ့။

အရှယ်ရောက်လို့၊ တဆင့်မြှောက်နှစ်ရှိကြတဲ့အခါ၊ အလောင်း
 တော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ မှန်နန်း အပျိုတော်ကြီး အဖြစ်ဖြင့်၊
 မြှောက်စားခြင်းကို ခံကြရတယ်။ ယသော်ဓရာ၏ လက်ပါးစေ
 တွေပေါ့။ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရမှာဖြင့်၊ အလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္ထ
 မင်းသားရဲ့ မိဖုယားငယ်ကလေးတွေပေါ့၊ မိဖုယားငယ်များ
 ကို “မောင်းမ” ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုလေ့ရှိကြတယ်။

အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏၊ တောင်ညာထားတဲ့
 မိဖုယားကြီးမှာတော့၊ ယသော်ဓရာတပါးထဲသာ ဖြစ်ပေတယ်။
 ထင်ရှားစရာကဲ့သို့ ယသော်ဓရာတပါးထဲသာ ထင်ရှားပေတယ်။

ထေရီအာသာပြန်

၄၁

မိဖုယားငယ်ဖြစ်တဲ့ မောင်း မပေါင်း မှာ တော့။ (၃၉၆၀၀၀) သုံးထိန်း၊ ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင် ရှိတယ်။ မိဖုယားငယ် တွေဟာ၊ လွန်စွာပေါများတာပေါ့လေ။

(ယသော်ဓရာ ထေရီ အပဒါန်ပါဠိတော်တွင်၊ ထင်ရှားစွာ ပြဆိုလျက်ရှိသည်။ ဒေသနာမဉ္ဇရိကျမ်း-ဒုတိယတွဲ မှလည်း၊ ဤအကြောင်းအရာများစုံလင်စွာပါသည်။)

အဲ.....သို့ကလို သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏၊ မိဖုယားငယ်များဖြစ်၍ နေကြပြီးနောက်၊ အလောင်းတော်မြတ်သည်။ ရွှေနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ခွါ၍၊ မဟာနိက္ခမ၊ တောထွက်၍ ကြွတော်မူတဲ့အခါ၊ မိဖုယား ငယ်များလဲ၊ နန်းတော်တွင်းမှာ၊ ယသော်ဓရာ နှင့် အတူပင် နေကြရတယ်။

ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးအခါ၊ ကပ္ပိလဝတ်နေပြည်တော်ကြီးသို့၊ ရှေးဦးစွာ ကြွလာတော် မူပြီးတဲ့နောက်၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီ သည် သာသနာတော်တွင်းသို့ဝင်၍ရဟန်းပြုလိုတဲ့ဆန္ဒကြောင့်၊ နေပြည်တော်မှထွက်ပြီး၊ ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ပင်ပန်းစွာလာခဲ့ရာ၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ထေရီပေါင်း(၇)ဦးတို့လဲ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီ၏ နောက်က၊ အတူတကွပါ၍လာရှာကြတယ်။ သူတို့လဲ ရဟန်းပြု လိုတဲ့ ဆန္ဒနှင့်၊ လိုက်ပါလာကြတာပေါ့။

ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ရောက်၍၊ အမျိုးသွီးတို့အား၊ ရဟန်း ပြုရန် ခွင့်ပြုတို့အကြောင်းနှင့်၊ အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီကို သနားသဖြင့်၊ အမျိုးသွီးတို့အား၊ ရဟန်း ပြုရန် အခွင့်ကို သနားတော်မူတယ်။ သည် အခါ မိထွေးတော် ဂေါတမီနှင့်အတူ၊ သာကီဝင်မင်းသွီး(၇)ဦးတို့လဲ၊ ရဟန်းပြုကြ တယ်။ ဘိက္ခုနီမသာသနာကို၊ ရှေးဦးစွာထမ်းရွက်ကြတဲ့မင်းသွီး များပေပေါ့။

သာကီဝင်မင်းသွီးဘဝမှ၊ ထေရီမ-ဖြစ်ကြတဲ့အခါ ။ သံသရာ ဝဋ်နှောင်မှ၊ လွတ်အောင်ရုန်းလိုကြတဲ့ အတွက်၊ ထေရီ (၇) ပါးတို့သည်၊ အသီးအသီး ဆိတ်ငြိမ် ရာသို့ကပ် ပြီး၊ ဝိပဿနာ

ကမ္မဋ္ဌာန်းကို၊ စီးဖြန်းဆင်ခြင်ကြတယ်။ ။ အမျိုးကလဲသာကီဝင်၊
 ရဲရဲတောက်တဲ့ ပါရမီရှင်များ ဖြစ်ကြတဲ့အတိုင်း မဆုတ်မဆိုင်း၊
 အယိုင်းတကြီး၊ မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက် ခါ နီး သည် တိုင် အောင်၊
 ဥာဏ်ရောင်လင်းပွင့်လာတဲ့အခါ၊ မဟာကရုဏာရင်ဖြစ်တော်မူ
 သော ရှင်တော် မြတ် ဘုရားသည်၊ ဂန္ဓ ကု ခို့ တိုက်တော် မှ
 ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင်ကို လွှတ်ပြီး၊ ထေရီမတို့၏ရှေ့တွင်
 ထင်ထင်ရှားရှား မားမားမတ်မတ် ရပ် တော် မူ သည့် အလား၊
 ကိုယ်တော်ပွား ဖန်ဆင်းကာ၊ အားပေးချီးမြှောက်သော ဂါထာ
 များကို၊ အသီးအသီး ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

ပထမတိဿာထေရီအား-ဟောကြားတော်မူသောဂါထာ။

(၄) တိဿေ သိက္ခဿု သိက္ခာယ၊ မာတံယောဂါဥပစ္စဂုံ။
 သဗ္ဗယောဂ ဝိသံယုတ္တာ၊ စရ လောကေ အနာသဝါ။

(၄) တိဿေ။ ချစ်သွီးတိဿာ။ သိက္ခာယ။ အကျင့်သိက္ခာ
 သုံးမျိုးဖြင့်။ သိက္ခဿု။ ကိုယ့် ကိစ္စ ပြီး ဆုံး အောင်၊ ကျင့်သုံး
 အားထုတ်ပါလော။ တံ။ သင်ချစ်သွီးကို။ ယောဂါ။ လေးပါးသော
 ယောဂတို့သည်။ မာဥပစ္စဂုံ။ ကျော် လွန် ဘိ နင်း ၍ မသွားစေ
 ကုန်လင့်။ တံ။ သင်ချစ်သွီးသည်။ သဗ္ဗယောဂဝိသံယုတ္တာ။ အဘွဲ့
 အလုံးစုံမှ၊ အကုန်လွတ်ကင်းသည်ဖြစ်၍။ အနာသဝါ။ အာသဝေါ
 လေးပါး မရှိဘဲ။ လောကေ။ ဤလောကကြီး အတွင်း၌။ စရ။
 အနှောင်အဖွဲ့ လွတ်ကင်း၊ အညစ်အကြေး ကင်းရှင်းသည်ဖြစ်၍၊
 ရဲရဲလွတ်လပ်စွာ လှည့်လည်ပါလော။

ချစ်သွီး တိဿာ၊ သိက္ခာသုံးပါးတည်းဟူသော အကျင့်ဖြင့်၊
 ကိစ္စတုံးအောင် ကျင့်သုံး အားထုတ်ပါလော၊ သင်ချစ်သွီးကို၊
 ယောဂတရားတို့က၊ လွှမ်းမိုး၍မသွားစေကုန်လင့်၊ အနှောင်အဖွဲ့
 အမျိုးမျိုးမှလွတ်ကင်း၍သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ဤလောကအတွင်းမှာ၊
 ရဲတင်းစွာ လှည့်လည်ပါလောဟူ၍ ဆိုလိုသည်။

(အဓိပ္ပါယ်မှတ်သားချက်။ ။ ဤဂါထာ၌ပါရှိသော “ယောဂ”
 သဒ္ဒါ ၏အဓိပ္ပါယ်ကို၊ အဋ္ဌကထာဆရာက၊ ဤသို့တွင်ပြုလေသည်။)

စေရိဘာသာဖြန့်

၄၃

မနုဿတ္တံ၊ ဣန္ဒြိယာဝေကလ္လံ၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ။ သဒ္ဓါပဒိုလာဘော
တိ ဣမေယောဂါ သမယာ ဒုလ္လဘခဏာ။ ။

မနုဿတ္တံ။ လူ့အဖြစ်၎င်း။ ဣန္ဒြိယာဝေကလ္လံ။ စက္ခု၊ သောတ၊
စသော ဣန္ဒြေရုပ်တို့၏ မချို့တဲ့ခြင်း၎င်း။ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ။ ရှင်တော်
ဘုရားထင်ရှားပွင့်တော် မူသောခေတ်၎င်း။ သဒ္ဓါပဒိုလာဘော။
ဗုဒ္ဓသာသနာ၌၊ ကောင်းစွာယုံကြည်ခြင်း၎င်း၊ ဣတိဣမေယောဂါ။
ဤယောဂ လေးပါးတို့သည်၊ သမယာ။ အချိန်တို့သည်၊ ဒုလ္လဘ
ခဏာ။ ရနိုင်ခဲ့သောခဏတို့တည်း။

ဤသို့ ဘွဲ့ဆိုတော်မူသောကြောင့်၊ ယောဂ လေးပါးတို့၏
ထူးခြားသော အဓိပ္ပါယ်များ ပေါ်ထွက်လာပေသည်။

“ယောဂလေးပါးကား။”

(၁) လူဖြစ်ရခြင်း။ (၂) မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်၊ တို့၏
မချို့တဲ့ခြင်း။ (၃) ဘုရားပွင့်ချိန်ကြိုသော ခေတ်ဖြစ်ခြင်း။ (၄) ဗုဒ္ဓ
သာသနာကိုကြည်ညိုခြင်း။ (ဤယောဂလေးပါးသည်၊ လွန်စွာ
တွေ့ကြုံခဲ့လှသော ဒုလ္လဘကြီးများ ဖြစ်ကြပေသည်) (သင်္ဂြိုဟ်
ကျမ်း သမုပ္ပည်းပိုင်း၌၊ ပြဆိုအပ်သော ယောဂ လေးပါးကား၊
တမျိုး ဖြစ်ပေသည်။)

အထက်၌ ပြဆိုခဲ့သော ယောဂကြီးလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံပါ
လျှင်၊ ထိုယောဂများကို မဆုံးရှုံးပါစေနှင့်၊ အကျိုးရှိအောင် အ
သုံးပြုပါ။

ယခုခေတ်အခါ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး ထွန်းကားရာ ဖြစ်
သော ဤမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ၌ ဖြစ်ပွားကြကုန်သော ဗုဒ္ဓ
ဘာသာ မြန်မာအမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့သည်၊ ထိုယောဂကြီး
လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ၍နေဆဲ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ တိဿာထေရီ
အား၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊ ဆုံးမနည်းပေးတော်မူသောအတိုင်း၊
ထိုရရှိနေသော ယောဂ လေးပါးတို့ ကို မဆုံးရှုံးစေခြင်းငှါ၊
များစွာသတိပြုသင့်ကြပေသည်။

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဂါထာဖြင့် ဟောကြား၍၊ အားပေးတော်မူ

၄၄

ထေရီအာသာဗြနီ

သောအခါ၊ တိဿာထေရီသည်။ ထိုနေရာ ဌာန၌ပင်လျှင်၊ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသတည်း။

ဒုတိယတိဿာထေရီအား-ဟောကြားတော်မူသောဂါထာ။

(၅) တိဿေ ယုဉ္ဇဿု ဓမ္မေဟိ၊ ခဏော တံ မာဉ္ဇပစ္စဂါ။
ခဏာတိတာဟိ သောစန္ဒိ။ နိရယမိ သမပ္ပိတာ။ ။

(၅) တိဿေ။ ချစ်သွီး တိဿာ၊ ဓမ္မေဟိ။ မွန် မြတ်သော ဘာဝနာတရားတို့နှင့်၊ ယုဉ္ဇဿု။ မကွေမကွဲ အမြဲယှဉ်ပါလော၊ တံ။ သင်ချစ်သွီးကို၊ ခဏော။ ကောင်းမြတ်သောအချိန် ခဏသည်၊ မာဉ္ဇပစ္စဂါ။ လွန်ဆုံး၍မသွားပါစေလင့်၊ ဟိ။ ခဏလွန်ဆုံးသဖြင့်၊ အရှုံးနစ်နာပုံသဘောကို ပြဆိုတော်မူဦးအံ့။ ခဏာတိတာ။ ခဏကောင်း-ခဏမွန်တို့၏၊ လွန်ဆုံးခြင်းကို ခံရကုန်သော၊ ဇနာ။ လူများ အပေါင်းတို့သည်၊ နိရယမိ။ ဒုက္ခလွှမ်းခြုံ၊ ငရဲဘုံ၌၊ သမပ္ပိတာ။ ကျရောက်နစ်မွန်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သောစန္ဒိ။ ကြာရှည်မအေး၊ တနွေးနွေးဖြင့်၊ ပူဆွေးစိုးရိမ်ကြရလေကုန်သတည်း။

ချစ်သွီးတိဿာ၊ သင်၏ကိုယ်နှင့် စိတ်ကို၊ ကောင်းမွန်သော ဘာဝနာ တရားတို့နှင့် မကွေမကွဲ၊ အမြဲယှဉ်၍နေပါစေလော။ အဘိုးထိုက်တန်သော ခဏကောင်း ခဏမွန်များကို လွန်ဆုံး၍ မသွားပါစေလင့်။ အကြောင်းကိုဆိုသော်၊ ခဏကောင်း ခဏမွန် လွန်ဆုံးခြင်းကို ခံရကုန်သောသူတို့သည်၊ အပါယ်ငရဲ၌နစ်မွန်း၍၊ ရှည်ကြာလေးမြင့်စွာပူဆွေးစိုးရိမ်ကြကုန်သည်ဟူ၍ဆိုလိုသတည်း။

(ဤဂါထာ၌။ ။ အချိန်လွန်ဆုံးသဖြင့်၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာကြောင်း၊ အချိန်ကို မဆုံးရှုံးစေသင့်ကြောင်းများကို၊ ပခါနထား၍ ဟောကြားတော်မူသည်။ ။ ထိုကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာမှန်သမျှတို့သည်၊ အချိန်ခဏ၏ အဘိုးထိုက်တန်ကြောင်းကို၊ ကောင်းစွာသိမြင်ကြပြီးလျှင်၊ အချိန်ဆုံးရှုံးအောင်မပြုသင့်ကြပေ။ ။ အဘိုးတန်သော အချိန်များကို၊ အဘိုးတန်အောင် ပြုသင့်ကြပေသတည်း။

ဤဂါထာကိုကြားရာ၊ တိဿာထေရီ ဘိက္ခုနီမသည်လည်း၊

စေရီအာသမာဠိ

၄၅

အားတိုက်ကြိုးစား၍၊ တရားထူးကို သိမြင်ကာ၊ ရဟန္တာမအံ့ဖြစ်
သို့ရောက်လေသတည်း။

သမ္မဒီရာဇေရီအား-ဟောကြားဘော်မူသော ဂါထာ

(၆) မိရေ၊ နိရောဓံ ဖုဿဟိ။ သညာဂူပသမံ သုခံ။

အာရာဇယာဟိ နိဗ္ဗာနံ။ ယောဂက္ခေမ မနုတ္တရံ။ ။

(၆) မိရေ၊ ချစ်သွီးမိရာ။ သညာဂူပသမံ။ အမှတ်သညာ
အမျိုးမျိုးတို့၏ ကင်းရာချုပ်ရာဖြစ်သော။ သုခံ။ ချမ်းသာအစစ်
အမှန်လည်း ဖြစ်ပေထသော။ နိရောဓံ။ တဏှာချုပ်၍၊ ပြုတ်ရာ
အမှန်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ ဖုဿဟိ။ ဆိုက်ရောက်အောင် ကြိုးစား
ပါလော။ ယောဂက္ခေမံ။ ယောဂအလုံးစုံတို့၏ကုန်ရာဖြစ်သော
အနုတ္တရံ။ တရားတကာတို့ထက်၊ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးလည်း
ဖြစ်ပေထသော။ နိဗ္ဗာနံ။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို။ အာရာဇယာဟိ။ အာရုံ
ထား၍၊ လိုလားနှစ်သိမ့်ပါလော။

(ဤဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ထင်ရှားပြီး အချုပ်အားဖြင့်
ဆိုသော် “နိဗ္ဗာန်ကိုအမြန်ရောက်အောင်ကြိုးစားပါ” ဟူ၍တိုက်
တွန်းတော်မူခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။ ဤဂါထာ၌ “သညာဂူပသမံ”
ဟူ၍၊ နိဗ္ဗာန်၏ ဂုဏ်ထူးကို ဟောကြားတော်မူသည်။ နိဗ္ဗာန်
ခါတ်၌၊ အမှတ်သညာအမျိုးမျိုး ချုပ်ဆုံး၏။ သညာမရှိဟု ဆိုလို
သည်။ ။ အမြတ်မျှ၍ပြပါဦးမည်။ ။ လောကီဘုံ၌နကြီးသည်။
အမှတ်သညာအမျိုးမျိုး အုပ်စိုး၍နေသော နိုင်ငံကြီးဖြစ်၏။ ။
ဤကားကောင်း၏။ ဤကားမကောင်း။ ဤကားလှပ၏။ ဤကား
အရပ်ဆိုး၏။ ဤကားနှစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏။ ဤကားနှစ်သက်ဘွယ်
မရှိ။ ဤဝတ္ထုသည်၊ ထိုဝတ္ထုထက်သာ၏။ ဤသူသည်၊ ထိုသူထက်
ဂုဏ်ရှိ၏။ ဤသို့စသောအားဖြင့်၊ လောကခါတ် တဌမ်းလုံးမှာ၊
သညာတွေ အဆုံးမရှိများစေသည်။ သညာကအမှတ်ပြု၍ထား
သောအတိုင်း၊ လောဘက လိုက်စား၍နေ၏။ ။ သညာနယ်
လည်းမဆုံး။ လောဘအစွမ်းလည်းမဆုံးဖြစ်၍နေ၏။ လောဘအ
စွမ်းကိုအဆုံးမသတ်နိုင်သမျှ၊ ဘယ်အခါမှာမှ၊ လွတ်လပ်ချမ်းသာ

၄၆

ထေရီအာသာပြန်

ခွင့်ကို ရနိုင်ကြမည် မဟုတ်ကုန်။ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသောဘုံ
သုံးပါးသည်၊ ဒုက္ခအတိသျှဖြစ်၏ဟူ၍ပညာရှိသူတော်ကောင်း
များတထစ်ချ-မိန့်ကြားတော်မူကြကုန်သတည်း။)

ဆိုခဲ့ပြီးသော အမှတ်သညာအမျိုးမျိုးမရှိလျှင်၊ တဏှာလည်း
လိုက်စားဘို့အစွမ်းရှိတော့မည်မဟုတ်။ တဏှာအစွမ်းတုံးလျှင်
ဒုက္ခလည်းဆုံးလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်နိဗ္ဗာန်ကို “သညာဂူပ
သမံ” အမှတ်သညာ အလုံးစုံ၊ အကုန်ကင်းလွတ်၍၊ ချမ်းသာ
အထွဋ်ဟူ၊ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူပေသတည်း။

ဤဂါထာကို ကြားနာပြီးသည်၏ အဆုံး၌၊ ဓိရာထေရီ
ဘိက္ခုနီမသည်၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်လေသတည်း။

“ဒုတိယ-ဓိရာထေရီ-ဥဒါန်းကျူးရင့်သောဂါထာ”

(၇) ဓိရာဓိရေဟိ ခမ္မေဟိ၊ ဘိက္ခုနီ ဘာဝိတိန္ဒြိယာ။

ခါရေဟိ အန္တိမံ ဒေဟံ၊ ဇေတွာ မာရံ သဝါဟနံ။ ။

(၇) ဓိရေဟိ။ တည်ကြည်ခိုင်ခန့်ကုန်သော၊ ခမ္မေဟိ။ တရား
မြတ်တို့ဖြင့်၊ ဘာဝိတိန္ဒြိယာ။ ပွားများအပ်ပြီးသော ဣန္ဒြေရှိသည်
ဖြစ်၍၊ ဓိရာ။ မယိမ်းမယိုင်၊ ခိုင်ခန့်တည်တန့်သော သမာဓိခါတ်ရှိ
ပေသော၊ ဘိက္ခုနီ၊ ရဟန္တာမသည်။ သဝါဟနံ။ စစ်သည်မိတ်ပ၊
နှင့်တကွသော၊ မာရံ။ ကိလေသာတည်းဟူသော မာရ်စစ်သည်
အပေါင်းကို၊ ဇေတွာ။ အောင်မြင်နိုင်နင်း၊ အောင်ပွဲခင်းလျက်၊
အန္တိမံဒေဟံ။ အဆုံးစွန်ရှိသောကိုယ်ခန္ဓာကို၊ ခါရေဟိ။ အောင်ပွဲ
ခင်း၍ ဆောင်လေသတည်း။

(ဤဂါထာကား၊ မြတ်စွာဘုရားကဟောကြားတော်မူအပ်သော
ဂါထာမဟုတ်ပေ။ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်သောအခါ ‘ဒုတိယ
ဓိရာထေရီ’ ကျူးရင့်သော ဥဒါန်းဂါထာဖြစ်ပေသည်။)

မိတ္တသေရီအား-ဟောကြားတော်မူသောဂါထာ

(၈) သဒ္ဓါယ ပဗ္ဗဇိတွာန၊ မိတ္တေ မိတ္တရတာ ဘဝ။

ဘာဝေဟိ ကုသလေခမ္မေ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။

(၈) မိတ္တေ။ ချစ်သွီးမိတ္တာ။ တုံ။ သင်ချစ်သွီးသည်။ သဒ္ဓါယ။

ထေရီဘာသာပြန်

၄၄

ငါတုရားသာသနာကို၊ လွန်စွာယုံကြည်သည်ဖြစ်၍။ ပဗ္ဗဇိတွာနံ။
ရဟန်းပြုခဲ့လေသည် ဖြစ်သောကြောင့်။ မိတ္တရတာ၊ အရိယာ
သူတော်ကောင်း၊ ကလျာဏမိတ်အပေါင်းတို့နှင့်၊ ညွတ်ညောင်း
ပျော်မွေ့သည်။ ဘဝ။ ဖြစ်ပါလော။ ယောဂက္ခေမဿ။ ယောဂ
အားလုံး။ ကုန်ဆုံးရာမှန်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ။ လျှင်မြန်
ထုတ်ချောက်၊ ပေါက် ရောက် စံ စား ခြင်း ဌာ။ ကုသလေဓမ္မေ။
မြင့်မြတ်သော ကုသိုလ် တရား တို့ ကို။ ဘာဝေဟိ။ မနားမနေ၊
ကြိုးစားလေလော။

(ဤဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာလည်း၊ ထင်ရှားပါပြီ။ ။အချုပ်
အားဖြင့် “ကလျာဏမိတ္တ” ခေါ်သော အရိယာသူတော်ကောင်း
တို့နှင့် ပေါင်းသင်း၍၊ ကုသိုလ်တရားကို များများကြိုးပွားများပါ
ဟု ဆိုလိုသည်။)

ဤဂါထာကို ကြားနာပြီးသည်၏အဆုံး၌၊ မိတ္တာထေရီလည်း၊
ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဘဒြာထေရီအား - ဟောကြားတော်မူသောဂါထာ။

(၉) သဒ္ဓါယ ပဗ္ဗဇိတွာနံ၊ ဘဒြေ ဘဒြီရတာ တဝ။

ဘာဝေဟိ ကုသလေဓမ္မေ။ ယောဂက္ခေမ မနုတ္တရံ။

(၉) ဘဒြေ။ ချစ်သွီးဘဒြာ။ တံ။ သင်ချစ်သွီးသည်။ သဒ္ဓါယ။
ငါတုရားသာသနာကို၊ လွန်စွာယုံကြည်သည်ဖြစ်၍။ ပဗ္ဗဇိတွာနံ။
ရဟန်းပြုခဲ့လေသည် ဖြစ်သောကြောင့်။ ဘဒြရတာ။ ကောင်းမြတ်
သောသီလသိက္ခာ၊ ဘာဝနာတို့၌ သာ မွေ့လျော် သည်။ ဘဝ။
ဖြစ်ပါလော။ ယောဂက္ခေမံ။ ယောဂလေးစုံ၊ ကင်းကုန်လွတ်ငြိမ်း
ရာဖြစ်သော။ အနုတ္တရံ။ ပြိုင်ဘက်ကင်းသိ၊ တုမရှိသည့်၊ သန္တိ
အမှန်၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို။ အဓိဂမာယ။ ရ ခြင်း ရောက် ခြင်း ဌာ။
ကုသလေဓမ္မေ။ မြင့်မြတ်သော ကုသိုလ်တရားတို့ကို၊ ဘာဝေဟိ။
မနားမနေ၊ ကြိုးစားလေလော။

(ဤဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာလည်း၊ (ဂ) နံပါတ် ဂါထာနှင့်
များစွာ ခြားနားတော့သည် မဟုတ်ချေ။ ။ဤဂါထာ၌ ‘ဘဒြ’

၄၈

ထေရီဘာသာပြန်

ဆိုသည်ကား၊ အလွန်ကောင်းမြတ်သည်ကို ဆိုလိုသည်။ ဘဒြ၊
ဘဒ္ဒ၊ သဒ္ဒါနှင့်စပ်၍၊ ဓမ္မပဒပါဠိတော်၌၊ ဟောကြားတော်
မူအပ်သော ဂါထာတပုဒ်ကို၊ ထုတ်ဆောင်၍ပြုလိုက်ပါသည်။

ဘဒြောပိ ပဿတိ ပါပံ။ ယာဝ ဘဒြိ နပစ္စတိ၊

ယဒါစ ပစ္စတိ ဘဒြိ။ အထ ဘဒြော ဘဒြာနိ ပဿတိ။

ဘိက္ခဝေ။ ရဟန်းတို့။ ယာဝ။ အကြင်မျှလောက်။ ဘဒြိ။
ကောင်းမြတ်သောကုသိုလ်ကံသည်။ နပစ္စတိ။ အကျိုးမပေးသေး။
တာဝ။ ထိုမျှလောက်။ ဘဒြောပိ။ သူတော်ကောင်းကြီးပင်ဖြစ်
သော်လည်း၊ ပါပံ။ မကောင်းကျိုးကို။ ပဿတိ။ ဒိဋ္ဌတွေ့ကြုံရ၏။
ယဒါစ။ အကြင် အခါ၌ မူကား။ ဘဒြိ။ ကောင်းမြတ်သော
ကုသိုလ်ကံသည်။ ပစ္စတိ။ အကျိုးပေး၏။ အထ။ ထိုရောအခါ၌။
ဘဒြော။ သူတော်ကောင်းသည်။ ဘဒြာနိ။ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
တို့ကို။ ပဿတိ။ ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ ကြုံကြိုက်ရလေတော့သတည်း။

ဤကား “ဘဒြ” သဒ္ဒါနှင့် စပ်၍၊ ပြဆိုအပ်သောစကားပေ
တည်း။ ဤဂါထာကို ကြားနာပြီးသည်၏ အဆုံး၌။ ဘဒြော ထေရီ
လည်း၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်လေ၏။

ဥပသမေထေရီအဝေ-ဟောကြားတော်မူသောဂါထာ။

(၁၀) ဥပသမေ တရေဩဃံ။ မစ္စုဇေယျံ သုဒုတ္တရံ။

ဓာရေဟိ အန္တိမံဒေဟံ။ ဇေတွာ မာရံ သဝါဟနံ။

(၁၀) ဥပသမေ၊ ချစ်သွီး ဥပသမာ။ တံ။ သင်ချစ်သွီးသည်။
မစ္စုဇေယျံ။ သေမင်းအုပ်စိုး။ ဂုဏ်တန်ခိုးပြ၍နေသော။ သုဒုတ္တရံ။
ကူးမြောက်ခြင်း၌၊ လွန်စွာခဲယဉ်းထသော။ ဩဃံ။ သံသရာဝဲဩ
ဃကြီးကို။ တရေ တရေယျာထိ။ တဘက်ကမ်းသို့ရောက်အောင်
ကူးမြောက် ကြိုးစားလိုက်ပါလော။ သဝါဟနံ။ စစ်သည် ဗိုလ်ပါ
အပေါင်းနှင့် တကွ ဖြစ်သော။ မာရံ။ ကံလေသာ မာရ်မင်းကို၊
ဇေတွာ။ အောင်မြင်နိုင်နင်း အောင်ပွဲခင်းလျက်၊ အန္တိမံဒေဟံ။
အဆုံးစွန်သောခန္ဓာကိုယ်ကို၊ ဓါရေဟိ။ ရွက်ဆောင်ပါလော။

(ဤဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာလည်း၊ မခက်ခဲချေ။ ။အချုပ်အားဖြင့် “သေမင်းအုပ်စိုးသောသံသရာကြီးကို ကူးမြောက်ပါ။ ဤဘဝကိုအဆုံးထားပါ”ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေသည်။)

ဤဂါထာ၌ “မစ္စုဇေယျ” ဆိုသည်မှာ၊ သေမင်းပိုင်စိုးသော နိုင်ငံဟုဆိုလို၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ သုံးဆွေတာဝံဟု ခေါ်ဆို အပ်သောသံသရာလောကကြီးသည်။ သေမင်း၏အာဏာတန်ခိုး ထွမ်းမိုးရာနိုင်ငံကြီးဖြစ်ပေသည်။ ဤသံသရာနိုင်ငံကြီး၌ သေမင်းသည်၊ တန်ခိုးအာဏာအကြီးဆုံးဖြစ်၏။ ။စကြဝတေး၊ မန္တဝ်၊ မှစ၍၊ မည်မျှတုန်းတန်ခိုးကြီးသည်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပင်သော်လည်း၊ သေမင်းအာဏာကို မသွန်ဆန်နိုင်ကြချေ။ အဆုံးတရက်မှာ သေမင်းအာဏာဖြင့် စီရင်ရာကိုခံကြရကုန်၏။ သံသရာထဲ၌ ရှိသမျှ သတ္တဝါအပေါင်း တို့သည်၊ သေမင်း၏ လက်တွင်းသို့၊ အသက်ခွန်ကိုဆက်သွင်းကြရစမြဲပေတည်း။ ထိုကြောင့်သံသရာလောကကြီးကို၊ သေမင်း ပိုင် စိုး သော နိုင် ငံ ဟု ၍ ဆိုရလေသတည်း။

ဤဂါထာကိုကြားနာပြီးသည်အဆုံး၌ ဥပသမာထေရီလည်း၊ ကိလေသာကုန်ခန်း၍၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်လေသတည်း။

(၄) ထေရီ ခုနစ်ပါးကို တပေါင်းတည်း ပြဆိုရာဖြစ်သော

အခင်း-ပြီးပြီ

ကေနိပါတ်။

(၁၁) သုမုတ္တာထေရီဝတ္ထု။

လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါ၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ လောကသုံးပါး၌ အထင်အရှား ပွင့်တော်မူခဲ့တယ်။ ။ ထိုအခါရှင်ဂေါတမ ဘုရားလောင်းသည်၊ ဟံသာဝတီနေပြည်တော်ကြီးမှာ၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာ များစွာ ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးဖြစ်တော်မူတယ်။ အမည်သညာမှာတော့ “ဇုတိလ” တဲ့။

တနေ့သောအခါ “ပဒုမုတ္တရ” ရှင်တော် မြတ်ဘုရားသည်၊ အလောင်းတော် ဇုတိလ သူဌေးကြီးအား၊ နောင်ဘဒ္ဒကပ် အခါ၊

“ဂေါဓမ” ဘုရားရယ်လို့ထင်ရှားစွာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ဗျာဒိတ်စကားကို၊ မိန့်ကြားတော်မူမည်ဖြစ်ရာ၊ သင်္ဃာတော်များစွာခြံရံတော်မူလျက်၊ ဟံသာဝတီ မြို့တော်ကြီး အတွင်းသို့ ထွန်းလင်းသော ဘုရားကြွက်သရေတော်ဖြင့်၊ ဆွမ်းအလှိုဌာ ကြွတော်မူလာတယ်။ ။ ကြွလာတော်မူခြင်း အကြောင်းကလဲ၊ အခြား မဟုတ်ဘူး၊ အလောင်းတော် ဇေယျသုဋ္ဌေးကြီးက၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားအား၊ များလှစွာသော နောက်ပါသင်္ဃာတော်တို့ဖြင့်၊ ဆွမ်းအလှိုကို လှူတော်မူခြင်းငှာ၊ ဆောက်အပ်ပြီးသော မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ ကြွလာတော်မူပါလို့ လျှောက်ထားတဲ့ အတွက်ကြောင့်တဲ့။

အဲ-သို့ကလျှင် ဟံသာဝတီ မြို့တော်ကြီးအတွင်းသို့၊ ရှင်တော်ဘုရားကြွလာတော်မူတဲ့အခါ၊ မြို့ဘော်သူ မြို့တော်သား လူများ အပေါင်းတို့က၊ အားရနှစ်သိမ့်စွာ ကြည်ညိုကြတဲ့အတွက်၊ လမ်းခရီးကို အထူးပြုပြင်ပြီး၊ သဲဖြူးခြင်း၊ ရေပြည့်အိုး တည်ခြင်း၊ ငှက်ပျောပင်၊ ကြံပင်၊ တို့ကို၊ လမ်းနံဘေး၌စိုက်ထားခြင်း၊ တံခွန်ကုက္ကား၊ မုလေးပွားတို့ကို ဆွဲထားခြင်း၊ ပန်းအမျိုးမျိုးတို့ကို ကြံမြှောက်ခြင်း၊ ပန်းမွေရာခင်းခြင်းမှစ၍၊ လမ်းခရီးတလျှောက်လုံးမှာ၊ ပူဇော်ဘွယ်တို့ဖြင့်ပူဇော်ကြတယ်။

ထိုအခါ၊ ဟံသာဝတီမြို့တော်သူ၊ အမျိုးသွီးကလေးတယောက်ဟာ၊ ဘုရားရှင်၏ ကြည်လင် နှစ်သိမ့်စာဘွယ် တင့်တယ်သော အသရေတော်များကို ကြည်ညိုလှသဖြင့်၊ မိမိအိမ်ရှေ့ ဥပစာ၌ ရှိတဲ့ခရီးကို၊ သဲဖြူးခြင်း၊ ပန်းမွေရာခင်းခြင်းမှစ၍၊ ပြုဘွယ်ကိစ္စများကို၊ သဒ္ဓါတရားထက်ထက်နှင့်၊ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာပြုသတဲ့။

ထိုနေ့မှာပင်ပဒုမုတ္တရရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ များလှစွာသောပရိသတ်ကြီးအလာမှာ၊ ဇေယျသုဋ္ဌေးကြီးအား ‘သင်သည် နောင်ကမ္ဘာတစ်ဆန်းအခါ၊ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာတွင်၊ သာကီနွယ်ဘွား၊ “ဂေါဓမ” မြတ်စွာဘုရားရယ်လို့၊ ထင်ရှားစွာပွင့်လိမ့်မယ်’ ။ အဲ- သို့ကလျှင် ဗျာဒိတ်စကားမြွက်ကြားတော်မူတယ်။

စေတီသမာဓိဖြန့်

၅၁

ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူတဲ့ စကားကိုကြားတော့၊ မြို့သူ၊ မြို့သား၊ အပေါင်းတို့က။ ဘယ်လိုဆုတောင်းကြသလဲဆိုလျှင်၊ “တပည့်တော်၊ တပည့်တော်မ၊ တို့လဲ၊ ဇေဋ္ဌိလသူဌေးကြီးသည်၊ နောင်ကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါ၊ သာဓကိန္ဒယံဘွား၊ ဂေါတမဘုရားဖြစ်တော်မူသည်တွင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြရပါလိမ့်ဘုရား” လို့ ဆုတောင်းကြသတဲ့။ ။ ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကလဲ၊ “သင်တို့တောင်းသောအတိုင်း၊ ပြည့်စုံကြလိမ့်မယ်” လို့၊ အနာဂတံသဉ္စာဏ်ဖြင့် ရှုဆင်ခြင်ကာ၊ ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူပြန်တယ်။

ဗျာဒိတ်ပွဲကြီးဆိုတာ၊ လွန်စွာကြီးကျယ်တယ်၊ ဘုရားတဆူတဆူမှာမှ၊ ဗျာဒိတ်ပွဲကြီး တကြိမ် တကြိမ် ဖြစ်လေ့ ရှိတယ်။ ဗျာဒိတ်ပွဲတော်ကြီးနှင့်တွေ့ကြုံကြရတဲ့ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတွေဟာ၊ ကျွတ်ဆုကိုမတောင်းတဲ့သူရယ်လို့ မရှိကြဘူးတဲ့။

ဒီဗျာဒိတ်ပွဲတော်ကြီးမှာ၊ ပြဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဟာ၊ သဒ္ဓါစေတနာတက်ကြွပြီး၊ ဘုရားရှင်၏ထံပါးမှာဝပ်တွားလျက်၊ “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်မသည်၊ သင်္ဃာတော်အများနှင့် အရှင်ဘုရားကြွတော်မူရန် ဖြစ်တဲ့လမ်းကို၊ တင့်တယ်အောင် ပြုပြင်ရတဲ့ ကုသိုလ် စေတနာကြောင့်၊ ဤဇေဋ္ဌိလသူဌေးကြီး ဘုရားဖြစ်တဲ့အခါ၊ ကျွတ်တမ်းဝင်ရပါစေ၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာလဲ၊ ဇေဋ္ဌိလသူဌေးကြီးရဲ့အစေခံအလုပ်အကျွေး ဖြစ်ရပါလိမ့်ဘုရား” ဆဲ-သို့ကလို ဆုတောင်းရှာသတဲ့၊ ပဒုမုတ္တရ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကလဲ၊ “သင်တောင်းတဲ့ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေ” လို့ ဆုပေးတော်မူတယ်။

ဆဲ-ထိုအမျိုးသမီးကလေးဟာ၊ လွန်ခဲ့သောကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါ၊ စေတနာရှင်ရှင်နှင့်၊ လမ်းပြင်၍ ယူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ထူးကြောင့်၊ ထိုဘဝမှတော့တဲ့အခါ၊ ရှည်လျားတဲ့သံသရာတစ်ခွင်မှာ၊ အောက်တန်းကြတဲ့ ဒုဂ္ဂတိဘဝမျိုးတို့၌ မလားရဘဲ။ အထက်တန်းစား ဖြစ်တဲ့ သုဂတိသံသရာတစ်ခွင်မှာ၊ ချမ်းသာ အမျိုးမျိုး၊ တန်ခိုးအထွေထွေ၊ ကြက်သရေ အဖုံဖုံနှင့် အပြည့်စုံကြီးပြည့်စုံပြီး၊

၅၂

ထေရီအာသးပြန်

စံစားလို့ မငြီးနိုင်အောင် ကျင်လည်ခဲ့ရသတဲ့။ လူ့ဘဝပေါင်း အသင်္ချေ၊ နတ်ဘဝပေါင်းအသင်္ချေ၊ ချမ်းသာစည်းစိမ်တွေအများ အပြားနှင့်တခမ်းတနား ကျင်လည်ရတယ်ဆိုပါတော့။

ထိုအမျိုးသမီးကလေးဟာ၊ ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း၊ မှာ၊ သူတပါး တို့ထက်သာလွန်တဲ့ ဂုဏ်ထူး (၇) ပါးနှင့် ပြည့်စုံသတဲ့။ ။
 ဂုဏ်ထူး(၇)ပါးဆိုတာက၊ (၁) ရူပ-အဆင်းလှခြင်း။ (၂) အေး စည်းစိမ်အသုံးအဆောင်တွေများခြင်း။ (၃) ယဿ-အခြံအရံတွေ များခြင်း။ (၄) အဿု-အသက်ရှည်လျားခြင်း။ (၅) ကိစ္ဆိ-ဂုဏ် သတင်း ကျော်စောခြင်း။ (၆) သုခ-ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အချမ်း သာကြီး ချမ်းသာခြင်း။ (၇) ဗိယ-လူတကာတို့မြင်လျှင် ချစ်ခင် မြတ်နိုးခြင်း။ အဲ-သို့ကသို ဂုဏ်ထူး (၇) ပါးနှင့်ပြည့်စုံသတဲ့။ ။
 သို့ကလိုဂုဏ်ထူး (၇) ပါးနှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကို “သုမုတ္တာ ထေရီအဘိဒါနိဗ္ဗာ” ပြဆိုလတံ့သော ဂါထာဖြင့်၊ ဟောကြား တော်မူခဲ့ပေတယ်။

ရူပံ ဘောဂံ ယသံ အာယံ။ အထော ကိစ္ဆိံ သုခံ ဝိယံ။

လဘာမိ သတတံ သဗ္ဗံ။ သုကတံ ကမ္မသမ္ပဒံ

ဘောတိယော။ အို-အမျိုးသမီး အပေါင်းတို့။ အဟံ။ ကျွန်ုပ် သုမုတ္တာထေရီသည်။ ဘဝေ-ဘဝေ၊ ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း၊ (၁) ရူပံ။ အဆင်းလှခြင်းကို၎င်း။ (၂) ဘောဂံ။ စည်းစိမ်များခြင်း ကို၎င်း။ (၃) ယသံ။ အခြံအရံများခြင်းကို၎င်း။ (၄) အာယံ။ အသက် ရှည်ခြင်းကို၎င်း။ (၅) အထော။ ထိုမှတပါး။ ကိစ္ဆိံ။ ဂုဏ်သတင်း ကျော်စောခြင်းကို၎င်း။ (၆) သုခံ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာခြင်း ကို၎င်း။ (၇) ဝိယံ။ အများတကာမြင်လျှင် ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်း ကို၎င်း။ သတတံ။ မပြတ်မလပ်။ လဘာမိ။ ရခဲ့ပေသတည်း။ သဗ္ဗံ။ ဆိုခဲ့ပြီး သော ကောင်း ကျိုး ဥ သာ၊ အလုံးစုံသည်။ သုကတံ။ ကောင်းစွာပြုခဲ့သော။ ကမ္မသမ္ပဒံ။ ကံထူး၏ပြည့်စုံခြင်းပေတည်း။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးဟာ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းကလ ပတ်လုံး၊ ချမ်းသာအမျိုးမျိုးနှင့်ပြည့်စုံ၊ ဂုဏ်ထိမ်ဖြင့်ထွန်းကား

စေရီဘာသာပြန်

၉၃

စွာ၊ ဖြစ်ပွားကျင်လည်ခဲ့ပြီး။ ယခုဘဒ္ဒကပ်ကန္တာ၊ ရှင်တော်
ဂေါတမလက်ထက်တော် အခါမှာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာ သလဲလို့
ဆိုတော့၊ ကောသလတိုင်း အဝင်အပါ၊ ရွာတရွာမှာ၊ ဗြဟ္မဏ
ခေါ်တဲ့ပုဏ္ဏားအမျိုး၌ ဖြစ်လာတယ်။ မိဘများမှာတော့၊ ပစ္စည်း
ဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမရှိကြဘူးတဲ့။

အင်း-အဆုံးဘဝကျတော့၊ အနည်းငယ်ကလေး ညံ့သွားရှာ
သပေါ့။ ကံအကျိုးပေးဆိုတာ လွန်စွာဆန်းကျယ်တာ ကလား။
ဘာပေါင်းများစွာ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာသော်လဲ၊ တဘဝ
တလေမှာတော့၊ ချမ်းသာသူနှင့်အိုးစားကွဲချင်လျှင်လဲ၊ ကွဲသွား
တတ်တာမျိုးတဲ့။

ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းမရှိတဲ့ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုး၌
ဖြစ်၍လာသော်လဲ၊ ရှေးကုသိုလ်အရှိန်ကကြီးခဲ့ရင်းရှိခဲ့တဲ့အတွက်
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမှာတော့ လွန်စွာသိမ်မွေ့ပြီး၊ လှပယဉ်ကျေးသတဲ့။
အလိမ်မာဂုဏ်နှင့်လဲ၊ အထူးသဖြင့် ပြည့်စုံတယ်။ မိဘနှစ်ပါးတို့
ကလဲ၊ သွီးကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အတွက်၊ မည်သည့်အမှုကိုမျှ
မလုပ်စေဘဲ၊ အိမ်ခန်းထဲမှာ လုံခြုံစွာ ထားပြီး၊ သွီးကလေး
ချမ်းသာအောင်၊ ကောင်းစွာလုပ်ကျွေးပြုစုကြတယ်။ ။ ပစ္စည်း
ဥစ္စာမှာ များစွာမချမ်းသာသော်လဲ၊ သွီးနေဘို့ရန် အိမ်ခန်းကို
အဆန်းတကြယ် တင့်တယ်စွာစီမံပြီး၊ အပြင်ဘက်ကိုမျှ မထွက်
ရအောင်၊ ထားရှာကြသတဲ့။ မစင်ကြယ်တဲ့မြေကြီးကိုပင် မမြင်
စဘူးတဲ့။ နွံ့ညွန်တွက်များကို မြင်ဘူးဘို့ဝေးရောပေါ့လေ။ ။
သို့ကလျှင် မစင်ကြယ်တဲ့ အရာများကို မမြင်ဘူး ခြင်းဟာ၊
ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတော့။ ဟို-ကန္တာဘသိန်းအခါ၊ ပဒုမုတ္တရ
ရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်တော်က၊ ကြွတော်မူရာဖြစ်တဲ့ ခရီး
လမ်းကို အဆန်းတကြယ် တင့်တင့်တယ်တယ်ရှိအောင် ပြုပြင်
ခြင်းကြောင့်လို့ မှတ်ကြပေတော့။

ထိုသတို့သွီးရဲ့ အမည်သညာကိုတော့ ‘သုမုတ္တာ’ ရယ်လို့
ခေါ်တယ်။ ။ သုမုတ္တာဆိုတဲ့ အမည်သညာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က

တော့ “အလွန်စင်ကြယ်ကောင်းမွန်တဲ့ပုလဲ” လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ အမည်သညာအတိုင်း၊ သူ့အရေအဆင်းဟာလဲ၊ ပုလဲကောင်းများ လို၊ ပြူပြူဝင်းနေသတဲ့။ သုမုတ္တာဆိုတဲ့ပုဏ္ဏားမျိုးမကလေး၊ အရွယ် ရောက်လာတဲ့အခါ၊ မိဘနှစ်ပါးက၊ ဘယ်လိုကြံစည်ကြသလဲလို့ ဆိုတော့၊ “ငါတို့မှာပစ္စည်းဥစ္စာများစွာကြွယ်ဝခြင်းမရှိကြဘူး။ ငါတို့သွီးကလေးကလဲ၊ ပစ္စည်းရှင်တို့နှင့် ထိုက်တန်အောင်၊ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်လွန်စွာလှပတယ်။ သွီးကလေးချမ်းသာအောင်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းရှိတဲ့ ပုဏ္ဏားသူဌေးကြီးနှင့်၊ ထိမ်းမြားမှ သင့်တော့ မယ်” ဆဲသို့ကလို ကြံစည်ကြသတဲ့။

ဗြဟ္မဏဇာတ်တွင် ပါဝင်တဲ့ ပုဏ္ဏားဆိုတာကလဲ၊ လွန်စွာ ဇာတ်ကြီးတဲ့အတွက်၊ အခြားအမျိုးမျိုးနှင့်လဲ ထိမ်းမြားတဲ့ အလေ့မရှိကြဘူး။ ။ ဣန္ဒြိယတိုင်းကြီးမှာ “ဇာတိဝါဒ” ခေါ်တဲ့ အယူကြီးကလဲသန်ပါသိသန့်၊ ပုဏ္ဏားမျိုးဆိုလျှင်၊ အမြတ်ဆုံး ရယ်လို့သမုတ်ထားတဲ့အတိုင်း၊ အခြားအမျိုးနှင့်တော့ ဘယ်လို နည်းနှင့်မျှ ဆက်ဆံခွင့်ကို မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

အဲ-သို့ကလို မိဘများကြံစည်ကြပြီး၊ ထိုရွာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ လွန်စွာ ကြွယ်ဝတဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးနှင့်၊ ထိမ်းမြားရန်ကြောင်းလမ်း ဆက်သွယ်ကြတယ်။ ။ ပုဏ္ဏားသူဌေးကြီးကလဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ တော့ပေါများပါရဲ့၊ သို့ရာတွင်အရွယ်ကကြီး၍၊ ခါးများလဲကိုင်း နေသတဲ့။ သုမုတ္တာကလေးမှာဖြင့်၊ ဒုက္ခတွေ့ရှာတော့မှာဘဲ။ ။ လောကမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ၊ မျက်နှာအလွန်ကြီးတဲ့အတွက်၊ သွီးရှင်များကလဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတခုကိုသာကြည့်ရှုတတ်ကြတယ်။ အရွယ်ကိုတော့မဆင်ခြင်တတ်ကြဘူး။ ။ ပစ္စည်းအတွက်ပြည့်စုံ လို့ချမ်းသာတာကတမျိုး အရွယ်မတူတဲ့အတွက်မြင်ရတိုင်းစိတ် မချမ်းသာတာကတလမ်း၊ စည်းကမ်းတမျိုးစီ ကွာခြား၍နေတဲ့ အတွက်၊ အချို့အမျိုးသွီးကလေးများဟာ၊ သနားစရာ အလွန် ကောင်းတာဘဲ။

ထေရီဘာသာပြန်

၅၅

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ အတိုင်း အရှယ်ကြီး၍ ခါးကုန်းနေတဲ့ ပုဏ္ဏား သူဌေးကြီးနှင့် သုမုတ္တာကလေးကိုထိမ်းမြန်းရန်၊ ကြောင်းလမ်း ဆက်သွယ်ကြတဲ့အခါ၊ ပုဏ္ဏား ခါးကုန်းကြီးက အလွန်အလွန် သဘောကျသပေါ့။ ။သဘောမကျဘဲနေပမလား။ သုမုတ္တာဆို တဲ့ပုဏ္ဏားမျိုးမကလေးဟာ၊ လွန်စွာချောကြောင်းနှင့်၊ အရှယ်ငယ် ကြောင်းကိုထိနေတာကိုး။ ။ပစ္စည်းပေါ်တဲ့အတိုးအိုကြီးတွေက လဲ၊ သူတို့ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုအားကိုးပြီး၊ သွားကျိုးဆံဖြူ ခြင်း ခါးကုန်း၍နားထိုင်းခြင်းဆိုတဲ့ မိမိတို့အရှယ်ကိုပြန်မကြည့် ဘဲ၊ အရှယ်ငယ်ငယ်နှင့် နှုတ်လှချောတဲ့ “ယုဝတ်” ဆိုလျှင်၊ လိုချင်မက်မောတဲ့ သဘောနှင့်၊ ငွေထုပ်ကို မျှောနေကြတာဘဲ၊ လောကကြီးဟာ အလွန်ရှုပ်ထွေးတာကလားလေ။

အဲ-သို့ကလျှင် ပုဏ္ဏားသူဌေးအိုကြီးက၊ နှစ်ချိုက် သဘောကျ သဖြင့်၊ ဘောဂဓာနာ၊ ရွှေငွေတဏှာ၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများပို့ လိုက်တဲ့ အခါကျတော့၊ သုမုတ္တာရဲ့ မိဘများက၊ သွေးကိုနားချကြ တယ်။ ။သုမုတ္တာကလဲ ကိုယ်နှင့် ထိမ်းမြားရမဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးကို မမြင်ဘူးရှာဘူး၊ ပုဏ္ဏားတို့ခမ္ဘတာ၊ သွေးပျိုတို့မှာ မိဘစကားကို နားထောင်ရမည့် ဝတ်တရားရှိတဲ့အတိုင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝ ခြင်းမရှိတဲ့ ဘဝမှာ၊ မိဘများပင် ချမ်းသာပါစေတော့ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနှင့်၊ သုမုတ္တာကလဲသွေသွန်ငြင်းပယ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ မိဘ တို့စကားကိုနားထောင်ရှာတယ်။ ။သို့ကလျှင်နားထောင်တဲ့အခါ ကျတော့၊ ပုဏ္ဏားတို့ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာသဘင် ကို ဆင်ယင် ကျင်းပပြီး၊ ပုဏ္ဏား သူဌေးအိုကြီးရဲ့ ဇနီး ကြင်ရာ အဖြစ်သို့၊ သုမုတ္တာကလေးရောက်သွားရမှာပါရော။

ပုဏ္ဏားအိုကြီးရဲ့ဇနီးအဖြစ်သို့ရောက်သွားတော့၊ သုမုတ္တာမှာ အလွန်မချမ်းသာတဲ့ ဒုက္ခကြီးနှင့်တွေ့ရတာပေါ့လေ၊ ပစ္စည်း ချမ်းသာတဲ့နေဂုဏ်မှတစ်ပါး၊ စုံမက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘာတခုမှမရှိ တော့ဘူးတဲ့။ ။အရှယ်ကြီးသဖြင့်၊ ဆံဖြူ သွားကြွေနှင့် အသား အရေတွေကလဲ ထွန်လိမ်၊ နားထိုင်းပြီး၊ ခါးကုန်း၍ ကုန်းကွလို့

၅၆

ဆေးရုံဘာသာပြန်

နေ၊ တောင်ငွေမပါဘဲနှင့် ဘယ်နေရာကိုမှ ဖြောင့်ဖြောင့်သွား
လို့မရ၊ မြင်ရတိုင်းမရှောင်နိုင်စရာ၊ လွန်စွာစက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းနေ
တာပေါ့။

မိန်းမတို့ဓမ္မတာကျမ်းဂန်မှာလာတဲ့အတိုင်း ပြောရမည်ဆို
ပါလျှင်၊ ဖျိုရွယ်နုနယ်သော မိန်းမများဟာ အရွယ်မတူဘဲ ဆံပြု
သွားကြေ၊ အနေယွင်းယို၊ ရွတ်တွအိုကြီးနှင့် ပေါင်းသင်းရခြင်း
ဟာ၊ အဆင်ရဲဆုံးဘဲတဲ့။ ။ သုမုတ္တာကလေးမှာ၊ မိဘနှစ်ပါးက၊
ထိမ်းမြားနှင်းအပ်၍၊ လက်ထပ်ပြီးထည့်လိုက်တဲ့အတိုင်း၊ ပုဏ္ဏား
ခါးကုန်းကြီးရဲ့အိမ်ကို လိုက်သွားရတာတယ်။ “ရောင်နေခက်
ဆံဆုံးပါ” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း၊ လင်၏နောက်သို့ လိုက်ရမယ်ဆို
တာ၊ မိန်းမတို့နှင့်ဆိုင်ရာဖြစ်တဲ့ အာဝေဏိက ဒုက္ခကြီး ငါးပါး
တွင်၊ တပါးအဝင်ဖြစ်ပေတယ်။

ပုဏ္ဏားအိုကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားဘော့၊ အိမ်ထောင်ကြီးရှင်
ဖြစ်ပြီး၊ လင့်ဝတ်မှစ၍၊ ဆိုင်သမျှအမှုကိစ္စတွေကိုဝတ်ကျေအောင်
ဆောင်ရွက်ရတာတယ်။ ။ ဗြဟ္မဏလူမျိုး အလေ့မှာလဲ၊ ဇာတ်
မဘူသောသူတို့ချက်ပြုတ်တာကိုမစားရဘဲ။ ဇာတ်တူသောသူ
တို့၏ ချက်ပြုတ်တာကိုမှ စားရမြဲထုံးစံရှိတဲ့အတွက်၊ ပုဏ္ဏားကြီး
စားဖို့ရန်အတွက်ကိုလဲ၊ အခြားသူများကိုမချက်ပြုတ်စေဘဲ၊ မိမိ
ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်ရှာရတယ်။ ။ ပုဏ္ဏားကြီးကလဲ
သုမုတ္တာအပေါ်မှာ၊ လွန်စွာချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့အတွက်၊ သူချက်တဲ့
ဘောဇဉ်ကိုမှမြန်ရှက်တယ်လို့ ထင်ပြီး၊ အတွင်သာချက်ပြုတ်ခိုင်း
တော့တာဘဲတဲ့။

ပုဏ္ဏားတို့ဓမ္မတာ၊ အစားအသောက်နေရာမှာ၊ လွန်စွာဇာတ်
ကြီးတာကလား၊ စည်းဝိုင်းလို့ချက်ပြုတ်ရတာကတမျိုး၊ သန့်ရှင်း
စင်ကြယ်အောင် အသွယ်သွယ်ဆေးကြော၍ တမောတပန်းကြီး
ထူထောင်းကြိတ်နယ်ရတာကတမျိုး သုမုတ္တာကလေးမှာ လွန်
စွာ ဆင်းရဲနေရတာပေါ့။

ထေရီဘာသာပြန်

၉၇

ပုဏ္ဏားကြီးကလဲ၊ အမှုရှာလိုက်တာ လွန်ပါရော၊ သုမုတ္တာ ကိုယ်တိုင်ထောင်းတဲ့ ဆန်ကိုမှ စားလိုတယ်လို့ ပြောသဖြင့်၊ သူ့ခမ္ဘာမှာ ဆုံ နှင့် ကျည် ပွေ့ ကို လက် ကိုင် ပြီး၊ မ နှိင့် တ နှိင့် ထောင်းရ၊ ဖွတ်ရ၊ ရှာတယ်။ ပစ္စည်းမရှိသော်လဲ၊ မိဘတို့ အိမ်မှာ ငြိမ် ငြိမ် က လေး အေး အေး မြ မြ နေခဲ့ရသော်လဲ၊ အိမ်ထောင်ကျတော့ လှလှကြီး ဒုက္ခတွေတော့တာပေါ့။

ပုဏ္ဏားတို့ဇာတ်မှာ၊ ဇနီးမိန်းမများက၊ လင်ယောက်ျားတို့၏ အလိုကို ပိုမိုသာလွန်စွာလိုက်ရမြဲမေ့တာ ရှိတဲ့အတိုင်း၊ စေခိုင်း သမျှ လုပ်ကိုင်နေရတာတော့တာဘဲ။ လင့်အလိုကို တော်လှန်၍ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုနိုင်တာတော့ဘူး။ ထိုအခါ သုမုတ္တာမှာ လွန်စွာ ဆင်းရဲဘယ်လို့ စိတ်စွဲနေတဲ့ အစွဲကြီးသုံးမျိုးရှိသတဲ့။ (၁) လင် ခါးကုန်းကြီး အတွက်ကြောင့် ဆင်းရဲ ရ ခြင်း။ (၂) လက်ဆုံ ထောင်းရတဲ့အခါ၊ မိမိကိုယ်အင်္ဂါကို ကိုင်းညွတ်ရတဲ့ အတွက် ဆင်းရဲရခြင်း။ (၃) လက်ကိုင်ကျည်ပွေ့ ကိုကိုင်ပြီး၊ မနှိင့်တနှိင့် ကုန်းကွ၍ ထောင်းရသဖြင့် ဆင်းရဲရခြင်း။ အဲ-သို့ကလိ စွဲလမ်း နေတဲ့ အဆင်းရဲကြီးသုံးမျိုးရှိတယ်။ သို့ကလိ မိမိကိုယ်အင်္ဂါ များကို၊ ကိုင်းညွတ်ကုန်းကွရခြင်းဖြင့်၊ မိဘတို့အိမ်မှာနေစဉ်က၊ ဘယ်တော့မှ မပြုလုပ်ရဘူးတဲ့ အတွက်၊ အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲ တယ်လို့ထင်တာပေါ့။

တနဲ့သောအခါ၊ သုမုတ္တာသည် လွန်စွာစိတ်နှလုံးမချမ်းသာ လှသဖြင့် တကိုယ်တည်းပြီးမှိုင်း၍၊ စဉ်းစားရှာသည်မှာ။ “ဪ-အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းဆိုတဲ့ဝတ်တရားကြီးဟာ၊ မိန်းမတို့ ဘဝမှာ လွန်စွာဆင်းရဲတဲ့အဆင်းရဲကြီးပါတကား။ လင့်အလို ကိုလိုက်ပြီး သူတို့ကြိုက်အောင်ရွက်ဆောင်ရခြင်းဟာ၊ ဝဋ်မကင်း တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါတကား”။ အပျိုရေကို မဖျက်ဘဲနေခဲ့ပါလျှင်၊ ဒီလို ဒုက္ခမျိုးနှင့် တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိမိကိုယ်ရယ်လို့ဆိုရ သော်လဲ၊ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ဘဲ၊ လင်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းထဲသို့သာ၊ ပုံလွဲ၍ စာရင်းသွင်းရတယ်။ မိန်းမအဖြစ်ဆိုတာ၊ “အနုမာဂ္ဂသံသရာ”

၅၈

ထေရီဘာသာပြန်

တခွင်မှာ ကျွန်စာရင်းဝင်ပြီး၊ အစဉ်သဖြင့် ကျဉ်းကြပ်လှပါကလား။ ။ ကိုယ့်လင်ရဲ့အလုပ်ကို၊ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ်၊ ဘယ်လိုပင် လုပ်သော်လဲ၊ မဟုတ်မဟတ်တဲ့ကိစ္စမျိုးမို့၊ အကျိုးဘာတခုမျှ မရှိတဲ့ သံသရာဝန်တွင်းသို့၊ ဇွတ်အတင်းဆွဲချတဲ့ အမှုတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ။ အပင်အပန်းခံရလေသမျှ၊ အဆုံးဘဝမှာ၊ အသုံးမူကျတဲ့ ဆုံးရှုံး၍ လုံးလုံးကြီးနစ်နာရတော့တာဘဲ။ ။ ကံကုသိုလ် အကြောင်းမလှသဖြင့်၊ ပေါင်းရတဲ့လင်အိုကြီးကလဲ၊ ပြီးငွေသို့ အလွန်ကောင်းသမို့၊ အကြောင်းဖြင့်အတော်ဆိုးတာဘဲ၊ အကျိုးရှိတဲ့ဘက်ကို၊ ကိုယ့်အတွက် ကြိုးစားမှ၊ တွက်သားရ၍ အမြတ်ပေါ်တော့မယ်။ ။ အဲ-သို့ကလျှင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး၊ သုမုတ္တာ သည်၊ လောကီရေးမှာ လွန်စွာပြီးငွေလှသဖြင့်၊ ဘုရားသာသနာတော်ဘောင်သို့ဝင်၍၊ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်ရန်၊ သန္နိဋ္ဌာန် ချမိလေသတည်း။

ထိုနောက်များမကြာမှီ၊ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ၊ ပုဏ္ဏားအိုကြီးထံသို့ ကပ်ပြီး၊ “အရှင်” ကျွန်မအခွင့်တခု တောင်းပါရစေ၊ ကျွန်တော်မသည်၊ လောကအာရုံ၊ ကာမဂုဏ် စရိုက်တို့ဖြင့်၊ နှစ်ချိုက်မွေ့လျော်ခြင်းမရှိပါ။ ။ အရှင်၏အိမ်မှာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေလွန်စွာပေါများလှပါပေရဲ့။ သို့ရာတွင်လောကီပစ္စည်းတို့ကို အလိုမရှိပါ။ လောကုတ္တရာစီးပွားရေးကိုသာ၊ အားထုတ်၍ ရှာဖွေလိုပါသည်။ လောကီစီးပွားဆိုတာ၊ အနုမတဂ္ဂ သံသရာမှာ၊ တဝတိုင်းရှာ၍ လာခဲ့ရသော ပစ္စည်းမျိုးမို့၊ ရိုးလှပါပြီ။ ။ လောကုတ္တရာ စီးပွားဆိုတာကတော့၊ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့မှ၊ ရှာဖွေခွင့်ရပါသည်။ ။ သို့ပါ၍ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ သာသနာတော်သို့ဝင်ပြီး လောကုတ္တရာပစ္စည်းကို ရှာဖွေရန် ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်ပါရစေ။

အဲ-သို့ကလျှင်ခွင့်တောင်းတော့၊ ပုဏ္ဏားအိုကြီးမှာ၊ လွန်စွာမနှစ်ချိုက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေတာပေါ့။ ။ ဘယ်မှာ အခွင့်ပေးချင်မလဲ၊ အစွဲကြီးစွဲပြီး၊ ဘဲသဲမဲမဲ ချစ်တုန်း၊ ခင်တုန်း ပေကိုး။ ။ အဲ-သို့အတွက်

သေရီအာသာဗြနိ

၅၉

ကြောင့်၊ အခွင့်မပေးနိုင်ကြောင်းကိုပြောတော့၊ သုမုတ္တာမှာ သာ
လှိုပင်ဆင်းရဲရခြင်းဖြစ်ရှာသတဲ့။ ။ သို့ကလျံ စိတ်မချမ်းသာတဲ့
အတွက်ကြောင့် “အရှင်” အခွင့်မပေးလျှင်ဖြင့်၊ ကျွန်တော်မ
ကေန္တ သေရပါလိမ့်မယ်။ သေသည်တိုင်အောင် နှိပ်စက်လိုပဲ၊
လျှင်အခွင့်မပေးဘဲသာနေပါတော့” လို့ပြောရှာတယ်။

ပုဏ္ဏားကြီးကလဲမဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက်၊ ရုတ်တရက်အခွင့်မပေး
သေးဘူးပေါ့။ ဒီလိုအခွင့်မပေးတဲ့အခါ၊ သုမုတ္တာမှာ အစာ
မစားဘဲ အိပ်ရာထဲမှာလွဲလို့သာနေရှာတော့တယ်။ ပုဏ္ဏားကြီး
အနားသို့လာတိုင်း၊ လာတိုင်း၊ အခွင့်တောင်းနေတော့တာဘဲတဲ့။
အစာအာဟာရကိုလဲမစား၊ အခွင့်တောင်းပန်များတော့၊ ပုဏ္ဏား
ကြီးက အခွင့်မပေးဘဲ မနေသာသဖြင့်၊ မလွဲသာ၊ လွဲသာ၊ မလွှတ်
ချင့်၊ လွှတ်ချင်နှင့်၊ သုမုတ္တာရယ်၊ သို့ဟလောက် ဆန္ဒရှိလျှင်၊
ခွင့်လွှတ်ပါတော့မယ်၊ သေတာကိုတော့မမြင်ချင်ပါဘူး၊ အလို
ရှိတဲ့အတိုင်း၊ ရဟန်းပြုလုပ်ပါတော့လို့ အခွင့်ပေးသတဲ့။

အဲ-သည်လိုအခွင့်ပေးတော့၊ သုမုတ္တာကလေးမှာ၊ အေးခနဲ
ဝမ်းမြောက်သဖြင့်၊ ငေါက်ခနဲထပြီး၊ ခဏချင်းအိမ်မှထွက်၍၊
ဘိက္ခုနီမတို့ ကျောင်းသို့သွားပြီး၊ ရဟန်းပြုရန် ခွင့်တောင်း
ပါရော။ ။ ဘိက္ခုနီမကြီးများကလဲ၊ သနားသော ဂရုဏာဖြင့်၊
သုမုတ္တာကို ရဟန်းပြုပေးလိုက်ကြတယ်။ ။ ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့
ရောက်တဲ့အခါ၊ ပါရမီရှင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ လိမ်မာယဉ်ကျေး
စွာနှင့်၊ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ်၊ အသွယ်သွယ်တို့ကို၊ ပြုလုပ်ဆောင်
ရွက်ပြီး၊ ဝိနည်းကျင့်ဝတ်နှင့် ညီညွတ်စွာ နေထိုင်နိုင်တယ်။

ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့ ရောက်၍၊ များမကြာမှီ အတွင်းမှာပင်၊
ဆိတ်ငြိမ်ရာ ဖြစ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ ဝင်ပြီး၊ ဝိပဿနာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းအားထုတ်တဲ့အခါ၊ အာရုံအမျိုးမျိုးတွေက
နှောက်ရှက်သဖြင့်၊ ရုတ်တရက်လျှင်မြန်စွာ၊ သမာဓိကို မရနိုင်
ရှာဘူးတဲ့။ ။ သမာဓိကို မရလျှင်လဲ၊ ဥာဏ်ပညာပွင့်လင်းခွင့်ကို
မရနိုင်ဘူးပေါ့။ ဥာဏ်ဆိုတာက၊ သမာဓိတည်ကြည်မှ၊ ပွင့်ပွင့်

၆၀

ဆေးရုံဘာသာပြန်

လင်းလင်း၊ ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင်၊ ထွန်းလင်းနိုင်ပေတယ်။ ။
သုမုတ္တာမှာ၊ လွယ်ကူစွာနှင့်၊ သမာဓိကို မရနိုင်သော်လဲ၊ ရဟန်း
အဖြစ်သို့ ရောက်လာသည့်အတွက်၊ အနှစ်သက်ကြီးနှစ်သက်ပြီး
အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာနေသတဲ့။

လင်အိုကုန်းကုန်းကြီး အတွက် ကြောင့်၊ စိတ်မချမ်းသာခဲ့
ရခြင်း၊ ကျည်ပွေ့နှင့်ဆုံတို့ကြောင့်၊ မိမိကိုယ်ကိုညွတ်ကိုင်ချက်၊
နေ့ရှိတိုင်းလက်နှင့် အလုပ် မပြတ်ရ သဖြင့်၊ စိတ်မချမ်းသာခဲ့
ရခြင်း၊ ဤဒုက္ခကြီးသုံးမျိုးကိုတွေးတောပြီး၊ ယခုဖြင့် သည်ဒုက္ခ
ကြီး သုံးပါး မှ လွတ်ကင်းရ ပေ ပြီ။ ချမ်းသာတဲ့ နယ်တွင်းသို့
ရောက်ခဲ့ရပေပြီ။ ဤကဲ့သို့စဉ်းစားပြီး၊ များစွာဝမ်းမြောက်ခြင်း
ဖြစ်နေရှာသတဲ့၊ သမာဓိမရနိုင်တာလဲ၊ သို့ကလျိတွေးတောကာ၊
ဝမ်းသာခြင်းကများနေလို့ သမာဓိရနိုင်သလမ်းမပွင့်ဘဲ ဖြစ်နေ
တာပေါ့လေ။ ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းခွင်မှာ မဝင်စားနိုင်တဲ့ စိတ်များကို၊
တဖြည်းဖြည်း ဆုံးမ၍၊ သမာဓိ ရအောင် ကြိုးစား၍ နေခဲ့ရာ၊
ထိုနောက်များမကြာမှီ အတွင်းမှာပင်၊ ခိုင်ခန့်သော သမာဓိကို
ရရှိပြီး၊ ဝိပဿနာပညာ ထိန်ထွန်း၍လာသည့်အတွက်၊ ရဟန္တာမ
အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပါရော၊ ပါရမီရှင်ဆိုတော့၊ ရှေးဦးစွာ
အခက်အခဲကြုံသော်လဲ၊ အတန်ကလေးကြာတော့၊ လွယ်ကူစွာနှင့်
လမ်းပေါက်သွားတာပေါ့လေ၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်တော့၊
ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြီး ဝမ်းမြောက်တဲ့ အတွက်၊ ဥဒါန်းဂါထာ
တပုဒ်ကို၊ သို့ကလျိရွတ်ဆိုကျူးရင့်သတဲ့။

(၁၀) သုမုတ္တာ သာရ မုတ္တာမှီ၊ တိဟိရန္တေဟိ မုတ္တိယာ။

ဥဒုက္ခလေန မုသလေန၊ ပတိနာ ခုဇ္ဇကေနစ။

မုတ္တာမှီ ဇာတိမရကာ၊ ဘဝနေတ္တိ သမူဟတာ။

(၁၀) သုမုတ္တာ။ သုမုတ္တာ အမည်ရှိသော အကျွန်ုပ်သည်။
သာရ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ သုမုတ္တာ။ အမျိုးမျိုးသောဆင်းရဲ
ငန့်မှ၊ ကျွတ်လွတ်ချမ်းသာခဲ့သည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ရပေ၏။ ။ ဥဒုက္ခ
လေန။ မောင်းဆုံ၊ ကြိတ်ဆုံ၊ ဘေးမှ၎င်း။ မုသလေန။ ကျည်ပွေ့

ဆေးရိက္ခာသင်္ဂြိုဟ်

၆၁

ဘေးမှတင်း။ ခုနကောန။ ကုန်းကွရုတ်ရို၊ အိုကြီးအို၍ နေသော။
 ပတိနာ။ လင်ယောကျ်ား တည်း ဟူသော ဘေးမှတင်း။
 တိဟိသုဇ္ဈေဟိ။ အကုန်း အကွ သုံးမျိုးတို့မှ၊ မုတ္တိယာ။ ရှေးဦးစွာ
 ကျွတ်လွတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်၊ ဣဒါနိ။ ယခုအခါ၌၊ ဇာတိမရဏာ။
 ပဋိ သန္ဓေ နေရခြင်း၊ သေရခြင်း တည်းဟူသော သံသရာ
 ဝဋ်ဒုက္ခဘေးကြီးမှ၊ မုတ္တာ။ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့်၊
 လွတ်မြောက်ခဲ့ရလေသည် အမှီ၊ ဖြစ်ရပေ၏။ ဘဝနေတ္တိသမ္ပ
 ဟတာ။ နွားကိုချည်နှောင်သောကြိုးပမာ၊ သံသရာ တခွင်ဝယ်၊
 အစဉ်ချည်နှောင်၍ ထားသော တဏှာ နှောင်ကြိုး မှလည်း၊
 သုမုတ္တာ။ မဂ်ဥာဏ်ဖြင့် ဖြတ်တောက်၍ လွတ်မြောက်ကုန်စင်၊
 ကျွတ်တမ်းဝင်ရလေပြီတကား။

အဲ-ယခုပြဆိုခဲ့တဲ့ဂါထာကို၊ မကြာမကြာရှုတ်ဆိုကာ၊ ဥဒါန်း
 ကျူးရင့်တော်မူလေ့ရှိသတဲ့။ ။ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်ပြီး
 တဲ့အခါ၊ နောက်နောက်ဘဝအစဉ်ကို၊ ဆင်ခြင် ရှုစားလိုက်ပြန်
 တော့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ကန္တာတထိန်းအခါ “ပဒုမုတ္တရဘုရား” ရှင်၏
 လက်ထက်တော်ကစပြီး၊ မိမိ ပြုလုပ် ဆည်းဘူးခဲ့သမျှသော
 ကုသိုလ်ကံများနှင့်တကွ၊ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝအမျိုးမျိုးတွေကို
 လဲ၊ မြင်တော်မူပြန်တယ်။ “ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဥာဏ်” ဖြင့်၊
 ဘဝဟောင်းအတန်းကို ပြန်လွန်ရှုမြင်တော်မူရတဲ့အခါ၊ မိမိ အ
 ဖြစ်အပျက်များကို အမျိုးသွီးအများတို့ မှတ်မှတ်သားသားနှင့်၊
 သဒ္ဓါတရားတိုးတက်စေခြင်းအကျိုးငှာ အပဒါနိဂါထာတွေကို
 သို့ကလို ကျူးရင့်တော်မူပြန်လေသတည်း။

(က) ပဒုမုတ္တရောနာမဇိနော။ သဗ္ဗဓမ္မေသုစက္ခုမာ။

ပါဏိနော အနုဂ္ဂဏှန္တော။ ပိဏ္ဏာယ ပါဝိသီ ပုရံ။ ။

(က) သဗ္ဗဓမ္မေသု။ တရားဥသုံး၊ အလုံးစုံတို့၌၊ စက္ခုမာ။ တခု
 ကျေန၊ အမြင်သန်သည့်၊ ဥာဏ်တော်မျက်စိအလင်းနှင့် ပြည့်စုံ
 တော်မူသော၊ ပဒုမုတ္တရောနာမ။ ပဒုမုတ္တရအမည်တော်ရှိသော၊
 ဇိနော။ ငါးမာရ်အောင်မြင်၊ ဘုရားရှင်သည်၊ ပါဏိနော။ လူ၊ နတ်၊

၆၂

ထေရီဘာသာပြန်

ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို၊ အနုဂ္ဂဏှန္တော၊ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်အောင်၊ ချီးမြှောက်တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍၊ ပုရံ၊ ဟံသာဝတီ နေပြည်တော်ကြီးအတွင်းသို့၊ ပိဏ္ဍာယ၊ ဆွမ်းအလှိုဌာ၊ ပါဝိသီ၊ တပည့်သင်္ဃာ၊ နောက်ပါများထွေ၊ ခြံရံစေလျက်၊ ကြက်သရေရှိစွာ၊ ဝင်ရောက်ကြွမြန်းတော်မူလာပေသတည်း။

(ခ) တဿ အာဂစ္ဆတောသတ္တု။ သဗ္ဗေ နဂရဝါသိနော။
ဟဋ္ဌတုဋ္ဌာ သမာဂတိံ။ ဝါလိကာအကရိံသုတေ။

(ခ) တဿသတ္တု။ ထိုပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်သည်၊ အာဂစ္ဆတော၊ ကြွလာတော်မူသည်ရှိသော်၊ သဗ္ဗေ၊ အိမ်ရှိလူကုန်၊ အလုံးစုံကုန်သော၊ တေနဂရဝါသိနော၊ ထိုမြို့သူ မြို့သား၊ လူအများတို့သည်၊ ဟဋ္ဌတုဋ္ဌာ၊ ဘုရားအသရေကိုမြင်လျှင်၊ ကြည်ရှင်နှစ်သက်၊ စိတ်အားတက်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မဂ္ဂေ၊ ကြွတော်မူရာလမ်းခရီး၌၊ ဝါလိကာ၊ သဲပြွဲတို့ကို၊ အကရိံသု၊ သူတာဝါတာ၊ ဝေဘန်ခါလျှင်၊ ကောင်းစွာ လောင်းဖို့ကြလေကုန်သတည်း။

(ဂ) ဝိထိံသမ္ပန္နံ ကတွာ။ ကဒလိ ပုဏ္ဏကဒ္ဓဇေ။

ရှုစံ စုဏ္ဏံစ မာလံစ။ သက္ကာရံ ကစ္စသတ္တုနော။

(ဂ) တေ။ ထိုမြို့သူ၊ မြို့သား၊ လူအများ အပေါင်းတို့သည်၊ ဝိထိံ၊ ကြွတော်မူရာလမ်းခရီးကို၊ သမ္ပန္နံကတွာ၊ တံမြက်လှည်းကြကုန်လျက်၊ ကဒလိပုဏ္ဏကဒ္ဓဇေ၊ ဌက်ပျောပင် စိုက်ခြင်း၊ ရေပြည့်အိုးတည်ခြင်း၊ တံခွန် ကုက္ကား မုလေးပွားဆွဲခြင်းတို့ကို ၎င်း၊ ရှုစံ၊ အရိုးအထုံကို၎င်း၊ စုဏ္ဏံစ၊ နံသာမှုံကြံမြှောက်ခြင်းကို ၎င်း၊ မာလံစ၊ ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းဆွဲခြင်းကို၎င်း၊ ကစ္စ-ကတွာန၊ ပြုလုပ်ကြကုန်၍၊ သက္ကာရော၊ မြတ်စွာဘုရားအား၊ သက္ကာရံ၊ တင့်တင့်တယ်တယ်၊ ကြီးကျယ်သော ပူဇော်ခြင်းကို၊ အကရိံသု၊ ပြုလုပ်ကြလေကုန်သတည်း။

(ဃ) မဏ္ဍပံ ပဋိယာဒေတွာ၊ နိမန္တောတွာ ဝိနာယကံ။

မဟာဒါနံ ဒဒိတွာန။ သမ္ဘောဓိံ အဘိပတ္တယိ။

(ဃ) တဒါ။ ထိုအခါ၌၊ ဗောဓိသက္ကော၊ ဘုရားအလောင်း

ထေရီဘာသာပြန်

၆၃

တော်ဖြစ်သော ဇေယျာ သူဌေးကြီးသည်၊ မဏ္ဍပ်၊ ကြီးစွာသော
မဏ္ဍပ်ကို၊ ပဋိယာဒေတွာ။ အဆန်းတကြယ် ပြင်ဆင် ချယ်မွမ်း
ပြီးသော်၊ ဝိနာယကံ။ လူတို့ရှေ့သွား၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို၊
နိမန္တေတွာန၊ သံဃာတော်အများနှင့်တကွ ပင့်ဘိတ်၍၊ မဟာ
ဒါနံ၊ ကြီးစွာသောအလှူကြီးကို၊ ဒဒိတွာန၊ ပေးလှူတော်မူပြီးလျှင်၊
သမ္မောမိ။ ဘုရားဆုကို၊ အဘိပတ္တယိ။ တောင်းတော်မူလေ
သတည်း။

(င) ပဒုမုတ္တရော မဟာဝိရော၊ တာရကော သဗ္ဗပါဏိနံ။
အနုမောဒနိယံ ကတွာ၊ ဗျာကာသိ အဂ္ဂပုဂ္ဂလော။

(င) သဗ္ဗပါဏိနံ။ ကျွတ်ထိုက်သသူ၊ နတ်လူ၊ ဥဿုံ၊ အလုံးစုံ
တို့ကို၊ တာရကော။ ကယ်တင်တော်မူသော၊ အဂ္ဂပုဂ္ဂလော။
လောကဓါတ် ဘုံအလုံးတွင်၊ အမြတ်ဆုံး၊ အထွဋ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူ
သော၊ မဟာဝိရော။ လွန်ရဲရင့်၍၊ ကြီးမြင့်သော စွမ်းအန်ရှိတော်မူ
ပေသော၊ ပဒုမုတ္တရော။ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနု
မောဒနိယံ။ ဝမ်းမြောက်တွယ်သော တရားစကားကို၊ ကတွာ။
ဟောကြားခြင်းကို ပြုတော်မူပြီး၍၊ ဇေယျာ၊ ဤသို့၊ ဗျာကာသိ။ ဗျာဒိတ်
စကား၊ မိန့်ကြားတော်မူလေသတည်း။

(စ) သတသဟဿေ၊ အတိတ္တန္တေ၊ ကပ္ပေါဟေဿတိ ဘဒ္ဒကော။
ဘဝါဘဝေ သုခံလဒ္ဓါ၊ ပါပုဏိဿသိ ဗောဓိယံ။

(စ) သတသဟဿေ။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းသည်၊ အတိတ္တန္တေ။
လွန်လေသည်ရှိသော်၊ ဘဒ္ဒကော။ ဘဒ္ဒကမည်သော၊ ကပ္ပေါ။
ကမ္ဘာကြီးသည်။ ဟောတိ။ ဖြစ်ပေါ်လေတုံ။ ဘဝါဘဝေ။ ဘဝ
ကြီးငယ်၌၊ သုခံ၊ ချမ်းသာခွင့်ကို၊ လဒ္ဓါ။ ရရှိပြီး၍၊ သတ္ထိ။
ထိုဘဒ္ဒက-ကမ္ဘာ၌၊ တွံ၊ သင်သည်၊ ဗောဓိရာ။ ဘုရားအဖြစ်သို့၊
ပါပုဏိဿသိ။ မချွတ်ရောက်လိမ့်မည်သာတည်း။

(ဆ) ပုညကမ္မဉ္စ ယေကေမိ၊ ကတာပိ နရနာရိယော။
အနာဂတဗ္ဗိ အဒ္ဓါနေ၊ သဗ္ဗေ ဟေဿန္တိ သမ္မုခါ။

(ဆ) စ၊ သည်သာမဟုတ်သေး၊ ဣဒါနိ၊ ဤယခုဗျာဒိတ်ပွဲကြီး

၆၄

ထေရီအာသာဗြနိ

၌၊ ပုညကမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို၊ ကတာ၊ ပြုလုပ်ကြိုးစားကြ ကုန်သော၊ နရနာရိယော၊ ဘိုင်းသူပြည်သား၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ အပေါင်းတို့သည်လည်း၊ သန္တိ၊ ရှိကြလေကုန်၏ တေသဗ္ဗေ၊ ထို အလုံးစုံသော ယောကျ်ား၊ မိန်းမအပေါင်းတို့သည်၊ အနာဂတံ၊ အနာဂါတံ၊ ရှည်လျားလှစွာ၊ နောင်ဘဒ္ဒကပ်အခါ၌၊ သမ္ပုခါ၊ ဂေါတ မမြတ်စွာဘုရား၏မျက်မှောက်တော်တွင် ကျွတ်တန်းဝင်ကြကုန် သည်၊ ဟေသန္တိ၊ မချွတ်ကေန်၊ အမှန်ဖြစ်ကြကုန်မည်သာတည်း။

(ဇ) တေန ကမ္မဝိပါကေန၊ စေတနာ ပဏိမိဟိစ။

ဥပ္ပန္နာ ဒေဝဘဝနံ၊ တုယံတေ ပရိစာရိကာ။

(ဇ) အဟံ၊ သုမုတ္တာမည်သော အကျွန်ုပ်သည်၊ တေန ကမ္မ ဝိပါကေန၊ ထိုမျှဒိတ်ပွဲ၌ နဲ့ခဲ့ရသော ကံအကျိုးကြောင့်၎င်း၊ စေတနာပဏိမိဟိစ၊ ဆုတောင်းခဲ့သော စေတနာတို့ကြောင့်၎င်း၊ ဒေဝဘဝနံ၊ ပျော်ခင်းပြည့်စုံ၊ နတ်တို့ဘုံ၌၊ ဥပ္ပန္နာ၊ ဖြစ်ခဲ့ရပါသ တည်း၊ တေတုယံ၊ အရှင်အလောင်းတော်မြတ်ဘုရား၏၊ ပရိစာရိ ကာ၊ အလုပ်အကျွေးသည် အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ရပေသတည်း။

(ဈ) ဒိဗ္ဗံ သုခံ အသေချေယျံ၊ မာနုသဉ္စ အသင်္ခယံ။

အနုဘောန္တိ စိရံကာလံ၊ သံသရိံ ဟံ ဘဝါဘဝေ။

(ဈ) အဟံ၊ သုမုတ္တာမည်သော အကျွန်ုပ်သည်၊ အသေချေယျံ၊ မရေမတွက်နိုင်သော၊ ဒိဗ္ဗံသုခံ၊ နတ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုးကို၎င်း၊ အသင်္ခယံ၊ ရေတွက်သောဂဏန်းဖြင့်၊ ကုန်ခန်းခြင်းသို့ မရောက် နိုင်သော၊ မာနုသဉ္စ၊ လူ့စည်းစိမ်၊ လူ့ချမ်းသာ၊ အမျိုးမျိုးကို၎င်း၊ အနုဘောန္တိ၊ အစဉ်သဖြင့် ခံစားခဲ့ရသည်ဖြစ်၍၊ စိရံကာလံ၊ ရှည်မြင့်လှစွာ၊ ကမ္ဘာတသိန်းတိုင်တိုင်ကြာအောင်၊ ဘဝါဘဝေ၊ ဘဝကြီးငယ်၌၊ သံသရိံ၊ ကျင်လည်ခဲ့ရပါသတည်း။

(ည) ပစ္ဆိမေ ဘဝသမ္ပက္ခေ၊ ဇာတာမိ၊ ဗြဟ္မဏေ ကုလေ။

သုရမာလ ဟတ္ထပါဒ၊ ရမဏိယေ နိဝေသနေ။

(ည) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ပစ္ဆိမေ ဘဝသမ္ပက္ခေ၊ အဆုံးစွန် သော ဤဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်ရှိသော်၊ ဗြဟ္မဏေကုလေ၊

ထေရီဘာသာပြန်

၆၅

မြင့်မြတ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဇာတာ၊ ဖြစ်လာရသည်။ အမိ၊
ဖြစ်ပါ၏။ ရမဏိယေ။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၊ နှစ်သိမ့်ဘွယ်ဖြစ်သော။
နိဝေသနေ။ အိမ်တွင်း၌၊ သုခုမာလဟတ္ထပါဒါ။ မည်သည့်အလုပ်
အကိုင်နှင့်မျှ မတွေ့ရဘဲ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော လက်ခြေရှိသည်
ဖြစ်၍၊ သုခိတာ၊ ချမ်းသာခဲ့ရပါပေသတည်း။

(၃) သဗ္ဗကာလံဒိ ပထဝိံ၊ နပဿာမိ နလင်္ကာတံ။

ဗိက္ခလ္လဘူမိံ အသုစိံ၊ နပဿာမိ ကုဒါစနံ။

(၃) ပစ္ဆိမေ၊ အဆုံးစွန်သော ဤဘဝ၌။ အဘံ။ အကျွန်ုပ်
သည်။ သဗ္ဗကာလံဒိ။ အခါခပ်သိမ်းပင်လျှင်။ အနလင်္ကာတံ။
မပြုမပြင် တန်ဆာမဆင်ဘဲထားအင်သော၊ ပထဝိံ။ မြေကြီးကို။
နပဿာမိ။ မမြင်စဘူးပါ။ ဗိက္ခလ္လဘူမိံ။ ချွဲညွှန်ရှိသောမြေကို၎င်း။
အသုစိံ။ မစင်ကြယ်သော အရာဝတ္ထုကို၎င်း။ ကုဒါစနံ။ တရံ
တဆစ်၊ ဘယ်ခါခေတ်မှ။ နပဿာမိ။ ရှေးကပြုခဲ့သော ကုသိုလ်
ထူးကြောင့်၊ မမြင်ဘူးသည် အမှန်ပါတည်း။

(ဤဂါထာ(၁၁)ပုဒ်ကား သုမုတ္တာထေရီ ဟောသောအပဒါန်
ဂါထာတော်များဖြစ်ပေသည်။)

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းအခါ၊ ပဒုမုတ္တရရှင်တော်ဘုရား၏ လက်ထက်
က လမ်းပြင်ခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ထူးကြောင့်၊ မည်မျှလောက်
အကျိုးပေး ကြီးကျယ်ကြောင်း များကိုလည်း၊ အမျိုးသွီးတို့
ဆင်ခြင်ကြကုန်ရာသတည်း။

(၁၁) သုမုတ္တာထေရီဝတ္ထုပြီးပြီ။

ကေနိပါတ်

(၁၂) ဓမ္မဒိန္နာထေရီ-ဝတ္ထုကြီး။

ဓမ္မဒိန္နာဆိုတာ၊ ယခုဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှာ၊ အကျော်
အမော်ခေါ်ရတဲ့ မိန်းမမြတ်တဦးပေပေါ့၊ ရဟန်းပြုတဲ့အခါမှာ
လဲ၊ ဓမ္မကထိကအရာတွင်၊ တေဒင်္ဂဘင်ရတဲ့ထေရီမအကျော်ကြီး
တပါးဖြစ်ပေတယ်။ ဘယ်ဘုရားလက်ထက်တော်ကစပြီး ပါရမီ

၆၆

ထေရီဘာသာပြန်

ကို ဆည်းဘူး၍၊ အထူးဆုတောင်းလာသလဲဆိုလျှင်၊ လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းအခါ၊ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် ကပင်။ လက်ဦးစတင်ပြီး၊ ဆည်းပူး ဆုတောင်းလာတဲ့ ပါရမီ ရှင်ကြီးဖြစ်ပေတယ်။ သာဝက ပါရမီဆိုတာ၊ ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင်၊ ပါရမီ ဖြည့်ဆည်းပူးရတဲ့ ဓမ္မတာအတိုင်း။ ဓမ္မဒိန္နာ ဟာလဲ ပဒုမုတ္တရဘုရားလက်ထက်တော်ကစပြီး။ ယခုရှင်တော် ဘုရား ရွှေ လက် ထက် တော် သို့ တိုင် အောင်၊ ပါရမီအထူးကို၊ ဆည်းပူးတော် မူခဲ့ရှာပေတယ်။ ။ ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်းမှာ၊ လူ့ရွာနတ်ရပ် အထပ်ထပ်ကျင်လည်ခဲ့ရာ ပါ ရ မီ ရှင် ဖြစ် တဲ့ အတိုင်း၊ မြင့်မြတ်သောအမျိုးဇာတ်တို့၌သာ၊ ချမ်းသာစွာဖြစ်လာ ရသတဲ့။

ထင်ရှားတဲ့ ဘဝ များမှာတော့၊ ဖုဿ မြတ် စွာ ဘု ရား လက်ထက်တော် အခါတွင်၊ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး၊ ဆယ်ပါး သီလကိုဆောက်တည်ပြီး၊ ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့အဝတ်ကိုဝတ်ဆင်ကာ၊ ဖုဿမြတ်စွာဘုရားကို အမှူးထား၍၊ သင်္ဃာတော်နှစ်သောင်းတို့ အား၊ လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့ပေသည်။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များ ဆိုက်ရောက် လာပြီဆိုမှဖြင့်၊ အလှူခံသမျှကိုမကဘဲ၊ ပိုမို၍ပေးလှူလေ့ရှိသတဲ့။ သီလဖြူစင်တဲ့အရာမှာလဲ၊ လွန်စွာချီးမွမ်းလောက်ပေတယ်။

ထိုနောက်တစ်နှစ်၊ ယခုဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာတွင်။ ကဿပမြတ်စွာ ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အခါမှာ၊ ကိကိမင်းကြီးသွီးတော်မူနစ်ဖော်တို့ တွင် အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး၊ အမည်သညာအားဖြင့်၊ သုဓမ္မာရယ်လို့ အကျော်အမော် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲ-သည်အခါတုန်းက၊ တဘဝလုံး အဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်ကို၊ လုံခြုံစွာဆောက်တည်ပြီး၊ ကောမာရ ဗြဟ္မစရိယဆိုတဲ့ အကျင့်မြတ်ကို၊ အထူးကျင့်ဆောင်ခဲ့ပေတယ်။ ဆယ်ပါးသီလကို၊ တဘဝလုံးဆောက်တည်ပြီး၊ ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့ အဝတ်ကိုဝတ်ဆင်ကာ၊ အသက် နှစ်သောင်းတိုင်တိုင်၊ မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင်ကြီး၊ ပါရမီစီးပွားတွေကို၊ ကြိုးစားကာစုဆောင်းနေတာ ပေါ့၊ ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့ သူတော်ကောင်း အဝတ်ကို ဆင်မြန်းခဲ့တဲ့။

စာရိအာသမာဗြုန

၆၇

အလေ့အကျင့်က၊ အဆင့်ဆင့်ဝါသနာထုံလာတဲ့အတွက်၊ ရဟန်းပြုလိုတဲ့စေတနာဟာ။ အထုံပါလာသပေါ့လေ။ ။အဲ-သို့ကလိုကျင့်လေ့ရှိတဲ့ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ထုံးကို နှလုံးမူပြီး၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ အသွင်ဖြစ်တဲ့ပန်ရည်ဆိုးအဝတ်များကိုလဲ၊ အလေ့ဝါသနာစရိုက်ပါလာအောင်၊ အလောင်းအလျာ လုပ်ချင်တဲ့ အမျိုးသမီးများလဲ၊ ဝတ်ဆင်သင့်ကြပေတယ်လို့၊ တိုက်တွန်းတဲ့ တာဝန်ရှိပေတယ်။

ကိကိမင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် ဘဝက စုတေတဲ့အခါ၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မမူမီအတွင်း ပါရမီရင့်၍ အခွင့်ကိုဆိုင်းနေရင်းအချိန်မှာ၊ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ တွေ ကို သာ ကြိမ်တန်များစွာခံစားစံစားနေတော့တာတဲ့။ ယုတ်နိမ့်တဲ့ဘဝသို့ မကျမရောက်တော့ဘူး။ ဆိုခဲ့တဲ့ခေတ်အတွင်းမှာ၊ သိကြားမင်း၏ မိဖုရားကြီး အဖြစ်က အကြိမ်ငါးဆယ် ဖြစ်တော်မူခဲ့ရတယ်။ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်တို့ မိဖုရား သူဌေးကတော်၊ သူကြွယ်ကတော်၊ ဆိုဘာမှာတော့၊ ဘဝပေါင်းတယ်မျှရယ်လို့၊ မရေနိုင်ဘူးလို့ကျမ်းဂန်များမှာထင်ရှားစွာ မိန့်ဆိုတော်မူကြတယ်။ ကုသိုလ်ရှင်ဆိုတာ၊ ချမ်းသာနှင့်မကင်းနိုင်ဘူးပေါ့။ အဲ-သို့ကြောင့် ရှေးဆရာကြီးများက၊ ‘‘ကုသိုလ်ဘန်၊ မိမိခန့်အသင့်၊ ဘုံအသင့်’’ ရယ်လို့ မိန့်ဆိုတော်မူကြတာပေါ့။

“ရစနာဂါသာ”

ကုသလေဟိ နိဗ္ဗိတာနိ။ သုခဘောဂါနိ ဝိန္နုရေ။

မဟာပုညာ အနာယာသာ။ ဘေသုစ္စေသု သဗ္ဗဒါ။

မဟာပုညာ။ ကုသိုလ်ဘုန်းကံ သက်သန်ထူးလွန်၊ သမ္ဘာချွန်ကြကုန်သောသူတို့သည်၊ သဗ္ဗဒါ။ ဖြစ်လေရာရာ၊ အခါခပ်သိမ်း၊ ကုသလေဟိ။ မိမိတို့ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်တရားတို့က၊ နိဗ္ဗိတာနိ။ အသင့်ခံစားရလေအောင်၊ တည်ထောင် ဘန်ဆင်း၍ ထားအပ်ကုန်သော၊ သုခဘောဂါနိ။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ၊ ချမ်းသာစေကြောင်း၊ စည်းစိမ်ကောင်းတို့ကို၊ ဥစ္စေသုဘဝေသု။ သေးသိမ်ညံ့ဖျင်း လွတ်ကင်းကုန်လပ်၊ လွန်မြင့်မြတ်သည့်၊ ဘုံဇာတ်စခန်း၊

၆၈

စေတီအာသာဖြန့်

အထက်တန်းတို့၌ အနာယာသာ-အနာယာသေန။ မပြုမငြင်း၊
မပင်မပန်း၊ လက်လှမ်းသင့်ရာ၊ လွယ်ကူစွာသာလျှင်၊ ဝိဒ္ဓုရေ-
ဝိဒ္ဓန္တိ။ လိုတိုင်းပိုင်ပိုင်၊ ရရှိခံစားနိုင်ကြလေကုန်သတည်း။

အဲ-သို့ကလျှင် ထိုထိုများပြောင်၊ ထိန်ထိန်ပြောင်ဝင်း၊ အထက်
တန်းစည်းစိမ်ချမ်းသာများကို၊ ခံစားခံစားပြီးခဲ့မှ ယခုရှင်တော်
ဂေါတမ မြတ် စွာဘု ရား ၏ လက်ထက်တော် အခါကျတော့၊
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးဝယ်၊ ကုဇေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးအမျိုး
၌၊ ပဒုသန္ဓေတည်နေပြီး၊ သူဌေး သွီးဖြစ်လာတယ်၊ အမည်သညာ
မှာတော့၊ ဓမ္မဒန္နာတဲ့၊ တရား သဖြင့် ရ အပ် ၍ မြင့်မြတ် တဲ့
သွီးကလေးဖြစ်လို့၊ ဓမ္မဒန္နာ ဆိုတဲ့ အမည် ကို မှည့်ကြတယ်။
ပဒုမုတ္တရဘုရား လက်ထက်တော်ကအစပြုပြီး အကျွတ်ဆုကြီး
ကို ပန်ဆင်လာခဲ့တာ၊ ဓမ္မဒန္နာဘဝဟာ နောက်ဆုံးပေါ့လေ၊
အဆုံးစွန်ဘဝဖြစ်တဲ့အဘွက် ရှေးရှေးကကုသိုလ်တွေဟာလဲ၊ အ
ကုန်လွှတ်ပြီး အကျိုးပေးတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်၊
ကြန်အင် လက္ခဏာတို့မှာလဲ၊ လွန်စွာမြင့်မြတ်၍၊ မိန်းမဇာတ်
ဘဝတွင် ဥက္ကဋ္ဌအမျိုးသွီးရယ်လို့ ဆိုရတာပေါ့၊ တဆယ့်
ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာတဲ့အခါ၊ လွန်စွာ အဆင်းလှတဲ့
အတွက်ကြောင့်၊ မဂဓတိုင်းတရားလုံး လွှမ်းမိုး ကျော်ကြားပြီး၊
များလှစွာသော သူဌေးသား အပေါင်းတို့က၊ လက်ဆောင်
ကောင်းတွေတင်ပို့ကာ၊ ပဏ္ဏာစေလွှတ်ပြီး၊ နူးညှိတ်၍မေတ္တာရှိ
လိုကြောင်းနှင့် အခွင့်တောင်း ရောက်လာကြတယ်။

သို့ရာတွင်ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက အခြား
အခြား သူဌေးတွေရဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို မခံယူစေဘဲ၊
ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက တက္ကသိုလ်ပြည်မှာ၊ ပညာသင်ဘက်ဖြစ်တဲ့
ဝိသာခသူဌေးနှင့်၊ ထိမ်းမြားရန် ဝိမံတော်မူပြီး၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်း
ကြီးကိုယ်ဘော်တိုင်၊ အဆွေတော် ဝိသာခသူဌေးနှင့်၊ ဓမ္မဒန္နာသူ
သူဌေးသွီးကို၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုတော်မူတယ်။ ဓမ္မဒန္နာသည်၊
ဘုရင်မင်းမြတ်၏အမိန့်တော်အတိုင်း၊ ဝိသာခသူဌေးနှင့်လောက

စောရိအာသာဗြနိ

၆၉

ခမ္မတာအလျောက်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍နေရာ၊ စည်းစိမ်
ချမ်းသာဆိုတာမှာ၊ လွန်စွာကြီးကျယ်သပေါ့၊ ရှင်တော်ဘုရား
လက်ထက်တော် အခါက၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ လွန်စွာ သူဌေး
ပေါ်တယ်၊ ကြီးကျယ်တဲ့သူဌေးတွေမှန်သမျှ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်က
ချည်းသာ များတာပါဘဲ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဆိုတာ၊ တောင်ငါးလုံး
ကာပြီး၊ လွန်စွာ နေခင်း၊ ထိုင်ခင်း၊ ကောင်းမွန်တဲ့ အထွက်
ကြောင့် သူဌေးကြီး၊ သူကြွယ်ကြီးတွေဟာ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ
ပင် နေထိုင်လေ့ရှိကြတာကလား။

ဝိသာခသူဌေးဆိုတာ၊ ပါရဒီနံ ၁ သူမဟုတ်ပေဘူး၊ ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်သို့ ရှင်တော်ဘုရားရှေးဦးစွာ ဆိုက်ရောက်တော်မူစဉ်အခါ
ကပင်လျှင်၊ ဗိဒ္ဓိသာရမင်းကြီးနှင့်အတူ သွား၍ တရားနာတဲ့အခါ
မှာ၊ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်နေတဲ့ သူဌေးဖြစ်ပေတယ်။
အဲ-သို့ကြောင့် ဓမ္မဒိန္နာရုံ ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ဝိသာခသူဌေးဟာ၊
သောတာပန်တည်ပြီးရယ်လို့ မှတ်ကြရမယ်၊ သောတာပန်ဆို
တာ၊ ကာမတဏှာကိုမခွါနိုင်သေးတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ အိမ်ထောင်
ပြုရေးကိုလက်မလွှတ်နိုင်ကြဘူးပေါ့လေ၊ ရှင်တော်ဘုရား လက်
ထက်တော်က အိမ်ထောင်ပြုကုန်နေထိုင်ကြတဲ့ သောတာပန်
ယောကျ်ား၊ သောတာပန်မိန်းမတွေဟာ၊ အသင်္ချေနှင့် အနန္တ
မရေမတွက်နိုင်အောင်ပေါ်တာပေါ့၊ အလွန်ကျော်စောတဲ့ဝိသာခါ
မယ်မယ်လဲ၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကပင် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်
ခဲ့တယ်။ သို့ရာတွင် အချိန်အရွယ်တိုင်တော့၊ ပုဏ္ဏဝဒ္ဓနသူဌေးနှင့်
ထိမ်းမြားပြီး၊ သားသွီးပေါင်း နှစ်ဆယ်၊ မြေးပေါင်းလေးရာ၊
မြစ်ပေါင်းရှစ်ထောင်၊ တိုက်အိမ်ကြီးတွေ အဆောင်ဆောင်နှင့်
ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကြီး၊ စည်းစိမ်ကိုခံစား၍နေသေး သ
ပေါ့။ ဝိသာခါက နာမည်ကြီးသလောက်၊ ပုဏ္ဏဝဒ္ဓနသူဌေးဟာ
နာမည်မထွက်ရှာဘူး၊ သူ့ ခမ္မာသနားစရာဘဲ၊ မိန်းမဩဇာ လွှမ်း
မိုးလို့ တန်ခိုးရှိနေတော့သလား မပြောတတ်ဘူး။ ပုဗ္ဗာရုံ
ကျောင်းကြီး ဆောက်တဲ့အခါမှာလဲ၊ ဝိသာခါရဲ့ နာမည်ကသာ

၇၀

● ထရီအာသာဗြနီ

ပေါ်လာတယ်။ အလှူကြီးပေးတဲ့အခါမှာလဲ။ ဝိသာခါရဲ့ အမည်ကသာ ကျော်စောတယ်။ ဟို-လက်ထပ်တုန်း အခါကသာ၊ ပုဏ္ဏဝဒ္ဓနဆိုတဲ့ အမည်ကလေးပေါ်ပြီး၊ တော်တော်ကြာတော့ ငုပ်သွားရှာတာဘဲ။ ။သောတာပန်တည်တယ်။ ဘယ်တရားကို ရသွားတယ်။ ဘုရားရှင်ထံသို့ ဘယ်လို ဆည်းကပ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်များကိုလဲ။ ကျမ်းဂန်မှာမတွေ့ရဘူး။ သူ့အမျိုးအရိုးနှင့် တိုးဘွားဇာတိကလဲ ဒိဋ္ဌိအနွယ်အဆက်ဖြစ်လို့ ညံ့နေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့။ အဲ-ထိုနည်းတူစွာ၊ ယခုလောကမှာလဲ မိန်းမဩဇာ လွှမ်းမိုး၍၊ ယောက်ျားတန်ခိုးမှိန်နေတဲ့သူများလဲ။ အပုံကြီးရှိကြ ပေလိမ့်မယ်။ မိန်းမလောက်မှ အကျိုးပေးမလှတဲ့ ယောက်ျား ခပ်နဲ့နဲ့တွေ့တဲ့လို့ဆိုလျှင် လွဲသွားမလားမဆိုနိုင်ဘူးနော်။

ဓမ္မဒိန္နာရဲ့အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ ဝိသာခသုဋ္ဌေးက၊ သောတာပန် ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ရှင်တော်ဘုရား စံတော်မူရာဖြစ်တဲ့ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့၊ မကြာမကြာသွားရောက်ပြီး၊ တရားတော်မြတ် ကို မပြတ်မပြတ်နာလေ့ရှိတယ်။ ကျောင်းတော်သို့သွားတဲ့အခါ၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့်အတူတူပေါ့။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ပညာသင် ဘက်ဖြစ်နေလို့၊ အလွန် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြတာကိုး။ ဝိသာခသုဋ္ဌေး က ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားနာရအောင်၊ ဓမ္မဒိန္နာ လိုက်ခဲ့ ပါလို့ခေါ်သော်လဲ။ အစပထမကတော့ လိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒများ မပေါ်လာဘူးတဲ့။ ဆန္ဒမရှိတဲ့အတွက်၊ ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ မသွားဘဲ တရားဆိုတာ ဘာမှန်းမှမသိအောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ အချိန်အရွယ်ကလဲ ခပ်ပျိုပျို၊ နဂိုရုပ်ကလဲချော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ကလဲပေါတော့၊ တရားသဘောကို ဘယ်မှာသက်ဝင်နိုင်ပါတော့ မလဲ။ ကာမဂုဏ်ထဲမှာအရေးစိုက်ပြီး၊ ကိလေသာမှောင်တိုက်မှာ ပျော်နေတာပေါ့။ အဲ-သို့ကလျှင် စိတ်ပျို ကိုယ်နဲ့ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကြောင့်၊ စည်းစိမ်ဂုဏ်တက်ပြီး မိမိကိုယ်ကို တိုး၍လှလိုတဲ့ရမက် နှင့်၊ နှစ်သက်ဘွယ်ရှိအောင်၊ ပြင်ဆင်ဖိးလိမ်းနေတော့တာပေါ့။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးနားက ဘယ်မှာခွါတော့မှာလဲ။ အမြွေအရံ

ဆေရီဘာသာပြန်

၇၁

တွေကတဲ့ ဖိးလိမ်းချယ်လယ်ခြင်းကိစ္စကို၊ ဆောင်ရွက်ရတဲ့အ
ရေးနှင့်၊ တထွေးလုံးလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတာပေါ့၊ နဂိုမူလရင်း
က လှပချောမွန်၍၊ အလွန်ချစ်စဘွယ် ကောင်းလာတဲ့အပေါ်မှာ၊
ရတနာအမျိုးမျိုးနှင့်တကွ၊ နံ့သာကတိုးမှစ၍၊ အမွှမ်းတင်အသွယ်
သွယ်နှင့်၊ ချယ်လယ်ပြုပြင်ထားပြန်တော့၊ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ အသွေး
အဆင်းဟာ၊ ထိန်ထိန်လင်းပြီး ကြိုင်လှိုင်နေတော့တာပေါ့၊
ဝိသာခသူဌေးကြီးဟာ၊ အနားကခွါနိုင်ဖို့ အခက်ပေါ့လေ၊ သို့ရာ
တွင် သောတာပန်ကြီး ဖြစ်နေတော့၊ ပုထုဇန့်တို့၏ စိတ်များ
လောက်၊ ကမောက်ကမ၊ ဖြစ်နိုင်ပါရိုးလား၊ အနားကခွါပြီး၊
မကြာမကြာ တရားနာသွားနိုင်တာဟာ၊ သောတာပန် စိတ်သ
ဘော ရှိပေလို့ပေါ့။

ဝိသာခသူဌေးကြီးကလဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာကို တရားနာစေလို၍၊
အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ပါသော်လဲ၊ “တရားတော် ကိုနာရတာ၊
ဘာစည်းစိမ်ရှိသလဲ” လို့၊ လွှတ်ခနဲ၊ လွှတ်ခနဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာကပြန်ပြော
သတဲ့။ ။ တရံတခါ ဝိသာခသူဌေးကြီးက၊ တရားသဘော
သက်ဝင်ပါစေတော့လို့ ချော့မော့ပြီး တရားဟောရှာတယ်။
အနိစ္စဆိုတာဘယ်လို၊ ဒုက္ခဆိုတာဘယ်ဟန်နယ်၊ အနတ္တဆိုတာ
ဘယ်ပုံ အသုဘဆိုတာဘယ်သို့၊ အဲ-သို့ကလို ချော့မော့၍
ဟောပြန်တော့လဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာက ဝါသနာ စရိုက်တမျိုး ဖြစ်နေတဲ့
အတွက်၊ “ရှင်တို့တရားက ကြောက်စရာကြီးပါကလား မကြားဝံ့
ပါဘူး၊ အလွန်လှပတဲ့ကိုယ်ကာယကိုပင်၊ စက်ဆုပ်ဘွယ် ထင်ရ
မယ်၊ မချစ်ခင်ရဘူး၊ မချမ်းသာရဘူး၊ ဆင်းရဲတယ်လို့ ထင်ရမယ်။
သည့်လိုဟောတဲ့ တရားမျိုးကို ကျွန်မတို့ဘယ်မှာသဘောကျနိုင်
ပမလဲ၊ ရှင်ဘဲ ကြည့် စမ်းပါ။ ကျွန်မကိုယ်ဟာ စက်ဆုပ်စရာ
ကောင်းသလား၊ ချစ်စရာ ကောင်းသလားလို့၊ ဆင်းရဲတယ်
ဆင်းရဲတယ်လို့ ပြောတာကိုလဲ၊ သဘောမကျနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့
မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေများလွန်းလို့၊ ဆင်းရဲတို့အချိန်တောင်
မတွေ့ဘူးပါ၊ ပျော်လိုက်တာလဲဘယ်မှာ စိတ်ညစ်ဖို့ အကွက်

ရှိသေးသလဲရှင်။ တရားကိုရှင်သာ သွား၍နာပါ။ စည်းစိမ်ရှင်
တွေကို ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့တဲ့ မုန်းစရာတရားကြီးကို၊ ကျွန်မတို့မနာ
နိုင်ဘူး။” အဲ သို့ကလျီ သူနဂို သဘောထားရင်း အတိုင်းပင်၊
ပြန်လွန်၍ပြောသတဲ့။ သည်လိုပြောတဲ့အခါ၊ ဝိသာခသူဌေးကြီး
ကလဲ၊ သူတက်ကိုပါအောင် မဆွဲနိုင်သဖြင့်၊ မျက်နှာပြီးပြီးနှင့်
အရှုံးပေးလိုက်ရတာပေါ့။

တရံတခါ ညအိပ်ရာဝင်သည်တွင်၊ ကြည် ကြည် ရှင် ရှင် နှင့်
စကားစပြီး၊ “ဓမ္မဒိန္နာရယ်” တရားအရသာဆိုတာ၊ လွန်စွာ
မြန်ရှက်၍နှစ်သက်တွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ လူ့စည်းစိမ်
တွေဆိုတာ အနှစ်သာရရှိတာမျိုး ဟုတ်ပဲ။ တခါလောက်
တရားနာကြည့်စမ်းပါ။ တရားသခင်လဲ၊ ပြိုင်ယှဉ်ဘက်မရှိအောင်၊
ကြက်သရေထူး၍၊ ဖူးမြင်မိလျှင်။ မခွါချင်အောင် ကြည်ညိုတွယ်
ကောင်းလှပါတယ်။ တခါလောက်ကျောင်းတော်သို့ လိုက်ခဲ့လျှင်
မကောင်းဘူးလား၊ သို့ကလျီ ချော့ မော့ ပြန် တော့၊ ဓမ္မဒိန္နာက
သည်အချိန်မှာ၊ သည် တ ရား စ ကား တွေ ကို မ ပြော ပါ နှင့်၊
ရှင်မိတ်ဆွေ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် တွေ့တဲ့အခါမှာ၊ သည်စကား
မျိုး တွေ ကို ပြော ပါ။ အရာအခွင့်ကို ရှင်မသိတတ်ဘူး၊ တခါ
လာလျှင် တရားနာသွားရအောင် တခါလာလျှင် ကျောင်းတော်
သွားရအောင်၊ ရှင်ပြောတာအကြိမ်ပေါင်းများလှပါပြီ။ အားမနာ
ဘူးလားဆိုပြီး၊ ညီညင်စိတ်နှင့် ဓမ္မဒိန္နာက စိတ်ကောက်သွားပြန်
တယ်။ ။ သည်လို စိတ်ကောက်ပြန်တော့၊ သောတာပန်သူဌေး
ကြီးက၊ တဏှာပေမနှင့် ချစ်ခင်ရင်းရှိတဲ့အတိုင်း၊ စိတ်ကောက်
တွေ ပျောက်အောင် ဟာ၊ ချော့ပြန်တာပေါ့လေ။ သူတို့ ဇ နီး
မောင်နှံနှစ်ဦးဟာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက်၊ စကားများရတယ်လို့
မရှိဘဲ၊ တရားနာခေါ်တဲ့အမှုနှင့်ပင်၊ ခဏခဏစကားများရတယ်။
ဓမ္မဒိန္နာက၊ ခဏခဏစိတ်ကောက်တယ်၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးက၊
ခဏ ခဏ ချော့ရတယ်။ သောတာပန် ကြီး လုပ် နေ သော် လဲ၊
အမှုရှုပ်နှင့်တော့ မကင်းနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ကာမတဏှာကိုမခွါနိုင်

ထေရီဘာသာပြန်

၄၃

သေးဘဲကိုး။ သတ္တဝါဆိုတာ တဏှာ၏ ကျွန်တော်ရင်းတွေ ဖြစ်နေလို့ တဏှာ သခင်ရှိနေသမျှ သို့ကလို ချော့မော့ရတဲ့ အမှုရှုပ်နှင့်၊ အလိုလိုက်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို မလွန်ဆံ့နိုင်ဘူးပေါ့။ မိမိသာရမင်းကြီးနှင့် ဝိသာခဿဌေးဟာ၊ သည်နေရာမျိုးမှာ အကျိုးပေးတူကြတယ်။ မေမဒိဗိယာကြီးက စည်းစိမ်ယစ်ပြီး၊ တရားတော်ကိုမနာချင်ဘူး၊ ဓမ္မဒိန္နာကလဲ သည်လိုနည်းအတိုင်း ဘဲ၊ အဲသို့ကြောင့် အကျိုးပေးတူကြတယ်လို့ ဆိုရတာပေါ့။

ကဲ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ။ ဘဝအဆုံးသို့ရောက်၍၊ ပွင့်လှ ခါနီးဆဲဆဲမှာပင်၊ ကာမဂုဏ်ရှင်မိ၍၊ စည်းစိမ်ယစ်မှုပြီး၊ တရား ထူး၊ တရားမြတ်တွေကိုရန်သူလုပ်နေတာ အံ့ဩသို့မကောင်းဘူး လား။ ပါရမီနဲ့သေးတဲ့ပုထုဇန်များကိုတော့၊ ပြောစရာမရှိဘူး ပေါ့။ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ဆိုတာ၊ လွန်စွာယစ်မှုစေတတ်တယ်၊ စည်းစိမ်ယစ်မှုပြီး ဆိုမှဖြင့်၊ အရူးတမျိုး ဖြစ်တော့တာဘဲ၊ ရတနာသုံးပါးကို မျက်နှာလွှဲပြီး၊ ကာမဂုဏ်ထဲမှာပင်၊ ပျော်ရွှင် စွာနှင့် အရေးစိုက်နေကြတော့တာဘဲ၊ လောကီစည်းစိမ်ဆိုတာ၊ ကောင်းမြတ်တဲ့အရာကို လွန်စွာ နှောက်ရှက်တတ်တာလား။ ကာမအရှိန်နှင့် စည်းစိမ်တွေမှောင်ကြာမှဖြင့်၊ သူတော်ကောင်း တရားဆိုတဲ့ လမင်းကြီးဟာ၊ အရောင်အဝါဖြင့် မသာနိုင်ရှာ တော့ဘူး။

“ရနောဂါထာ”

အတ္တသမာ ကာမဘောဂါ၊ သဒ္ဓမ္မောစ နိဿာကရော။

ဘောဂတ္တမိ အဘိတ္တန္တေ၊ စန္ဒောသော နောဟိဘာသတေ။

ကာမဘောဂါ၊ ကာမအရှိန်၊ လူစည်းစိမ်တို့သည် အတ္တသမာ။ အရောင်ကိုဖုံးသော၊ တိမ်လုံး၊ တိမ်ခဲကြီးတွေနှင့် တူလှကုန်၏။ သဒ္ဓမ္မော၊ ထွန်းလင်း ထိန်ပြောင်၊ အရောင်မိတ်သား၊ သူတော် ကောင်းတို့၏ အမြတ်တရားသည်၊ နိဿာကရော၊ စန်းပုဏ္ဏမိန်၊ ယုန်အိမ် လနန်းကြီးနှင့် တူလှပေ၏။ ဘောဂတ္တမိ၊ ကာမစည်းစိမ် တည်းဟူသော တိမ်ထွန်၊ တိမ်တောင်၊ တိမ်မှောင်၊ တိမ်နက်များ

သည်။ အထိစ္ဆန္တေ။ ရပ်ရှစ်မျက်နှာ၊ ကွယ်ကာအားလုံး၊
 လွှမ်းမိုးဖိတ်ဖုံးအပ်သည်ရှိသော်၊ သောစန္ဒော၊ ထိုသူတော်ကောင်း
 တို့၏ တရားတည်းဟူသောလပြည့်ဝန်းကြီးသည်။ နောဟိဘာသ
 တေ၊ အရောင်မထိန်ဘဲ၊ မှောင်အိမ်မိ၍ နေရှာလေတော့သတည်း။

ဓမ္မဒိန္နာဟာ၊ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ယစ်များနေတဲ့အခါ၊ သူတော်
 ကောင်းတရားကို ကြောပေးနောက်ခိုင်းနေတယ်ဆိုသော်လဲဘဲ၊
 အခွင့်မကြိုသေးလို့ပေါ့၊ တသက်လုံး သည်လို လမ်းမှားနေနိုင်ပ
 မလား။ ကျွတ်လုနီးတဲ့ ပါရမီရှင်ကြီးကဘဲ၊ တချက်ချက်မှာ
 တော့ အကွက် ပေါ်လာမှာပေါ့၊ ပါရမီရှင်ဆိုတာ တဘဝလုံး
 မှားနိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သို့ကလိုခပ်မှားမှားဖြစ်ရခြင်းဟာလဲ၊
 အခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မူလက ဟောခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ တရား
 ဘက်မှာ၊ ထက်ထက်မြက်မြက် စိတ်သန်တို့အချက်နှင့် မကြိုသေး
 လို့ပေါ့။ ။ အရေးကြိုလာပြီဆိုတော့၊ အားကျမခံဆိုတဲ့စွဲနှင့်
 အကဲရောက်ပြီး၊ ရှေ့ဆုံးက ပထမပေါက်သွားပါလိမ့်မယ်။

“ဓမ္မဒိန္နာဗိတိမာနိတက်ခဏ်း”

ကဲ-အားကျမခံဆိုတဲ့စိတ်နှင့်၊ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ မာန်တက်ပုံများကို
 ဧဟာကြမ္မိ၊ တနေ့သောအခါ ဝိသာခဿဋ္ဌေးကြီးသည်၊ ယာဉ်ရ
 ထားကိုစီးပြီး ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကြီးသို့၊ တရားနာ ထွက်
 သွားတယ်။ ထိုနေ့မှာ-ရုပ်နာမ်ခန္ဓာနဲ့စပ်တဲ့၊ တရားအချက်တို့ကို
 နက်နက်ကြီးနာရသဖြင့်၊ တရားတော်နှင့်အထိဥာဏ်အခန့်သင့်စွာ
 ပဏာရပြီး အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သွားတယ်။ အခွင့်သင့်တဲ့အ
 ခါမှာတော့၊ တကြိမ်လောက် တရားနာရလျှင်၊ ဥာဏ်အမြင်
 ပွင့်လင်းသွားတာပေါ့။ ။ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊
 ကာမ တဏှာနှင့် ဒေါသကို၊ အရှင်း ခွါနိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့်
 သားမယားနှင့်အတူတကွ နေနိုင်တို့စိတ်မရှိတဲ့ပြင်၊ စကားများ
 တို့ဆိုတဲ့ စိတ်တွေလဲ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ရှင်တော်ဘုရားရှေ့
 တော်မှာ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်တော့၊ ဘယ်လိုစိတ်အကြံ
 ပေါက်လာသလဲလို့ဆိုလျှင်၊ ဩဝါ-ဓမ္မဒိန္နာကလဲ စည်းစိမ်မာန်

စေရီအာသာပြန်

၇၉

တက်ပြီး၊ စိတ်ခပ်ထက်ထက်ကလေးရှိရှာတယ်။ ယခုအခါ ငါ့မှာလဲ ကာမတဏှာကိုခွါနိုင်ပြီဖြစ်၍၊ သူ့အလိုသို့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ သဘောချင်းမတူတော့။ သူနှင့်နေဘို့ အခက်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ယနေ့အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာပင်၊ အဆင်မသင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေနှင့် တွေ့ကြုံရတော့မယ်။ သူ့ခမြာမှာလဲ သနားစရာဘဲ၊ တရားဟောလို့လဲ မရနိုင်ဘူး။ အင်း-အိမ်ကိုရောက်တဲ့အခါ ကျမှ အခွင့်ဆိုက်သလို ပြောဆို ဆုံးမရတော့မှာဘဲ။ အဲ-သို့ကလို အကြံပေါက်လာသတဲ့။

ထိုနောက် ရှင်တော်ဘုရားကို၊ ဝပ်တွားဦးခိုက်ပြီး၊ ရထားစီးကာ အိမ်သို့ပြန်လာတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာနှင့်ဖြင့်တွေ့ကြတော့မှာဘဲနော်။ အနာဂါမ် သူဌေးကြီးနှင့် သွေးကြီးနေတဲ့ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဘယ်သူက သာမလဲ။ ဘယ်သူက ပထမပေါက်ပြီး၊ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ၊ စဉ်းစားလို့နာကြပေတော့။

ဓမ္မဒိန္နာရဲ့အလေ့က၊ ဘယ်လိုရှိသလဲလို့ ဆိုတော့၊ ဝိသာခသူဌေးကြီး အိမ်ကထွက်သွားတဲ့အခါ၊ ပြန်လာချိန်နီးပြီဆိုမှဖြင့်၊ လေသာပြုတင်းကိုတွင်းပြီး မျှော်လင့်စောင့်စားလျက်၊ အိမ်ဝင်းတံခါးကိုသာ ရှုနေတယ်။ သူဌေး အိမ်ကြီး ဆိုတော့၊ လွန်စွာကြီးကျယ်တာပေါ့။ အုတ်တံတိုင်းကြီးခတ်ပြီး တံခါးမုတ်ကြီးနှင့်၊ တံခါးစောင့်တွေနှင့်ပေါ့လေ။ သူဌေးကြီးသည် ရထားစီး၍၊ တံခါးကြီး အတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင်၊ ကြည်ရှင်သော မျက်နှာနှင့် ဓမ္မဒိန္နာကပြုံးပြီး၊ တိုက်ပေါ်က နှုတ်ဆက်လေ့ရှိတယ်။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးကလဲ၊ ရထားပေါ်က နေပြီး မျက်နှာပြုံးပြီးနှင့်၊ အကြည်လုံးပေးကာ ပြန်၍နှုတ်ဆက်လေ့ရှိတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာက လျှင်မြန်စွာတိုက်ပေါ်ကဆင်းပြီး၊ လှေကားရင်းက စောင့်နေရာ၊ သူဌေးကြီးရထားပေါ်က ဆင်းလာလျှင်၊ ဓမ္မဒိန္နာက လက်ဝဲက အသာကပ်ပြီး၊ မိမိ၏ညာဘက်လက်ကို ကမ်းလိုက်တယ်။ သူဌေးကြီး လက်ျာဘက်ကနေပြီး၊ မိမိလက်ဝဲလက်ဖြင့် ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ညာလက်ကို အသာကိုင်ဆွဲပြီး၊ နှစ်ကိုယ်တွဲကာ၊ တိုက်ပေါ်သို့

၇၆

ဇေယျအာသာဗြုန်

တက်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဘိုက်ပေါ်သို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာကာ၊
 နှင်ပြီးသော မျက်နှာဖြင့် ဝိယဝါစာတွေကိုပြောပြီး သဘော
 နှစ်ချိုက်စာတွယ် ရှိအောင်၊ သူ ဌေး ကြီး ကို ယပ်လေခပ်၍ပေး
 တယ်။ သူဌေးကြီးကယပ်လေကိုခံရင်း၊ ယနေ့သွားတာဘယ်ကို
 ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်ဥယျာဉ်သို့ သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်မိတ်ဆွေနှင့်
 တွေ့လို့ ဘယ်လိုစကားကိုပြောခဲ့တယ် စသည်ဖြင့်၊ အကြောင်း
 အရာများကို ပြောကြားပြီး၊ ဥယျာဉ်မှူးလေးတဲ့ ပန်းများကိုလဲ၊
 ဓမ္မဒိန္နာလက်သို့ ပေးလေ့ရှိတယ်။ စားချိန်တန်တဲ့အခါ ဓမ္မဒိန္နာ
 ကိုယ်တိုင် အနား က နေ ပြီး ချစ်ခင် တွယ် အမူအရာ နှင့်၊
 လေးမြတ်စွာ ကျေးမွေးလေ့ရှိတယ်။ အဲ-သည်လို အလေ့ဟာ၊
 ဓမ္မဒိန္နာ၏ ပြုစုမြဲဖြစ်တဲ့ ဝတ်တရား အလေ့ အကျင့် များပေတဲ့။
 ဓမ္မဒိန္နာဟာသူဌေးသွီးဖြစ်၍ ဆွေကြီး၊ မျိုးကြီး၊ မှ ပေါက်ဘွား
 လာခဲ့တဲ့သူဖြစ်လေတော့။ ဇနီး မိန်းမ တို့ ၏ ဝတ်တရားကို၊
 ကျေကုန်စွာပြုလေ့ရှိတာပေါ့။ ထိုစဉ်အခါကတော့၊ ဓမ္မဒိန္နာ
 ကသာ၊ သို့ကလို ဝတ်ကျေတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးလူကောင်းရဲ့
 ဇနီးတွေမှန်သမျှ ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ လင်ဝတ်ကျေစွာ ပြုလေ့ရှိကြ
 တယ်။ လင်သားတို့၏အပေါ်မှာ ဝတ်တရားကျေကုန်စွာ ပြုလုပ်
 မြင်းဟာ၊ မြင့် မြတ် တဲ့ မိန်းမ တို့ ၏ အလေ့ကောင်းကြီးပေတဲ့။
 ဝတ်တရားကျေတဲ့ မိန်းမဆိုလျှင် အရှင်သခင်တို့က ချစ်ခင်ပြီး
 မြတ်နိုးကြတာပေါ့။ အဲ-သို့ကြောင့် ဝတ်တရား ကျေမြန်စွာနှင့်၊
 ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်ကြစေရန်၊ ရှင်တော်ဘုရားက လင်တို့၏
 ဝတ်တရား မယားတို့၏ဝတ်တရားကို၊ ဟောကြားတော်မူတာ
 ပေါ့။ ကဲ-ဝတ္ထုကိုဆက်ကြစို့။ ။ဝိသာခသူဌေးကြီးသည်၊ ရထား
 စီး၍ တံခါးကြီးအတွင်းသို့ဝင်လာတဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာကပြီးနောက်
 မျက်နှာဖြင့်၊ ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း၊ တိုက်ကြီးပေါ်ကနှုတ်ဆက်လိုက်
 တယ်။ သူဌေးကြီးမှာ၊ အနာဂါမ်ဖြစ်လာတဲ့ အတွက်၊ ရှေးကနှင့်
 မတူဘဲ၊ အမူအရာ ဣန္ဒြေတမျိုးပြောင်းလာတဲ့ အတွက်၊ အခါ
 တိုင်းလိုဓမ္မဒိန္နာကိုမကြည့်တော့ဘူး။ ဓမ္မဒိန္နာကဣန္ဒြေကြီးတမျိုး

စေရိတာသာပြန်

၇၇

နှင့် သူမျက်နှာကိုပြန်၍မကြည့်ဘဲ၊ အမူအရာ ထူးခြားတာကိုမြင်
တော့ စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်မလဲ၊
သူဌေးမင်းဟာ အမူအရာထူးလာပါတယ်၊ ရထားပေါ်ကနေပြီး
ရှင်ပြုံးတဲ့ မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်စမြဲပါကို၊ ယနေ့ဘာကြောင့်
မပြုံးဘဲနှင့် ဣန္ဒြေကြီးလုပ်နေရပါလိမ့်မလဲ၊ သူတပါးနှင့်ရန်များ
ဖြစ်လာလေတော့သလား။ အဲ-သို့ကလျှင် စဉ်းစားပြီး၊ ဝတ်တရား
ရှိတဲ့အတိုင်း သွေးကားခံသို့ဆင်းပြီး၊ လက်ဝဲဘက်က စောင့်ပြီး
နေရှာတယ်။ သူဌေးကြီး လှေကားခံသို့ရောက်လာတဲ့အခါ၊ အခါ
တိုင်းလို မွေခိန္နာက လက်ျာလက်ကိုကမ်းလိုက်တော့၊ မွေခိန္နာ
လက်ကို မကိုင်ဘဲ၊ ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် တယောက်ထဲတိုက်ပေါ်သို့
တက်သွားပါရော။ အခါတိုင်းလို မွေခိန္နာနှင့်တွဲပြီး မတက်တော့
ဘူး။ သည်အခါ၊ မွေခိန္နာမှာလွန်စွာညှိုးနွမ်း၍ စိတ်မချမ်းသာ
ခြင်း ဖြစ်သွားရှာတာပေါ့၊ ငါ့အပေါ်တွင်၊ အလွဲထင်တဲ့ စိတ်တွေ
များ ဖြစ်လာလေတော့သလား။ သူတပါးက ကုန်းဘိုက်လိုက်
လေတော့သလား။ အမူ အရာ ထူးခြား ပါဘိတော့ တယ်၊
ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ နေ့ကစပြီး၊ ဘယ်တော့မှ သို့ကလျှင်မဖြစ်စဘူး
ပါဘူး။ အလွန်ထူးလှချည်ရဲ့။ အဲ-သို့ကလျှင် ကြံတွေးပြီး၊ အသာ
ကလေးနောက်က ကပ်လိုက်သွားရတော့တာပေါ့။

တိုက်ပေါ်သို့ ရောက်တဲ့ အခါကျတော့၊ ယခင်က ပြုလုပ်မြဲ
ဝတ်တရားရှိတဲ့အတိုင်း မွေခိန္နာကရိုသေစွာထိုင်လျက်၊ နဝရတ်
စီချယ်တဲ့ယပ်ကိုကိုင်ပြီး တင်ပြန်ပြန် ယပ်လေခပ်ပေးပြန်တော့
လဲ၊ အခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ၊ စကားမပြော တုဏှိဘောကြီးလုပ်
ပြီး၊ ငုတ်ထုတ်ကြီးသာ နေတော့တာဘဲ။ မွေခိန္နာရဲ့ မျက်နှာကို
တောင်မှ စေ့စေ့ မကြည့်တော့ဘူး။ အခါတိုင်းများမှာတော့၊
အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊ မျက်နှာက ချိုချိုပြုံး၊ ပီယဝါစာ
စကားလုံးနှင့် ချစ်စဘွယ် အမူအရာကိုသုံးပြီး၊ မဆုံးနိုင်အောင်
ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေဟာ၊ အကြောင်းအရာ မျိုးစုံသွားတာ
ပေါ့လေ။ ဥယျာဉ်က ပြန်လာတဲ့အခါများမှာတော့၊ မွေခိန္နာသို့

၇၈

ထေရီဘာသာပြန်

ခူးလာတဲ့ ပန်းတွေဟာ တပွေ့တပိုက်ကြီးမကဘူး၊ တခါတခါ
 ယပ်လေခပ်ရင်း ဓမ္မဒိန္နာကစကားပြောလိမ့်မှီးမှီးနှင့်၊ မျက်နှာက
 ပြုံးပြီး၊ မရို့တရို့ အမူအရာနှင့်၊ သူဌေးကြီးမျက်နှာ ကြည့်ပြန်ပါ
 တော့လဲ၊ ဘာကိုမှ နားမလည်တဲ့ လူကြီးကဲ့သို့၊ မလှုပ်မရှားဘဲ
 ကျောက်သားကိုထုတဲ့ အရုပ်ကြီးလို နေတော့တယ်။ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့
 အမူအရာတွေဟာ၊ ဘာမျှ အကျိုးမရှိရှာတော့ဘူးပေါ့။ အခါ
 တိုင်းများမှာတော့၊ ဓမ္မဒိန္နာက အသာကလေး ပြုံးလျှင်၊ ဝိသာခ
 သူဌေးက အပြုံးကြွေးဆပ်သလို၊ တဘန်ပြန်ပြီး ပြုံးလိုက်တာ
 အလွန်တရာအားရတို့ကောင်းတာပေါ့။ အဲ-သို့ကလိုမတုန်မလှုပ်
 နှင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုနေတဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာကစဉ်းစားပြန်သည်
 မှာ “အကဲခပ်တို့အပုံကြီးကြပ်နေတာဘဲ။ သူ့မျက်နှာကိုသေသေ
 ချာချာ ကြည့်ပြန်တော့လဲ၊ စိတ်ဆိုးတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာမျိုးတော့
 မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ပင် စိတ်ဆိုးသော်လဲ၊ ဣန္ဒြေအဆောင်
 ကောင်းတာနှင့် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် စိတ်မဆိုးပုံကြီး
 နှင့် နေလေတော့သလား။ သည်လို မဟုတ်လျှင်၊ သွားရောက်
 လယ်ပတ်တဲ့လမ်းခရီးမှာ၊ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးများ ဘမ်းဆီး
 ချီ နှောက်ရှက်လေတော့သလား။ နှုတ်ဆက်တဲ့ စကားကလေး
 တခွန်းလောက်မျှ မပြောဘဲနေနိုင်တာ လွန်စွာအတွေးရခက်နေ
 တယ်။ ငါ့အပေါ်မှာပင် အလွဲထင်ပြီး၊ ခွဲချင်တဲ့စိတ်များပေါက်
 နေလေတော့သလား။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ သူ့ဣန္ဒြေ
 ဘော်ကြီးဟာ၊ လွန်စွာ ခိုင်ခံ့ပါပေရဲ့”။ အဲ-သို့ကလို အတွေး
 ပေါက်ပြီး၊ ကြောက်လန့်ခြင်းများတောင် ဖြစ်ရှာသတဲ့၊ စိတ်
 မချမ်းသာနိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ မိန်းမဆိုတာ လင်ယောကျ်ားအပေါ်
 မှာ အလွန်တရာအားကိုးနေကြရှာတာကိုး။ ချစ်ခင်မိပြီဆိုမှဖြင့်လဲ
 ယောကျ်ားထက်ကဲရှာကြသေးတယ်။ ချစ်ခင်တဲ့ယောကျ်ားက
 စကားမပြောဘဲ၊ ဣန္ဒြေကြီးနှင့် မျက်မှောင်များ ကုပ်နေပြီဆိုမှ
 ဖြင့်၊ အသည်းနှလုံးကို မီးအုံး၍နှပ်သလို၊ တဖြတ်ဖြတ်လူးအောင်
 ဒုက္ခရောက်နေကြတာပေါ့။ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်မှာ၊ မဒ္ဒိဒေဝီ

ဆေးရုံဘာသာပြန်

၇၉

ဟာလဲ၊ ဝေဿန္တ မင်းကြီးကစကားမပြောဘဲ၊ တုဏှိဘောကြီး
 လုပ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ဖြေဆိုညှိလို့မရနိုင်ဘဲ၊ ဘုံးဘုံးလဲ
 သည်တိုင်အောင် ဒုက္ခရောက်ရှာတာပေါ့။ ဓမ္မဒိန္နာမှာလဲ ဝိဿာခ
 သူဌေးကြီးက စိတ်ထားပုံ တမျိုးနှင့် ပြောင်းပြီး၊ အကျိုး အ
 ကြောင်းကိုမျှမဘော်ပြဘဲ၊ သောကဖြစ်အောင်တမင်လုပ်သလို၊
 ကျောက်ရုပ်ကြီးအသွင်နေတဲ့ အရေးကြောင့်၊ အဆွေးကြီးဆွေး
 ပြီး ငိုတော့မလိုဖြစ်ရှာတယ်။ မိန်းမတို့ သဘောဟာ၊ သည်လို
 နေရာမျိုးနှင့်ကြုံလျှင် အပုံကြီးဆင်းရဲလေ့ရှိကြစမြဲပေပေါ့။

“ရခနာဂါထာ”

ဒုက္ခန္တိ နာရိယော ဘူသံ။ အနာလာပမိ သာမိကေ။

ဟဒယံ ဒယှမာနဝ။ ပိယေ ဘာကုဋိကေ ဣဝ။

ဣဝ။ ဤလောကတပြင်၊ လူ့ရပ်ခွင်၌၊ ပိယေ။ အိမ်ထောင်ရေးဓမ္မ
 တဖြင့် လွန်စွာချစ်ခင်၍နေသော၊ သာမိကေ။ အရှင်သခင်မိမိ
 လင်သည်၊ အနာလာပမိ။ နှုတ်ခွန်းချိုနှော၊ ဆိုပြောမတွင့် ကြီးရင့်
 ဣန္ဒြေ၊ နှုတ်မမြွက်ဘဲနေသည်ရှိသော်၊ ဘာကုဋိကေ။ စိတ်ဆိုး
 မာန်ဆိုး၊ ရန်ညှိုးကြမ်းကြုတ်၊ မျက်မှောင်ကုပ်၍နေသည်ရှိသော်၊
 နာရိယော။ လင်ယောက်ျားကို၊ အားထားသမျှ၊ အလေးပြု၍နေရှာ
 ကြကုန်သောမိန်းမတို့သည်၊ ဟဒယံ။ နူးညံ့မွေ့သိမ်၊ နှလုံးအိမ်ကို၊
 ဒယှမာနဝ။ မီးပြင်းပြင်းဖြင့်၊ အတင်း လောင်အပ်လေသကဲ့သို့၊
 ဘူသံ။ ဖြေဆိုမသာ ပြင်းထန်စွာ၊ ဒုက္ခန္တိ။ အားကိုးရာမမြင်၊ ပူပင်
 လောင်မြိုက်၊ မီးတိုက်သလို၊ ငြင်ငြိလှိုက်လွှဲ၊ ဖုံးကနဲလျှင်၊ လဲ၍
 သေတော့မလောက်၊ ဆင်းရဲကြီးရောက်ရှာကြကုန်သတည်း။

အဲ-သည်ဂါထာအဓိပ္ပါယ်အတိုင်းပင်၊ ဓမ္မဒိန္နာမှာလဲ လွန်စွာ
 ဆင်းရဲရှာသပေါ့။ သူဌေးကြီးကလဲ၊ နေဘဲ နေနိုင်လွန်းပါတယ်။
 စကားကလေးတခွန်းလောက်ပြောလျှင်၊ အနာဂါမ်သဘောက
 ပြုတ်သွားမှာလဲမဟုတ်ပါဘူး။ ဣတ္ထိမာန်အစွမ်းနှင့် ခပ်ကြမ်း
 ကြမ်း မိန်းမများဖြင့် သည်နေရာမှာ ဘာဘဲဖြစ်သွားသွား၊ စကား
 များပြီး၊ ရန်ပွဲကြီးဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ဓမ္မဒိန္နာကတော့ မိန်းမ

လိမ်မာဖြစ်တဲ့အတွက် အချက်ကိုကြည့်ပြီး၊ အကဲခတ်နေရတာတော့ တာဘဲ။ အဲ-သို့ကလျိ ယပ်လေးခပ်ပေးနေရင်း၊ စကားမပြောဘဲ နေပြီးနောက်၊ ညစာထမင်းစားချိန်ရောက်တော့၊ နေ့တိုင်းလိုပင် ချစ်ခင်ယုယသော အမူအရာဖြင့်၊ ဓမ္မဒိန္နာက ထမင်းပွဲကြီးကို ပြင်ပြီး၊ သူဌေးကြီးကို ထမင်းကျွေးတယ်။ ထမင်းကျွေးတဲ့အခါ၊ စားမှစားပါ့မလားလို့၊ ဓမ္မဒိန္နာက အစိုးရိမ်သားပေါ့။ သူ့စိတ်ထဲ မှာတော့၊ စိတ်ဆိုးလို့ ကောက်နေတယ်လို့ ထင်တာကိုး။ ဝိသာခ သူဌေးကြီးမှာတော့၊ အနာဂါမ် သဘောအတိုင်း နေတာမို့၊ စိတ်ထားတမျိုးပြောင်းတာမဟုတ်ဘူး။

ထမင်းပွဲကြီးကို ပြင်ကျွေးတဲ့အခါမှာ၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးက၊ နေ့တိုင်းလိုပင် ထမင်းပွဲမှာထိုင်ပြီးစားတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာကလဲ ပြုနေ ကြ ၀တ္တရားအတိုင်း၊ ရသေ့ချိုချဉ်၊ ဘောဇဉ်အာဟာရများကို အနားကနေပြီး ရှိသေ့စွာညွှန်ပြ၍၊ ယုယ ယယ ကျွေးမွေးရှာ တယ်။ အခါတိုင်းများမှာတော့၊ ဓမ္မဒိန္နာကျွေးတဲ့ ထမင်းပွဲမှာ ထိုင်ပြီး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာစားမှဖြင့်၊ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဝီယဝါစာ၊ သာယာချိုမြိန်စွာပြောပြီး၊ မြိန်ရေ၊ ရှက်ရေနှင့် သုံးဆောင်တာကလား။ ဓမ္မဒိန္နာ၏မျက်နှာကိုမြင်လျှင်၊ ထမင်း ဝင်ပြီး ကြည်လင် နှစ်ချိုက်စမြဲပေါ့။ သည်ယနေ့မှာတော့၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ၊ စားမြဲတိုင်းသာ ထမင်းပွဲပေါ် မှာ မျက်နှာစိုက်ပြီး စားနေတယ်။ ထမင်းစားတဲ့အခါမှာ၊ အမူ အရာထူးပြန်တော့ အလွန်အကြူးဒုက္ခရောက်ရပြန်တာပေါ့။ သည်တော့ ဓမ္မဒိန္နာက ငါမမေးဘဲနေလို့ဖြင့်မတော်ဘူး၊ ပြုံးစိစိ နှင့် မသိမသာ၊ တအံ့နွေးနွေးကြီးနေရတာ ကြာလျှင် သေတော့ မယ်။ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းနှင့် မှန်တဲ့အတိုင်းသိမှ ချမ်းသာခွင့် ရတော့မယ်။ အဲ-သို့ကလျိ သဘောထားပြီး၊ ထမင်းကျွေးရင်း သူဌေးမင်းကို၊ သို့ ဘလိခွင့်တောင်း၍ မေးမြန်းရှာသတဲ့။

“အချင်းချင်းမေးမြန်းဌေးဆိုကြမဲ့”

(ဓမ္မဒိန္နာ) အရှင်သူဌေးမင်း၊ ကျွန်မမေးပါရစေ၊ ခွင့်ပြုတော်

ထေရီဘာသာပြန်

၈၁

မူပါ။ ထိုအခါဝိဿာခသူဌေးကြီးက၊ သောမနဿမဟာကုသိုလ်
ဗိတ်ဖြင့် ပြီးပြီး၊ “အို-မေးလိုတာကိုမေးပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်း
အရာများလဲ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်ပြီး၊ ခွင့်တောင်းနေရသေး
သကဲ့သို့။”

(ဓမ္မဒိန္န) ၎င်းအမူအရာက ထူးဆန်းနေတော့၊ ကျွန်မကလဲ
အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး၊ ခွင့်တောင်းရပြန်တာပေါ့၊ သူဌေးမင်း။

(ဝိဿာခ) အင်း- ထူးဆန်းတယ်ဆိုလျှင်လဲ ဟုတ်ပေလိမ့်
မယ်။ အကြောင်းရှိသမျှပြောပြရတာပေါ့၊ မေးလိုသမျှမေးပါ။

(ဓမ္မဒိန္န) ယနေ့မေးစရာတွေအများကြီးပါဘဲ။ အကြောင်း
လုံလောက်စွာနှင့် ဖြေဆိုမှ၊ ကျွန်မဖြင့်ကြေနပ်နိုင်တော့မယ်။ ။
အခါတိုင်းလို သူဌေးမင်းအိမ်ကိုပြန်လာတဲ့အခါမှာ၊ ဝင်းတံခါး
ကြီးကိုဝင်မိလျှင်၊ ပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာထားနှင့် တိုက်ပေါ်ကနေပြီး
ကျွန်မက လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဘယ်။ သူဌေးမင်းက အခါ
တိုင်းများမှာ၊ ကျွန်မမျက်နှာကို မြင်လျှင် ပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာနှင့်
ပြန်၍နှုတ်ဆက်စမြဲမဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာနှစ်ချပ်ဖြင့်ပြီးပြီးလိုက်
ကြတာ၊ သူမသာ၊ ငါမသာ၊ ဆိုသလိုဖြစ်သွားစမြဲပါ။ ယနေ့မှာ
တော့ ထူးလိုက်တာ၊ ကျွန်မမျက်နှာကိုတောင်မှ၊ သူဌေးမင်းက
ရှုတော်မမူတော့ဘူး၊ ကျွန်မကပြုံး၍ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်းနှုတ်ဆက်
လိုက်တာ၊ အကျိုးမဲ့ ရှက်စရာကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲ-တာ
ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကို မေးချင်တယ်။ ထိုနောက်တစ်ခု
လှေကားခုံသို့ရောက်၍၊ နှစ်ယောက်တို့မိတဲ့အခါ၊ နှုတ်ခွန်း
ဆက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဗိတ်ဇောနှင့်၊ ပြုမြဲဝတ်တရားအတိုင်း၊
လှေကားခုံသို့ဆင်းပြီး၊ သူဌေးမင်းဆီသို့ ညာလက်ကိုလှမ်းလိုက်
တော့၊ ကိုင်နေကျဖြစ်တဲ့ ကျွန်မလက်ကိုမကိုင်ဘဲ၊ ခပ်ဖယ်ဖယ်
လုပ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲ-တာဘာကြောင့်လဲ မေးချင်
တယ်။ ထိုနောက်တစ်ခု လှေကားပေါ်သို့ တက်ပြန်တော့၊
ဟို ယခင်ကလို နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တဲ့၍၊ တက်စမြဲထုံးစံရှိပြီး
ခပ်သုတ်သုတ်တယောက်ထဲတက်သွားတယ်။ ကျွန်မကိုတောင်မှ

၈၂

ထေရီဘာသာပြန်

သတိမရတော့ဘူး။ အဲ-တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတာကို မေးချင်တယ်။ ထိုနောက်တာဝန်၊ အိမ်ပေါ် သို့ရောက်ပြန်တော့၊ ယခင်အခါကာလများမှာ၊ စကားတွေ ပြောလိုက်တာ၊ အရာရာမှာ စုံနေတာပေါ့၊ တွေ့ခဲ့ရပုံ၊ မြင်ခဲ့ရပုံ၊ တွေ့ကိုလဲ၊ စုံအောင်ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဥပမာဥဉ်ထဲက ကျွန် မ ဘို့ခူး လာ တဲ့ ပန်းတွေကိုလဲ၊ ရွှင်လန်းစွာပေးလေ့ရှိတယ်။ ။ ကျွန်မကတိုက်ပေါ် သို့ကျလျှင်၊ စကားပြောလိမ့်မလားလို့ အနားကနေပြီး ရိုရိုသေသေယပ်ခပ်ပေးသော်လဲ၊ သူဌေးမင်းက စ ကားမ ပြောဘဲ နေပြန်တယ်။ ဣန္ဒြေတော်ကြီးကကျောက်ရုပ်ထုကြီးကျနေတာပေါ့။ ။ အဲ-တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုလဲမေးချင်တယ်။ ။ ထိုပြီးတာဝန်ယခုလို ထမင်းကျွေးတဲ့ အခါများမှာလဲ၊ ဒီယဝါစာ သာယာချိုမြိန်၍၊ နှလုံးငြိမ်တဲ့စကားများကို ပြောကြားလေ့ရှိပါတယ်။ သူဌေးမင်းကိုယ်တိုင်ဘဲ ပြောလေ့ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သူဌေးကတော်ရဲ့၊ သော်တာလစန်း၊ ကြာဖြူပန်းနှင့် တူတဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး၊ ထမင်းများစားရတဲ့အခါ၊ အရသာ တ မျိုး တက် ပြီး၊ မြန်ရှက်တယ်ဆို။ ဒီလိုကိုယ်ပြောဘူးတဲ့ စကားတွေ မေ့ကုန် ပ လား၊ ယနေ့တော့ ဘာစကားလုံးမျှ မမြွက်ဘဲ ထမင်းဘက်ကိုသာ မျက်နှာလွှဲပြီးစားနေတယ်။ အဲ-တာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကိုလဲ မေးချင်တယ်။ မေးရမလားလို့ စိတ်တော်များမဆိုးလိုက်ပါနှင့်၊ မေး ထိုက် လို့ မေး ရ တာ ပါ၊ ရှေးအခါနှင့် မတူဘဲ၊ အမူတွေ ကွဲလိုက်တာက လွန်လွန်းလှပါတယ်။ ဟို.....ယခင်က၊ အရှင် သူဌေးမင်းရဲ့သဘောကို၊ ဘယ်လိုနည်းဆိုတာကို၊ ကျွန်မထက် သိတာ ဘယ်သူရှိဆုံးမှာလဲ၊ ရုတ်တရက် သဘောပြောင်းပြီး၊ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် ထူးခြား ရ တာ ကို၊ ကျွန်မ အ သဲ နာလွန်းလို့ မေးရတာပဲ၊ ကျွန်မအပေါ် နှ့် အ ပြစ် ရှိ လျှင် လဲ၊ အတိအလင်းမိန့်တော်မူပါ၊ လုံလောက်စွာပြောဖို့ အခွင့်တောင်းပါရဲ့ သူဌေးမင်း။

အဲ-သို့ကလို မေးတဲ့အခါ၊ သူဌေးမင်းက ရယ်ပြီး၊ မယ်မင်း

စောရိသဒ္ဓါသုတ္တန်

၈၃

ကြီးမနွယ်၊ အထင်တယ်လွဲပါကလား၊ ဣန္ဒြေထူးခြားတာ၊ သူဌေးကတော် အပေါ်မှာ၊ အပြစ်ရှိတဲ့အတွက်၊ စိတ်ဆိုးတယ်ထင်လို့ မေးတာပေါ့လေ။

(ဓမ္မဒိန္နာ) မှန်လှပါတယ်၊ သည်လိုမထင်ဘဲ နေနိုင်ပေလား၊ သူဌေးမင်းရဲ့ဟန်က အမြန်ကြီးထူးခြားလာတာကိုး။

ထိုအခါ ဝိသာခ သူဌေးကြီးက၊ ပြီး ရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်၊ “ကဲ-ယနေ့ထူးခြားပုံပြောတော့မယ်။ သင့်အပေါ်မှာ အထင်လွဲစရာ ဘာမှရှိလို့မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းက သည်လိုပါ။ ယနေ့ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့သွားပြီး၊ တရားတော်ကို နာတယ်။ နာရတဲ့ တရားတော်မှာ လွန်စွာနက်နဲသဖြင့်၊ ဥာဏ်နှင့် အဆင်သင့်ပြီး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး အသိ ဥာဏ် ပေါက်သွားရာ၊ ရှင်တော်ဘုရား မျက်မှောက်တော်မှာပင်၊ အနာဂါမ် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားတယ်။ အဲ-တာကြောင့် ရှေးကနှင့်မတူ၊ အမူအရာ ထူးထွေပြီး။ ဣန္ဒြေတမျိုး ပြောင်းလာတယ်လို့မှတ်ပါတော့။ ။ အဲ-သို့ကလို ဖြေဆိုတဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာက၊ အနာဂါမ်ဆိုတာကို၊ ဘာမှန်းမှမသိသေးတဲ့အခိုက်မို့၊ အလိုက်မသိသလို ပြန်၍ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ ဟော-တရားစကားတွေပြောပြန်ပြီ တခါလာလျှင် ဘုရားစကား၊ တခါလာလျှင် တရားစကား တခါလာလျှင် သံဃာစကား၊ သူဌေးမင်း ပြောတဲ့ စကားတွေကို၊ ကျွန်မနားမလယ်ပါဘူး၊ အနာဂါမ်ဆိုတာ သည်လိုဘဲ ဣန္ဒြေကြီးနှင့် နေရသတဲ့လား၊ စကားမပြောဘဲ၊ တုဏှိဘောကြီးလုပ်ပြီး၊ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို နေရသတဲ့လား၊ မှန်တဲ့အတိုင်းဖြေစမ်းပါ၊ ကျွန်မနားမလယ်တဲ့စကားတွေကို မပြောစမ်းပါနှင့်။

သို့ကသို ပြန်၍ပြောပြန်တဲ့အခါ၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဓမ္မဒိန္နာ နားမလယ်တဲ့အရာကို ပြောရလျှင်လဲ၊ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲခြင်း တမျိုးဘဲ၊ တရားတော်နှင့် ဖိလာဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး၊ နားလည်အောင်ပြောဖို့ အခက်သားပေါ့။ ကဲ- ကဲ- နားထောင်အုံး၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ၊ ကာမတဏှာကို

အလုံးစုံ ပယ်ခွါတယ်။ ဒေါသတရားကိုလဲ အကြွင်းမရှိအောင် ပယ်ရှားနိုင်တယ်။ ကာမတဏှာကို ခွါတယ်လို့ဆိုတော့၊ တိုင်းသူ ပြည်သား၊ ပုထုဇန်လူအများတို့လို၊ သားမယားနှင့် အတူတူ၊ ဆူဆူပူပူနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သားမယားဆိုတဲ့စိတ်ဟာ၊ တခါ တည်း ပျောက်သွားကုန်ရော။ ကာမတဏှာကို အရင်းထားပြီး သားမယားစိတ်တွေကို မသုံးဘဲ၊ အမုန်းကြီးမုန်းပြီး၊ လုံးလုံး စွန့်တော့တာပေါ့။ အဲ-တာကြောင့် ရှေးကနှင့်မတူဘဲ အမူအရာ ထူးရတာပါ။ သူဌေးကတော်အပေါ်မှာ တစုံတရာအပြစ်မြင်လို့ မချစ်ခင်တဲ့ ဒေါသစိတ်မျိုးနှင့် ရန်ညှိုးထားပြီး၊ ဣန္ဒြေကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဌေးကြီး၏ စကားကို၊ ဓမ္မဒိန္နာကကြားတော့။ ဘွားကနဲထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်သွားပြီး၊ သည်လိုဖြင့် အခက်သားပါ ကလား။ သားစိတ်၊ မယားစိတ်၊ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ သည်လိုပြော တဲ့ အတိုင်းသာ သဘော မပြောင်းတော့ဘူး ဆိုပါလျှင်၊ ဓမ္မဒိန္နာမှာ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရတော့ မလိုလိုပါတကားဟု စဉ်းစားပြီး၊ သူဌေးမင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန်သလားဟုဝမ်းနည်း သိနှင့် ထင်၍ မေးပြန်တယ်။ အနာဂါမ် သူဌေးကြီးကလဲ၊ အနာဂါမ်ဆိုတာ ဘယ်အခါမှ မူသား ပြောလေ့မရှိဘူးလို့၊ ထင်ကောပြောရပြန်တယ်။ ဓမ္မဒိန္နာက၊ သည်အတိုင်းမှန်လျှင် တဘဝလုံး သည်လိုဣန္ဒြေကို သုံးပြီး၊ အံ့ပုန်းကြီးလုပ်ခါ၊ ကာမ တဏှာကို အရှင်းခွါပြီး ကေစာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လုပ်နေတော့မှာဘဲ လားလို့ မေးမြန်းတယ်။ အဲ-သည်အခါကျတော့ ဝိသာခ သူဌေးမင်းက အလင်းတွင်းပြီး၊ သို့ကလိုပြောသတဲ့။

သုဏမေ ဝစနံ အယျေ၊ အဟံဟိ ဆိန္နကာမိကော။

ထွဋ္ဌေဝ ဝထိတုံ ဣန္ဒြေံ၊ စရေထိ ဘဂိနိ သဒါ။

အညံစေ သာမိကံ ဣန္ဒြေံ၊ ဂဏှေမေ သဗ္ဗသမ္ပဒံ။

အယျေ ဓမ္မဒိန္နာ။ သညာမည်ရ၊ အို-ရှင်မေ။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ မှန်တိုင်းတွင်း၍၊ အသင့်ဆိုလတံသောစကားကို၊ သုဏ။ သဘော ကျအောင်၊ စိုက်နားထောင်။ အဟံဟိ။ မောင် ကြီး တမူ ကား၊

စောရိအာသဝဗြုနီ

၈၅

ဆိန္ဒကာမိကော။ ငါးပါးအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်ကို၊ လုံးစုံဖြတ်
တောက်၍၊ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ၊ တုံ။ ရှင်မဇ္ဈိန်ချိန်၊
သင်ဓမ္မဒိန္နသည်၊ ဣဝ။ ဤတိုက်အိမ်ကြီးပေါ်၌၊ ဝသိတုံ။ ငါနှင့်
မလွဲ၊ အတူတူ၍နေခြင်းငှာ၊ ဣစ္ဆေ - စေဣစ္ဆေယျာသိ၊ စိတ်ကို
သာ ပိုင်းပေတော့၊ တရားအတိုင်းအလိုရှိမှုကား၊ သဒါ။ နေ့ရော
ညပ။ အခါမဆိုင်း၊ အချိန်တိုင်း၌ပင်လျှင်၊ ဘဂိနိ၊ မိစုံဘစုံ၊ အူတုံ
သက်ဆင်း၊ နှမအရင်းကလေးကဲ့သို့၊ စရေသိ၊ စရေယျာသိ၊ မောင်
ကြီးအပေါ်တွင်၊ ချစ်ခင်သဖြင့်၊ မောင်အရင်းကဲ့သို့ကျင့်ပါလော၊
အညံသာမိကံ။ မောင်ကြီးမှတပ။ အခြားချစ်ခင် တဦးလင်ကို၊
စေဣစ္ဆေ - စေဣစ္ဆေယျာသိ။ အရွယ်ရှိခိုက်တွင်၊ အကယ်၍
လိုချင်ပါသေးမှုကား၊ မေ။ ချစ်ခင်ခဲ့ပြီး၊ ငါမောင်ကြီး၏၊
သဗ္ဗသမ္ပဒံ။ စည်းစိမ်ရွှေငွေ၊ ကုဇေ ကုဋာ၊ များစွာခမ်းနား၊
စည်းစိမ်များကို၊ ဂဏှေ ဂဏှေယျာသိ၊ အကုန်သိမ်းပေတော့၊
ငြိမ်းငြိမ်းကလေး၊ မောင်ကြီးနေရပ်တော့မည်တည်း။

အို - နှမဒိန္နာ၊ မချွန်မချင်း၊ အလင်းပြောရပါတော့မယ်၊ မောင်
ကြီး၏စကားကိုနားစိုက်၍ထောင်ပေတော့၊ မောင်ကြီးမှာ ကာမ
တဏှာကင်းပြတ်၍၊ မြတ်သောအနာဂါမ် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ၊
ဟို-ရှေးယခင်ကလို၊ အကြင်မယားသဘောဖြင့်၊ လောဘဇော
တိုက်ခါနှင့်၊ နှစ်ချိုက်စွာနေလိုတဲ့အခြေမရှိတော့ဘူး၊ နှမကလေး
ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ ဤတိုက်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ၊ မောင်ကြီးနှင့်အတူ နေ
လိုပါမှုကား၊ တအူတုံဆင်းနှမရင်းကလေးလိုကျင့်ပြီး၊ အခွင့်သိ
စွာ ပြုစု၍နေပါတော့၊ စိတ်လဲမရှိပါနှင့်၊ ပြောမိတဲ့ အချက်နှင့်
ဆက်၍ ပြောရအုံးတော့မယ်။ လူဆိုတာ လောကဓမ္မတာကို
မလွန်ဆန်နိုင်သေးဘူး၊ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့၊ သင်နှမမှာလဲ၊ အချိန်အရွယ်
နှင့် ငယ်ငယ်နဲ့နဲ့ကလေးရှိရှာပေသေးတယ်။ ကာမတဏှာမကင်း
တော့၊ အိမ်ထောင်ခြင်းအလုပ်ကို၊ ယုတ်ခနဲ မဖြတ်နိုင်သေးဘူး။
တကယ်လို့ အချိန်အရွယ်ကနွိုးဆော်လို့၊ ကြင်ဘော် တယောက်
ကို အလိုရှိပါတယ်လို့မျှား စိတ်ထားတမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာပါ

၈၆

မဆရီအာသာဗြနီ

လျှင်၊ အားမနာပါနှင့်နမရယ်။ လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ မောင်ကြီး
 ပိုင်တဲ့ဥစ္စာတွေ ကုဋေကုသုဒ္ဓါအလွန်အများသားကတဲ။ မဆင်းရဲ
 နိုင်ပါဘူး။ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကိုပုံပြီး၊ အကုန်လုံး အပ်နှင်းလိုက်
 ပမယ်။ အိုးသီး၊ အိမ်သီးထူထောင်ပြီး၊ ပြောင်ပြောင် လက်လက်
 ကြီးနေပါ။ မောင်ကြီးလဲဝမ်းသာပါမယ်။ ယခုပြောတဲ့စကားကို
 ယူပြီးလိုချင်ပါ။ အပိုမပါရိုး မှန်ပါရဲ့။ အဲ-သို့ကလိအလင်းဖွင့်ပြော
 တော့၊ အပိုကြောကိုထိခိုက်၍၊ အရှက်ကြောကို ဆွဲသလိုဖြစ်သွား
 လေသောကြောင့်၊ မြောတော့မလိုခိုက်ခိုက်တုန်ပြီး တဟုန်တည်း
 ဗုံးကနဲ လဲသွားရှာတယ်။ မိန်းမဆိုတာ ခါတ်သဘော နဂိုက အ
 လိုလို နဲ့နေတဲ့အတွက်၊ မခံနိုင်တဲ့အချက်နှင့် တွေ့တော့၊ မေ့ကနဲ
 မြောသွားတာပေါ့။ မြောနေတဲ့ဓမ္မဒိန္နာကို၊ အနာဂါမ်သူဌေးကြီး
 က မြင်သော်လဲ၊ ပူပင်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ပကတိ သဘောမျိုးနှင့် စိုက်
 ကြည့်နေတာပေါ့။ ဘယ်မှာ ပူပင်တော့မလဲ။ ဒေါသဂိုဏ်းကို
 ဖြတ်ပိုင်းပယ်သတ်ပြီးပေကိုး။ ကရုဏာမကင်းသေးလို့ သနား
 ခြင်းတော့ဖြစ်ပေမပေါ့လေ။ အပူအေး၍၊ သတိကလေးရလာတဲ့
 အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာက အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းမှာ အတင်း
 လွှတ်ပြီး ငိုရှာတော့တာဘဲ။ ။ ပြောရက်ပါပေရဲ့ သူဌေးမင်း၊
 အနာဂါမ်ဆိုတာ သို့ကလောက် ရက်စက်နိုင်ပါသလား။ ကျွန်မ
 အပေါ်မှာ အထင်အမြင်သေးပြီး၊ သူတကာနှင့် ပေးစားတာ
 ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လား။ သူဌေးမင်းမှတစ်ပါး၊ မိုးထိကြားကိုယ်
 တိုင်ချော့သော်လဲ၊ မပြောဘူးဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ရှိတာကို အသိသား
 မဟုတ်ပါလား။ ဟို-ရှေးအခါတုန်းကတော့၊ သည့်ဘဝမှာ၊ ဘယ်
 တော့မှ မခွဲပါဘူးဆို၊ သည့်လို ပြောပုံမျိုးတွေကိုမေ့ကုန်တော့
 သလား။ အနာဂါမ်ဆိုတာ သစ္စာကို ဖျက်ရတဲ့ဓမ္မတာ ရှိသပေါ့
 လေ။ ဟို-ရှေးတုန်းက ယုယုယယနှင့် ဂရုဏထ စိုက်လေသမျှ၊
 အနာဂါမ်ဘဝကျတော့မှ အတိုးနှင့်ချပြီးရက်စက်စိမ်းကားကုန်
 ပါပေါ့ကလား။ ။ ကာမတဏှာကိုအကုန်ခွါတဲ့ အနာဂါမ်ကြီး၊
 သူတကာနှင့်ပေးစားတာတော်ရဲ့လား၊ ဒေါသကိုခွါတဲ့အနာဂါမ်

ထေရီအသံသရာပြန်

၈၇

ကြီး၊ ရက်ရက်စက်စက် ပြောတာတော်ပါခဲ့လား။ ဆဲ-သို့ကလို မြည်တွန်တောက်တီးပြီး၊ အငိုကြီး ငိုရှာတယ်။ မိန်းမတို့ဓမ္မတာ ပေကိုး၊ ပုထုဇန်ဖြစ်နေရှာတော့၊ ဘယ်မှာ ဆင်ခြင်နိုင်ရှာမလဲ၊ ပူပူပင်ပင်မို့ ထင်သလို ငိုတော့တာပေါ့၊ ဘယ်လို ငိုသော်လဲ၊ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက နေရာကတောင် မထဘူး။ ချော့မှာ ဝေးသို့၊ ဟို-ရှေးကလိုသာဖြင့်၊ ပြာဇိုးပြာရာနှင့် ချော့ရှာဘော် မူမှာပေါ့လေ။

မိန်းမတို့သဘောဆိုတာ၊ ချစ်ခင်တဲ့လင်ယောက်ျားက၊ ခွဲခွါ ဘို့ စကားလုံးကို၊ ချစ်ခင်နေတုံး အသုံးပြုပြီး ပြောလိုက်လျှင်၊ မိုးကြိုးပစ်သလောက်မကနာကြီးလေ့ရှိတာပေါ့။ အလိုရှိပါသေး လျှင် သခင် တယောက် ရှာအုံးဟော့သို့ထပ်၍ ဆိုပြန်တော့၊ ဘယ်မှာ ပြောစရာ ရှိတော့မှာလဲ။ အသဲ နှ လုံး ကြွေပြုတ် ၍ ဂုတ်တုတ်ကြီး သေသွားစရာ ရှိတော့ တာပေါ့။

“ရေနာကီထာ”

ဝိပ္ပဝါသ ကထံ သုတွာ။ ဘာသိတံ ပိယဘတ္တုနော။

အသနိဿ နိပါတောဝ။ ဒါရာနံ ဒုက္ခဒါဟနံ။

ဝိယဘတ္တုနော။ စွဲလမ်းခုံမင်၊ ကိုယ်ချစ်လင်၏၊ ဘာသိတံ။ ပြောဆိုမိန့်မြွက်အပ်သော၊ ဝိပ္ပဝါသကထံ။ ခွဲကြစို့ - ကွာကြစို့ အလိုလို ထင်ဘွယ်ရှိသော စကားကို၊ သုတွာ။ ကြားရလေသည်ရှိသော်၊ အသနိဿ။ ဝရုဇန်လက်နက်။ မိုးကြိုးစက်၏၊ နိပါတော။ ဦးခေါင်းကိုချိန်လျက်၊ ထိန်းခနဲပစ်ချလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဒါရာနံ၊ လင့်အပေါ်တွင် ချစ်ခင်အားထား၊ မယားကြင်သူ၊ သဘောပြုတို့၏၊ ဒုက္ခဒါဟနံ။ ဒုက္ခလောင်မီး၊ ထိန်ငြီးပြောင်ပြောင်၊ ကိုယ်လုံး လောင်ခြင်းသည်၊ ဟောတိ။ ဓမ္မတာဝတ်မျိုးမို့၊ လမ်းရိုးအတိုင်း ဖြစ်ရလေသတည်း။

လင်သားအပေါ်တွင်၊ ချစ်ခင်စိတ် များပြား၍၊ ဝတ္တရား ကျေပြန်တဲ့မိန်းမတို့မှာ၊ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ဓမ္မတာကိုပြဆိုခြင်းဖြစ်ပေတယ်။ စိတ်သဘောအတွင်းဆိုးပြီး၊ မရိုးမသားဘဲ၊ တခြားကဲ့

မျှော်လင့်နေတဲ့ မိန်းမဆိုးများ ဖြစ်လျှင်၊ ခွဲခွါထိုးစကားကို၊ ယောကျ်ားက ဘယ်လိုပင်ပြောသော်လဲ၊ စိတ်သဘောတူနဲ့လျှင် ခြင်းမျှ မရှိတဲ့ပြင်။ ကြည်ရှင် ဝမ်းမြောက်ပြီး၊ လမ်းတမျိုး ပေါက်ပြန်ပယ့်ဆိုတဲ့ စိတ်များပေါ်ချင်ပေါ် ကြမှာတဲ့။ ။ ဝိသာခ သူဌေးကြီးက၊ အရွယ်ပျိုမြစ်သဖြင့်၊ အိုးသစ်၊ အိမ်သစ်၊ ထူထောင် လိုလျှင်၊ ပစ္စည်းတွေအလုံးစုံကို၊ အကုန်သိမ်းပြီး ယူပေတော့လို့ အပ်နှင်းတဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ စိတ်ထဲမှာ၊ အလွန်နစ်နာခြင်းဖြစ်သွား တယ်။ သဘောစိတ်ရင်းနှင့် အတွင်းကလှိုက်ပြီး ချစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့်သာ နစ်နာခြင်းဖြစ်တာပေါ့။ စိတ်နေစိတ်ထား မရိုးတဲ့၊ အတွင်းဆိုး- ဆိုးနေတဲ့ မိန်းမမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေယူပြီး၊ ပြောင်ပြောင် ကြီး ဆင်းသွားမှာပေါ့လေ။ မိန်းမဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုလျှင် လိုချင်မက်မောတဲ့ စိတ်သဘောမျိုးရှိတတ်ကြတာကိုး။

ဓမ္မဒိန္နာသည် အနာဂါမ်သူဌေးကြီး၏ စကားကို သွားခနဲ ကြားခါစတွင်၊ ဒေါသမွန်တဲ့စိတ်နှင့် ဖိနှိပ်လို့ မရအောင်ပူလောင် ခြင်းဖြစ်သော်လဲ၊ ပါရမီရှင်ကြီးတဦးဖြစ်တဲ့အတွက် ကြာရှည်စွာ မှောက်မှားခြင်း မဖြစ်ဘဲ၊ သူဌေးကြီး ရှေ့မှာပင်၊ မကြာခင် စိတ်တမျိုးပြောင်းပြီး အကျိုးအကြောင်း ကြံစည်တဲ့ဝိတက်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ကဲ-သည်နေရာမှာ ဓမ္မဒိန္နာ၏ မာန်တက်ပုံတွေ ဟာ၊ ဘယ်ကလောက်များ အထက်တန်း ကျသွားသလဲဆိုတာ၊ စဉ်းစားပြီးနားထောင်လိုက်ကြစမ်းပ။ ကမ္ဘာတသိန်းတိုင်တိုင်၊ ဖြည့် ဆည်းဘူးခဲ့တဲ့ ပါရမီတွေက နှိုးဆော်၍၊ အကြံကောင်း တွေပေါ်လာတော့မယ်။ ပါရမီရင့်ပြီးတဲ့ မိန်းမမြတ် တဦး ဘဲ။ အဘယ်မှာအောက်တန်းကျနိုင်ပေလဲ။ ။ ကြံစည်ပုံကသည်လိုတဲ့၊ အရှင်သူဌေးမင်းလည်းမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်နာရသဖြင့်၊ အနာဂါမ်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက် သွား တယ်။ ကာမတဏှာနှင့် ဒေါသစိတ်ကို ခွါနိုင်သတဲ့၊ ငယ်ရွယ်စင်က၊ အကြင်လင်မယား ဖြစ်၍၊ အချစ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုတောင် မပေါင်းနိုင်ဘူးတဲ့၊ အကြံ

ထေရီဘာသာပြန်

၈၉

တမျိုးပေါက်၍ ချစ်သူတယောက်အလိုရှိပါလျှင်၊ ကုဋေပေါင်းများစွာရှိတဲ့ ရတနာရွှေငွေစည်းစိမ်တွေကို၊ ယူသွားတော့တဲ့ အတော်အထက်တန်းရောက်တဲ့ စကားပေဘဲ။ ။တံထွေးပေါက်ကဲ့သို့ ရွံ့မုန်းပြီး၊ အသုံးမကျသလို စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့သူပစ္စည်းတွေကို၊ သည်ဓမ္မဒိန္နာက ယူမတဲ့လား၊ တကယ်လို့ယူပါလျှင်၊ သူထွေးတဲ့ တံထွေးပေါက်ကို၊ တဘန်ကောက်၍မြှိုသလိုရှိမှာပေါ့၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဓမ္မဒိန္နာတယောက်ကို၊ သို့ကလောက်သူက အထင်သေး တယ်ထင် ပါ ရဲ့၊ ရှေးကံပစ်ချလို့ မိန်းမဘဝနှင့် ကြုံသော်လဲ၊ အပုံကြီးစိတ်ထားသေးတဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမဇာတ်ချင်း တူသော်လဲ၊ အမူအရာ အများကြီးခြားနားပါသေးတယ်၊ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား ဇာတ်လောက်သာ ခြားပါတယ်။ လူသားစင်စစ် လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်းတော့ အတူတူပါတဲ့၊ သူကပြောလိုက်ပြန်သေးတယ်။ မခွဲဘဲအတူတူနေထိုင်လိုလျှင်၊ နှမကလေးအရင်းလို သဘောထားပြီး၊ ဝတ်တရားရှိတဲ့အတိုင်း ပြုစုရမယ်တဲ့။ သူ ကို ပြု စု နေ ရ အုံး မှာ တဲ့ လား၊ မခွဲနိုင်ဘဲ တသက်လုံးကွဲပြီး၊ အစွဲအမြဲစားနေချင်တဲ့ မိန်းမမျိုး မှတ်လေတော့သလား၊ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့အပေါ်မှာ သာယာချစ်ခင်တဲ့ ကာမတဏှာကို၊ သူကခွါပြီးတဲ့နောက်၊ ဓမ္မဒိန္နာမှာ အချစ်တဏှာတန်းလန်းကြီးနှင့် နေရမှာတဲ့လား သူကသာ ကာမတဏှာကို ခွဲနိုင်တယ်။ သည် က တော့ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ပေါ့လေ။ ။ကာမတဏှာကို စွန့်စားနိုင်သည့်အစွမ်းဟာ၊ သူ့မှာသာ ရှိရမှာလား။ သည်ကဓမ္မဒိန္နာမှာ၊ ကာမတဏှာကို ခွဲနိုင်သည့်အစွမ်း မရှိရတော့ဘူးတဲ့လား၊ မိန်းမဖြစ်ပေတယ်လို့၊ အချစ်တဏှာကို ပယ်ခွါချစ်ထွင်နိုင်တဲ့ ဥာဏ်အမြင်သဘောမျိုးတော့ရှိပါတယ်။ သူကတော့ အချစ်တဏှာကို စွန့်ခွါ၍၊ သည်ကတော့ မခွဲနိုင်ဘဲ အချစ်တဏှာတွဲလဲနေရတာ လွန်စွာရှက်သိကောင်းပါတယ်။ ။ သူကတော့သံသရာကထွက်ပြီး၊ သည်ကတော့သံသရာတွက်ထဲမှာ နစ်မြေ့ပြီး၊ အမေတကြီးကျန်ရစ်ပါလျှင်၊ ခံနိုင်သည့်ရာရှိပါ

တော့မလား။ ။သူထက် မသာယာလျှင် နေပါရိုးလား၊ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ရှေ့ကနေပြီး၊ ပြောင်ပြောင်ကြီး တွက်လမ်းတွင် လိုက်စမ်းမယ်၊ မိန်းမစွမ်းကိုသိကြရောပေါ့။ အဲ-သို့ကလိမာနကို အရင်းခံတဲ့အကြံကောင်းကြီးတွေ ပေါ်ပေါက်လာသတဲ့၊ သည် လိမာနမျိုးကို၊ ဖြဲအပ်၊ မွေးမြူအပ်တဲ့မာနရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရမယ်။ မာနကိုအရင်းခံပြီး၊ အကြံကောင်းတွေပေါ်ပေါက်၍၊ ကုသိုလ်ရေး ကြီးတွေ ထမြောက်တော့မှာပေါ့။

အဲ-သို့ကလိမာနစည်ပြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာကာ၊ ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးကိုမေး ပြန်သတဲ့ “အနာဂါမ်သူဋ္ဌေးမင်း၊ ရှင်ဘို့ရတဲ့တရားမျိုးကို၊ ကျွန်မ တို့လို မိန်းမများမရနိုင်ဘူးလား” သည်လိုမေးတော့၊ သူဋ္ဌေးကြီး က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် “မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ဆို တာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မရွေးပါဘူး၊ ပညာဉာဏ်ခါတ်ခံရှိလျှင်၊ ဘယ်သူ မဆို ရနိုင်တာချည်းပါဘဲ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာကာ၊ တာဖြင့် ကျွန်မလဲ သည်တရားမျိုးကိုရအောင် အားထုတ်ချင်ပါ တယ်။ ကာမတဏှာကြီးတန်းလန်းနှင့် အိမ်ယာထောင်တဲ့ လူ့ ဘောင်မှာ နေထိုင်ရတာ၊ လွန်စွာ ရှက်ဘို့ ကောင်းလှပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ဟာ သည်တိုက်ပေါ်မှာ နှမရင်းလို သဘောထားပြီး၊ မောင်ကြီးအရင်းလို ကျွေးမွေးပြုစုကာ၊ အတူတကွ နေထိုင်ဘို့ ဝေးရော၊ ခဏကလေးမှ သည်တိုက်ကြီးပေါ်မှာ နေလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိတော့ဘူး၊ အဲ-သို့ကလိမာနပြောကြားပြီး ဂါထာတပုဒ်ကိုရွတ်ဆို လိုက်သတဲ့။

ဣဒိနာ ပုတိကာယေန။ ကာမရာဂ ဝသံဂတာ။

အာဂါရေ ဝသိတုံ ဒါနိ။ လဇ္ဇာမိ ဂိဟိဝေသိကာ။

ပိယ၊ ချစ်ခင်ခဲ့ပြီးသူဋ္ဌေးကြီး၊ ဣဒိနာပုတိကာယေန၊ ချယ်လယ် ရုပ်ဆောင်၊ ဤကိုယ်အပုပ်ကောင်ကြီးဖြင့်၊ ကာမရာဂဝသံဂတာ။ ချစ်ဘွယ်ခင်ဘွယ်၊ တွယ်တွယ်တာတာ၊ ငါးဖြာကာမ၊ ရာဂစရိုက် အလိုလိုက်လျက်၊ ဂိဟိဝေသိကာ၊ ဆင်လား၊ မြန်းလား၊ ကြွားလိုက် မော်လိုက်၊ အပျော်လိုက်၍၊ နှစ်ချိုက်ခုံမင်၊ လူ့ အသွင်ကို၊ ပြုပြင်

ထေရီဘာသာပြန်

၉၈

ဆောင်ရွက်သည်ဖြစ်၍၊ အာဂါရေ။ ဤတိုက်အိမ်ကြီးအပေါ်၌၊ ဒါနိ၊ ယခု၊ ဝသိတုံ၊ အရှင်သူဌေးကို၊ လုပ်ကျွေး၍ နေခြင်းငှာ၊ လစ္ဆာမိ၊ ကိုယ့် လိပ် ပြာ ကိုယ်ရှက်၍၊ မ နှစ် သက် နိုင် တော့ ပြီ သူဌေးမင်း။

ကဲ- စဉ်းစားကြစမ်းပါ၊ ဓမ္မဒိန္နာရုံ ပြောပုံဟာ၊ ဘယ့်က လောက်အထက်တန်းရောက်သွားသလဲလို့၊ စိတ်ကြီးဝင်တဲ့အရာ မှာ၊ အနာဂါမ် သူဌေးကြီးတောင် လိုက်လို့မဖို့တော့ဘူးပေါ့။ အနာဂါမ်သူဌေးကြီးကအိမ်ကမခွါနိုင်သေးဘူး၊ ဓမ္မဒိန္နာက၊ ယခု ချက်ခြင်း တိုက်ပေါ်ကဆင်းပြီး၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ထွက် မြောက်တော့မယ်၊ သည်လိုစိတ်ကြီးဝင်တဲ့မာနမျိုးဟာ၊ လွန်စွာ အဘိုးတန်သနော်၊ သည်စကားကို ကြားတဲ့အခါ၊ အနာဂါမ် သူဌေးကြီးက၊ အထွေးဘယ်ပုံ ရောက်သလဲဆိုတော့။ ။အလို ဓမ္မဒိန္နာရုံ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံတွေဟာ၊ လွန်စွာ အထက်တန်းကျပါ ကလား။ ကာမရာဂတန်းလန်းနှင့် လူ့ အသွင်ကိုဆင်ပြီး၊ သည် အိမ်ကြီးပေါ်မှာနေရတာ၊ အလွန်ရှက်ရှာသတဲ့၊ တကယ်ပြောတဲ့ စကားလေလား။ ငါပြောတဲ့စကားကို မခံချင်တဲ့အတွက်၊ မိန်းမ ဥာဏ်ဘက်ပြီးသက်သက်တမင်လုပ်၍ ပြောတဲ့စကားလေလား။ မယ်မင်းကြီးမ သူပြောတဲ့အတိုင်းမှန်လျှင်ဖြင့်၊ အင်မတန် သာဓု ခေါ်ဖို့ ကောင်းပေတာပေါ့။ ဆဲ-သည်လို တွေးတောပြီး၊ နှမ ကလေး၊ ဓမ္မဒိန္နာ၊ သည်တိုက်ကြီးပေါ်မှာမနေလိုလျှင်၊ တောထွက် ချင်တဲ့ သဘောမျိုးလားဟု မြိုး၍ မေးလိုက်တယ်။ အလိုစမ်းတဲ့ အမေးမျိုးပေါ့လေ။

ဓမ္မဒိန္နာကမှန်ပါတယ်၊ ထွက်လိုတဲ့သဘောမျိုးနှင့် ပြောတာ ပါတဲ့၊ သူဌေးမင်းမှာတော့၊ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ရောက်ပြီးတောင် မှ၊ အိမ်ဘဆောင် မီးတပြောင် နှင့် နေလိုသေးတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့၊ သူဌေးမင်းနှင့် အတူတကွ၊ သည်အိမ်ကြီးပေါ် မှာ နေလိုတဲ့ဆန္ဒ မရှိတော့ဘူး၊ နှမကလေးလို နေထိုင်ပြီး၊ မောင်ကြီးအရင်းလို လုပ်ကျွေးပါလို့ သူဌေးမင်းက ဘယ်လိုပင်

တောင်းပန်သော်လဲ ကျွန်မကဖြင့်၊ ရှင့်ကိုလုပ်ကျွေးလို့ မနေအားဘူး၊ ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်စမ်းပါ။ တရားကိုအားမထုတ်ဘဲ၊ ရှင့်ကို လုပ်ကျွေးနေမဲ့ မိန်းမမျိုးလားလို့၊ ကဲ-ကဲ-ခပ်တိုတိုဘဲ ပြောကြစို့ရဲ့၊ ကျွန်မကို ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်ရန်ကိုသာအခွင့်ပေးပါတော့ သူဌေးမင်း။

သူဌေးမင်းကြီးက သို့ကလို ခွင့်တောင်းတဲ့စကားကိုကြားတော့ယုံကြည်ခြင်းမရှိသေးသဖြင့်၊ ဓမ္မဒိန္နာ၊ သင်တို့မိန်းမဆိုတာ ထင်မိထင်ရာ လွှတ်ခနဲပြုလုပ်တတ်ကြတယ်။ တကဲ့သဒ္ဓါတရားနှင့် အိမ်ကထွက်ပြီး၊ ရ ဟန်းပြု မှ သင့် လျော် တာ မျိုး ပ ။ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇ္ဇိတကိုမှ၊ ရှင်တော်ဘုရား ချီးမွမ်းတော်မူတယ်။ တကဲ့သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြုလုပ်တဲ့ရဟန်းမှလဲ၊ သာသနာတောင်မှာ ရှည်ကြာအောင်နေနိုင်တယ်။ သဒ္ဓါတရားမရှိဘဲ၊ ထင်မိ ထင်ရာ လွှတ်ခနဲလုပ်ပြီဆိုမှဖြင့်၊ အတန်ကြာတော့၊ သာသနာတောင်မှာ ငြီးငွေ့ပြီး၊ လူ့ဘောင်သို့ တာဘန် လိမ့်ဆင်းလာတတ်ကြတယ်။ ရဟန်းအလုပ်ဆိုတာ လောကမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး အလုပ်ဖြစ်လို့၊ အစဉ်းစားကြီး စဉ်းစားရတယ်လို့၊ သနားတဲ့စိတ်နှင့် ပြောရှာတယ်။ ။ သည်တော့ ဓမ္မဒိန္နာက၊ သူဌေးမင်းဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာဖြင့်၊ လွန်စွာ အထင်သေးတာပါကလား၊ သဒ္ဓါတရား မိုးခေါင်တဲ့ မိန်းမမျိုးဆိုတာ၊ ကျွန်မလိုဟာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သဒ္ဓါမရှိဘဲနှင့် ထင်မိ ထင်ရာ လုပ်လိမ့်မယ်လို့များ မထင်ပါနှင့်။ သဒ္ဓါတရားရှိသူအထွက်ဟာက ကျွန်မတာဝန်ပါ။ ရှင်က စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်အလုပ်ကတော့ အခွင့်ပေးသောရှိပါတယ်။ သည်လိုပြန်ပြောတဲ့အခါမှာလဲ၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးက မယုံကြည်သေးဘဲ နေပြန်သဖြင့်၊ စဉ်းစားရန် အချက်များကို ပြောဆိုသွန်သင်ပြန်သတဲ့။

ဓမ္မဒိန္နာ၊ ရဟန်းအဖြစ်ဆိုတာ လွန်စွာ ဖြစ်နိုင်သည့်ယဉ်းတယ်။ တယောက်ထည်းနေပြီး၊ တကိုယ်ရေကျင့်ရတယ်။ တထပ်ထည်း စားပြီး၊ သူတပါးကို အားမကိုးရဘူး။ သင်တို့လို အမြွှာအရံ

သေရီအာသာပြန်

၉၃

အခိုင်းအစေတွေနှင့် နေခဲ့တဲ့လူများဟာ၊ ရဟန်းဖြစ်တဲ့အခါ၊ သာလို့ပင် အခက်အခဲကြုံသေးသပေါ့၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့အခင်း အရုံတွေကိုလဲ၊ မမြီမရုံရဘဲ ပယ်ရှားရတယ်။ နံ့သာပန်းမာလ်နှင့် လိမ်းကျံချယ်လယ်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကိုလဲ ပယ်ရတယ်။ မိမိ ခြေသလုံးကို အားကိုးပြီး၊ အမျိုးမျိုးသောအိမ်တို့က လောင်းတဲ့ သောင်းပြောင်းအစာတွေကို စားရတယ်။ သင်္ဃမ္မဒိန္နံသာတော့ သူဌေးမျိုးကဆင်းသက်လာပြီး၊ ချမ်းသာစွာကြီးပွားလာသူဖြစ်သ ဖြင့်၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့အရာမှာ၊ သင့်ထက်သာတဲ့ မိန်းမမျိုးမရှိ တော့ဘူး။ ရဟန်းပြုတယ်ဆိုတာ လွန်စွာသည်းခံနိုင်မှ တော်ရုံ ကလေးကျတယ်။ သည့်အရေးတွေကိုစဉ်းစားပြီး၊ ကိုယ့်အား ကိုယ့်အင်ကိုလဲ ဆင်ခြင်စမ်းပါအုံး၊ ရဟန်းပြုတယ်ဆိုတာက အလွယ်ကလေးပါ။ နောင်တသက်လုံး နေထိုင်ဖို့ဆိုတာတွေက လွန်စွာကျဉ်းကြပ်တယ်။ မိန်းမသဘောနှင့် ထင်တိုင်းလဲ မပြော ပါနှင့်အုံး၊ ဆဲ-သို့ကလို ပြောဆိုသွန်သင်ရှာတယ်။ ရဟန်းမပြုစေ ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဓမ္မဒိန္နာအပေါ်မှာ ရဟန်း ပြုချင်တာကို များစွာ မယုံကြည်သေးဘူး၊ နဲ့နုနယ်နယ်ကလေးရှိ၊ တကယ် ရဟန်းပြုသွားတဲ့အခါမှာ၊ လွန်စွာ ဆင်းရဲနေမှာကိုလဲ သနား၊ ဆဲ-သည် အတွက်တာကြောင့်၊ ကရုဏာနှင့် ပြောရှာတာပေါ့၊ ရှေးက ကျင်လည် ချစ်ခင်ဘူးတဲ့ သူ့အပေါ်မှာ၊ ကရုဏာနှင့် မကြင်နာမသနားဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားလေ။

ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာက၊ ရဟန်းပြုလုပ်နေကြတဲ့ဘိက္ခုနီမတွေကို ကျွန်မမြင်ဘူးပါတယ်၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီတို့၊ နှမတော် ဇနပဒ ကလျာဏီ၊ ယသေဝီဓရာတို့ဟာ၊ သာကီဝင်အစစ်၊ မင်းမျိုးတွေ ဖြစ်လို့၊ ကျွန်မထက်ပင်နုနယ်သိမ်မွေ့ကြပါသေးတယ်။ သခင်မ ဘုရားတွေတောင် ရဟန်းပြုနိုင်ကြသေးတာ၊ ကျွန်မဟာ ဘာရှိ လို့ ရဟန်း-မပြုနိုင်ဘဲနေရမှာလဲ။ ။ ရှင်နှင့်အတူ လူတို့အမှုဖြင့် နေထိုင်တဲ့အခါ၊ တမင်တကာပင် သိမ်မွေ့အောင်၊ သင်နေရပါ တယ်။ ရဟန်းပြုတဲ့အခါ၊ ကျွန်မ၏အစွမ်းသတ္တိတွေ ထွက်လာမှာ

ပါတဲ့၊ ရှင်က ရဟန်းဘဝကျအောင်လိုက်ပြီး၊ အစိုးရိမ်ကြီးမနေ စမ်းပါနဲ့၊ ရှင့်ကို အားကိုးလို့ များ နေလိမ့်မယ် ထင်သလား၊ အနာဂါမ်သဘောနှင့်အေးအေးနေစမ်းပါ။ သည် အရာမှာ ဆရာကြီး လုပ်ပြီး၊ သွန်သင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ရဟန်းပြုဘို့သာ အမြန်နှင့် ပေးပါ။ ရှင်က ကြောင့်ကြနေစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရဟန်းပြုပြီးတဲ့ အခါ၊ ကျွန်မ၏ ခြေသလုံးကို အားကိုးပြီး၊ အမျိုးမျိုး အစွမ်း ထုတ်ပုံကိုသာ ကြည့်ပါတော့၊ ရဟန်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ စားဘို့ရာ၊ အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်း၊ မှာ ဆွမ်းအသင့်ရှိပါတယ်။ ကျွန်မစားဘို့ ဝမ်းစာအတွက်ကိုလဲ ပူပါနဲ့၊ သို့ကလို ပြောဆိုပြီး၊ ဓမ္မပဒပါဠိ တော်ကြီးမှာ ဟောတဲ့နည်းအတိုင်း၊ ဂါထာတပုဒ်ကို ရွတ်ဆို၍ ပြပြန်သတဲ့။

ပစ္စတိ မုနိနော ဘတ္တံ၊ ထောကံထောကံ ဗုရေဗုရေ၊
ပိဏ္ဍိကာယ ဂမိဿာမိ၊ အတ္ထိ ဇဗ်ဗလံ မမ။

အယု၊ အရှင်သူဌေးကြီး၊ မုနိနော၊ ရဟန်းပြု၍ နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စားရန်အလို့ငှါ၊ ဗုရေ-ဗုရေ၊ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၊ ထောကံ-ထောကံ၊ တဖွန်းစာ တဖွန်းစာမျှလောက်သော (ဝါ) အနည်းငယ် အနည်းငယ်သော၊ ဘတ္တံ၊ ဆွမ်းသည်၊ ပစ္စတိ၊ ကျယ်ပြီးအသင့်ရှိနှင့်စမြဲဖြစ်ပါ၏။ ပိဏ္ဍိကာယ၊ တထပ်စားဘို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ၊ ဂမိဿာမိ၊ လမ်းဝင်ကို လျှောက်၍၊ အိမ်ပေါက်ပေ့ လှည့်လည်ပါအံ့။ မမ၊ ဓမ္မဒိန္နာအမည်သမုတ်၊ အကျွန်ုပ်အား၊ ဇဗ်ဗလံ၊ ခြေသလုံးအင်းအားသည်၊ အတ္ထိ၊ အစိုးရိမ်မကြီးပါနဲ့၊ ရှိပြီးအသင့်ပင်တည်း။

မိန်း မ ဆို တဲ့ ဇာတ် ဟာ၊ လွန်စွာ စ ကား တတ် သ နော်၊ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမခံဘူး၊ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ ပြောပုံတွေကို သေချာစွာ စဉ်းစားကြစမ်းပါ၊ အနာဂါမ်သူဌေးကြီးဟာ၊ ပြောစရာမရှိ အောင် ပိတ်သွားတာ ချည်းဘဲ။ အဲ-သည်လိုပြောတဲ့ အခါ၊ အနာဂါမ်သူဌေးကြီးက၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ အစွမ်းသတ္တိကို ယုံကြည်သ

ထေရီဘာသာပြန်

၉၅

ဖြင့်၊ ကဲ-ရှင်မ သဘောအတိုင်းပင်၊ ရဟန်းပြုရန်အခွင့်ပေးပါပြီ။ အလိုရှိသလိုပင် မယ်မင်းကြီးမ ပြုလုပ်ပေတော့လျှင် အခွင့်ပေးတယ်။ အခွင့်ပေးတဲ့ အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာက အလွန်တရားဝမ်းမြောက်သွားတာပေါ့။ ဝိသာခ သူဌေးကြီးကလဲ အနာဂါမ် ဘဝသို့ ရောက်ပြီးဖြစ်နေတော့။ ဘယ်မှာတားဖြစ်တော့မလဲ၊ တကယ် ရဟန်းပြုလျှင် အပုံကြီးဝမ်းသာတာပေါ့။ ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန်းပြုပုံ အခမ်းအနား လွန်စွာ ကြီးကျယ်တယ်။ ဘယ်ပုံကြီးကျယ်သလဲ ဆိုတော့၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ ဝင်ပြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းပြုမည့်အကြောင်းကို လျှောက်တင်တယ်။ ရဟန်းပြုတဲ့အခါ၊ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ၊ ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်လိုကြောင်း ကိုလဲ လျှောက် ထား တယ်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလဲ မိတ်ဆွေရင်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ရဟန်း ပြုမယ် ဆိုတာ၊ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်တော် မူလှသဖြင့်၊ မင်းခမ်း မင်းနားနှင့် အကြီးအကျယ်ကူညီတော်မူမည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူတယ်။ ယခုခေတ်အခါ၊ ရှင်ပြုမင်္ဂလာပြုလုပ်ကြရာတွင်၊ အလှူပွဲကြီးသဘင်ဆင်ယင်ကျင်းပတာလို၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးလဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုများစွာ စွန့်လွှတ်ပြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ရဟန်းပြုပွဲကြီးကို ကျင်းပတယ်။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကလဲ၊ သားတော် သွီးတော် မှူးမတ်သေနာပတိတို့နှင့်၊ ဝိုင်းဝန်းကူညီတော်မူတဲ့အတွက်၊ အလွန်တရားကြီးကျယ်ခမ်းနားတာပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ၊ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့ကလဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ ရဟန်းပြုပွဲကြီးမှာ၊ ဓမ္မဒေသနာပွဲကြီး ပြုလုပ်ပြီး၊ သာသနာရေးဖြင့် ကူညီတော်မူကြတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ ရဟန်းပြုပွဲကြီးဟာ၊ ရာဇဂြိုဟ်တမြို့လုံး ခြံနံမြံနံမှမ်း သွားတာပေါ့။ သည်ကဲ့သို့ ရဟန်းပြုပွဲကြီးဟာ၊ လွန်စွာရှားသတဲ့၊ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဟာလဲ၊ တောင်လိုပုံ သွားတာပေါ့လေ။ ဓမ္မဒိန္နာက ပါရမီရှင်ကြီးဖြစ်တော့သူအတွက် ရဟန်းပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပြုလုပ်တဲ့ပွဲကြီးဟာ၊ မကြီးကျယ်ဘဲ နေနိုင်ပါတော့ မလား၊ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကြီးမှူး၍

၉၆

ဆေရီအာသာပြန်

ပြုလုပ်တဲ့ပွဲဖြစ်တော့၊ အက အချန်အတီးအမှုတ်ဆိုတာတော့ မပါ နိုင်ဘူးပေါ့။

အလှူပွဲကြီးနှင့်တရားပွဲကြီးပြီးစီးသောအခါ ဓမ္မဒိန္နာကိုရတနာ (၇)ပါးစီချယ်တဲ့၊ ရွှေထမ်းစင်ကြီးပေါ်မှာတင်ပြီး၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်း ကြီးကကူညီတဲ့ဗျူဟာသေနင်၊ စစ်သဘင်တို့ဖြင့်ဝန်းရံပြီး၊ ဘိက္ခုနီမကျောင်းတိုက်သို့ပို့ကြတယ်။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်တမြို့လုံးမှာရှိ ကြတဲ့ သူဌေးသူကြွယ်မှစ၍၊ တိုင်းသူပြည်သားလူများအပေါင်း တို့လဲနောက်ကခြံရံ၍ လိုက်ပါကြတယ်။ ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ပို့ တဲ့အခါ၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးကိုလှည့်လည်၍ပို့တာပေါ့။ ဓမ္မဒိန္နာဆိုတဲ့ သူဌေးကတော်ကြီးဟာ၊ ရဟန်းပြုတို့ ဘိက္ခုနီမ ကျောင်းသို့ ထွက်တယ်လို့ ပြောဆိုလိုက်ကြတဲ့ ချီးမွမ်းသံတွေဟာလဲ၊ တမြို့ လုံးသိမ့်သိမ့်ညံ့သွားတာပေါ့လေ။ ကြည့်လိုက်ကြတဲ့လူတွေဟာ၊ ရေတွက်လို့ ဘယ်မှာရနိုင်ပါတော့မလဲ၊ တမြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုံ သွားရောပေါ့။ ပာချအခါကြီးကျယ်စွာ ရှင်လောင်းလှည့်တဲ့ပွဲကြီး မျိုးနှင့် မခြားပါဘူး။ ထိုပွဲကြီးကို ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါ၍ အုပ်ချုပ်တော်မူတယ်။ ဝိသာခ သူဌေးကြီးကတော့၊ သပိတ်ပရိက္ခရာကိုလွယ်ပြီး၊ ရဟန်းတကာကြီးလုပ်ခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာ ရဲ့ ရွှေထမ်းစင်ရှေ့ကသွားမှာပေါ့။

ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ လူဝတ်ကို လဲ၍၊ သင်္ကန်းကိုဝတ်ဆင်ကာ၊ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်တယ်။ ။ ရဟန်း ပြုခြင်းကိုစွဲပြီးတော့မှ ပရိသာတ်တွေဟာ အိမ်ကိုပြန်ကြတာပေါ့။ ဝိသာခသူဌေးကြီးက အိမ်ပြန်တို့ နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာက၊ ကဲ-ကဲ-ပြန်ပေတော့၊ ရှင့်တိုက်ကြီးနှင့်ရှင်ပျော်ပျော်ရှင်ရှင်စံလေ တော့လို့ အမိန့်ရှိလိုက်သတဲ့။ ဝိသာခဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးဟာ၊ တကယ်လို့ အနာဂါမ်ဘဝသို့ မရောက်ဘဲနေခဲ့ပါလျှင်၊ ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန်းအသွင်ကိုဖြင်ရလျှင်၊ မရှင်မလန်းဘဲ ကျမျက်ရေတွေတွေ ဆင်း၍၊ ပူပြင်းလိမ့်မနော်။ ကဲ-စဉ်းစားကြစမ်းပါ၊ ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန်းပြုခြင်း၏အကြောင်းဟာ၊ အကြောမခံဆိုတဲ့ မာနမျိုးဘဲ

ထေရီဘာသာပြန်

၉၇

မဟုတ်လား၊ သည်လိုမာနမျိုးကိုတော့၊ အကျိုးရှိတယ်လို့မှတ်ကြရမယ်။

ဝိသာခသူဌေးကြီးမှာဖြင့်၊ ရဟန်း-မပြုနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့်၊ တိုက်ကြီးပေါ်မှာ လူဝတ်ကြောင်နှင့် နေရတော့တာပေါ့။ ရှင်ဘော် ဘုရားလက်ထက်တော်မှာ၊ အ နာ ဂါမ် အ ဖြစ် သို့ ရောက်သော်လဲ ရဟန်းမပြုနိုင်ဘဲ၊ လူဝတ်ကြောင်နှင့် နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ၊ အများပင်ရှိကြတယ်။ ။ဘာကြောင့်-ရဟန်း မပြုကြသလဲဆိုလျှင်၊ အဋ္ဌကထာဆရာကြီးများက၊ သို့ကလို အ ကြောင်းပြကြတယ်။ ရှေးရှေးဘဝက ရဟန်းပြုလေ့ မရှိဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သင်္ကန်းကိုမလှူဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သည်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဟာ ရဟန်းဘဝနှင့် အဆက်ဝေး၊ သင်္ကန်းနှင့် အကျိုးမပေး သဖြင့်၊ ရဟန်းဘဝကိုမရနိုင်ကြဘူးလို့ အကြောင်းပြတော်မူကြ တယ်။ အဲ-သို့ကြောင့်ယခုအခါ၊ တရားနာပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ၊ နောင် ကျွတ်တန်းဝင်တဲ့အခါ၊ ရဟန်းဘဝနှင့် ကျွတ်တန်းဝင်ကြရလေ အောင်၊ သင်္ကန်းလှူခြင်း၊ ရဟန်းပြုခြင်းအလုပ်များကို အားထုတ် ကြရမယ်လို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပေတယ်။ သေချာစွာစဉ်းစားလို့ ကြည့်မယ်ဆိုလျှင်၊ ရဟန်းအဖြစ်နှင့် ကျွတ်တန်းဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အနဲသားနေမှာဘဲ။ ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုတော့၊ နတ်တွေ ဗြဟ္မာ တွေ တရားနာပြီး ရဟန္တာဖြစ်၍ ကျွတ်လွတ်ကြတာ၊ ဘယ် မှာ သင်္ကန်း ဝတ်ခွင့်ကို ရကြ ပါ မလဲ။ နတ် ဗြဟ္မာ များ ကို ရဟန်းပြုစေရန် ခွင့်မှ ပြုတော်မမူဘဲကိုး။ နတ်ဗြဟ္မာတွေ ကျွတ်တန်းဝင်ကြတာက၊ လူတွေလောက်မကအောင် များပြား တယ်။ အဲ သို့ကြောင့်၊ ရဟန်းအဖြစ်နှင့်၊ ကျွတ်တန်းဝင်ကြတာ အနဲသားရှိမှာဘဲ။

ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန်းပြုတဲ့ သတင်းကြီးဟာ၊ မဇ္ဈိမတနိုင်ငံလုံး ကျော်စောသွားတယ်။ ရှေးအခါက၊ ဓမ္မဒိန္နာကို သတင်းမျှသာ ကြားဘူး၍၊ မမြင်စဘူးတဲ့သူတွေဟာ သူထက်ငါ လာရောက်ပြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမကို၊ ဖူးမြင်ရန် လာလိုက်ကြတာ၊ ဘယ်အခါမှ

ပရိသတ်မစဲဘူးတဲ့၊ လူတုန်းကတော့ အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေရတဲ့အတွက်ကြောင့် မမြင်ရဘူးပေါ့၊ ရဟန်းဖြစ်သွားတော့ ဖူးမြင်ခွင့်ရလို့ ပရိသတ်တွေ လာပြီး ဖူးကြ တယ်။ ဓမ္မဒိန္နာ၏ လှကြောင်း၊ ချောကြောင်းနှင့်၊ ရှေးက ကျော်စောနေတာ၊ ထိက္ခူနီမဖြစ်မှ ထင်ရှားသွားတယ်။ နဂိုရင်းက အဆင်းလှတဲ့ ပါရမီရင်ဖြစ်တော့၊ ရဟန်းပြုတဲ့အခါမှာလဲ သင်္ကန်းဝါဝါ ကလေးနှင့် အသွေး အရောင်တိုးပြီး၊ တမျိုး လှပနေတာပေါ့။ ယခုခေတ်အခါ၊ သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့ အမျိုးကောင်းသွီးပျိုကလေးများ၊ သီလရင်အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်လာတော့၊ အသွင်တမျိုးနှင့် တုံ့ကြည်ညိုတွယ်ကောင်းသလိုပေါ့လေ။ ။ဓမ္မဒိန္နာထေရီမကို ဖူးမြင်ရတဲ့ လူအပေါင်းတို့က စုတ်သတ်၍ လက်ဖျားခါပြီး၊ အလွန်တရာ လှပါပေတယ်။ ကျော် သလောက် မကပါဘူး၊ ပါရမီထူးပါပေရဲ့၊ သို့ကလောက် လှချောပြီး၊ စည်းစိမ်တွေ ပေါပါလျက်နှင့်၊ လူ့ဘောင်ကို ခွါစွန့်ပြီး၊ ရဟန်းပြု နိုင်တာ လွန်စွာအံ့ဩတွယ် ကောင်းပါပေတယ်လို့ ချီးမွမ်းကြ တယ်။ ဓမ္မဒိန္နာကို ကြည်ညိုအားကျပြီး၊ အမျိုးသွီးတွေ လူ့ဘောင်ကို စွန့်၍၊ ရဟန်းပြုလိုက်ကြတာလဲ၊ အလွန်တရာများတာပေါ့၊ ဖူးမြင်ရန်လာရောက်ကြတဲ့ပရိသတ်တွေကလဲ၊ လှူဘွယ်ဝတ္ထုနှင့်တကွ လာရောက်ကြသဖြင့်၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ရှေ့မှာ၊ ပစ္စည်းပရိက္ခရာတွေ အမျိုးစုံတောင်လိုပုံ နေသတဲ့၊ သီတင်းသုံးဘော်ဖြစ်တဲ့ထိက္ခူနီမတွေမှာဖြင့်၊ လာဘ်ကြီး တိုက်ကုန်တော့ တာဘဲ၊ ပါရမီရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး တယောက်၊ သာသနာဘောင်သို့ ရောက်လာပြီဆိုမှ ဖြင့်၊ သာသနာကြီးဟာ အရောင်အဝါတိုးပြီး၊ တမျိုးအားတက် စမြဲပေပေါ့။

ပရိသတ်တွေလာလွန်းလို့၊ ဓမ္မဒိန္နာ သူ့ခမျာမှာလဲ၊ တရားအားထုတ်ဖို့ အချိန်ကိုတောင် မရနိုင်တော့ဘူး၊ ပရိသတ်တွေ မစဲနိုင်တဲ့အတွက်၊ ဘယ်လို ကြံစည်ရှာသလဲဆိုလျှင်၊ ငါသည် စည်းစိမ်တွေကိုစွန့်၍၊ ရဟန်းပြုလာခဲ့သည်မှာ၊ လာလာသမျှ

ထေရီ အာသာပြန်

၉၉

သော ပရိသာတ်တွေကို၊ ဖူးမျှော်စေတို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်အလုပ်ကို၊ အားထုတ်ရန် အချက်ကြောင့်၊ ထွက်မြောက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတယ်။ သူဌေးကြီးရောက်တဲ့ အနာဂါမ်အဘန်းကို မသာယာလှ။ ဘာအကျိုးရှိတော့မှာလဲ၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့မရောက် သမျှပရိသာတ်တွေကိုလက်ခံတို့မသင့်ဘူး။ အဲ-သို့ကလျှင် ကြံစည် ပြီး ဥပဇ္ဈာယ် ဆီ ကွ၍ နိမ ကြီး ထံသို့ ကပ်၍၊ အရှင်ဘုရား၊ ဤကျောင်း၌ နေရသည်မှာ လွန်စွာ ပရိသာတ် များလှပါတယ်။ ပရိသာတ်တွေမရှင်းလျှင်၊ အလင်းတရားကိုပေါက်ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ရေးကိုယ့်အတွက်ကို၊ ဆောင်ရွက်တို့အရေးက လိုပါသေးသည်။ ဆိတ်ငြိမ် ခေါင်းပါး၍၊ လူအများနှင့် မဆက် ဆံတဲ့ တောရွာကလေးသို့ထွက်ပြီး တရားအားထုတ် လိုပါသည် ဘုရားလို့၊ လျှောက်ထားရှာတယ်။ ။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကြီးကလဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ သဘောကို လိုက်သောပြီး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဓမ္မဒိန္နာကို ချိုးမြှောက်ရန်၊ တောရွာကလေးသို့ ထွက်လိုက်သွားတယ်။ ပြုစု လုပ်ကျွေးရန် ဖြစ်တဲ့၊ သီတင်းသုံးဘော် ဆီကွ၍ နိမတွေ့လဲပါကြ သပေါ့လေ။ ပါရမီရှင်ဖြစ်တော့ တရားအားထုတ်ရန် ထွက်တဲ့ အခါမှာတောင်၊ ရွက်ဆောင်ကူညီတဲ့ အစောင့် အရှောက်တွေ မြင်လို့ပေါ့။

ခေါင်းပါးတဲ့ တောရွာကလေးကိုရောက်တဲ့အခါ ထိရောက် အဖို့ပြု၍၊ တောကျောင်းကလေးတခုကို ဖြတ်ပြီး၊ အပူတပြင်း အားထုတ်လိုက်တဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမဟာ၊ ပါရမီရင့်သန်ခဲ့ပြီး သောအဘိုင်း၊ ကာလရှည်မြင့်စွာ မဆိုင်းဘဲ ပဋိသန္တိဒါလေးပါး နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတော်မူပါရော။

ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးတဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမဟာ၊ သည်လိုအကြံ ပေါက်သတဲ့။ ယခုထွက်၍လာခြင်းမှာ ရဟန္တာ ဖြစ်ရန်အလို့ငှါထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ခဲ့ပေတယ်။ ကိစ္စတုံး၍ အဆုံးသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ၊ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို သည်ပိုး ရွက်ဆောင်နိုင်တဲ့ အခြေကို ငါရခဲ့ပြီ၊ ယခုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ပြန်ပြီး၊ ဘုရား

ရှင်၏ အထံမှာ၊ သာသနာပွင့်လင်းကြောင်းဖြစ်တဲ့အလုပ်တို့ကို၊ အားထုတ်မှ သင့်တော့မည်။ ဘိက္ခုနီမ အမျှားကိုလဲ၊ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ချီးမြှောက်တော့မည်။ အဲ.....သို့ကလိ ကြံစည်ပြီး၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ရှင်တော်မြတ် ဘုရားကလဲ၊ ငါ့သွီးတော်ကြီး ကိစ္စပြီးပေါ့လို့ ချီးမွမ်းတော်မူတာပေါ့၊ သာသနာတော်မှာလွန်စွာအားကိုးရတဲ့သွီးတော်ကြီးဖြစ်မှာကိုး၊

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရောက်လာပြန်တော့မယ်။ ။ဓမ္မဒိန္နာသည်၊တောရွာကျောင်းမှာ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ပြန်လာပြီဟူသောသတင်းသည်၊တမြို့သုံးနှံ့ပြား၍သွားလေရာ၊ ဝိသာခဿဋ္ဌေးကြီးက၊ ထိုသတင်းကိုကြားသည်နှင့်၊ အလွဲထင်ပြီး အတုတယျာပေါက်ပြန်သတဲ့။ “ တွေးပုံက ” ဓမ္မဒိန္နာသည် မကြာမှီကပင်လျှင်၊တရားအားထုတ်ရန်၊ ခေါင်းပါးတဲ့ တောရွာကလေးတခုသို့၊ထွက်သွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ထွက်သွားလို့ မကြာခင်ပင် ယခုပြန်လာပြီလို့သတင်းကြားရတယ်။ ။သည်လောက်အတောအတွင်းကလေးမှာ၊သူတို့မိန်းမဥာဏ်မျိုးနှင့်၊တဏှာကို ဖျက်ချိုးနိုင်တဲ့ တရားထူးကို ရနိုင်ပါ့မလား။ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့တာနှင့်၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ပြန်လာဟန်တူတယ်၊ သူ့ခမြာမှာလဲ သနားစရာဘဲ ငါပြောတဲ့စကားအတွက်ကြောင့်၊အကြောမခံဆိုတဲ့သဘောပေါက်ပြီး စိတ်နောက် ကိုယ်ပါဆိုသလို၊ ရဟန်းပြုရှာတာထင်ပါနဲ့။ ။ယခု သူလုပ်ပုံဟာ၊ တောကျောင်းမှာ နေသလိုလို၊ မြို့ကျောင်းမှာနေသလိုလို၊ ကမောက်ကမနှင့် အတည်မကျပါဘူး။သာသနာဘောင်မှာငြီးငွေ့တဲ့အတွက်၊ လူများဘဲ ထွက်ချင်လေရော့သလား။ ။သဒ္ဓါတရားမရှိဘဲနှင့်၊ သင်္ကန်းကိုဆင်ပြီး၊ ရဟန်းအသွင်ကြီးနဲ့နေတာလဲ မကောင်းပါဘူး၊ ထွက်ချင်လို့ ရှိလျှင်လဲ ထွက်ပါစေတော့၊ ကုဋေပေါင်းများစွာ အလွန်တရာ ပိုမောက်၍၊ လိုသလောက်မကတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာလဲ၊ သူပြင်မှတစ်ပါး ဘခြားသူပိုင်ဖို့မရှိပေဘူး၊ ။မိန်းမဆိုတာစိတ်ခိုင်တာမျိုးမဟုတ်လို့ သူ့အကဲကို စမ်းကြည့်ရအုံးတော့မှာဘဲ၊

ထေရီအာသာပြန်

၁၀၁

အကဲခပ်လို့ မဟန်လျှင်၊ ခပ်မြန်မြန် သာသနာတော် တောင်က ထွက်စေမှ သင့်မယ်။ ။ အဲ-သို့ကလျှင်အကြံပေါက်ပြီး၊ သိက္ခာနိမိတ် ကျောင်းသို့လာပြန်တယ်။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပေတယ်လို့၊ ရဟန္တာမဟုတ်သေးတော့၊ ငယ်ချစ်ကို စိတ်မချနိုင်သေးဘူးပေါ့လေ၊ စိတ်မချနိုင်ဘူးဆိုတာက၊ ရဟန်းဘဝမှာ၊ သဒ္ဓါမရှိဘဲ ပျင်းတွဲတဲ့ကြီးပေနေမှာကို၊ စိတ်မချတာကိုဆိုလိုတာပါ။

ကျောင်းသို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာအထံသို့ဝင်ပြီး၊ ရှိသေ့စွာ ရှိခိုး၍ အကဲခပ်တဲ့အခါ၊ သိက္ခာဣန္ဒြေ အပြည့်အစုံနှင့်၊ အပုံကြီး ကြည်ညိုတွယ်တွေ့မြင်တော့၊ အလဲချလိုမြင်ရပုံမှာဖြင့်၊ အတော် သားပါကလား၊ တရားထူးများကို အမှန်ရဟန်ရှိပါရဲ့၊ သို့ရာတွင် တရားထူး လက်ကိုင်နှင့်၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိ၊ မရှိကို သိရအောင် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ဖြေဆိုနိုင်တဲ့ မဂ်ပုစ္ဆာ၊ ဗိုလ်ပုစ္ဆာများကို မေးစမ်းရအုံးတော့မှာတဲ့။ အဲ-သို့ကလျှင် ကြံစည်ပြီး၊ ရှေးဦးစွာ သောတာပန်တို့သာ ဖြေဆိုနိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာမျိုးကို မေးလိုက်တယ်။ ။ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမကလဲ၊ မေးလိုက်တဲ့ ပုစ္ဆာကို၊ မရပ် မဆိုင်း၊ မြင်းကောင်းစိုင်းသို့၊ ပိုင်းပိုင်းခြားခြားကြီး ဖြေဆိုလိုက်ပါရော၊ သည်အခါ။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက၊ “အင်း- ဓမ္မဒိန္နာဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်တာအမှန်တဲ့၊ ပထမမဂ်ဥာဏ်ကိုဖြင့် ပိုင်နိုင်ပေပြီ၊ အထက်မဂ်ဥာဏ်နှင့်ဆိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာကိုလှမ်းပြီး၊ တစခမ်း မေးရအုံးတော့မှာတဲ့ဟုကြံပြီး၊ သကဒါဂါမ်တို့သာ ဖြေဆိုနိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာကို မေးလိုက်ပြန်တယ်၊ ထိုအခါမှာလဲ၊ ကြာစွယ်ကို သံသျှက်နှင့်ပိုင်းသလို၊ မဆိုင်းမတွဲ၊ တခဏခြင်း ဖြေဆိုလိုက်ပြန်တော့၊ ဝိသာခဿဋ္ဌေးကြီးက၊ “အင်း- ဒုတိယ မဂ်ဥာဏ်ကိုလဲ အမှန်ပိုင်နိုင်စွာရှိပြီ၊ တဆင့်တက်၍ မေးရအုံးတော့မှာတဲ့ဟု ကြံစည်ကာ၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ဖြေဆိုနိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာကို မေးလိုက်ပြန်တယ်၊ ။ ထိုအခါမှာလဲ တိမ်တိုက်ကို လေ့လွင့်သလို အဆင်သင့် ဖြုံးခနဲ ဖြေဆိုလိုက်ပြန်ပါရော။ ။ ထိုအခါ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက၊ “အင်း- အနာဂါမ်ဆိုတဲ့ တတိယ

မဂ်ဥာဏ်ကိုလဲ၊ အမှန်ပိုင်နိုင်ပါပေါ့ကလား၊ ငါနှင့်တော့ အတန်းတူနေပြီ၊ ကံတူအကျိုးပေးဆိုသလို၊ မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြတဲ့ စခမ်းမှာလဲ၊ အတန်းတူအောင် အကျိုးပေးရှာပါပေတကား။ အဲ-သို့ကလို့ စဉ်းစားသတဲ့၊ ဝိသာခသူဌေးမှာ အနာဂါမ်မျှသာ ဖြစ်လေတော့၊ ထိုစခမ်းမှတဆင့်တက်ပြီး၊ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်နှင့်ဆိုင်တဲ့ ပုစ္ဆာများကိုတော့၊ မမေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဘယ်မှာ မေးနိုင်ပါတော့မလဲ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမှ ရဟန္တာ-မဖြစ်ရှာသေးဘဲကိုး။

တဆင့်တက်၍ မမေးနိုင်ဘဲ၊ ငေး တေးတေး ကြီး လုပ် ပြီး၊ ၎င်းတုတ်ကြီးထိုင်နေတဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာက၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ဖြေဆို ဟောကြားနိုင်တဲ့ အထက်တန်း တရားကြီးများကို၊ ဟောကြားတော်မူပါရော၊ သို့ကလို့ ဟော ကြား တဲ့ အ ခါ၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ၊ ရေနက်ရာမှာ ထိုးဝါးစိုက်၍ မရှိသလို၊ အလွန် နက်နဲတဲ့တရားတော်ဖြစ်လို့၊ သူပေါက်ရောက်တဲ့ အနာဂါမ်တို့၏ ဥာဏ်မျိုးဖြင့် လိုက်၍မရှိနိုင်အောင်ကျသွားတာပေါ့။ ။ကဲ-စဉ်းစားလိုက်ကြစမ်းပါ။ ဓမ္မဒိန္နာက ဘယ့်ကလောက် အတန်း သာသွားသလဲလို့၊ အကြောမခံဆိုတဲ့မာန်စိတ်မျိုးနှင့် ကြိုးစားလိုက်တာ၊ ရဟန္တာဖြစ်ရုံမျှမက၊ ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲ-သို့ကလို့ ဝိသာခသူဌေးကြီးမေးမြန်းချက်နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမက၊ စူဠဝေဒလ္လ သုတ္တန်ကြီးကို ဟောတော်မူတယ်။ ။မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်မှာ၊ စူဠဝေဒလ္လ သုတ္တန်ကြီး အထင်အရှားရှိပေတယ်။ ။ဘိက္ခုနီမထဲက၊ ယခုလိုသုတ္တန်ကြီး တသုတ် အတည်ဖြစ်သွားအောင်ဟောတာမရှိပေဘူး။ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမ တပါးသာ ဟောကြားတော်မူတယ်။ စူဠဝေဒလ္လသုတ်ဆိုတာ၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမက၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးကို အထူးသဖြင့် ဟောတော်မူအပ်တဲ့ သုတ္တန်ကြီး ဖြစ်ပေတယ်။ ဟို- ရှေးယခင် ပုထုဇန်အဖြစ်နှင့် ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့သူဌေးကြီးအား၊

ထေရီအားသာပြန်

၁၀၃

အထူးသဖြင့် ဟောကြားတော်မူအပ်တဲ့ သုတ္တန်ကြီးဖြစ်တဲ့ အတွက် တရားအချက်တွေဟာလဲ လွန်စွာထူးမြတ်ပါပေတယ်။ အမျိုးသမီးတွေမှန်သမျှ မိမိဘို့နှင့်ဇာတ်တူဖြစ်တဲ့ဘုရားသမီးတော် အကျော်အမော်ကြီး ဖြစ်တဲ့ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမ ဟောတော်မူအပ်သော စူဠဝေဒလ္လ သုတ္တန်ကြီးကို၊ အထူးသဖြင့် လေ့ကျင့်ဆောင်ရွက်တို့ကောင်းကြာတာကလား။

(မှတ်ချက်။ ။ဓမ္မဒိန္နာထေရီမ ဟောအပ်သော၊ စူဠဝေဒလ္လ သုတ္တန်ကြီးကို၊ ဤနေရာ၌ဘော်ပြရန်သင့်ပါပေသည်။ သို့ရာတွင် အလွန်ရှည်သွားမည်ဖြစ်၍၊ အမြဲမမျှသာ ဘော်ပြလိုက်ရတော့သည်။ ထိုစူဠဝေဒလ္လသုတ္တန်ကြီးကို၊ အဋ္ဌကထာနှင့်တကွ နှိုးနှော၍၊ မြန်မာလို ပြန်ဆိုထားပြီး အသင့်ရှိသဖြင့်၊ အခွင့်သင့်သောအခါ၊ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပါမည်။)

အဲ သို့ကလျှင်၊ စူဠဝေဒလ္လ သုတ္တန်ကြီးကို၊ ဟောကြားပြီးဆုံးတော့မှ၊ စိတ်ခုံးခုံးချရှာသတဲ့၊ ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ ရဟန္တာအစစ်ဖြစ်လေပြီ။ ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ ငါ့ထက်အတန်းသာ၍၊ တဏှာအလုံးစုံကို၊ အကုန် ပယ်ဖြတ်နိုင်လေပြီ။ ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ ဇာတိ အညွန့်တုံး၍၊ ဘဝအဆုံးသို့ရောက်လေပြီ။ အဲ-သို့ကလျှင် ဝိသာခသုဋ္ဌေးကြီးက၊ စိတ်ခုံးခုံးချရှာတယ်။

“ ရဇနဂါထာ ”

ပဉ္စပုစ္ဆိ မဟာသေဋ္ဌိ၊ ဓမ္မဒိန္နာစ ဗျာကရိ။

စူဠဝေဒလ္လံ ဒေသေသိ၊ အဟော ဝိမုတ္တိံ ထေရိယာ။ ။

မဟာသေဋ္ဌိ၊ ဝိသာခဟု၊ နာမလျှံညီး၊ အနာဂါမ် သုဋ္ဌေးကြီးသည်။ ပဉ္စပုစ္ဆိ၊ မဂ်ဖိုလ်အချက်။ လေးနက်လှစွာ၊ မေးပုစ္ဆာကို၊ ပုစ္ဆိ၊ အထက်ဥာဏ်ကို၊ အမှန် ရပါလေ၏လောဟု၊ သဘောစုံစမ်းသလိုဖြင့်၊ မေးမြန်း ထောက်ချင့်လေ၏။ ဓမ္မဒိန္နာစ၊ စတုတ္ထမဂ်၊ အချက်ပိုင်ပြီး၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပေသော၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမ သည်လည်း၊ ဗျာကရိ၊ မေးတိုင်းမေးတိုင်း မဆိုင်းတုံချေ၊ ခဏခြင်း

၁၀၄

ထေရီဘာသာပြန်

ဖြေဆိုတော် မူလေ၏။ စူဠဝေဒလ္လံ၊ စူဠဝေဒလ္လ၊ ဝိသေသနည်း၊ သုတ္တန်ကြီးကိုလည်း၊ ဒေသေသိ၊ ဝိသာခသုဋ္ဌေး၏ရှင်ထွေးသော အထင်ကို။ စင်စင်ကြီးပျောက်ကင်းအောင်၊ လင်းလင်းကြီး ဟောတော် မူပေသတည်း။ ထေရီယာ၊ ဓမ္မဒိန္နာ မဟာဥာဏ်ခါတ်၊ ထေရီမြတ်၏၊ ဝိမုတ္တိ၊ သူထက်ထူးချွန်၍ သာလွန်ကဲမြင့်၊ ကျွတ်တန်းဘွင့်ခြင်းသည်၊ အဟော၊ ဂါထာတွေ သီကုံးသော်လည်း၊ မဆုံးနိုင်စဘွယ်၊ တကယ်ချိုးမွမ်းထိုက်လှပေသည်တကား။

ဓမ္မဒိန္နာက စူဠဝေဒလ္လသုတ္တန်ကိုဟောပြုပြီးတဲ့အခါ “တကာကြီး၊ ယခုအကျွန်ုပ်ဟောကြားဖြေဆိုတဲ့ အချက်များကို၊ နှစ်သက်တင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးပါလျှင်၊ ရှင်တော် ဘုရားထံသို့ ဝင်ပြီး၊ အကုန်အစင် လျှောက်ထားပါလေအုံး၊” လို့ မိန့်တော် မူပြီး၊ တကာကြီးနှင့် စကားမပြောဘဲ၊ တုဏှိဘောနေတော်မူတယ်။

အဲ သည်တော့ ဝိသာခ သုဋ္ဌေးကြီးက၊ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမကို၊ ရှိသေစွာ ရှိခိုးပြီး၊ လကျာရစ် သုံးပတ်လှည့်ခါ၊ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့သွားတယ်။ ။ အနာဂါမ်သုဋ္ဌေးကြီးက၊ ဓမ္မဒိန္နာကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးတယ်ဆိုတာ၊ ကျမ်းဂန်မှာပါတဲ့ အတိုင်း၊ ဘော်ပြရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဓမ္မဒိန္နာက၊ ရဟန္တာလဲဖြစ်ပေတယ်။ သာသနာတော်တွင်းသို့ ဝင်ပြီး၊ သင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်နေတဲ့ ဂုဏ်ထူးလဲရှိပေတယ်။ ။ အဲ-သို့ကလို အရာရာက သာလွန်နေတော့၊ ရှိမခိုးဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား။

အထခေါ ဝိသာခေါဥသပါကော။ ယေနဓမ္မဒိန္နာဘိက္ခုနီ၊ တေနူပသင်္ကာမိ၊ ဥပသင်္ကာမိတွာ။ ဓမ္မဒိန္နာဘိက္ခုနီ၊ အဘိဝါဒေတွာ။ ဇကမန္တံအဋ္ဌာသိ၊ ။ ဝိသာခသုဋ္ဌေးကြီးက၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမကို၊ ရှိသေစွာ ရှိခိုးကြောင်း၊ သက်သေပြရန် ထုတ်ဆောင်အပ်သော၊ မူလပဏ္ဏာသ၊ စူဠဝေဒလ္လသုတ္တန်ပါဠိတော်ကြီး၊ အနက်လွယ်၏။

ထေရီဘာသာပြန်

၁၀၅

ကဲ-စဉ်းစားကြစမ်းပါ။ ခပ်စရာထောင်ပြီး၊ လူ့ဘောင်မှာ
နေကြစဉ် အခါတုန်း ကတော့၊ ဓမ္မဒိန္နာက ရှိရှိသေသေနှင့်
ဝတ်တရားကျေအောင် ရှက်ဆောင်ရသပေါ့လေ။ ယခုတော့
ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ သူဌေးကြီးက ရှိခိုးနေရပါပကော၊ အနာဂါမ်
ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ၊ သူဌေးကြီးက ငါ နှင့် အတူတကွ နေလိုလျှင်၊
နှမရင်းလို သဘောထားပြီးနေပေတော့၊ ငါ့ကိုလဲ မောင်ကြီး
အရင်းလို လုပ်ကျွေးပေတော့လို့ ရင့်ရင့်သီးသီး အံထက်တန်း
ကြီးစကားနှင့် အခန့်စားဆိုသပေါ့လေ။ ယခုတော့ဘယ်နှယ်ရှိစ၊
ဓမ္မဒိန္နာ၏ ခြေတော်ရင်းမှာ၊ ဝပ်စင်းပြီးရှိခိုးနေရပါပကော။ ။
အဲ-သည်အချက်ကို ထောက်ထားပြီး၊ သာသနာတော်ရိပ်ကို
ခိုလှုံခြင်းဆိုတာ လွန်စွာထွတ်မြတ်၍ အပူဇော် ခံအပ်ကြောင်း
ကိုလဲ၊ ကောင်းစွာ သဘောထားပြီး သာသနာတော်ကြီးကို
အလေးပြုကြရမယ်။ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ ဆုမျိုးကို အလိုရှိတဲ့ အမျိုးသွီး
များလဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့နည်းကို အတုခိုးပြီး လိုက်နာကြပေတော့။ ။
ဝိသာခသူဌေးကြီးသည်၊ ဘုရားရှင်ထံသို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာ
ဟောလိုက်သမျှသောတရားအချက်တို့ကို၊ အစုံအလင်ပြန်ကြား
ပြီး လျှောက်ထားတယ်။ ။ ထိုအခါ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားက၊
အားရနှစ်သက်တော် မူသဖြင့်၊ ရတနာတိုင်၊ ကြာကမုန်နှင့်
တူတဲ့ ရွှေခွက်တော်ကို ဘွင့်လှစ်ပြီး သွီးတော်ကြီးကို သို့ကလို
ချိုးမွမ်းတော်မူတယ်။

ပဏ္ဍိတာ ဝိသာခဓမ္မဒိန္နာဘိက္ခုနီ၊ မဟာပညာ ဝိသာခ
ဓမ္မဒိန္နာဘိက္ခုနီ၊ မံစေပိဝိသာခ၊ ဇေတမတ္ထိပုစ္ဆေယျာသိ၊ အဟံပိ
တံ ဝေမေဝ ဗျာကရေယျံ၊ (စူဠဝေဒလ္လသုတ် ပါဠိတော်ကြီး)
ဝိသာခ၊ ဒါယကာဝိသာခသူဌေး၊ ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဓမ္မဒိန္နာ အမည်ရှိ
သော၊ ဘိက္ခုနီ၊ ငါ့သွီးတော်ကြီးသည်၊ ပဏ္ဍိတာ၊ သူထက်
ထူးချွန်၍၊ အသွန်ပညာရှိပေစွတကား၊ ဝိသာခဒါယကာ ဝိသာခ
သူဌေး၊ ဓမ္မဒိန္နာ၊ ဓမ္မဒိန္နာအမည်ရှိသော၊ ဘိက္ခုနီ၊ ငါ့သွီးတော်
ကြီးသည်၊ မဟာပညာ၊ ကောင်းကင်စဘွယ်၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်

ပညာခါတ်ရှိပေစွ တကား။ ဝိသာခ။ ဒါယကာဝိသာခသူဌေး၊
တေမတ္တံ။ ထိုပုစ္ဆာအနက်သဘောကို။ ခံ၊ ငါတုရားသို့။ စေပိပုစ္ဆေ
ယျာသိ။ အကယ်၍ သင်မေးလာသည်ဖြစ်ငြားအံ့။ အဟံပိ၊ ငါတုရား
သည်လည်း။ တံ။ ထိုသင်မေးလျှောက်သောပုစ္ဆာကို။ ဇေမေဝ။
ဤသို့တော်ကြီး ဖြေဆိုလိုက်သောအတိုင်းပင်လျှင်၊ ဗျာကရေယျံ။
တသဝေမလွဲအောင်၊ သည်နည်း အတိုင်းဘဲ ဖြေဆိုတော်မူရ
လိမ့်မည်သာတည်း။

အို-ဝိသာခသူဌေး၊ သို့တော်ကြီး-ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ လွန်စွာပညာ
ရှိစွတကား။ အို-ဝိသာခသူဌေး၊ သို့တော်ကြီး ဓမ္မဒိန္နာသည်၊
လွန်စွာကြီးကျယ်သော ပညာနှင့်ပြည့်စုံစွတကား၊ ငါတုရားသို့
ခေးလျှောက်ပါလျှင်လည်း၊ သို့တော်ကြီး ဖြေဆိုသောအတိုင်း
ပင်၊ တသဝေမတိမ်းအောင်၊ ဖြေတော်မူလိမ့်မည်။ အို-ဝိသာခ
သူဌေး၊ သို့တော်ကြီးဓမ္မဒိန္နာဖြေဆိုသောအတိုင်းပင်၊ မှတ်သား
ပေတော့။ ။ အဲ-သို့ကလို ချီးမွမ်းတော်မူတဲ့အခါ၊ အနာဂါမ်
သူဌေးကြီးကလဲ၊ အလွန်ဝမ်းသာပြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမကို၊ အကြည်
ညိုကြီး ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်သွားတယ်။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီမသည်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဘိက္ခုနီမကျောင်း
တိုက်ကြီးအတွင်း သီတင်းသုံးနေစဉ်အခါ၊ လာလာသမျှသော
ပရိသတ်တို့အား၊ အမြတ်တရားကို ဟောကြား ချွေချွတ်ခါ၊
သာသနာတော်၏ အကျိုးကို၊ သည်ပိုးဆောင်ရွက်တော်မူနေ
တယ်။ ။ ရှေးလူဖြစ်စဉ်အခါကပင်၊ နာမည်ကျော်၍ ဂုဏ်ကြီးတဲ့
သူ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖူးမြင်ရန် ချဉ်းကပ်ပြီး၊ ထူးမြတ်တဲ့ တရား
တော်ကို နာကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ၊ ဘယ်အခါမှာမှ မစဲတော့
ဘူးပေါ့လေ။ ပစ္စည်း လာဘ်လာဘတွေဆိုတာမှာလဲ၊ လိုရာမတ၊
ပြည့်စုံ၍နေတော့တာဘဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာကို အမှီပြုရသဖြင့်၊ ဘိက္ခုနီမ
အပေါင်းတို့မှာလဲ၊ ကောင်းစွာပြည့်စုံကုန်တာပေါ့။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီမရဲ့ တရားတော်ကိုကြည်ညိုသို့ ကုပ္ပာဒိရူယ်၊
ယုဝတိရူယ်တွေဟာ၊ ငယ် ဖြူ စင် စင် ဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်ကို

ထေရီအာသာဓာပြန်

၁၀၇

ခွင့်တောင်းပြီး၊ ဘိက္ခုနီမ- ပြုလုပ်ကြတာလဲ နေ့တိုင်းပင်မစဲဘူး။ ။အချို့ကတော်တွေဟာလဲ တရားတော်ကို နှစ်သက်သဖြင့် ချစ်ဘက်ဖြစ်တဲ့ လင်ယောက်ျားတွေကို စွန့်စွန့်ပြီး၊ လူ၏အညွန့်ခေါ်တဲ့ ဆံပင် ရိတ်ခါ၊ ရိတ်ခါ၊ နှင့်၊ သာသနာတော်တွင်းမှာ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလိုက်ကြတာများ တားမြစ်လို့တောင်မရနိုင်ဘူးတဲ့။ အချို့လင်ယောက်ျား၊ သဒ္ဓါတရားခပ်မဲ့တို့ကဖြင့်၊ အစွဲတိုက်ပြီး၊ တားဆီးကန့်ကွက်ချင်ကြသပေါ့လေ။ တားဆီးကန့်ကွက်လို့ ဘယ်မှာရနိုင်တော့မလဲ၊ တရားအရသာကို တကယ်သိလာပြီဆိုမှဖြင့် အောက်တန်းကျတဲ့ကောမဂုဏ်ကို၊ စုံစုံမက်မက်ရှိနိုင်ပါတော့မလား။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီမမှာ၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး၍၊ ကိုယ့်ကိစ္စကြိုတုန်းတော့၊ အမျိုးသမီးတို့၏အကျိုး၊ သာသနာတော်ကြီး၏အကျိုးကို သည်ပိုး ရှက်ဆောင်တို့၊ အခွင့်အများကြီး ရနေတော့တာတဲ့။ သာသနာတော်မှာ လွန်စွာ အားကိုးရတဲ့ သမီးတော်ကြီးပေပေါ့။ ။ဓမ္မဒိန္နာရဲ့အစွမ်းကြောင့်၊ ဘိက္ခုနီမ သာသနာကြီးဟာ လွန်စွာထွန်းတောက်လာတယ်။ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ၊ ရေတွက်လို့တောင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါ၊ ရဟန်းယောက်ျားနှင့် ရဟန်းမိန်းမတွေဟာ၊ နေ့စဉ်ဆွမ်းခံ၍ မျှတတော်မူလေ့ရှိကြတယ်။ ဘယ်လိုပင် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးသော်လဲ၊ ဆွမ်းခံဝတ်ကိုတော့ ဖြတ်တော်မူလေ့ မရှိကြဘူး၊ ရှင်တော် ဖြတ်ဘုရားကလဲ၊ ဆွမ်းခံတဲ့ကျင့်ဝတ်တရားကို များစွာ ချီးမွမ်းတော်မူလေ့ရှိတာကလား၊ ရှင်တော်ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်က ဆွမ်းခံ၍ မျှတတော်မူတယ်။

ဓမ္မဒိန္နာထေရီမလဲ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ အမြဲမပြတ် ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော်မူတယ်။ သို့ရာတွင် ယခင်ကသူနေထိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိသုဋ္ဌေးကြီး၏ အိမ်ကိုတော့၊ ဘယ်အခါမှ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလေ့မရှိဘူးတဲ့။ သုဋ္ဌေးကြီးအိမ်ကိုမဆိုထားနှင့်တော့

သူဌေးကြီးအိမ်ရှိတဲ့ လမ်းကိုတောင် ကြွတော်မူလေ့ မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ 'ရှေးအခါက ကျင်လည်ခဲ့ဘူး၊ နေထိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ခဏ၊ ခဏ၊ ဆွမ်းခံကြွလျှင်၊ ဥာဏ်အမြင်နှင့် မပြည့်စုံတဲ့ ပုထုဇန်အနွဲ့တွေက၊ မေးငေါ့ပြီး ကဲ့ရဲ့မှားဖိုလို့တဲ့၊ ကဲ့ရဲ့တာက ကိစ္စမရှိ၊ ကဲ့ရဲ့တဲ့သူအပေါင်းကို၊ မကောင်းမှုဘိစီးကုန်မှာကို သာလွှဲဖိုးရိမ်တော်မူရှာတယ်။ ပုထုဇန်ဆိုတာ ထင်မိထင်ရာပြောတတ်တာကိုး။' ဆဲ-သို့ကြောင့်၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးအိမ် ရှိတဲ့လမ်းကို ကြွမြန်းတော်မူလေ့မရှိဘူး။

အနာဂါမ်သူဌေးကြီးကဖြင့်၊ ဓမ္မဒိန္နာကို လွန်စွာကြည်ညိုရင်းရှိတဲ့အတိုင်း၊ နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်၊ ဆွမ်းလောင်းချင်ရှာပေသပေါ့လေ။ တနေ့တော့ ဘယ်လိုကြိုတွေ့သလဲဆိုလျှင်၊ ဝိသာခသူဌေးကြီးဟာ၊ ဘိက္ခုနီမချောင်းသို့လာပြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာကို ဖူးမြင်တယ်။ 'ဓမ္မဒိန္နာက တရားဟောပြီးတဲ့အခါ၊ "တကာကြီးပြန်ပေတေ့ဘု" လို့ နှင်တယ်။ သည်အခါ ဝိသာခသူဌေးကြီးက၊ သဒ္ဓါတရားအညွန့်ထွက်ပြီး၊ စကားဆက်၍ သို့ကလို လျှောက်ထားသတဲ့၊ 'သျှင်မ-ဓမ္မဒိန္နာ၊ အရှင်မအတွက် ဆွမ်းချက်လိုပါဘယ်၊ အိမ်မှာလဲ ပစ္စည်းတွေအများသားဘဲ၊ တခြားအိမ်တွေရှောက်ပြီး ဆွမ်းခံနေဖို့မရှိပါဘူး၊ တအိမ်ထဲကပင်လုံလောက်စွာလောင်းပါရစေ၊ နေ့စဉ်ဆွမ်းခံကြွတော်မူပါ၊ မကြွလိုလျှင်လဲ နေ့စဉ် ဆွမ်းပို့ပရစေ' လို့ လျှောက်လိုက် သတဲ့၊ အ ငေါက် ခံ ရ တော့ မ နော်၊ အနာဂါမ်သူဌေးကြီးက၊ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့သဘောကို နားမလည်ရှာဘဲကိုး၊ သည်နေရာမှာတော့၊ အနာဂါမ်ကြီးရိုးနေရှာတယ်။

သို့ကလို ဆွမ်းဝတ်ဘယ်ရန် ဘိတ်ကြားတဲ့အခါ၊ ဓမ္မဒိန္နာက၊ "တကာကြီး၊ ယခုလိုရဟန်းပြုလာတာ သင်လှူတဲ့ပစ္စည်းမျိုးကို၊ အားကိုးမယ်လို့ ထင်သလား၊ ဆွမ်း၊ ကွမ်းတွေ မရှားပါဘူး။ သည်စကားမျိုးကို နောက်ထပ်၍ မလျှောက်ထားနှင့်။ ဘုရားရှင်ကလဲ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံ၍ မျှတသည်ကို ချီးမွမ်းတော်မူကြောင်းကိုလဲ တကာကြီးသိပြီးမဟုတ်လား။" ဆဲ-သို့ကလို မိန့်

ဆေရီအာသာဗြနီ

၁၀၉

ကြားဘော့၊ အနာဂါမ်သူဌေးကြီးဟာ ပိတ်သွားတာပေါ့၊ ဘယ်
မှာ လျှောက်ထားတို့ အခွင့်ရှိထေ့မှာလဲ၊ သနားစရာကြီးနေမှာ
ဘဲနော်၊

ထိုနောက်၊ ခမ္မဒိန္နာကထပ်မံ၍ အမိန့်ရှိတော်မူပြန်သည်မှာ၊
အနာဂါမ် တကာကြီး၊ ငါ၏အထံတို့ ခဏခဏ လာခြင်းဟာ
မသင့်လျော်ဘူး၊ အခွင့်တော်၊ မတော်ကိုလဲ၊ တကာကြီးဆင်ခြင်
ထိုက်တယ်၊ လူဝတ်ကြောင်နှင့် ရဟန်းဆိုတာ၊ ခမ္မတာအတိုင်း
ခြားနားပြီးဖြစ်ကြတယ်၊ ပုထုဇနိကလေးတို့၏ အတွေးမှားမည်
ကိုလဲ သနားညှာတာပါ၊ အကုသိုလ်မပွားကြပါစေနှင့်၊ သင့်အ
ပေါ်မှာလဲ တရားဟောတို့ မရှိတော့ပါဘူး၊ တကယ်လို့ တရား
နာလိုလျှင်၊ ရှင်တော်ဘုရားသို့ခိုလှုံပြီး၊ အာရုံစိုက်၍ တရားကိုနာ
လေတော့၊ အနာဂါမ်ဘဝနှင့် ကိစ္စချောငြိလို့များ သဘောထဲက
မှတ်စွဲ၍မထားနှင့်၊ ရဟန္တာမဖြစ်သမျှ ဘုံဘဝနှင့်မကင်းနိုင်သေး
ဘူး၊ တကာကြီးသန္တာန်မှာလဲ၊ ကိလေသာတွေကျန်သေးတယ်၊
ကိလေသာ မကုန်သေးလျှင်၊ အညစ်အကြေးမစင်ကြယ်ဘဲ၊ ရှံ
စတွယ်ကြီး ဖြစ်နေတုံးလို့ မှတ်ပါလေ။ ကဲ-ကဲ-ယနေ့ကစပြီး
တကာကြီးလဲအသွားအလာကိုဆင်ခြင်ပါ၊ တကာကြီးအိမ်ရှိတဲ့
လမ်းကိုလဲ ဆွမ်းအလို့ငှာဖြစ်စေ၊ အခြားကိစ္စကြောင့် ဖြစ်စေ၊
ငါလဲမကြွတော့ဘူး။

အဲ- သို့ကလျိ ပြတ် ပြတ် ကြီး မိန့် တော် မူ လိုက် တဲ့ အ ခါ၊
အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှင်သွားတာပေါ့၊ ပိုင်လိုက်တဲ့ပြောပုံများ
ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စကားပေကိုး။

ဝိသာခသူဌေးကြီးလဲ၊ နောက်ထပ်၍ မလျှောက်ဝံ့ဘဲ၊ ရိုသေ
စွာ ရှိခိုးဝပ်တွားပြီး သူတိုက်ကြီးသို့ပြန်ရရှာရတော့တာဘဲ၊ သူ
ခမြဲ သနားစရာကြီးပေါ့လေ။ ။အဲသည်နေ့ကစပြီး၊ သူဌေးကြီး
လဲ ခမ္မဒိန္နာရဲ့အနားကို မကပ်ဝံ့တော့ဘူး။ ။ကဲ-စဉ်းစားကြည့်ကြ
စမ်းပါ၊ ခမ္မဒိန္နာရဲ့အစွမ်းသတ္တိဟာ ဘယ်ကလောက်ထက်မြက်

၁၁၀

ထေရီဘာသာပြန်

သလဲလို့ သူဌေးကြီးထက် သာလိုက်တာကလဲ ပြောစရာ မရှိ
တော့ပါဘူး။

ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ပညာအစွမ်းသတ္တိဟာ၊ လွန်စွာကြီးကျယ်လှသဖြင့်
ရှင်တော်ဘုရားက၊ သားတော်ကြီး၊ သမီးတော်ကြီးများကို၊ အသီး
အခြားရွေးကောက်၍၊ ချီးမြှောက်သောအားဖြင့်၊ တေဒဂ်ဘွဲ့ထူး
ကိုသနားတော်မူသည်တွင်၊ အသျှင်ဓမ္မဒိန္နာရအား သို့ကလိုမြှောက်
စား၍ ဘွဲ့ထူးကိုသနားတော်မူတယ်။

တေဒဂုံ ဘိက္ခုဝေ မမသာဝိကာနံ။ ဘိက္ခုနီနိဓမ္မကထိကာနံ။
ယဒိဓိဓမ္မဒိန္နာ။ ။ ဘိက္ခုဝေ။ ချစ်သားရဟန်းတို့၊ မမ။ ငါဘုရား
၏၊ သာဝိကာနံ။ တပည့်မ ဖြစ်ကြကုန်သော၊ ဓမ္မကထိကာနံ
ဘိက္ခုနီနိဓမ္မ။ တရားဟောဘိက္ခုနီမအပေါင်းတို့တွင်၊ ယဒိဓိ-ယာ
အယံဓမ္မဒိန္နာ။ အကြင်သမီးတော်ကြီး ဓမ္မဒိန္နာသည် အဂ္ဂ-အဂ္ဂေါ၊
ထူးမြတ်ကဲချွန်၊ သာလွန်မြင့်မြတ်သောသမီးတော်ကြီးပေတည်း။

တရားဟောကောင်းတဲ့ အရာမှာဖြင့်၊ သာလွန် မြင့်မြတ်တဲ့၊
ဘိက္ခုနီမကြီးတဦးပေပေါ့၊ ရှင်တော်ဘုရားရွှေလက်ထက်တော်
အခါ၊ ဓမ္မဒေသနာဟောပြောရေးတွင်လဲ၊ ဓမ္မဒိန္နာဟာ အကျော်
ဆုံး ဖြစ်ပေတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာထေရီမက ဟောပြောတော်မူလိုက်ပြီဆို
လျှင်၊ မကြည်ညိုဘဲမနေနိုင်ကြတော့ဘူး။

အဲသို့ကလိုပြဆိုအပ်ပြီးသောအတိုင်း၊ ဓမ္မဒိန္နာထေရီဘိက္ခုနီမ
သည်၊ သာသနာတော်တွင်အကျော်အစောဖြစ်ရခြင်းဟာ၊ ရင်းနှီး
စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ပါရမီအပေါင်းကြောင့်ဘဲလို့၊ အမြဲမှတ်သင့်
ကြပေတယ်၊ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သည်လိုထူးမြတ်တဲ့အဖြစ်သို့
ရောက်နိုင်ကြတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ မကြာမကြာရှုတ်ဆိုလေ့ရှိတဲ့ ဂါထာမှာတော့၊
‘ထေရီကျမ်း’ မှာလာသောအတိုင်း၊ ဘော်ပြ လိုက်ရပေ
သတည်း။

ထေရီဘာသာပြန်

၁၁၁

(၁၂) ဆန္ဒဇာတာ အဝဿယီ၊ မနဿာ ဖုဇ္ဈာသိယာ။
ကာမေသု ဓပ္ပဒိဗန္ဓစိတ္တာ၊ ဥဒ္ဓိသောတာတိ ဂုစ္စတိ။

(၁၂) ဘောတိယော။ အို-သျှင်မတို့။ ယာ။ အကြင်မိန်းမသည်။
ဆန္ဒဇာတာ။ မဂ်ဖိုလ်စခမ်းကို တက်လှမ်းသို့ရန် ထက်သန်
သော ဆန္ဒလည်းရှိပေ၏။ အဝဿယီ။ ကိုယ့်ကိစ္စ မပြီးဆုံးလျှင်၊
လုံးလုံးကြီးအားမလျှော့ဟူသောစိတ်မျိုးဖြင့်၊ အားကြီးမာန်တက်၊
ဆောင်ရွက် ကြိုးစားလေ့ ရှိပေ၏။ မနဿာ။ စိတ်ဖြင့်လည်း။
ဖုဇ္ဈာသိယာ။ နိဗ္ဗာန်ကိုထိသိမြင်အောင်၊ ဆင်ခြင်ရှုစား၍လည်း
နေ၏။ ကာမေသု။ လောကအကြိုက်၊ နှစ်ချိုက်ဘွယ်ရာ၊ ငါးဖြာ
အာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၌လည်း။ ဓပ္ပဒိဗန္ဓစိတ္တာ။ မပြီမထွယ်ဘဲ
အကဟ် ပြတ်တောက်နိုင်သော စိတ် မျိုးလည်း ရှိပေ၏။ သာ။
ထိုမိန်းမကို၊ ဥဒ္ဓိသောတာတိ။ အောက်သို့မရန်ဘဲ။ အထက်သို့သာ
လှမ်း၍၊ စခမ်းချီ လတံ့သော မိန်းမမြတ်ဟူ၍၊ ဂုစ္စတိ။ မချမသွေ၊
ဆိုအပ်ပေသတည်း။

ဤ ထေရီ ဂါထာ ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်မှာ၊ မဂ်ဥာဏ်
ဖိုလ်ဥာဏ်ကို၊ ဆိုက်ရန်ပေါက်ရန်၊ အမြဲရည်သန်တဲ့စိတ်ဆန္ဒလဲ
ရှိစေရမယ်၊ ကိုယ့်လိုရင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စ မပြီးဆုံးသမျှဖြင့်၊ ဝိရိယကို
မလျှော့ဘူးဆိုတဲ့ ဇွဲမျိုးလဲ ရှိစေရမယ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မိမိစိတ်ဖြင့်
ထိထိရောက်ရောက်၊ မျက်မှောက်ပြုမည် ဆိုသောရည်ရွယ်ချက်
ကြီးလဲ အမြဲထားရမယ်။ လောကီ လူ များ တို့၊ အားကိုးစုံမက်၊
နှစ်သက် မြတ်နိုးနေတဲ့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးကိုလဲ မစင်ကျင်ကြီး
ကဲ့သို့၊ အပြီးတိုင်မုန်းနိုင်ရမယ်။ ဤကဲ့သို့သဘောထားရင်းရှိသော
မိန်းမများသည်၊ သံသရာမှာ စုန်လမ်း မရှိဘဲ၊ ဆန်လမ်း၊
တက်လမ်း၊ သာ ရှိတော့ တယ်။ ဤကဲ့သို့ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပေ
သတည်း။

ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ မိမိကိုယ်တိုင်က၊ ဣတ္ထိဘာဝနှင့် မိန်းမဖြစ်နေတဲ့
အတိုင်း၊ အထက်၌ ဘော်ပြခဲ့သော ထေရီ ဂါထာ မှာလည်း

အမျိုးသွီးတို့အား ဟောကြားဆုံးမတော် မူအပ်သော ယုဝတီ
တို့၏လက်ကိုင် ဂါထာကြီးဖြစ်ပေသည်။

ပြဆိုခဲ့တဲ့ဂါထာအတိုင်း၊ ယခုအခါ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး
ထွန်းလင်းတဲ့အခိုက်မှာ၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏အလိုတော်ကျ၊ စုန်လမ်းသို့
မပျောက်၊ တဘဝထက်တဘဝမြင့်မြတ်၍ နိရောဓခေတ်လို့ခေါ်
သော နိဗ္ဗာန်သို့တိုင်အောင်၊ အဆန်လမ်းသို့ လိုက် လို ကြတဲ့
အမျိုးသွီးများဟာ (၁) မဂ်ဥာဏ်၊ ဖိုလ်ဥာဏ်၊ ကိုဆိုက်
ရောက်ရန် ဆန္ဒရှိခြင်း။ (၂) ဝီရိယကိုမလျှော့ခြင်း။ (၃) နိဗ္ဗာန်ကို
မျက်မှောက်ပြုရန် အမြဲရည်သန်ခြင်း။ (၄) ကာမဂုဏ်တို့ကို
မစုံမက်ခြင်း၊ ဤလေးချက်သော ဝါသနာကို၊ ကောင်းစွာ မြဲစွဲ
သင့်ကြပေတာပေါ့။

ကဲ-ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ အကြောင်း အတ္တုပ္ပတ္တိ တွေကို၊ အင်္ဂုတ္တိရဲ့
အဋ္ဌကထာ၊ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၊ ထေရီအဋ္ဌကထာကြီးတို့မှာ
လာတဲ့အဓိပ္ပါယ်အမျိုးမျိုးကို ပေါင်းစု၍ပြခဲ့သဖြင့်၊ စုံစုံလင်လင်
ကြီးရှိသွားပေါ့။

ထိုပြင်တဖြာ အပဒါန် ပါဠိတော်ကြီးမှာ၊ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီ
သိက္ခူနီမ-ဟောတော်မူခဲ့တဲ့ဂါထာတွေကို၊ ထုတ်ပြရန် လိုပေ
သေးတယ်။ ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ
ပြီးတဲ့အခါ၊ ရှေးရှေးဘဝတို့က၊ မိမိ၏ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံများကို၊
စဉ်းစားဆင်ခြင်တော် မူသည်တွင်၊ သံသရာတစ်ခုမှာ အစဉ်
သဖြင့်ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းများကို၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ
ဥာဏ်ဖြင့် သိမြင်တော်မူတဲ့အတိုင်း၊ မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို
တရားသဘင်၏ အလယ်မှာ၊ အကျယ် ထုတ်ဆောင်၍ ဟော
တော်မူတယ်။ ဇာတ်ချင်းတူတဲ့ အမျိုးသွီးများကို၊ အားကျအောင်
ဟောတော် မူတာပေါ့လေ။ အဲ-သို့ကလျှင် ဟောကြားတော်
မူအပ်တဲ့ ဓမ္မဒိန္နာရဲ့ ဂါထာများကို၊ ကြည်ညိုကြရလေအောင်
တော်ပြပါအံ့သတည်း။

ထေရ်ဘာသာပြန်

၁၁၃

(က) ပဒုမုတ္တရောနာမ ဇိနော၊ သဗ္ဗဓမ္မာန ပါရဂူ။
 ဣတော သတသဟဿမိ၊ ကပ္ပေ ဥပ္ပဇ္ဇိ နာယကော။

(က) ဣတော၊ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ၊ သတ သဟဿမိကပ္ပေ၊ လွန်လေသော ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်၌၊ သဗ္ဗဓမ္မာနပါရဂူ။ တရား အလုံးစုံကို အကုန်သိမြင်၊ အစဉ်ထွင်းဘောက်၊ တဘက်ကမ်းသို့ ရောက်တော်မူထသော၊ နာယကော။ လူနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ရှေ့သွား လမ်းညွှန်ကြီးလည်း၊ ဖြစ်တော်မူပေထသော။ ပဒုမုတ္တရောနာမ။ ပဒုမုတ္တရ အမည်တော်ရှိသော၊ ဇိနော။ ငါးမာရ်အောင်မြင်၊ ဘုရားရှင်သည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ပွင့်ထွန်းပေါ် ပေါက် တော် မူလာပေ သတည်း။

(ခ) တဒါဟံ ဟံသာဝတိယံ၊ ကုလေ အညတရေ အဟုံ။
 ပရကမ္မ ကာရိ အာသိ၊ နိပကာ သိလသံဝုတာ။

(ခ) တဒါ၊ ထိုခေတ်အခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ဓမ္မဒိန္နာသည်၊ ဟံသာဝတိယံ၊ ဟံသာဝတီ နေပြည်တော်ကြီး၌၊ အညတရေ ကုလေ၊ မထင်ရှားသောအမျိုး၌၊ အဟုံ၊ ဖြစ်ခဲ့ပေသတည်း၊ တဒါ၊ ထိုသို့ဖြစ်သော အခါ၌၊ ပရကမ္မကာရိ၊ သူတပါးတို့၏အမှုကို၊ ပြုလုပ် ရွက်ဆောင်ရသော အစေခံမသည်၊ အာသိ၊ ဖြစ်ရပါ သတည်း၊ နိပကာ၊ မြော်မြင်တတ်စွာ ဥာဏ်ပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံခဲ့ပါ၏၊ သိလသံဝုတာ၊ မကျိုးမပြတ်၊ မြင့်မြတ်သော သိလနှင့်လည်း ပြည့်စုံခဲ့ပါ၏။

(ဂ) ပဒုမုတ္တရ ဗုဒ္ဓဿ၊ သုဇာတော အဂ္ဂသာဝကော။
 ဝိဟာရာ အဘိနိက္ခမ္မ၊ ပိဏ္ဍုပါတာယ ဂစ္ဆတိ။

(ဂ) တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ ပဒုမုတ္တရဗုဒ္ဓဿ၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏၊ အဂ္ဂသာဝကော၊ တပည့်မြတ်ကြီး ဖြစ်တော် မူပေသော၊ သုဇာတော၊ သုဇာတအမည်ရှိသော၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီးသည်၊ ဝိဟာရာ၊ ကျောင်းတော်ကြီးမှ၊ အဘိနိက္ခမ္မ၊

၁၁၄

ဆေရီဘာသာပြန်

ထွက်တော်မူ၍၊ ပိဏ္ဍုပါတာယ။ ဆွမ်းခံခြင်းအလို့ငှာ၊ ဂစ္ဆတိ။
ကြွတော်မူလာပေသတည်း။

(ဃ) ဃာဠု ဂဟေတွာ ဂစ္ဆန္တိ၊ တဒါ ဥဒကဟာရိကာ။
တံဒိသွာ အဒဒိံ ပူဝံ၊ ပသန္နာ သေဟိပါဏိသိ။

(ဃ) တဒါ။ ထိုအခါ၌၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဥဒကဟာရိ
ကာ။ ရေခပ်ခြင်းအကျိုးငှာ၊ ဝါ- ရေခပ်လိုသည်ဖြစ်၍ ဃာဠု။
ရေအိုးကို၊ ဂဟေတွာ။ ယူဆောင်၍၊ ဂစ္ဆန္တိ။ ရေတွင်းသို့
ထွက်လာခဲ့သည်ရှိသော်၊ တံ။ ထိုသုတေတမည်သော ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်ကို ဒိသွာ။ မြင်ရလေသည်ရှိသော်၊ ပသန္နာ။ ကြည်ညို
လှစွာ၊ စေတနာ ထက်မြက်လာသောကြောင့်၊ ပူဝံ။ မိမိစားရန်
အလို့ငှာ၊ ယူဆောင်၍လာသော မုန့်ကို၊ သေဟိပါဏိသိ။ မိမိ
လက်တို့ဖြင့်၊ အဒဒိံ။ နှစ်သက်ရှင်လန်း၊ လှူဒါန်းဆက်ကပ်လိုက်ရ
ပါသတည်း။

(င) ပဋိဂ္ဂဟေတွာ တတ္ထေဝ၊ နိသိန္နော ပရိဘုဒ္ဓိသော။
တတော နေတွာန တံဂေဟံ၊ အဒါသိ ကဿ ဘောဇနံ။

(င) သော။ ထိုရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးသည်၊ ပဋိဂ္ဂဟေတွာ။
လှူသောမုန့်ကိုခံယူတော်မူပြီး၍၊ တတ္ထေဝ။ ထိုလှူရာအရပ်၌ပင်
လျှင်၊ ပရိဘုဒ္ဓိ။ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူလေ၏။ တတော။
ထို့နောက်မှ၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ တံ။ ထိုရဟန္တာအရှင်မြတ်
ကို၊ ဂေဟံ။ မိမိနေအိမ်ကလေးသို့၊ နေတွာန။ ပင့်ဆောင်ခဲ့၍၊
တဿ၊ ထိုအရှင်မြတ်ကြီးအား၊ ဘောဇနံ။ ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို၊
အဒါသိ။ လှူဒါန်းလိုက်ပါသတည်း။

(စ) တတောမေ အယျကော တုဋ္ဌော၊ အကရိ သုဏိသံသကံ။
သဿုယာ သဟ ဂစ္ဆိန္တိ၊ သမ္ပန္နံ အဘိဝါဒဟိ။

(စ) တတော။ ထိုကဲ့သို့သော ကုသိုလ် ကောင်းမှုများကို၊
ပြုလိုက်ခြင်းကြောင့်၊ မေ။ အကျွန်ုပ်၏၊ အယျကော။ အရှင်သခင်
သည် တုဋ္ဌော။ နှစ်သက်အားရ၊ သဘောကျလေသောကြောင့်၊

ထေရီအာသာပြန်

၁၁၅

သကံသု ဟိသံ။ သူသားနှင့် ထိမ်းမြား၍၊ သူ့ချွေးမအဖြစ်ကို၊ အကရီ။ ချီးမြှောက်သမှု ပြုစွာပေသတည်း။ တတော။ ထိုသို့ သူဌေး၏ ချွေးမအဖြစ်သို့ရောက်ပြီးသောနောက်၌၊ သံသယဟာ။ ယောက္ခမကြီးနှင့်၊ သဟဂတိောနံ၊ ကျောင်းတော်သို့အတူသွား၍၊ သမ္ပန္နံ၊ ပဒုမတ္တရ မြတ်စွာဘုရားကို အဘိဝါဒယိံ၊ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်ပါသတည်း။

(ဤဂါထာ၏အဓိပ္ပါယ်မှာ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးအားပင့်၍ ဆွမ်းယူသည်ကိုမြင်ရာအရှင်သူဌေးကောင်းမြောက်အားရသော ကြောင့်၊ သူသားနှင့်ထိမ်းမြား၍ သူ့ချွေးမ ပြုပေသည်။ ထိုနောက် ယောက္ခမကြီးနှင့်အတူ၊ ကျောင်းတော်သို့သွား၍၊ ဘုရားဖူးကြ သည်ဟုဆိုလိုသည်။ ။ ဆင်းရဲသူဖြစ်သော ခမ္မဒိန္နာ အလောင်းမှာ၊ စေတနာကောင်းသောကြောင့်၊ လက်ငင်း အကျိုးပေးသည်ဟု ဆိုလို၏။)

(ဆ) တဒါသော ဓမ္မကထိကံ၊ ဘိက္ခုနီံ ပရိကိတ္တယံ။
ဋ္ဌပေသိ ဇေတဒဂ္ဂသ္မိံ တံသုတွာ မုဒိတာအဟံ။

(ဆ) တဒါ။ ထိုသို့ ဘုရားဖူးသွားသောအခါ၌၊ သော။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဓမ္မကထိကံ။ တရားဟောကောင်းသော၊ ဘိက္ခုနီံ၊ ဘိက္ခုနီမတပါးကို၊ ပရိ ကိတ္တယံ။ ချီးမွမ်းတော်မူလျက် ဇေတဒဂ္ဂသ္မိံ။ ဇေတဒဂ္ဂရာထူး၌ ဋ္ဌပေသိ၊ မြှောက်တင်ချီးမြှင့်တော်မူ ၏၊ တံ။ ထိုဇေတဒဂ္ဂအမိန့်တော်စကားကို၊ သုနိတွာ။ ကြားနာရ သည်ရှိသော်၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ မုဒိတာ။ ထိုကဲ့သို့ပင်ဖြစ်ခြင်း ကို စိတ်ရောက်၍၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်ပေါ်သတည်း။

(ဇ) နိမန္တယိတွာန သုဂတံ၊ သသံဃံ လောကနာယကံ။
မဟာဒါနံ ဒဒိတွာန၊ တံဌာန မဘိပတ္တယိံ။

(ဇ) တေန၊ ထို့ကြောင့်၊ သုဂတံ။ ကောင်းသောစကားကို မိန့်ကြားတော်မူပေတတ်သော၊ လောကနာယကံ။ မြတ်စွာဘုရား ကို သသံဃံ။ သင်္ဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ၊ နိမန္တယိတွာန။

၁၁၆

ဆေရီဘာသာပြန်

ဒိဋ္ဌိသို့ ပဋိဘိတ်ပြီးသော်၊ မဟာဒါနံ၊ ကြီးစွာသော အလှူကို၊
ဒဒိတွာနံ၊ ပေးလှူ၍၊ တံဋ္ဌာနံ၊ ထိုဓမ္မကထိက တေဒဂ်ရာထူးကို၊
အဘိပတ္တယိ၊ ဆုတောင်းလိုက်ပေသတည်း။

(ဈ) သတသဟဿိတော ကပ္ပေ၊ ဩက္ကာက ကုလသမ္ဘဝေါ၊
ဂေါတမောနာမ နာမေန၊ သတ္တာ လောကောဘိဿတိ။

(ည) တဿ ဓမ္မေသုဒါယာဒါ၊ ဩရဿ ဓမ္မနိစ္ဆိတာ၊
ဓမ္မဒိန္နာတိ နာမေန ဟေဿသိ သတ္တုသဘိကာ။

(ဋ) တဒါ၊ ထိုသို့ ဆုတောင်းလိုက်သောအခါ၌၊ ဘဂဝါ၊
မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဧတံ၊ ဤသို့သော ဗျာဒိတ်တော်စကားကို၊
အဗြိမိ၊ မြွက်ကြားတော်မူပေသတည်း၊ ဣတော၊ ဤကပ်ကမ္ဘာမှ၊
သတသဟဿေကပ္ပေ၊ နောင်ကန္တာတထိန်းအခါ၌၊ ဩက္ကာက
ကုလသမ္ဘဝေါ၊ ဩက္ကာကရာဇ် မင်းမျိုးမှဖြစ်သော၊ နာမေန၊
အမည်တော်အားဖြင့်၊ ဂေါတမောနာမ ဂေါတမအမည်ရှိသော၊
သတ္တာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ လောကေ၊ လောကသုံးခွင်၊
ဘုံအပြင်၌၊ ဘိဿတိ၊ ထင်ရှားပွင့်တော်မူလတုံ။

(ည) တံ၊ သင်သည်၊ တဿ၊ ထိုဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏၊
ဓမ္မေသုဒါယာဒါ၊ တရား အဓမ္မ ခံ ဖြစ် သော၊ ဓမ္မနိစ္ဆိတာ၊
တရားတော်ဖြင့် ဘွားမြင်လာသော၊ ဩရဿ၊ သွီးတော်အစစ်
သည်၊ ဟေဿသိ၊ ဖြစ်ရပေလတုံ၊ ဓမ္မဒိန္နာတိ နာမေန၊ ဓမ္မဒိန္နာဟူ
သောအမည်ဖြင့်၊ သတ္တုသဘိကာ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ ထင်ရှား
သော တပည့်မတဦးသည်၊ ဟေဿသိ စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ရလေ
အံ့သတည်း။

(ဋ) တံသုတွာ မုဒိတာ ဟုတွာ၊ ယာဝဇိဝံ မဟာမုနိ၊
မေတ္တာစိတ္တာ ပရိစရိ၊ ပစ္စယေဟိ ဝိနာယကံ။

(ဋ) တံ၊ ထိုဗျာဒိတ်တော်စကားကို၊ သုတွာ၊ ကြားရသည့်ရှိ

ထေရီဘာသာပြန်

၁၁၇

သော်၊ အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ မုဒိတာဟုတ္ထ၊ ရှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ယာဝဇိဝံ၊ အသက်ထက်ဆုံး၊ ဝိနာယကံ၊
နတ်လူအများတို့၏၊ ရှေ့သွား လမ်းညွှန် ဖြစ်တော်မူသော၊
မဟာမုနိ၊ ရှင်တော်မြတ်စွာဘုရားကြီးကို၊ မေတ္တာစိတ္တ၊ စိတ်
ထားပိုမို၊ ကြည်ညို ချစ်ခင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ ပစ္စယေဟိ၊ ပစ္စည်း
လေးပါးတို့ဖြင့်၊ ပရိစရိ၊ လှူဒါန်းလုပ်ကျွေးခဲ့ပါသတည်း။

(၄) တေနကမ္မေန သုကတေန၊ စေတနာ ပဏိဇိဟိစ၊
ဇဟိတွာ မာနုသံဒေဟံ၊ တာဝတိံသမဂစ္ဆဟံ။

(၄) သုကတေန၊ ကောင်းစွာပြုလုပ်သော၊ တေနကမ္မေနစ၊
ထိုကုသိုလ်ကံ ကြောင့် ၎င်း၊ စေတနာပဏိဇိဟိစ၊ ဆုတောင်း
စေတနာတို့ကြောင့်၎င်း၊ မာနုသံဒေဟံ၊ လူ့ဘဝကို၊ ဇဟိတွာ၊
စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ရှိသော်၊ အဟံ၊ အက္ခန္တိသည၊ တာဝတိံသံ၊
တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့၊ အဂစ္ဆိ၊ ဆိုက်ရောက် ခံစားခဲ့ရပေ
သတည်း။

(၃) ဣမသ္မိံ ဘဒ္ဒကေကပ္ပေ၊ ဗြဟ္မဗန္ဓ၊ မဟာယသော၊
ကဿပေါနာမ နာမေန၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ ဝဒတံဝရော။

(၃) ဣမသ္မိံ၊ ဤယခုရောက်ဆဲဖြစ်သော၊ ဘဒ္ဒကေကပ္ပေ၊
ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌၊ ဗြဟ္မဗန္ဓ၊ ဗြဟ္မာမင်း၏၊ အဆွေတော်ကြီး
ဖြစ်ပေထသော၊ (ဝါ-ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်တော် မူပေသော၊) မဟာ
ယသော၊ များသောအခြံအရံနှင့်လည်းပြည့်စုံပေထသော၊ ဝဒတံ-
ဝဒန္တာနံ၊ ဆုံးမစကား၊ ပြောကြားမိန့်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း
တို့ထက်၊ ဝရော၊ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တော် မူပေထသော၊ နာမေန၊
အမည်တော်အားဖြင့်၊ ကဿပေါ၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည်၊
ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ပွင့်တော်မူလေသတည်း။

(ဗ) ဥပဋ္ဌကော မဟေသိဿ၊ တဒါအာသိ နရိဿရော၊
ကာသိရာဇာ ကိင်္ကီနာမ၊ ဗာရာဏသိ ပုရတ္ထမေ။ ။

(ဗ) တဒါ။ ထိုအခါ၌၊ ဗာရာဏသီပုရတ္ထ မေ။ ဗာရာဏသီမြို့တော်မြတ်ကြီး၌။ နရိဿရော။ လူတို့ကို အစိုးရသော။ ကိကီနာမ။ ကိကီအမည်တော်ရှိသော။ ကာသိရာဇာ။ ကာသိကရာဇ် ဘုရင်မင်းတရားကြီးသည်။ မဟေသိဿ။ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏။ ဥပဋ္ဌကော။ အလုပ်အကျွေးဒါယကာကြီးသည်။ အာသိ။ ဖြစ်လေသတည်း။

(ဏ) ဆဋ္ဌာဘဿ အဟံ ဝိတာ၊ သုဓမ္မာဣတိ ဝိဿတာ၊ ဓမ္မံ သုတွာ ဇိနဂ္ဂဿ၊ ပဗ္ဗန္တံ သမရောစယိံ။ ။

(ဏ) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ။ ထိုကိကီမင်းတရားကြီး၏။ ဆဋ္ဌာ။ ခြောက်ယောက်မြောက် ဖြစ်သော။ ဝိတာ၊ သွီးတော်သည်။ အသိံ။ ဖြစ်ခဲ့ဘူးလေပြီ။ သုဓမ္မာဣတိ။ သွီးတော် သုဓမ္မာဟူ၍။ ဝိဿတာ။ ကျော် စောထင်ရှားခဲ့ ပေ ၏။ တဒါ။ ထိုသို့ကိကီမင်းကြီး၏သွီးတော်ဖြစ်သောအခါ၌။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇိနဂ္ဂဿ။ အမြတ်ထွတ်တင်၊ ဘုရားရှင်၏။ ဓမ္မံ။ တရားထော်မြတ်ကို။ သုတွာ။ ရှိသေမှတ်သား၊ နာကြားသင်ယူပြီး၍။ ပဗ္ဗန္တံ။ ရဟန်းအဖြစ်ကို။ သမရောစယိံ။ နှစ်သက်သည့် အရေးကြောင့်၊ အခွင့်ပေးရန် တောင်းပန်ခဲ့ပါသတည်း။

(တ) အနုဇာနိ နနော တာတော၊ အာဂါရေဝ ဝဿမဟံ၊ ဝိသဝဿ သဟဿာနိ၊ ဝိစရိမှ အတန္တိတာ။ ။

(တ) နော။ အကျွန်ုပ်တို့၏။ တာတော။ ခမည်းတော်မင်းတရားကြီးသည်။ နအနုဇာနိ။ ရဟန်းပြုဘို့အရေးနှင့်၊ ခွင့်ပေးတော် မ မူချေ။ တေန။ ထို့ကြောင့်။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဂါရေဝ။ ရွှေနန်းတော်ကြီး အတွင်း၌ သာလျှင်။ ဝဿမိ။ နေထိုင်ခဲ့ပါ၏။ ဝိသဝဿ သဟဿာနိ။ နှစ်ပေါင်းနှစ်သောင်းတို့တိုင်တိုင်။ အတန္တိတာ။ ပျင်းရိပြီးငွေခြင်းမရှိဘဲ။ ဝိစရိမှ။ ဘုရားရှင်၏ အကြိုက်ဖြင့်၊ လိုက်၍ကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့ပါသတည်း။

ထေရီဘာသာပြန်

၁၁၉

(ထ) ကောမာရ ဗြဟ္မစရိယံ။ ရာဇကညာ သုခေမိတာ။
ဗုဒ္ဓေါပဋ္ဌာန နိရတာ၊ မုဒိတာ သတ္တမိတရော။ ။

(ထ) ရာဇကညာ။ နန်းကညာဖြစ်ကြကုန်သော။ သတ္တမိတရော။
ညီအမ (၇) ဘော်၊ သွီးတော်တို့သည်။ ကောမာရဗြဟ္မစရိယံ။
ကောမာရီဗြဟ္မစရိယအကျင့်မြတ်ကို။ စရိတွာန။ သဘောတူတူ၊
စိတ်နှလုံးဖြူဖြူနှင့်။ ကျင့်ကြံကုန်သည်ဖြစ်၍။ သုခေမိတာ။ ရွှေနန်း
တော်ပေါ်တွင်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး စံမြန်း၍၊ နေခဲ့ကြပါကုန်
သတည်း။ မုဒိတာ။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ စေတနာထက်မြက်ကြ
လျက်။ ဗုဒ္ဓေါပဋ္ဌာနနိရတာ။ ရှင်တော်ဘုရားကိုဆည်းကပ်၍၊ မြတ်
သောလုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့်၊ လုပ်ကျွေးကာ အမြဲနေကြပါကုန်၏။

(မှတ်ချက်။ «ဤဂါထာ၌ပါသော ကောမာရီ ဗြဟ္မစရိယ
ဆိုသည်မှာ၊ ကုမ္မာရီရွယ်၊ ငယ်ငယ်အမျိုးပေါက်ကစ၍၊ တသက်
ပတ်လုံးအိမ်ထောင်မပြုဘဲ၊ အဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်ကို ဆောက်
တည်သောအကျင့်ကိုဆိုလိုသည်။ ။ ထိုအကျင့်သည်၊ အမျိုးသွီး
တို့အတွက် လွန်စွာမြင့်မြတ်လှပေ၏။)

(ဒ) ပစ္ဆိမောဝေဒါနိ၊ ဂိရိဗ္ဗဇေပုရုတ္တမေ။
ဇတာသေဋ္ဌိကုလေဖိတေ။ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနိ။

(ဒ) ပစ္ဆိမေ။ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော၊ ဣဒါနိဘေ။ ဤယခုဘဝ
၌၊ ဂိရိဗ္ဗဇေ။ တောင်ငါးတန်တို့သည်၊ နွားခြံကဲ့သို့ဝိုင်းဝန်း၍နေ
သော၊ ပုရုတ္တမေ။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်မြတ်၌၊ ဖိတေ။ ကြွယ်ဝချမ်း
သာသော၊ သေဋ္ဌိကုလေ။ သူဌေးမျိုး၌၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ် မဗ္ဗဒိန္နာ
သည်၊ ဇာတာ။ ချမ်းချမ်းသာသာ ဝင်စား၍ လာခဲ့ရပေ၏။ သဗ္ဗ
ကာမသမိဒ္ဓိနိ။ အလိုရှိသမျှအာရုံကို၊ အလုံးစုံပြည့်ဝနိုင်ပေ၏။

(င) ယဒါရူပ ဂုဏူပေတာ၊ ပထမေ ယောဗ္ဗနေဋ္ဌိတာ။
တဒါပရက္ခလံ ဂစ္ဆာ၊ ဝထိံ သုခသမပ္ပိတာ။ ။

(၈) ယဒါ။ အကြင်အခါ၌၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ရူပဂုဏုပေတာ။ အဆင်းတည်းဟူသော ဂုဏ်ရောင်ဖြင့်၊ လူဘောင်ထွင်ထင်ရှားသည်ဖြစ်၍၊ ပထမေယောဗ္ဗနေ။ ပျိုတုန်း အရွယ်၊ နန္ဒယံသစ်သစ်၊ အရွယ်ခေတ်၌၊ ဗြိတာ။ တည်၍နေ၏၊ တဒါ။ ထိုမျှရွယ်စဉ် ခေတ်အတွင်း၌၊ ပရကုလံ။ လင်၏အိမ်သို့၊ ဂတိံ။ မိဘတို့ထိမ်းမြား၍ လိုက်သွားရသည်ရှိသော်၊ သုခသမပ္ပိတာ။ ဆင်းရဲသည်ဟူသော အသံကို၊ တရံတဆစ်မျှမကြားရဘဲ၊ များလှသောစည်းစိမ်ကိုခံစားလျက်၊ ဝသိံ။ နေထိုင်ခဲ့ရပါသတည်း။

(န) ဥပေတွာ လောကသရဏံ။ သုနိတွာ ဓမ္မဒေသနံ။
အနာဂါမိဖလေ ပတ္တော။ သာမိကော မေ သုဗုဒ္ဓိမာ။ ။

(န) မေ။ အကျွန်ုပ်၏၊ သာမိကော။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သော ဝိသာခသူဋ္ဌေးကြီးသည်၊ သုဗုဒ္ဓိမာ။ ဥာဏ်ကြီးရှင်တယောက်ပါပေတည်း။ သော။ ထိုအကျွန်ုပ်၏ ခင်ပွန်းလင်သည်၊ ဧကသ္မိံ။ ဒီဝသေ။ တရံသောနေ၌၊ လောကသရဏံ။ တလောကလုံး။ ညွတ်ရုံးမှိရိရာကြီးဖြစ်တော်မူသော၊ ဗုဒ္ဓံ။ မြတ်စွာဘုရားကို၊ ဥပေတွာ။ ဆည်းကပ်၍၊ ဓမ္မဒေသနံ။ အမြိုက်တရားတော်မြတ်ကို၊ သုနိတွာ။ ကြားနာလေသည် ရှိသော်၊ အနာဂါမိဖလေ။ အနာဂါမိဖိုလ်၌၊ ပတ္တော။ ဆိုက်ရောက် တည်တန့်လေသတည်း။

(ပ) တဒါဟံ အနုဇာနေတွာ။ ပဗ္ဗဇိံ အနဂါရိယံ။
နဗိရေနေဝ ကာလေန။ အရဟတ္တ မပါပုဏိံ။

(ပ) တဒါ။ ထိုအခါ၌၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ အနုဇာနေတွာ။ ရဟန်းပြုရန်၊ အနာဂါမိခင်ပွန်းထံ၌၊ ခွင့်ပန်ခဲ့ပြီး၍၊ အနဂါရိယံ။ အိမ်ရာမထောင်သော သာသနာတော်ဘောင်၌၊ ပဗ္ဗဇိံ။ ရဟန်းပြု၍လာခဲ့ပေသတည်း။ နဗိရေနေဝကာလေန။ ရဟန်းပြု၍ များမကြာမှီ အတွင်း၌ ပင်လျှင်၊ အရဟတ္တံ။ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့၊ အပါပုဏိံ။ ရောက်ခဲ့ပေသတည်း။

ထေရီအာသာပြန်

၁၂၁

(၁) တဒါ ဥပါသကော သာမံ။ ဥပဂတိံ အပုစ္ဆထ။
ဂန္ထိရေ နိပုဏေ ပဉ္ဇေ၊ တေသဗ္ဗေ ဗျာကရိံ အဟံ။

(၁) တဒါ။ ထိုသို့အကျွန်ုပ်ရဟန္တာမ-ဖြစ်သောအခါ၌၊ ဥပါသကော။ ရှေးခင်ပွန်းဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဥပါသကာကြီးသည်။ သာမံ။ ကိုယ်တိုင်၊ ဥပဂတိံန။ ကျွန်ုပ်ထံသို့လာ၍၊ ဂန္ထိရေ။ နက်နဲကုန်သော၊ နိပုဏေ။ သိမ်မွေ့ခက်ခဲကုန်သော၊ ပဉ္ဇေ။ အမေးပုစ္ဆာ၊ ပြဿနာတို့ကို၊ အပုစ္ဆထ။ မေးရှာလေသတည်း။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ တေသဗ္ဗေ။ ထိုမေးသမျှဥသုံး၊ အလုံးစုံတို့ကို၊ ဗျာကရိံ။ မကြာမဆိုင်း၊ မြင်းကောင်းစိုင်းသကဲ့သို့၊ စိတ်တိုင်းကျ ဖြေဆိုလိုက်ပေသတည်း။

(၂) ဇိနော တသ္မိံ ဂုဏေတုဋ္ဌော၊ တေဒဂ္ဂေ ဌပေသိမံ။
ဘိက္ခုနိံ ဓမ္မကထိကံ၊ နညံ ပဿာမိ ဇေဒံ။

(၂) ဇိနော။ ဘုရားရှင်သည်၊ တသ္မိံ ဂုဏေ။ ထိုပုစ္ဆာကို ဖြေကြား၍ တရားဟောသော ဂုဏ်ကျေးဇူး၌၊ တုဋ္ဌော။ နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်၍၊ တေဒဂ္ဂေ။ တေဒဂ်ရာထူး၌၊ ဌပေသိ။ ချီးကျူးမြှောက်စားတော်မူပေသတည်း။ ဇေဒံ။ ဤဓမ္မဒိန္နာနှင့်အတူ၊ ဓမ္မကထိကံ။ တရားဟောစွမ်းနိုင်သော၊ ဘိက္ခုနိံ။ ရဟန်းမိန်းမကို၊ အညံ။ ဓမ္မဒိန္နာမှတစ်ပါး၊ နပဿာမိ။ ငါဘုရား မြင်တော်မမူ၊ ဣတိ။ ဤသို့လည်း၊ ဗျာကာသိ။ မြွက်ကြားချီးမွမ်းတော်မူပေသတည်း။

(၁) ဣဒ္ဓိသုစ ဝသိဟောမိ၊ ဗိဗ္ဗာယ သောတဓာတုယာ။
ပရစိတ္တာနိ ဇာနာမိ၊ သတ္တုဿာသန ကာရိကာ။

(၁) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဣဒါနိ။ ယခုအခါ၌၊ သတ္တုဿာသနကာရိကာ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆုံးမတော်မူသော အတိုင်းလိုက်နာ ကျင့်ကြံသည်ဖြစ်၍၊ ဣဒ္ဓိသုစ။ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးတို့၌လည်း၊ ဝသိဟောမိ။ အလိုရှိတိုင်း ပိုင်နိုင်၍ နေခဲ့လေပြီ၊ ဗိဗ္ဗာယ

၁၂၂

ထေရီဘာသာပြန်

သောတဓာတုယာ။ အသံအမျိုးမျိုးကိုကြားနိုင်သော ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်စခမ်း၌၊ ဝသီဟောမိ။ အလိုရှိတိုင်း ပိုင်နိုင်၍ နေခဲ့လေ ပြီ၊ ပရစိတ္တာနိ။ သူတပါးတို့၏ စိတ်အကြံအစည်တို့ကိုလည်း၊ ဇာနာမိ။ မကြွင်းမကျန်၊ အမှန်သိမြင်၍ နေခဲ့လေပြီ။

(မ) ပုဗ္ဗေနိဝါသံ ဇာနာမိ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု ဝိသောမိတံ။

ခေပေတွာ အာသဝေသဗ္ဗေ၊ ဝိသုဒ္ဓါမိ သုနိဗ္ဗလာ။

(မ) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသံ။ ရှေး၌ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ သောတဓာတုအမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း၊ ဇာနာမိ။ အလိုရှိတိုင်း၊ သိမြင်နိုင် ပါ၏၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဝိသောမိတံ။ အဆင်းအမျိုးမျိုးကို မြင်နိုင်သော ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်သို့လည်း၊ စင်ကြယ်စွာ ပေါက်ရောက်ခဲ့လေ ပြီ။ သဗ္ဗေ။ ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ အာသဝေ။ ကိလေသာ အာသဝေါ တရားတို့ကို၊ ခေပေတွာ။ မကျန်မကြွင်း၊ ရှင်းလင်းကုန်စင်စေပြီး ၍၊ သုဗ္ဗနိဗ္ဗလာ။ ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးတို့ဖြင့်၊ ညစ်မှေးခြင်း မရှိဘဲ၊ ဝိသုဒ္ဓါ၊ ပုလဲလုံး၊ စိန်လုံး၊ ကဲ့သို့၊ အဖြူဆုံးဖြူစင်သည်၊ အမှီ၊ ဖြစ်ရပေသတည်း။

(မှတ်ချက်) ဘော်ပြခဲ့သော ဂါထာများသည်၊ ဓမ္မဒိန္နာ ထေရီ အပဒန်ပါဠိတော်ကြီးမှ လိုရင်းကိုထုတ်၍၊ ဘော်ပြလိုက် သော ဂါထာများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ဓမ္မဒိန္နာကိုယ်တိုင် ဟောသောဂါထာများပေတည်း။

ဘော်ပြခဲ့သော ဓမ္မဒိန္နာထေရီ၏၊ ဘာသာပြန်အချက်များကို နှစ်သက်စွာ ဘတ်ရှုကြပြီးလျှင်၊ ထိုဓမ္မဒိန္နာ ထေရီမကဲ့သို့၊ ဘုရားရှင်တို့၏ လက်ထက်တော်မှာ၊ အကျော် အမော်ဖြစ်၍၊ ကျွတ်တမ်းဝင်လိုသော အမျိုးသွီးတို့သည်၊ ဓမ္မဒိန္နာ၏ ပါရမီ ဖြည့်ပုံနည်းကို၊ အတုယူကာ တွေ့ကြုံဆဲဖြစ်သော သာသနာမှာ၊ ကောင်းမွန်စင်ကြယ်စွာကြိုးစားအားထုတ်သင့်ကြပေသတည်း။

(၁၂) ဓမ္မဒိန္နာထေရီဘာသာပြန်ပြီး၏။

ထေရီအာသာပြန်

၁၂၃

(မှာထားချက်။ ။ထေရီဂါထာ ကေနိပါတ်၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဝတ္ထုများကို၊ အဋ္ဌကထာဆရာကြီးက၊ ကျယ်ဝန်းစွာ မတွင်တော့ဘဲ၊ ရှေးရှေးဝတ္ထုများနှင့် တူပြီဟူ၍ သိမ်းရုံး၍ တွင်ဆိုတော်မူသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤထေရီဘာသာပြန်၌လည်း၊ ကြွင်းကျန်သော ကေနိပါတ် ထေရီဝတ္ထုများကို မဘော်ပြတော့ဘဲ ဒုကနိပါတ် ဝတ္ထုများကိုသာ ဘော်ပြရပါတော့မည်။ ။ဤမှ နောက်၌၊ အဋ္ဌကထာတွင် ထင်ရှားကျယ်ဝန်းစွာ ဖွင့်ပြသော ဝတ္ထုများကိုသာ ဘော်ပြပါမည်။)

ဒုကနိပါတ်။

(၁) အဘိရူပနန္ဒာဝတ္ထု။

ရှေးလွန်လေပြီးတဲ့ (၉၁) ကိုးဆဲ့တကမ္ဘာထက်မှာ၊ သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်သော ဝိပဿီတရားရှင် ဖွင့်တော်မူတယ်။ ထိုအခါ၊ ဗန္ဓုမတီနေပြည်တော်ကြီးမှာ၊ အလွန်တရာကြွယ်ဝတဲ့ ဂဟပတိ မဟာသာလသုဋ္ဌေးကြီးမှာ သွီးကလေးတယောက် ထွန်းကားလာတယ်။ အမည် သညာ ကို တော့၊ အဋ္ဌကထာမှာ သေချာစွာမပြဆိုဘူး။ အဲ-သည်သုဋ္ဌေးသွီးကလေးဟာ ရုပ်ဆင်းရောင်ဝါ လွန်စွာတင့်တတ်တဲ့အတွက် မိမိအဆင်း၌ တပ်မက်ပြီး၊ အလှဂုဏ်တက်နေလိုက်တာကလဲ လွန်ပါရော လောကထဲမှာ သူနှင့်ထိုက်တန်တဲ့ ယောက်ျား တယောက် မှ မရှိဘူး လို့ ထင်သတဲ့။ ။ပစ္စည်းကလဲပေါ့၊ အမျိုးကလဲကောင်း၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့်လဲ ပြည့်စုံ၊ အလိမ္မာဂုဏ်ကလဲရှိ၊ အဓိပတိ ရဲရဲတောက်ကလေးပေါ့လေ။ ဂုဏ်ရောက်လျှင်လဲ ရောက်သင့်ပါပေတယ်။

ကမ္ဘာမြေပြင်ထက်မှာ၊ သူနှင့် ထိုက်တန်တဲ့ ယောက်ျားတယောက် မှ မရှိဘူး၊ ငါနှင့်ဘုန်းချင်း၊ ကံချင်း၊ မျှတတဲ့ယောက်ျားတယောက် မရှိဘူး။ ငါ၏ရုပ် အဆင်းဟာ သည်ကမ္ဘာနှင့် မထိုက်တန်ဘူး၊ သည်ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာရှိတဲ့ ယောက်ျားများရဲ့ လက်တွင်းမှာ ငါ့အရုပ်အဆင်းကို အသုံးမချထိုက်ဘူး။ အဲ-သို့

ကလိအထင်ရောက်နေတဲ့အတွက်ဘယ်ယောကျာ်းနှင့်မျှရလျှား
ရစ်ပတ်၍ လက်သပ်ခြင်းအမှုကိုမပြုဘဲ၊ အဖျိုးကညာအစစ်ဖြင့်၊
တသက်ပတ်လုံး စင်ကြယ်စွာ နေ မယ် ဆို တဲ့ နှလုံးကို၊ အမြဲ
သုံးထားသတဲ့။

ကြီးမယ်လို့ကြီးလျှင်၊ သို့ကလိ မာနကြီးတာလဲ၊ အကျိုးအရှိ
သားဘဲ၊ အိမ်ထောင်မပြုတော့၊ လင်မှုလင်စတ်တွေဖောက်သိမ်း၍၊
ဒုက္ခအမျိုးမျိုးငြိမ်းတာပေါ့။ ။ အမျိုးသမီးများမှာ၊ ယောကျာ်း
ယူမိတဲ့အခါကစပြီး၊ ဒုက္ခမီးအမျိုးမျိုး ပိုင်း တော့ တာ ပါဘဲ။
အပျိုစင်စင်နှင့်၊ မပူပင်နေရတာ မိန်းမများမှာ အချင်းသာဆုံး
ဆိုမှ ဘဲ။ သို့ရာတွင် ဓမ္မတာဝန်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြတဲ့အတွက်၊
ထိသုက်သားနှင့် ဇွတ်တိုးပြီး ဒုက္ခဆိုးကြီးထဲသို့ဆင်းကြတယ်။

ဣတ္ထိနံ။ မိန်းမတို့၏။ ခနံ။ ဥစ္စာကား။ ရူပံ။ ရုပ်အဆင်း။
လှပခြင်းတည်း။ ။ ဤသို့ဆိုတဲ့အတိုင်း၊ မိန်းမများမှာ၊ ရူပ၊ ရုံ
အဆင်းလှလျှင်၊ ဥစ္စာခနံနှင့်ပြည့်စုံ၍၊ ကုံလုံကြွယ်ဝတယ်လို့ ဆိုရ
ပေလိမ့်မယ်။

ကြွယ်ဝရုံ ကြွယ်ဝတာက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မိမိအဆင်းကို၊
တဝင်းဝင်းအချောတိုက်ပြီး၊ လောကီစရိုက်၊ ထဏှာအကြိုက်
နှင့် အသုံးချလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးတွေပေါ်လာမှဖြင့်၊ ဒုက္ခရောက်
တို့သာ မှတ်ကြပေတော့။ ကိုယ့်အဆင်းကို အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး၊
ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာပေါ့လေ။ ။ ကိုယ့် အ ရုပ် အ ဆင်း ကို
လောကအတွင်းမှာ အသုံးချချင်လေလေ၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကိုစိုက်
ပျိုးလေလေ ဖြစ်လာမျိုးဘဲ။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့ သူဌေးသွီးရဲ့ အလိမ်မာဂုဏ်၊ အဆင်းဂုဏ်
များကို၊ ဗန္ဓုမဘိတုရင်မင်းမြတ်ကြားသိတော်မူတော့၊ မဟေသီ
မိဖုယားခေါင်ကြီးမြှောက်ရန် ကြံစည်တော့တယ်။ ။ နူးတော်၊
မတ်တော်ကြီးများက၊ သူဌေးသွီးရဲ့မိဘများကို၊ ပြောကြားလမ်း
ညွှန်တော့၊ မိဘများက အလွန်သဘောကျသ ပေါ့၊ တောင်ညာ
တင်ထားတဲ့ မိဖုယားအထွတ်အမြတ်ကိုတော့ မိန်းမတို့ဘဝမှာ

စောရိအာသမာဗြုနီ

၁၂၅

အမြင့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အတွက်၊ မိဘများက မနှစ်သက်ဘဲ နေနိုင်ပါ
တော့မလား။

အဲ-သို့ကလျှင် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်တဲ့အတွက်၊ သွီးကို နားချ
တော့။ “သ ဘော မ ကျ ကြောင်း၊ လောကမှာ မိန်းမဘဝကို၊
ကံဆိုးလို့ရလာတဲ့အခါ၊ ယောက်ျားတို့၏ ကျွန်-မခံလိုပါဘူး။
ယခုလို အပျိုအဖြစ်နှင့်သာ တသက်လုံး နေထိုင်ပါရစေ” လို့၊
တောင်းတောင်း၊ ပန်ပန်နှင့်ငြင်းဆန်တယ်။

သို့ရာတွင်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတာ လွန်ဆန်သာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
မဟုတ်တဲ့အတွက်၊ အဆုံးတရက်သို့ရောက်တော့၊ ဘုရင်မင်းမြတ်
၏ အာဏာနှင့်၊ မိဘဘွဲ့ဩဇာကိုခံပြီး၊ မိဖုယားကြီး အရာကို
ယူရရှာတယ်။ ။မိဖုယားခေါင်ကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊
ဝိပဿီရှင်တော်ဘုရားကို၊ ဝပ်တွားဆည်းကပ်ပြီး၊ တရားတော်
ကို ကြားနာခြင်း၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှု ကို ပြု လုပ် ခြင်း မှ စ၍၊
နောင်သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်၊ မိမိကောင်းဘို့ အတွက်များ
ကိုသာ၊ ကြိုးစားနေသတဲ့။

ဗန္ဓုမတီမင်းကြီးထံမှာ အခွင့်ပန်ပြီး၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်
တပါးကိုလဲ။ အမြဲ ဆွမ်း လုပ် ကျွေး၍၊ အဘိုးထိုက်တန်သော
သက်န်းအစုံကိုလဲ လှူဒါန်းတယ်။ ။ထိုနောက် ဝိပဿီမြတ်စွာ
ဘုရားသခင်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော် မူသဖြင့်၊ ဓါတ်တော်များကို
ရတနာ (၇) ပါးတို့ဖြင့်ပြီးတဲ့ စေတီတော်ကြီး တည်တဲ့အခါ၊
မိဖုယားခေါင်ကြီးက၊ ရွှေသားသီးကိုပြုလုပ်ပြီး၊ ရတနာအမျိုးမျိုး
ချယ်စီကာ လှူဒါန်းတယ်။ ရွှေထီးအမကြီးပေပေါ့။

အဲ သို့ကလျှင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို၊ တဘဝလုံး ကြိုးစား
ကာ၊ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေသွားတော့၊ ကုသိုလ်အဟုန်
ကြောင့် နတ်ဘုံမှာ နတ်သွီးဖြစ်သွားတယ်။ ။ဝိပဿီမြတ်စွာ
ဘုရားလက်ထက်က၊ ဆည်းပူး အားထုတ်ခဲ့တဲ့၊ ကုသိုလ်အရှိန်
ကြောင့် သေးသိမ်တဲ့ဘဝသို့မရောက်ဘဲ၊ မြင့်မြတ်တဲ့လူချမ်းသာ
နတ်ချမ်းသာ၊ တို့ကိုသာလျှင်၊ လူးလားစံစား၍နေရသတဲ့။

၁၂၆

စေရိဘာသာပြန်

ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာ အတွင်းမှာ၊ နတ်မင်းတို့၏မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရတာက အကြိမ်ပေါင်းတထောင်၊ စကြာမင်း၏မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရတာက အကြိမ်ပေါင်းတထောင်။ အခေါင်အဖျား ထူးမြတ် တဲ့ ချမ်းသာများကိုသာ၊ ခံစားမွေ့ပျော်ကာ နေရသတဲ့။ ပဒေ သရာဇ်၊ ဧကရာဇ်တို့၏မိဖုရားအဖြစ်မှာတော့၊ ရေတွက်နိုင်ဘွယ် ရာမရှိအောင် များပြားတာပေါ့။

အဲ သို့ကလို ကောင်းကျိုးချမ်းသာတို့ဖြင့်၊ မြင့်မြတ်စွာ ကျင် လည်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ယခုဘုရားရှင်၏လက်ထက်သို့ ရောက်တော့၊ ကပ္ပိလာတ်နေပြည်တော်ကြီးမှာ “ခေမဏ” မည်တဲ့ သာကီဝင် မင်းသားကြီး၏ သွီးတော် ဖြစ်လာတယ်။ ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ ဆွေတော် မျိုးတော် နှမတော် တပါးပေပေါ့။ ။ ထိုသာကီဝင် မင်းသား ကလေးကို၊ ရုပ်ဆင်းရောင်ဝါဖြင့် လွန်စွာနှစ်သက်ဘွယ် ရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် “နန္ဒာ” ရယ်လို့ အမည်ပေးကြတယ်။ ။ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ၊ ရူပလက္ခဏာများသည်၊ ထူးခြားပေါ် လွန်စွာ လှပချောမွန်လာတဲ့အတွက်၊ “အေဒိရူပနန္ဒာ” ရယ်လို့ ခေါ်ကြပြန်တယ်။

အရုပ်အဆင်း လှပခြင်းရှိတဲ့အတွက်၊ မာန်တက်တဲ့ အရာမှာ လဲ၊ လွန်စွာနာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသွီးတပါးပေပေါ့။ ။ အမျိုးကလဲ သာကီဝင်ဖြစ်၍ ဇာတိမာန်တက်ကြွနေတဲ့အပေါ်မှာ၊ ရုပ်ဆင်း ရောင်ဝါက လွန်စွာလှပပြန်တော့၊ မာန်တက်တဲ့အကြောင်းတွေ စုံနေသပေါ့လေ။ ။ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်များက၊ အချိန် အ ရွယ်သို့ရောက်တဲ့အခါ၊ သာကီဝင်မင်းသားပျိုကလေးတပါးနှင့် စုလျားရပ်ပတ်၍ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန်၊ ကြောင်းလမ်းပေစပ် ပြီး၊ နေ့ရက်များ ချိန်းဆိုထားကြသတဲ့။ ။ အဓိန္ဒိတံဒံ၊ မကြံ မစည်ပါသော်လည်း၊ ဘဝတိ၊ ဖြစ်မြောက်တတ်၏၊ ဓိန္ဒိတံဒံ၊ အသေအချာကြံစည်ချိန်းချက်၍ ထားပါသော်လည်း၊ ဝိနဿတိ၊ မအောင်မြင်ဘဲ ပျက်စီး၍ သွားတတ်၏။ ။ ဤကဲ့သို့ ရှင်တော် ဘုရားဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ အဘိရူပနန္ဒာနှင့် လက်ထပ်

ရန် ချိန်းဆိုထားတဲ့နေ့မှာပင်၊ သာကီဝင် မင်းသားကလေးဟာ၊ ရောဂါဘိစီးတဲ့အတွက်၊ ရုတ်တရက်သေဆုံး၍ သွားရှာပါရော။

အလွန်သနားစရာ ကောင်းသပေါ့နော်။ တကဲ့အရေးထဲမှာ၊ ခဲလို့ထားတဲ့အကြံများ မအောင်မြင်ဘဲ သေခြင်းသို့ရောက်ရှာရတယ်။ လောကမှာ သို့ကလို ထူးဆန်းတဲ့ အရေးများကိုလဲ တခါတခါ တွေ့ကြုံဘတ်ကြသပေါ့။

ထို့နောက်၊ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်ကြီးများက၊ သာကီဝင် တို့၏ဓမ္မဘာ၊ ရည်မှန်းပြီးသောလင်ယောက်ျားမှတစ်ပါး အခြားသူနှင့် ထိမ်းမြားရန် ဘုံစံမရှိတဲ့အတိုင်း၊ သွီးဖြစ်သူရူပနန္ဒာကို၊ ဘယ်လိုတိုက်တွန်းကြသလဲလို့ဆိုတော့၊ ‘သွီးတော်၊ ဟိုရှေးကကံ၊ အကျိုးပေးမဟန်တဲ့အတွက်ကြောင့်၊ လက်ထပ်ရန် အသေအချာ ချိန်းချက်ပြီးပင်ပျက်စီးရပြီ။ သာကီဝင်တို့ဓမ္မဘာ၊ နောက်ထပ်၍ လက်ထပ်ရန် ထုံးစံလဲမရှိဘူး။ ။ယခုအခါ၊ သာကီနွယ်မျိုးမှတောထွက်၍၊ လောကသုံးပါးတွင်၊ ဘုရားရှင် တဆူဟူ၍၊ နတ်လူအပေါင်းတို့ ဦးခိုက်နေရတဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလဲ၊ အထင်အရှား ရှိတော်မူတယ်။ ။မိထွေးတော် ဂေါတမီမှစ၍၊ သာကီဝင်မင်းသွီးတွေဟာလဲ သာသနာတော်ဘောင်သို့ဝင်ပြီး၊ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်ကြတာတွေလဲ အလွန်ပင် များပြားတယ်။ ။ ချစ်သွီးလဲ ထိုနည်းတူစွာ သာသနာတော်ဘောင်သို့ဝင်ပြီး၊ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်များနှင့် အတူ ပျော်ပျော် ပါးပါး၊ သိုက်သိုက် ငန်းငန်း ဆိုသလို၊ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်လျှင် သင့်လျော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’။ ။အဲ- သို့ကလို ပြောဆို တိုက်တွန်းတော်မူကြတယ်။ ။ပထမ ရှေးဦးစွာမှာတော့၊ အဘိရူပနန္ဒာက ငြင်းဆန်သပေါ့။ သူမိတ်ထဲမှာ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်ချင်တဲ့မိတ်ဟာ၊ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ အဆင်းဂုဏ်အတွက်၊ အလွန်မာန်မာနတက်တာကိုး။

သာသနာဘောင်ဝင်လျှင်၊ ဆံပင်ကို ရိတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ မိုး၊ ဖဲ၊ ကမ္မလာ၊ မှစ၍၊ လွန်စွာကောင်းမြတ်တဲ့ အထည်တန်းဆာ

တွေကိုပယ်ပြီး၊ ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့ သင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်ရလိမ့်မယ်။ အခြေအရံတွေကိုပယ်ပြီး၊ တကိုယ်ထည်း နေထိုင်ရလိမ့်မယ်။ သပိတ်ကိုလက်စွဲပြီး၊ တောင်းရမ်းတဲ့ အလုပ်ကြီးနှင့် အသက်မွေးရလိမ့်မယ်။ အဲဒါသည်လျှင် အချက်ကြီးတွေကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိလေလေ၊ ဘိက္ခုနီမ- ပြုလုပ်ဘို့ စိတ်ပျက်လေလေ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

မယ်တော်၊ ခညေးတော်၊ များကလဲ။ သာသနာဘောင်သို့ ဝင်စေလိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ မကြာမကြာတိုက်တွန်းတော်မူကြတယ်။ သို့က သိတိုက်တွန်းတန်ဖျားတော့၊ မိဘစကားကိုမပယ်ဘဲ၊ မိထွေးတော်ဂေ၊ တမိရဲ့ ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီး၊ ဘိက္ခုနီမပြုလုပ်ပါရော။ ။ ဆံပင်ကိုရိတ်ပယ်၍၊ ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့ သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းတယ်။ ဘိက္ခုနီမ- ဖြစ်ပြန်တော့လဲ၊ တမျိုးပင် တင့်တယ်၍၊ ရှုချင်စဘွယ်ကောင်းအောင် လှပြန်သတဲ့။ ။ ပင်ကိုယ်ဇာတိက အဆင်းရှိလာတဲ့သူများဆိုတော့၊ ဘယ်အဝတ်ကို ဆင်၍ ဘယ်အသွင်ကို ပြောင်းပြောင်း၊ အမျိုးမျိုး ကြည့်လို့ ကောင်းတာပေါ့။ အဘိရူပနန္ဒာဆိုတဲ့ ဘိက္ခုနီမကို၊ မကြည်ညိုတဲ့ သူရယ်လို့မရှိဘဲ မြင်မြင်သမျှ ငေးစိုက်လို့သာ ကြည့်ရှုကြရတယ်။ အလွန်ပါရမီထူးတဲ့ ဝိသေသပုဂ္ဂိုလ်တဦးပေပေါ့။

ရှင်တော်ဘုရားကလဲ၊ ရုပ်တရားကို ကဲ့ရဲ့တော်မူလေ့ရှိတဲ့ အတိုင်း၊ “သည်ကိုယ်ကြီးဟာ၊ အပုပ်ကောင်ကြီး အစစ်ဖြစ်တယ်။ သာယာဘွယ်မရှိဘူး၊ သည်ကိုယ်ကြီးတွေကို ထွယ်တာ၍ သာယာနှစ်သက်နေလျှင်၊ သံသရာမှာ နစ်မွမ်းလိမ့်မယ်။ အရုပ်အဆင်းအတွက် မာန်မာန တက်ခြင်းဆိုတာလဲ၊ အလွဲကြီးလွဲ၍ အမှားကြီး မှားတာဘဲ။ အဆင်း၌ သာယာတဲ့ ရူပတဏှာကို ပယ်ကြရမယ်။ အဆင်းအတွက် မာန်မတက်ကြနှင့်၊ အဲ-သို့ကလျှင် ဟောကြားတော်မူလေ့ရှိတာများကိုလဲ၊ အဘိရူပနန္ဒာက မနှစ်သက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ သူ့စိတ်နေ စိတ်ထားနှင့်၊ များများကြီး ဆန့်ကျင်နေတာကိုး၊ ဘယ်မှာနှစ်သက်နိုင်ပါ့မလဲ။

ထေရီဘာသာပြန်

၁၂၉

အဲ-သို့က လို တ ရှား တော် ကို မနှစ်သက်နိုင်တဲ့အတွက်၊ အဘိရူပနန္ဒာက၊ ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ ထံပါးသို့၊ ခစားဝင်ရောက် ခြင်းမရှိဘဲ ရှောင်နိုင်သမျှ ပုန်းရှောင်၍နေသတဲ့။ ။ သို့ရာတွင် ဝိနည်း ဒေသနာတော်မှာ၊ ဘိက္ခုနီမများသည်၊ တလလျှင် တကြိမ်ကျ၊ ဩဝါဒဆုံးမခံရန်၊ ဘုရားရှင်အထံသို့ကိုယ်တိုင်တော် ဝင်ရမည်။ ကိုယ်စားမစေလွှတ်ရ၊ ဤကဲ့သို့ပညတ်တော်ကြီးရှိနေ တဲ့အတွက်၊ မရှောင်နိုင်တဲ့ အချက်ကြီးကလဲ ရှိနေပြန်တယ်။ ။ တနေ့တော့ အဘိရူပနန္ဒာသည်၊ အပါးတော်သို့ဝင်၍၊ ဩဝါဒကို နာခံရန် အလွှဲကျနေရာ၊ မရှောင်သာဘဲအရေး ဖြစ်နေလို့၊ ရှင်တော်ဘုရား ထံသို့ ဝင်ရပါရော၊ ကျွတ်တမ်း ဝင်ခွင့်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရတော့မယ်။

ရှင်တော်ဘုရား၏ထံတော်ပါးသို့ရောက်တော့၊ အဘိရူပနန္ဒာ က၊ ပုန်းလှိုး၊ ကွယ်လှိုးနှင့်၊ ရှင်တော်ဘုရားမြင်တော်မမူအောင်၊ ဘိက္ခုနီမတို့အကြားမှာ မထင်မရှားနေသတဲ့။ ။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွတ်တမ်း ဝင်ရမည့်အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက် ကြောင်းကို ရှင်တော်ဘုရား မြင်တော်မူသဖြင့်၊ စရိုက်နှင့် လျော်အောင်၊ ဘယ်လိုကြံဆောင်တော်မူရသလဲလို့ဆိုတော့၊ အပါးတော်မှာ လွန်စွာလှပတဲ့ အပျိုကညာကလေး၏ အသွင်ကို၊ ဘန်ဆင်း၍ ပြတော်မူသတဲ့။

အဘိရူပနန္ဒာက၊ ဘန်ဆင်းတဲ့အပျိုကညာကလေးကို၊ စိန်းစိန်း ရှုပြီး “ဩဝါဒ-အလွန်တရာလှပပါကလား လောကကြီးထဲမှာ ငါဟာ အလွန်တရာ လှတယ်လို့ထင်နေမိဘယ်၊ ငါ့ထက်ပင် လှပါသေးကလား” သို့ကလိုစဉ်းစား၍ ကြည့်ရှုနေတုန်းမှာပင်၊ တဖြည်းဖြည်း အရှယ်ကြီးပြီးလျှင်၊ ရှု မြင်လို့ မကောင်းအောင်၊ အိုမင်း ရွတ်တွခြင်းသို့ ရောက်သွားတယ်။ ။ အိုမင်း ရွတ်တွ၍၊ မကြာမှီအတွင်းမှာပင်၊ မရှုမလှသေခြင်းသို့ ရောက်သွားတယ်။ သေပြီး၍ မကြာမှီ ဖူးဖူးယောင်တဲ့ အကောင်ပုပ်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ မိုး

၁၃၀

ထေရီအာသဝဠာ

လောက်တွေ တဖွားဖွားနှင့် ကြည့်ဝံ့စရာမရှိဘဲ အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားပါရော။

အဲ-သို့ကလျီ၊ အပျိုကညာကလေးဘောက်ပြန်ပုံကို၊ အဘိဓမ္မာနန္ဒာကမျက်မှောက်ဒိဋ္ဌတွေမြင်တော့၊ သံဝေဂစိတ်တွေပေါ်လာပြီး၊ “ဪ-သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီးဟာ၊ ဘာမျှအသုံးမကျပါဘဲ ကလား။ ဘယ်လိုပင်လွှဲသော်လဲ၊ အဆုံးကျတော့၊ အသုံးမကျတဲ့ ရွံ့စရာကောင်ကြီး ဖြစ်သွားပါကလား။ ။ အရုပ်အဆင်းကို အလေးပြုပြီး၊ ဂရုတစိုက် နေခြင်းဟာ၊ ဘာမျှ အကျိုးမရှိပါဘဲ ကလား။ ။ ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဘဲ သည်နည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်ရမှာပါကလား။ အဲ-သို့ကလျီ သံဝေဂဥာဏ်ဖြင့်၊ ဆင်ခြင်နေတဲ့အခါ၊ ရှင်တော်ဘုရားက၊ တရားဟောချိန်တန်ပြီဟု၊ ရွှေဥာဏ်တော်မှာ ထင်မြင်လာသောကြောင့်၊ စက်ဆုပ် ရွံ့ရှာဘွယ်ရာ၊ အသုဘကထာကို၊ ပန်းရွှေကြာနှုတ်ခွန်းဖြင့်၊ မိန့်ညှိန်း ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

(က) အာတုရံအသုစိံ ပုတိံ။ ပဿ နန္ဒေ သမုဿယံ။
အသုဘာယ စိတ္တံ ဘာဝေဟိ။ ဇေဂ္ဂံ သုသမာဟိတံ။

(က) နန္ဒေ၊ ချစ်သွီးနန္ဒာ၊ အာတုရံ၊ ကိုးဆွဲခြောက်ဖြာ၊ ဘေးရောင်ကိုဖြင့်၊ ကျင်နာ နှိပ်စက်သသော၊ အသုစိံ၊ စက်ဆုပ်စဘွယ် မစင်ကျယ်သော ငတ္ထုတို့ဖြင့်၊ ပြည့်လျှံ၍ နေထသော ပုတိံ၊ ညှိဟောင် သိုးပုပ်စွာထသော၊ သမုဿယံ၊ ကိုယ်၊ ခန္ဓာ အကောင်ပုပ်ကြီးကို၊ ပဿ၊ ဧဇေထင်ထင်၊ မြင်အောင်ရှုကြည့် စမ်းပါလော၊ တံ၊ သင်ချစ်သွီးနန္ဒာသည်၊ အသုဘာယ၊ မတင့်မတယ်၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ဖြစ်သော၊ အသုဘာသညာ၊ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှာ၊ သုသမာဟိတံ၊ ကောင်းစွာတည်ကြည်သော၊ ဇေဂ္ဂံ၊ အာရုံတခုတည်းသာ စူးစိုက်၍နေသော၊ စိတ္တံ၊ စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ကို၊ ဘာဝေဟိ၊ ပွားများလိုက်ပါလော။

အို ချစ်သွီးအဘိ ဂူပနန္ဒာ၊ သည့်ကိုယ်ကောင်ကြီးဟာ၊ အနာ

စောရိ အာသာဗြန်

၁၃၁

ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့၏တည်ရာဌာနကြီးဖြစ်တယ်။ စက်ဆုပ်ဘွယ်
တွေ၊ အပုပ်အသိုးတွေအလုံးစုံဖြင့်၊ အကုန်ပြည့်နေတယ်။ သို့က
လောက် မတင့်တယ်တဲ့ကိုယ်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုစမ်းပါ
လော့။ အသုဘထင်မြင်အောင်၊ စူးစိုက်တည်တန့်တဲ့ သမာဓိစိတ်
ကိုပွားများပါလော့။

အဲ- သို့ကလို ဟောကြားတော့၊ တရားအံ့ရုံကို စိုက်ပြီး၊
ရူပနန္ဒာက ကြားနာနေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ၊ အသုဘ ဘာဝနာ
ထင်မြင်လာလို့၊ စိတ်တည်တန့်လာတဲ့အခါ၊ ဝိပဿနာနှင့်ဆိုင်တဲ့
ဒေသနာကို၊ သို့ကလိုဟောကြားတော်မူပြန်လေသတည်း။

(ခ) အနိမိတ္တဉ္စ ဘာဝေဟိ။ မာနာနုဿယ မုဇ္ဈဟ။
တတော မာနာဘိသမယာ၊ ဥပသန္တာစရိဿသိ။

(ခ) နန္ဒေ။ ချစ်သွီးနန္ဒာ၊ အနိမိတ္တဉ္စ၊ အမြဲမရှိသောအနိစ္စသညာ
ကိုလည်း၊ ဘာဝေဟိ။ ပွားများလိုက်ပါလော့။ မာနာနုဿယံ။ ငါ
တကားဟု။ ထောင်လွှားသော မာနာနုဿယကိုလည်း၊ ဥဇ္ဇဟ။
စွန့်လိုက်ပါလော့။ တတောမာနာဘိသမယာ။ ထိုမာနကို လွန်
မြောက်ခြင်းကြောင့်၊ ဥပသန္တာ။ ကိလေသာဘေးဘျင်း၊ အေး
ချမ်းငြိမ်သက်သည်ဖြစ်၍၊ စရိဿသိ။ သွားလာကျက်စားရလတ်
သတည်း၊ ချစ်သွီး။

အို-ချစ်သွီး အဘိရူပနန္ဒာ။ အလုံးစုံသောတရားတို့၏ အမြဲမရှိ
ခြင်းဆိုတဲ့ အနိစ္စသညာကို ပွားများလိုက်ပါလော့။ ငါငါ့ဟူ၍
တလူလူ တက်ကြွနေတဲ့ မာန်မာနကိုလဲ၊ စွန့်ပယ်လိုက်ပါလော့။
မာနကို လွန်မြောက်ပါလျှင်၊ ကိလေသာကင်းဝေး၍၊ ချမ်းအေး
ငြိမ်သက်ခွင့်ကို ရလိမ့်မယ်-ချစ်သွီး။

အဲ သို့ကလိုဝိပဿနာတရားကိုဟောကြားတော်မူပြီးတဲ့အဆုံး
မှာပင်၊ အဘိရူပနန္ဒာသည်။ ပါရမီဥာဏ် ရင့်သန်ခဲ့ပြီးသူဖြစ်တဲ့
အတိုင်း၊ ငုံ့ဆိုင်းလေးဖင့်ခြင်းမရှိဘဲ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍၊

၈၃၂

စေဒိဘာသာပြန်

ရဟန္တာဖြစ်သွားပါရော။ ။လွယ်မယ်လို့လွယ်တော့လဲ၊အတော်
ဘဲလွယ်တာပေါ့နော်၊ပါရမီရှိပြီးတဲ့သူပေကိုး၊အလွယ်တကူနှင့်
ကျွတ်တမ်းကိုယူနိုင်တာပေါ့။

အဘိဇ္ဈပနန္တာသည်၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့ အခါ၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသ
ဥာဏ်ဖြင့်၊ ရှေးရှေးဘဝ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဆင်ခြင်တော်မူ
သည်တွင်၊ အမှန်အတိုင်းသိမြင်တဲ့ အတွက်၊ အမျိုးသမီးများကို
သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ် ကြစေရန်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့
အဖြစ်အပျက်များကို၊ ဥဒါန်းကျူးရင့်ကာ ဟောကြား တော် မူ
သတဲ့။ ။ဤကဲ့သို့ အဘိဇ္ဈပနန္တာကိုယ်တိုင်၊ ဥဒါန်း ကျူးရင့်၍
ဟောတော်မူတဲ့ အပဒါန်ဂါထာများကို၊ သဒ္ဓါတရား တိုးတက်
ကြစေရန်၊ ဆိုင်ရာ၊ဆိုင်ရာ၊လိုရင်းကို ကောက်နှုတ်၍ ဘော်ပြ
လိုက်ပါသတည်း။

(၁) နဂရေ ဗန္ဓုမတိယာ၊ ဗန္ဓုမာနာမ ခတ္တိယော၊
တဿရညော ဟံ ဘရိယာ၊ ဝါရိတံ ဝါရယိ မဟံ။

(၁) အတိတေ။ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၌၊ ဗန္ဓုမတိယာ။
ဗန္ဓုမတိအမည်ရှိသော။ နဂရေ။ မြို့တော်ကြီး၌၊ ဗန္ဓုမာနာမ။
ဗန္ဓုမာအမည်ရှိသော၊ခတ္တိယော။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်၊အဘိ။
ဖြစ်ခဲ့လေသတည်း။ တဒါ။ ထိုအခါ၌၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။
တဿရညော။ ထိုဗန္ဓုမတိမင်းကြီး၏၊ ဘရိယာ။ တောင်ညာ
တင်ထား၊ မိဖုရားကြီးသည်။ အာယံ။ ဖြစ် ခဲ့ ပါ သ တည်း။
ဝါရိတံ။ မိန်းမအပေါင်းတို့ စောင့်ရှောက်ထိုက်သော အကျင့်
များကိုလည်း။ ဝါရယိ။ စောက်ရှောက်ကျင့်သုံးခဲ့ပါ သတည်း။

(၂) ရဟောဂတာ နိသိဒိတွာ၊ ဇေတိန္ဒြေသိံ တာဝဒေ၊
ကုသလံ မေ ကတံ နတ္ထိ၊ အာဒါယ ဂမိယံ မမ။

(၂) တာဝဒေ။ ထိုအခါ၌၊ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ရဟော
ဂတာ။ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်လျက်၊နိသိဒိတွာ။ထိုင်၍၊မေ။ငါ့အား။

ထေရ်ဘာသာပြန်

၁၃၃

ကတံ၊ ကောင်းစွာပြုအပ်သော၊ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိပါတကား၊ မမ၊ ငါအား၊ အာဒါယ၊ နောင်သံသရာသို့ ယူဆောင်၍၊ ဂမိယံ၊ ခရီးဆောင်ရိက္ခာသည်၊ နတ္ထိ၊ မရှိပါတကား၊ ဇေ၊ ဤသို့၊ ဗိန္ဒယိ၊ ကြံစည်မိပါသတည်း။

(၃) ဝေါဟံ ဗိန္ဒယိတွာန၊ ပဟံသေတွာန မာနသံ၊
ရာဇာနံ ဥပဂတိတွာန၊ ဣဒံဝစန မဗြိဝိံ။

(၃) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဇေ၊ ဤသို့၊ ဗိန္ဒယိတွာန၊ ကြံစည်ပြီး၍၊ မာနသံ၊ မိမိစိတ်နှလုံးကို၊ ပဟံသေတွာန၊ ရှင်လန်းစေ၍၊ ရာဇာနံ၊ ဗန္ဓု၊ မတ် ခင်းကြီးထံသို့၊ ဥပဂတိတွာန၊ ချဉ်းကပ်၍၊ ဣဒံဝစန၊ ဤစကားကို၊ အဗြိဝိံ၊ လျှောက်တင်ပါသတည်း။

(၄) ဣတ္ထိနာမ အဟံဒေဝ၊ ပုရိသာနူဂတာ သဒါ၊
ဧကံမေ သမဏံ ဒေဟိ၊ ဘောဇယိဿာမိ ခတ္တိယ။

(၄) ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဣတ္ထိနာမ၊ မိန်းမဖြစ်ရပါသဖြင့်၊ သဒါ၊ အခါခပ်ဘိမ်း၊ ပုရိသာ နူဂတာ၊ ယောက်ျားအလိုသို့သာ၊ လိုက်ပါ၍ နေရပါသတည်း၊ ခတ္တိယ၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ ဧကံသမဏံ၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ် တပါးကို၊ ဒေဟိ၊ သနားချီးမြှင့်တော်မူပါ၊ ဘောဇယိဿာမိ၊ ဆွမ်းကျွေးလှူဒါန်းလိုပါသည်ဘုရား။

(၅) အဒါယိ မေ တဒါ ရာဇာ၊ သမဏံ ဘာဝိတိန္ဒြိယံ၊
တဿပတ္တံ ဂဟေတွာန၊ ပရမန္ဓေန ပူရဟိံ။

(၅) တဒါ၊ ထိုသို့လျှောက်ထား၊ တောင်းပန်သောအခါ၌၊ ရာဇာ၊ မင်းကြီးသည်၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား၊ ဘာဝိတိန္ဒြိယံ၊ ပွားများဆုံးမအပ်ပြီးသောအနွေရှိသော၊ သမဏံ၊ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တပါးကို၊ အဒါယိ၊ သနားချီးမြှင့်တော်မူပေသတည်း၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ တဿ၊ ထိုရဟန္တာအရှင်မြတ်၏၊ ပတ္တံ၊ သပိတ်

၁၃၄

စေရိဘာသာဖြန့်

တော်ကို၊ ဂဟေတွာန၊ ယူ၍၊ ပရမဇ္ဇေန၊ မွန်မြတ်သောဆွမ်း
ဖြင့်၊ ပူရယိ၊ လောင်းလှူလှင်ကျွေးပါသတည်း။

(၆) ပူရေတွာ ပရမံအန္တံ၊ သဟဿညိနကေန တ။
ဝတ္ထယုဂေန ဆာဒေတွာ၊ အဒါယိံ တုဋ္ဌမာနသာ။

(၆) ပရမံအန္တံ၊ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို၊ ပူရေတွာ၊
လောင်းလှူပြီး၍၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ သဟဿညိနကေန၊
အသပြာ တထောင်ထိုက်သော၊ ဝတ္ထယုဂေန၊ သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုး
အစုံဖြင့်၊ ဆာဒေတွာ၊ ဖုံးလွှမ်း၍၊ တုဋ္ဌမာနသာ၊ ရှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ဖြင့်၊ အဒါယိံ၊ ပေးလှူခဲ့ပါသတည်း။

(၇) တေနကမ္မေန သုကတေန၊ စေတနာ ပဏိဓိဟိစ။
ဇဟိတွာ မာနုသံဒေဟံ၊ တာဝတိံသ မဂစ္ဆဟံ။

(၇) သုကတေန၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောင်းစွာပြုလုပ်ခဲ့
သော၊ တေနကမ္မေန၊ ထိုကုသိုလ်ကံကြောင့်၎င်း၊ စေတနာ
ပဏိဓိဟိစ၊ ဆုတောင်းစေတနာတို့ကြောင့်၎င်း၊ မာနုသံဒေဟံ၊
လူ့ဘဝကို၊ ဇဟိတွာ၊ စုတေကာပယ်စွန့်ခဲ့၍၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
သည်၊ တာဝတိံသံ၊ တာဝတိံသာ၊ နတ်တို့ရွာသို့၊ အဂစ္ဆိံ၊ သွား
ရောက်ခံစားရပေသတည်း။

(၈) သဟဿ ဒေဝရာဇုနံ၊ မဟေသိတ္တ မကာရယိ၊
သဟဿ စက္ကဝတ္တိနံ၊ မဟေသိတ္တ မကာရယိ၊
ပဒေသရဇ္ဇံ ဝိပုလံ၊ ဂဏနဟော အသင်္ခယံ။

(၈) တေနကမ္မေန၊ ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်၊ သဟဿ
ဒေဝရာဇုနံ၊ တထောင်သော နတ်မင်းကြီးတို့၏၊ မဟေသိတ္တံ၊
နတ် မိဖုရား ကြီးအ ဖြစ် ကို၊ အ ကာ ယိ၊ ပြု ခဲ့ ရ ပေ ၏၊
သဟဿစက္ကဝတ္တိနံ၊ တထောင်သော စကြာ ဝဘေးမင်းတို့၏၊ မ
ဟေသိတ္တံ၊ အသျှင်မိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ်ကိုလည်း၊ အကာရယိ

ထေရီဘာသာပြန်

၁၃၅

ပြုခဲ့ရပေသတည်း။ ပဒေသရဇ္ဇံ၊ ပဒေသရာဇ်မင်းဘို့၏၊ မိဖုယားကြီး အဖြစ်သည်မူကား၊ ဝိပုလံ၊ အလွန်တရာများလှပါ၏။ ဂဏနတေ၊ တွက်ကိန်းသင်္ချာအားဖြင့်၊ အသင်္ခယံ၊ မကုန်ခန်းအောင် ပင်ဖြစ်ပါ သတည်း။

(၉) ဥပ္ပလသေဝ မေဝဇ္ဈော၊ အဘိရူပါ သုဒဿနာ၊

ဣတ္ထိ သဗ္ဗင်္ဂသမ္ပန္နာ၊ အဘိဇာတာ ဇုတိန္ဒရာ၊

ပစ္ဆိမေ ဘဝသမ္ပတ္တေ၊ အဇာယိံ သာကိယေ ကုလေ။

(၉) မေ၊ အကျွန်ုပ်၏၊ ဝဇ္ဈော၊ အဆင်းသည်၊ ဥပ္ပလသေ၊ ကြာပန်း၏၊ ဝဇ္ဈောဣဝ၊ အဆင်းနှင့်တူသည်သာတည်း။ သဗ္ဗင်္ဂသမ္ပန္နာ၊ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်စွာ၊ အင်္ဂါလက္ခဏာအမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမမြတ်သည် ဟုတော့၊ ဖြစ်ရ၍၊ အဘိရူပါ၊ လွန်စွာအဆင်းလှပေ၏။ သုဒဿနာ၊ မြင်တိုင်း ရှုချင်စဘွယ်၊ တင့်တယ်သောကြက်သရေနှင့်လည်းပြည့်စုံပေ၏။ အဘိဇာတာ၊ အမျိုးကောင်းတို့၌သာ ဖြစ်ရသည်ဖြစ်၍၊ ဇုတိန္ဒရာ၊ ကိုယ်ရောင်၊ ဂုဏ်ရောင်၊ ကိုလည်း၊ ဘဝတိုင်း ဆောင်ခဲ့ရပေ၏။ ပစ္ဆိမေ ဘဝသမ္ပတ္တေ၊ အဆုံး စွန်ဘဝသို့ ရောက်သော အခါ၌၊ သာကိယေကုလေ၊ သာကီဝင်အမျိုး၌၊ အဇာယိံ၊ ဖြစ်ခဲ့ရပေသတည်း။

(၁၁) ဘဝါဘဝေ သံသရိတွာ၊ သုတ္တမူလေန စောဒိတာ၊

အမနာပံ နပဿာမိ၊ သောမနဿ ကတပ္ပလံ၊

(၁၀) သုတ္တမူလေန၊ ပြုစင်သန့်ရှင်း၊ ရှေးကုသိုလ်ကံအရင်းသည်၊ စောဒိတာ၊ နှိုးဆော်ချီးပင့်အပ်သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဘဝါဘဝေ၊ ဘဝအမျိုးမျိုး၌၊ သံသရိတွာ၊ ကျင်လည်ခဲ့သည်ရှိသော်၊ အမနာပံ၊ မနှစ်သက်ဘွယ်တည်းဟူသော အနိဋ္ဌာရုံများကို၊ နပဿာမိ၊ တရန်တဆစ်မျှ မမြင်ခဲ့စဘူးပါ။ ဣဒံ၊ ဤသို့မနှစ်သက်ဘွယ် မမြင်ရခြင်းသည်၊ သောမနဿကတပ္ပလံ၊ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော၊ ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးထူးပေတည်း။

၁၃၆

ထေရီဘာသာပြန်

ဤဂါထာများကား၊ အဘိဓမ္မာပုဒ်နန္ဒာထေရီဥဒါန်းကျူးရင့်သော အားဖြင့်၊ ဟောကြားအပ်သော အပဒါန်ဂါထာတော်များပေ တည်း။

(၁) အဘိဓမ္မာပုဒ်နန္ဒာဝတ္ထု၊ ငြိမ်း၏။

(ဗြာထာချက်)။ ။ ဤဝတ္ထုသည်၊ ဘုရားရှင်၏ နှမတော် “ရူပနန္ဒာ” မည်သော ဇနပဒကလျာဏီဝတ္ထုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူ၏။ ဇနပဒကလျာဏီ ဝတ္ထုမှာ၊ နောက်၌ထင်ရှားစွာ ပါရှိ လေတုံ။

ဒုကနိပါတ်

(၂) အဒ္ဓကာသိဝတ္ထု။

ယခုဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၊ ကဿပရှင်တော်ဘုရား၏၊ ရွှေလက်ထက် တော်အခါ၊ အမျိုးသွီးကလေး တယောက်ဟာ၊ အချိန်အရွယ် ရောက်လာတော့၊ သာသနာတော် ကို ကြည်ညို တဲ့ အထွက်၊ အိမ်ရာမထောင်ဘဲ၊ လူ့ဘောင်မှခွါရှောင်ပြီး၊ ဘိက္ခုနီမပြုလုပ် သတဲ့။ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံစွာ ရဟန်း ပြုလာ တဲ့ အထွက်။ အကျင့် ဘိက္ခု မှာလဲ လွန်စွာ ပြည့်စုံ တယ်။ သို့ရာတွင် စိတ်ကလေးက ခပ်ထက်ထက်၊ နှုတ်ကလေးက ခပ်သွက်သွက် ဖြစ်နေတော့၊ အပြောအဆိုများကတော့ ဖိုးဖိုး ဇတ်ဇတ်နှင့် ခပ်ထန်ထန်ပြောဆိုလေ့ရှိသတဲ့။

တနေ့သောအခါ၊ အာသဝေါကုန်ခန်း၍၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့ ပဒိုသန္တိဒါပတ္တ ဘိက္ခုနီမကြီး တပါးအပေါ်မှာ၊ အမျက်ဒေါသဖြစ်ပွားလေရာ၊ မိမိနှုတ်ကို မစောင့်စည်း၊ မချုပ် တည်း၊ နိုင်ဘဲ၊ လွှတ်ခနဲ “ပြည့်ဘန်ဆားကြီး” ရယ်လို့ ဆဲဆို လိုက်မိသတဲ့။

အလွန် ဆိုးဝါးတဲ့ ဝစီကံကြီးပေါ့၊ ရဟန္တာအစစ်ဖြစ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီး ကို၊ ဒေါသစိတ် နှင့်စွပ်စွဲ မိတာ ဖြစ်တော့ “အရီယူပခါဒ” ကံကြီး သင့်သွားတာပေါ့။ ။ ရဟန္တာကို

ထေရီဘာသာပြန်

၁၃၇

ဆဲဆိုစွပ်စွဲတဲ့ အရိယူပဝါဒကံဆိုတာ၊ လွန်စွာ ကြီးကျယ်တာ ကလား၊ မဂ်ဖိုလ်ကိုလဲ တားဆီးနိုင်တယ်၊ သေသည်မှ နောက်၊ ယုံမှားဘွယ်မရှိဘဲ၊ အပါယ်ငရဲသို့ အတင်းဆွဲချနိုင်တယ်၊ လွန်စွာ ကြောက်ဖို့ ကောင်းပေတာပေါ့၊ ဝစီကံထဲမှာဖြင့် အဆိုးဝါး ဆုံးကြီးပါဘဲ။

အဲ-သို့ကလျီ ရဟန္တာဘိက္ခုနီမကို “ပြည်တန်ဆာမကြီး” လို့၊ စွပ်စွဲ ဆဲရေးမိတဲ့ ကံကြောင့်၊ ထိုဘိက္ခုနီမကလေးမှာ၊ မဂ်ဥာဏ်၊ ဖိုလ်ဥာဏ်ကို မရနိုင်ဘဲ၊ ပုထုဇန်အဖြစ်နှင့်သာ၊ အသက်အတိုင်းနေ၍၊ စုတေသွားရရှာတယ်။ ။သေသည်မှ နောက်၊ မိမိကြူးလွန်မိခဲ့တဲ့ ဝစီကံဆိုးကြီးက၊ အပါယ်ငရဲသို့ အတင်းဆွဲချနိုင်တဲ့ အတွက်နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ၊ အပါယ်ငရဲ မှာတစ်ခွဲခွဲနှင့် ခံနေရရှာသတဲ့။ ။ကံအရှိန်ကုန်လို့ အပါယ်ငရဲမှ လွတ်ပြန်တော့လဲ နှုတ်ကြူး နှုတ်လွန် ဖြစ်တဲ့ ဝစီကံ အဆိုး ကြောင့်၊ ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းမှာ၊ ပြည်တန်ဆာမ အဖြစ်သို့သာ၊ ရောက်ရရှာတော့တယ်။ စကားတစ်ခွန်း မှောက် မှား တာ နှင့်၊ များလှစွာသောဘဝတို့ပတ်လုံး၊ ရှုံးခြင်းကြီးရှုံးရရှာတာပေါ့နော်။

ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းစွာကား၊ မိမိတို့ နှုတ်လျှာများ ဟာ၊ မိမိကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခကြီးကို ပေးတတ်တယ်။ ။သူတပါးတို့ အား၊ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းယုတ်မာစွာ ဆဲရေး ခြင်း၊ အပျက်အချော်၊ သရော်ပြောင်လှောင်၍ ပြောဆိုခြင်းကို၊ အလျဉ်းပင် ရှောင်သင့်ကြပေတယ်။ ။မိမိတို့ဝစီကံက မိမိဘက် ကိုပြန်၍ အကျိုးပေးပြီဆိုမှဖြင့်၊ လှလှကြီး ဒုက္ခတွေ့တတ်တာ မျိုးဘဲ။

သူတပါးကို ဒေါသစိတ်နှင့်၊ ကျွန်ရယ်လို့ဆိုလျှင်၊ နောင်အခါ မိမိကိုယ်တိုင် ကျွန်ဖြစ်တတ်တယ်၊ ခွေးရယ်လို့ ဆိုလျှင်၊ မိမိကိုယ် တိုင် ခွေးဖြစ်တတ်တယ်။ ။ဒွန်း စဏ္ဍား ရယ်လို့ ဆို လျှင်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဒွန်းစဏ္ဍားဖြစ်တတ်တယ်။ “တူသောအကျိုးကို ပေးတယ်”ဆိုတာ၊ သည်လိုသဘောမျိုးတွေကို ဆိုတာပေါ့။

“ဝဋ်အမြဲ-ငရဲအပ”ဆိုတဲ့ ရှေးလူကြီးတို့၏မှတ်တမ်းစကား တခုလဲရှိတယ်။ မိမိ ပြုလုပ် ပြောဆိုတဲ့ အကုသိုလ်များဟာ၊ ကံအားလျော်စွာ အခွင့်သာလျှင်၊ ငရဲဘေးမှ လွတ်ချင် လွတ်လိမ့် အုံးမယ်။ ဝဋ်ဝိပါက်ကတော့ မလွတ်နိုင်ဘူးတဲ့။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်ကို မဆိုထားပါနှင့်၊ သုံးလောကထွတ်ထား၊ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားကြီးသော်မှ ဝိပါက်တော်(၁၂)ပါးကို ခံရကြောင်း များနှင့် အပဒါန်ပါဠိတော်ကြီးမှာ၊ ထင်ရှားစွာ ပြဆိုထားတာ ကလား”။

အထူးသတိပြုသင့်တာက၊ သက်ကြီး၊ ဝါကြီးတို့အား၊ ထိထိ ပါးပါးမပြောဘို့၊ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့အား၊ ထိထိပါးပါး မပြောဘို့၊ သည်အရေးအရာကို များစွာ သတိပြုသင့်ကြပေ တယ်။ ဝစီကံဆိုတာ လွန်စွာကြောက်ဖို့ကောင်းသနော်။

ပြည်တန်ဆာမဝဋ်လိုက်လာတဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဟာ၊ ယခု ရှင်တော်မြတ်ဘုရား လက်ထက် တော်သို့ ရောက်လာတော့၊ ကာသိတိုင်း၊ ဗာရာဏသီမြို့တော်ကြီးမှာ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့သွီးကလေးဖြစ်လာတယ်။ ကထာပရှင်တော်ဘုရား လက်ထက်တော်ကတိက္ခန္ဓာမပြုလုပ်ပြီး သီလသိက္ခာကိုကောင်း စွာ စောင့်သုံးခဲ့ဘူးတဲ့ကံကြောင့်၊ သူဌေးသွီးကလေး ဖြစ်လာတဲ့ အခါ၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံ၍၊ အပုံကြီး ချောမွန်လှပတယ်။ ဗာရာဏသီ မြို့တော်မှာ အကျော်အမော်တဦးပေပေါ့၊ မြင်မြင် သမျှ လူတိုင်းကပင်၊ ဝိုင်းလှိုအံ့ဩကြရသတဲ့။

သည်နေရာမှာ ပြည်တန်ဆာမအကြောင်းကို၊ ပြဆိုရန် ရှိပေ သည်။ ။ရှေးအခါ ဣန္ဒယနိုင်ငံကြီးမှာ၊ ထင်ရှားတဲ့မြို့ကြီးတွေ မှန်သမျှ၊ ပြည်တန်ဆာမများကို၊ ထားကြစမြဲ ဖြစ်တယ်။ ။ ကျော်စောတဲ့ ပြည်တန်ဆာမ ရှိတဲ့မြို့များဟာ သာယာစည်ပင် ခြင်းသို့ရောက်သတဲ့။

သာမညမိန်းမများကိုလဲ၊ ပြည်တန်ဆာမ အရာကို ပေးပြီး၊ ထားရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးလဲ ကောင်း ရ မယ်၊ ပစ္စည်းလဲ

စေရိသာဓာဗြဟ္မာ

၁၃၉

ပေါရမယ်၊ ပြောလောက်၊ ဆိုလောက်၊ ချီးမွမ်းလောက်၊ အောင်လဲ၊
လှပချောမွန်ရမယ်၊ ယောက်ျားတို့နားမှာ၊ ပျားသကာလိုချိုမြိန်
နူးညံ့တဲ့စကားကိုလဲ၊ ပြောဆိုတတ်ရမယ်၊ အမူအရာယဉ်ကျေး
ထိမ်မွေ့ရမယ်။ အဲ-သည်လိုဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံတဲ့ သွီးကညာကိုမှ၊
ပြည်တန်ဆာမရာထူးဖြင့်၊ ချီးကျူးမြှောက်တင်ကြရတယ်။ ။
သည်တုန်းအခါကတော့၊ ပြည်တန်ဆာမတို့ခေတ်ဟာ၊ လွန်စွာ
ကောင်းတာပေါ့။ ။ သာမန်မျှဂုဏ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားများလဲ၊
ပြည်တန်ဆာမ အနားသို့ မကပ်နိုင်ကြဘူး၊ မင်းကေရာဇ်များ၊
မင်းသားများ၊ သူဌေးကြီးများ သည်လို ဂုဏ်ရှိတဲ့ လူများမှ၊
ပြည်တန်ဆာမအနားသို့ကပ်နိုင်ကြတယ်။

နိုင်ငံတကာက၊ လာလာသမျှ ဂုဏ်အရှိဆုံးဆိုတဲ့ အညွန့်အဖူး
တွေနှင့် ဆက်ဆံနေရတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ပြည်တန်ဆာမများ
ဟာလဲ၊ လွန်စွာဂုဏ်ရှိကြတာပေါ့။ ။ “အဗ္ဗပပါလိကာ” မှစ၍၊
ပြည်တန်ဆာမတို့၏ အကြောင်းတွေကို၊ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဆိုကြ
တာတွေလဲ၊ အထင်အရှားပေပေါ့၊ “ဇီဝက”ဆိုတဲ့ နိုင်ငံကျော်
ဆေးဆရာကြီးဟာလဲ၊ ပြည်တန်ဆာမရဲ့သားပေါ့။ ။ ပြည်တန်
ဆာမများကိုလဲ တန်ဖိုးထားပြီး၊ တနေ့လျှင် မည်ရွှေ မည်မျှ
ရယ်လို့၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှုန်းများလဲ ရှိတယ်။ နှုန်းဆိုတာလဲ နဲတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါးရာ၊ တထောင်မှစ၍၊ ပြည်တန်ဆာမ၏ ဂုဏ်
ကြက်သရေကို ထောက်ထားပြီးဆုံးဖြတ်ကြရတယ်။

ပါဠိဘာသာ အားဖြင့်၊ ပြည် တန် ဆာ မ များ ကို “နဂရ
သောဘိနီ” လို့ ခေါ်တယ်။ ။ ဝိဂြိုဟ်ဆိုရပါလျှင်၊ ။ နဂရ
သောဘေတိတိ နဂရ သောဘိနီ။ ။ ယာ၊ အကြင် သွီးကညာ
သည်၊ နဂရံ၊ မြို့ကို၊ သောဘေတိ၊ တင့်တယ်စည်ကားစေနိုင်၏။
ဣတိတာဗ္ဗာ၊ ထို့ကြောင့်၊ သာ၊ ထို သွီး ကညာ သည်၊ နဂရ
သောဘိနီ၊ နဂရသောဘိနီမည်သတည်း။

အဲ သို့ကလို ဝိဂြိုဟ်ဆိုပြီး၊ မြို့ကိုတင့်တယ် စည်ပင်စေတတ်
သော တန် ဆာ သ တွယ် ဖြစ် သော ကြောင့်၊ ပြည် တန် ဆာ မ

ရယ်လို့ ခေါ်သတဲ့၊ မြန်မာဘာသာအားဖြင့်၊ ရှေးဆရာကြီးများ၊ ပြည်ကြီးမျက်ရှု၊ ပြည်ကြီးဒါသီ၊ ရယ်လို့ ခေါ်ဆိုသမုတ်ကြပေတယ်။ ။ ပြည်တန်ဆာမခေတ်ကောင်းတဲ့အခါမှာ၊ တိုင်းရှင်၊ ပြည့်ရှင်၊ ဘုရင်မင်းများကပင်၊ မိမိစံနေတဲ့မြို့ကို၊ စည်ပင်သာယာစေလိုတဲ့အတွက်၊ ပြည်တန်ဆာမများကို၊ အထူးသဖြင့် ရွေးချယ်ကာ၊ ခန့်ထားလေ့ရှိကြပေသပေါ့။

လက်စရှိခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုကြောင်းကို ဆက်အုံးစို့၊ ဗာရာဏသီနေပြည်တော်ကြီးမှာ၊ ပြည်တန်ဆာမ-ဖြစ်ထိုက်တဲ့ သွီးကညာကို၊ ရွေးချယ်တဲ့အခါ၊ ပြဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုးသွီးကို၊ သဘောတူကြသတဲ့။ ။ အများသဘောတူပေမယ်လို့၊ သွီးကညာက ငြင်းပယ်လျှင်လဲ၊ အတင်းပြည်တန်ဆာမ လုပ်ရန်တိုက်တွန်းရတာမျိုးလဲ မဟုတ်ပေဘူး၊ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က သဘောကျမှလဲ၊ ပြည်တန်ဆာမအဖြစ်သို့တင် မြှောက်ခန့်ထားလေ့ရှိကြပါတယ်။

အဲ-သို့ကလျှင် ပြည်တန်ဆာမဖြစ်ရန် ရွေးချယ်ကြတော့၊ မိဘလုပ်လဲ့သူဌေးများကတော့ မနှစ်သက်ဘူးပေါ့လေ။ သို့ရာတွင်၊ သွီးကို မေးမြန်းကြည့်တော့၊ ငြင်းပယ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ ‘ကျွန်မ-ပြည်တန်ဆာမဖြစ်လိုပါတယ်’ လို့ ပြောသတဲ့။ ။ ကဲ-စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဟို-ရှေးတုန်းက၊ ကံအငွေ့အသက်က နှိုးဆော်တော့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် သဘောကျရတယ်။ ။ ဘဝဘဝက ပြည့်တန်ဆာမ လုပ်ခဲ့တဲ့ အထုံပါလင်တော့၊ ဝါသနာလဲ မကင်းဘူးပေါ့လေ။

အဲ သို့ကလျှင် သူဌေးသွီးကိုယ်တိုင်က၊ သဘောတူဝန်ခံချက်ပေးတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ၊ တပြည်လုံးကပင် သူဌေးသွီးကို ပြည်တန်ဆာမအဖြစ်ဖြင့်၊ သမုတ်လိုက်ကြတယ်။ ပြည်တန်ဆာမရဲ့ အဆောင်အရွက်များဟာလဲ သေးသိမ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းညီမင်းသား၊ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်များ စံနေတဲ့ ဘုံနန်းပြာသာဒ်နှင့်တူစွာ၊ ကြီးကျယ်ခန်းနင်းတဲ့ ဘုံမိမာန်ကိုလဲ ပေးရတယ်။ မြူးတူးပျော်ပါး လှည့်လည်သွားလာရန်။ လှပ

ထေရ်အာသာဗြိနိ

၁၄၁

ဆန်းကြယ်တဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးကိုလဲ ပေးရတယ်။ ယာဉ်ရထား၊ အစေခံ၊ ကျေးကျွန်များကိုလဲ ပေးရတယ်။ အတော်ကြီးကျယ်တဲ့ အဆောင် အခွက်တွေပေါ့။

ထိုသူဌေးသွီးရဲတန်ဖိုးနှုန်းကို ဆုံးဖြတ်ကြတော့၊ တိုင်းသူ ပြည်သား၊ လူအများသို့က ဘယ်လိုပြောဆိုကြသလဲလို့ဆိုတော့၊ “သည်-သူဌေးသွီးဟာ၊ ချပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့် လွန်စွာ ပြည့်စုံ၍ နတ်သွီးပမာ၊ မိန်းမရတနာ ဆိုထိုက်ပါပေတယ်။ ကာသိတိုင်းကြီး တတိုင်းလုံး၏ အဘိုးနှုန်းကို ထားသင့်ပါတယ်။ ပြည်တန်တဲ့ မိန်းမရတနာ ဖြစ်ပါပေတယ်” လို့ တညီ တညွတ် တည်းပြောဆိုကြသတဲ့။

သည်လိုပြောဆိုကြတော့ “ကဲ-သည်အတိုင်းပင် အဘိုး ဖြတ်ကြဖို့၊ ကာသိတိုင်းသည်၊ တနေ့-တနေ့လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အတွက်၊ အခွန်တော် ဘယ်မျှ ဆက်နိုင်သလဲ” သို့အတွက် စစ်ကြတဲ့အခါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သုံးစွဲရန် ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် ဆက်သရသော အခွန်တော်မှာ၊ တနေ့-တနေ့လျှင်၊ တထောင်၊ တထောင်ဖြစ်သောကြောင့်၊ သူဌေးသွီးကိုလဲ နာရီ(၆၀)ဖြစ်တဲ့ တနေ့နှင့်တညည့်အတွက်၊ အဘိုးနှုန်းအသပြာတထောင်ထားရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ။ ထိုနေ့ကစပြီး သူဌေးသွီး ဖြစ်တဲ့ပြည်ဘန်ဆာမကို “မသိကာသိ” ရယ်လို့ခေါ်ဆိုကြသတဲ့။

(မှတ်ချက်။ ။ ကာသိ-သဒ္ဓါသည်။ တထောင်ကို ဟော၏။ တနေ့လျှင် အဘိုးတထောင်ထိုက်သောပြည်တန်ဆာမဟု ဆိုလိုသည်။) မယ်ကာသိနှင့်အတူတကွ၊ မြူးတူးလိုကြတဲ့ ယောက်ျားများဟာ၊ တနေ့-တနေ့အဘိုးနှုန်းအားဖြင့်၊ တထောင်၊ တထောင်ပေးပြီး မွေ့လျော်ကြရသတဲ့။ ။ ထိုခေတ်က လ မှာ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်မှာလဲ၊ တနေ့ တနေ့လျှင် အခွန်ဘဏ္ဍာတော် တထောင်၊ တထောင် ရတယ်။ မယ်ကာသိမှာလဲ တထောင်၊ တထောင် ရတယ်ဆိုတော့၊ ဘုရင်နှင့် မယ်ကာသိဟာ၊ အသပြာငွေဝင် အားဖြင့် အတူတူဖြစ်နေတာပေါ့လေ။)

သည့်နေရာမှာအခွန်ဘဏ္ဍာနှင့်စပ်လျှောက်၍ အနည်းငယ်ပြောဆိုပါ
ပေတယ်။ ။ဤထေရီကျမ်း အလိုအားဖြင့်၊ ရှင်တော်ဘုရား
လက်ထက်တော်အခါ၊ ကာသီတိုင်းကြီးမှ၊ တနေ့-တနေ့လျှင်
အခွန်တထောင်၊ တထောင် ထွက်သည်ဆိုသဖြင့်၊ တနှစ်လျှင်
သုံးသိန်း ခြောက်သောင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ယခုခေတ်ကာလ
အခွန်တော်ထွက်ပုံနှင့်စပ်လျှင်၊ လွန်စွာနဲနေတာပေါ့။ ။သို့ရာ
တွင် ရှေးလက်ထက်အခါများမှာ အခွန်တော်အထွက်နံလျှို့ လူမှု
တွေရယ်လို့လဲမထင်မြင်ကြနှင့်၊ ထိုစဉ်အခါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့
သည်၊ တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့အပေါ်မှာ၊ ရှာရှာတွေတွေ
အခွန်ခွဲလေ့မရှိဘဲ၊ ညှာတာလေ့ရှိတဲ့အတွက် အခွန်ဘဏ္ဍာ
တော်နံတယ်လို့သာမှတ်ကြရမယ်။ အခွန်ဘဏ္ဍာတော်ခွဲခန့်ခြင်း
နံလေလေ၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ချမ်းသာလေလေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ
သာယာလေလို့သာမှတ်ကြရမယ်။ ။နိုင်ငံမှာ ဘဏ္ဍာထွက်တိုင်း
တိုင်းသူပြည်သား လူအများဆင်းရဲ၍တိုင်းနိုင်ငံညှိုးနွမ်းလေလေ
ဖြစ်ကြောင်းကို၊ သတိထားကြရမယ်။

အဲ- ပြဆိုခဲ့တဲ့မယ်ကာသီဟာ၊ တနေ့တနေ့လျှင် တထောင်ကိန်း
တထောင်ကိန်း၊ နှင့် ပြည်တန်ဆာမ ရာထူးကို ခံယူ၍နေခဲ့ရာ၊
ကာလအတော်ကလေးကြာတော့၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ မင်းညီ၊
မင်းသား ဘို့က၊ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး၊ “တနေ့တထောင်ဆိုသည်မှာ
လွန်စွာများလွန်းပါတယ်။ ကာလကြာကြာလာတော့ မပေးနိုင်
ကြတော့ဘူး။ သို့အတွက် နာရီခြောက်ဆယ်ဖြစ်တဲ့ တနေ့နှင့်
တညဉ့်အတွက်၊ တထောင်ဆိုသောနှုန်းမှ ထက်ဝက်လျှော့၍
ညဉ့်အချိန်ကို လွှတ်ထားပြီးလျှင် နေထွက်၊ နေဝင်အထိ၊ တနေ့၏
ထက်ဝက်ဖြစ်သော နေ့အချိန်၌သာ၊ မွေလျော်ကြရမယ်။ အချိန်ကို
ထက်ဝက်လျှော့ချလိုက်တဲ့အတိုင်း၊ အဘိုးနှုန်းကိုလဲ ထက်ဝက်
လျှော့၍ ငါးရာမျှသာ နှုန်းထားကြဖို့ရဲ့လို့ တိုင်ပင်ကြပြန်တယ်။

တိုင်ပင်တဲ့အတိုင်း အညီအညွတ်ပြဋ္ဌာန်းပြီး၊ ကာသီမယ်ကို၊
နေ့အတို့အတွက်၊ အသပြာငါးရာဖြင့်၊ အဘိုးနှုန်း ထားကြပြန်

ထေရီဘာသာပြန်

၁၄၃

တယ်။ ။ကောသိမယံကလဲ၊ အများတို့ပြတ်ဆိုသောနှုန်းအတိုင်း အသပြာ ငါးရာနှင့်ပင် ပြည်တန်ဆာမ အလုပ်ကို၊ ဆက်လက်၍ ဆောင်ရွက် ပြန်သတဲ့။ ။အဘိုးနှုန်းထားလျော့ချလိုက်တဲ့ အတိုင်း၊ ပြည်တန်ဆာမနှင့် ဆိုင်ရာအလုပ်ချိန်လဲ၊ လျော့ကျသွားသဖြင့်၊ နေ့အခါ၌သာ ပြည်တန်ဆာမကိစ္စကိုဆောင်ရွက်၍၊ ညအခါမှာ တော့ ပြည်တန်ဆာမအဖြစ်မှ ကင်းလွတ်နေတယ်။ ။တနည်း အားဖြင့် တွက်ကိန်းထုတ်လိုက်တော့၊ အလုပ်ကိစ္စဝန် ပေါ့သွားတာပေါ့လေ။

အလွန်သနားစရာကောင်းတာဘဲ၊ အဘိုးနှုန်းထား လျော့ကျ သွားသော်လဲ၊ ပြည်တန်ဆာမအဖြစ်ကို၊ မငြီးငွေ့နိုင်သေးဘဲ၊ အလုပ်ခွင်ကိုဝင်၍ ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လျက်ပင် ရှိရှာသေး တယ်။ရှေးကံအတွက်၊ရှေးဝိပါက် မကင်းသဖြင့်၊ရှောင်ကွင်းလို့ မလွတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ။အဲ-သို့ကလိုအဘိုးနှုန်းငါးရာပြင်လိုက် တော့၊ကောသိမယံဆိုတဲ့ ရှေးအမည်ဟောင်းမှ၊တမျိုးပြောင်းပြီး “အန္ဓကဿီ” ခုယ်လို့၊ အမည်သစ်တခု တွင်လာပြန်သတဲ့။ အန္ဓကဿီဆိုတာ၊တထောင်ရဲ့ထက်ဝက်ဆိုလိုတာပေါ့။

အဲ-သို့ကလို ကောသိတိုင်းမှာ နှစ်လကြာရှည်စွာ ပြည်တန် ဆာမ အလုပ်ဖြင့်၊နေထိုင်တဲ့အတောအတွင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်က အန္ဓကဿီရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကိုကြားပြန်တော့၊ သူတို့မြို့ကိုပြောင်း ၍ ပြည်တန်ဆာမရာထူးကို လက်ခံ ဆောင်ရွက်စေချင်ကြောင်း နှင့်၊တောင်းပန်ကြပြန်တဲ့အတွက်၊ ကောသိတိုင်းနှင့် ကြေနပ်စွာ ပြောဆိုပြီး၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရပြန်တယ်။ ရှေးကံ အကျိုးပေးများဟာအလွန်ဆန်းကျယ်တာကလား၊ပြည်တန်ဆာ မ ဘဝကပင် မလွတ်နိုင်ရှာသေးဘူး။ ကောသိတိုင်း၊ မဂဓ တိုင်း၊တိုင်းကြီးနှစ်တိုင်း၌ရှိကြတဲ့ မင်းညီမင်းသား၊ သူဌေးကြီး၊ များရဲ့ အလိုဆန္ဒကို၊ ပြည့်ဝအောင် ရွက်ဆောင်နေရတာပေါ့ လေ။ ။အဆင်း လှပတဲ့အတွက်၊ တပ်မက်ခြင်း တိုးပွား၍၊ ယောက်ျားတို့ကလဲ လက်မလွှတ်နိုင်ဘဲနေကြတာဘဲ။

၁၄၄

ဆေရီအာသာပြန်

နိတိကျမ်းများမှာ “အဆင်းလှတဲ့ယောက်ျားများဟာ၊ မိန်းမတို့၏ အစာ၊ အဆင်းလှတဲ့ မိန်းမများဟာ၊ ယောက်ျားတို့၏ အစာ” သို့ကလျံ ပြဆိုတဲ့အချက်ဟာ၊ လွန်စွာမှန်ကန်တာကလား။

“နိတိဂါထာ”

သံရက္ခော ဝဇ္ဇဝါ ပေါသော၊ ဣတ္ထိဘက္ခောစ ဒါသကော။
သံရက္ခော ဘိရူပါနာရိ၊ ပုမဘက္ခောစ ဒါသိကာ။

ဣဝ။ ဤလောက၌၊ သံရက္ခော။ တပ်မက်စဘွယ်၊ ဝဇ္ဇဝါ။ အဆင်းလှပသော၊ ပေါသော။ ယောက်ျားသည်၊ ဣတ္ထိဘက္ခောစ။ မိန်းမတို့၏အစာလည်းဖြစ်၏။ ဒါသကောစ၊ မိန်းမတို့၏ အစေခံကျန်လည်း ဖြစ်ရချေ၏။ သံရက္ခော။ နှစ်သက်စဘွယ်၊ အဘိရူပါ။ လွန်စွာ အဆင်းလှပသော။ နာရိ။ မိန်းမသည်၊ ပုမဘက္ခောစ။ ယောက်ျားတို့၏အစာလည်းဖြစ်၏။ ဒါသိကာစ။ ယောက်ျားတို့၏ အစေခံကျန်မလည်း ဖြစ်ရချေ၏။

အဒ္ဓကာသိ အမည်ရှိတဲ့ ပြည်တန်ဆာမဟာ၊ မိမိဆိုင်ရာ အလုပ်ကိုဆောင်ရွက်၍၊ ကာလအတော်ကြာလာတော့၊ ဝိပါက ဝန့်မှကျွတ်လွတ်သွား။ အခွင့်ဆိုက်လာတဲ့အတွက် သူတော်ကောင်းတရားကို ကြားနာလိုတဲ့ဆန္ဒများ ပေါ်ပေါက်လာသတဲ့။

ထိုအခါ ဘုန်းတော် ကြီးမြတ်လှသော ရှင်တော်ဘုရားကလဲ ထင်ရှားရှိတော်မူသဖြင့်၊ တရားတော် ရောင်တို့ကလဲ ပြောင်ပြောင် ထိန်ထိန် ထွန်းလင်းနေတဲ့ အတွက်။ သူတော်ကောင်းတရားကို၊ နာကြားသို့လဲ များစွာမခဲယဉ်းလှဘူးပေါ့။

တနေ့သောအခါ၊ အဒ္ဓကာသိပြည်တန်ဆာမသည်၊ သိက္ခူနိမတို့ကျောင်းသို့သွားပြီး၊ တရားကိုနာခဲ့တဲ့အခါ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ပေါ်၍ ဒုက္ခတောကြီးထနေပုံ၊ ကာမဂုဏ်ကို ခွါရှောင်လျှင် ချမ်းသာဘောင်သို့ ဆိုက်ရောက်ပုံများကို ဟောကြားသဖြင့်၊ ပြည်တန်ဆာမကကြားနာရတဲ့တရားကို များစွာနှစ်သက်သတဲ့။

သေရီဘာသာပြန်

၁၄၅

တရားကိုကြားနာပြီးတော့ ဘယ်လိုဆင်ခြင်သလဲလို့ ဆိုလျှင်၊
 ရှိရှိသမျှယောကျာ်း၊ မိန်းမ၊ တွေဟာ ကာမဂုဏ်ငါးပါးအတွက်
 နှစ်သက်စွဲလမ်း၍ ငန်းငန်းတက် ဖြစ်နေကြ သော ကြောင့်၊
 ဒုက္ခတောကိုတိုးပြီး အမျိုးမျိုး ဆင်းရဲနေကြတာ အမှန်တဲ့။
 ကာမဂုဏ်ကိုခွါလျှင် ချမ်းသာခြင်းကို လက်ငင်းပင် ရရှိတော့
 တာတဲ့။ ။ အိမ်ယာတည်ထောင်တဲ့ လူတို့ဘောင်ကို ခွါရှောင်
 စွန့်ပစ်ပြီး၊ ဖန်ဝါသကံန်းနှင့် ရှင်ရဟန်းပြုလုပ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 တို့မှာတော့ ပူစရာ၊ ပင်စရာ၊ ခင်မင်စရာ မရှိဘဲ၊ အဓိပတိ
 ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ကြပုံများလဲ အထင်အရှားကြီးတဲ့။ ။
 ဪ - ကိုသို့အဖြစ်များကို သေချာစွာ စဉ်းစား လိုက်တော့၊
 လူတို့ဘောင်တွင် လူရာမဝင်အောင် ယုတ်နိမ့်တဲ့အဖြစ်ကြီးပါ
 ကလား။ ကာမဂုဏ်ကျော့ကွင်းတို့ဖြင့် အတင်းထောင်ဘမ်း
 နေတဲ့ အသရမ်းအလုပ်ကြီးပါကလား။ အယုတ်မာ စခမ်းမှာ
 တော့ကမ်းကုန်အောင် ယုတ်မာတယ်။ ။ ယုတ်မာတဲ့အလုပ်ကို
 စက်ဆုပ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ သာယာ၍ ကြာရှည်စွာ ရွက်ဆောင်နေခဲ့
 ခြင်းဟာ ရှေးဝိပါက်ပါလို့ထင်ပါရဲ့။ ။ သည် အဖြစ်မျိုးနှင့်
 သေလျှင် ကေနံမချ အပါယ်လေးတန်သို့ ဂျမ်းပြန်လို့ဆင် ရ
 တော့မှာတဲ့။ တန်ပြီသည်ယနေ့ကစပြီး ယုတ်မာတဲ့အလုပ်ခွင်ကို
 သုတ်သင်ပယ်ရှား၍ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ သာသနာတော်
 ရိပ်ကိုခို၍ ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ်စီးပွားဖြစ်တဲ့ လောကုတ္တရာ အလုပ်
 ကိုသာ အားထုတ်သို့ နေပါတော့မယ်။ စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်း
 တဲ့ လူဝတ်ကိုပယ်ပြီး ဖန်ရည်ဆိုးတဲ့ သက်န်းဖြင့် ရဟန်းပြုပါ
 တော့မယ်။ ။ သံသရာတခွင်မှာ ခန္ဓာအစဉ်ကိုဖြုတ်၍ ဇာတိ
 ချုပ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့ပေါက်အောင် အစွမ်းရှိသလောက် အားထုတ်
 ပါတော့မယ်။ အဲ-သို့ကလျိ “သမ္မာသင်္ကပ္ပဓမ္မာနာ” ဖြင့်၊ ကောင်း
 စွာ ကြံစည် ဆင်ခြင်ပြီးလျှင်၊ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သွား
 ရောက်ရန် စိမ့်၍ နေရှာတယ်။

၁၄၆

ထေရီဘာသာပြန်

“ကျွတ်ချိန်သင့် ကျွတ်ခွင့်ရှာ၊ လွတ်ချိန်သင့် လွတ်ခွင့်ရှာ”
ဆိုသောအတိုင်း၊ အနုကာသိမည်သော ပြည်တန်ဆာမသည်၊
အလွန်ယုတ်မာသော မိမိအလုပ်ကြီးနှင့်တကွ၊ လူ့ဘဝကိုပင်
ငြိမြှင်စက်ဆုပ်လှသောကြောင့်၊ ‘ယခုငါ့စိတ်သန္တာန်၌ အကြံ
ပေါ်ပေါက်၍ လာသည်မှာ၊ လွန်စွာ ထူးမြတ်ပါ တကား၊
ကောင်းတဲ့အကြံများကို ပျောက်ပျက်သွားအောင် မပြုစကောင်း
ဘူး။ ယနေ့ပင်လျှင် အိမ်မှထွက်၍၊ ဘိက္ခုနီမတို့ကျောင်းသို့
သွားမှတော်မယ်” အဲ-သို့ကလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး၊ အမြွှေအရံ
များကိုပြောကြားတိုင်ပင်ခြင်းမပြုဘဲ၊ ဘကိုယ်တည်း ဘိက္ခုနီမ
ကျောင်းတိုက်သို့ ထွက်သွားသတဲ့၊ စိတ်ကောင်း၊ စိတ်မြတ်၊
ပေါ်တော့လဲ အတော်သားဘဲနော်။

ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ပြည်တန်ဆာမဘဝက
လာခဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ရုတ်တရက်ရဟန်းပြုလုပ်ပေးဖို့ မစွမ်း
နိုင်ကြဘူးပေါ့။ ။ ဘိက္ခုနီမကြီးများက ဘိက္ခုမာန်အဖြစ်နှင့်
သီလသိက္ခာပုဒ်များကို အစောင့်ခိုင်းထားကြတယ်။ ပြည်တန်
ဆာမ ကလေးမှာလဲ ရဟန်းပြုလုပ်ရန် စိတ်ထက်သန် နေတဲ့
အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ကျင့်ကြံလို့နေတာတယ်။

ကာသိမယ် ကလေး၊ ဘိက္ခုနီမ-ပြုလုပ်ရန်၊ သူပိုင်တဲ့
စည်းစိမ်ကြီးတွေကို စွန့်ပြီး၊ ထွက်သွားတယ်လို့ ကြားတော့၊
မင်းညီ၊ မင်းသား၊ မှူးမတ်၊ များတို့နှင့်၊ သူဌေးသားအပေါင်း
တို့က၊ အလွန်နှမောကြတာပေါ့။ ။ ကာသိမယ် ထွက်သွားတဲ့
သတင်းဟာ၊ မကြာမှီအတွင်း၊ နိုင်ငံအနှံ့အပြား ကျော်စော
သွားတော့၊ လူများအပေါင်းတို့က၊ တအံ့တဩ-ပြောလို့ မပြီး
အောင် ချီးမွမ်းကြတယ်။ နာမည်ကြီးတဲ့ မိန်းမတယောက်၊
ထွက်မြောက် သွားတယ် ဆိုတော့၊ မကျော်စောဘဲ နေနိုင်ပါ
တော့မလား။ ။ အချို့ကလဲ “တော်ပါပေတယ်။ သည်လိုအလုပ်
ကို လုပ်နေရင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်းသံဝေဂနှင့်၊ ထရားရတယ်ဆိုတာ၊

ဆေးရုံဘာသာပြန်

၁၄၇

ချီးမွမ်းစရာပေဘဲ” ဆဲ-သည်လို ချီးမွမ်းပြီး၊ သာဓုခေါ်လိုက် ကြတဲ့ လူတွေလဲ အလွန်များသပေါ့။

ကာသိမယ်သည်၊ ဘိက္ခုနီမ ကျောင်းမှာ အတန်ကြာနေထိုင် ပြီးနောက်၊ ဥပသမ္ပဒ ရဟန်း ခံခြင်း ကိစ္စ ကို ဆောင်ရွက်ရန်၊ ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားလိုတဲ့ ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ။ ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလုပ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးများကလဲ၊ “ကာသိမယ်မှာ၊ ဘုရားမနှစ်ချိုက်တဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်လာသူဖြစ်၍၊ ရှင်တော် ဘုရားထံမှ အမိန့်မရဘဲ ရဟန်းခံလို့မပေးနိုင်ကြဘူး၊ ရှင်တော် ဘုရားထံမှာ၊ အမိန့်တော်ကိုခံယူပါ” လို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။

ထိုအခါမှာ၊ ရှင်တော်ဘုရားကလဲ အလွန်ဝေးကွာတဲ့ အရပ် ဌာနမှာ၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့ အချိန်ဖြစ်၍၊ ရုတ်တရက် ထံတော်ပါးသို့၊ သွားရောက်လျှောက်ထားခြင်းငှါ အခွင့်မရဘဲ အခက်အခဲ ကြုံနေပြန်တယ်။ ဆဲ-သို့ကလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက်၊ ကာသိမယ်မှာလဲ၊ ရဟန်းပြုလုပ်ရန် အလွန် စိတ်ထက်သန်နေ သဖြင့်၊ ရှင်တော်ဘုရားထံသို့အလျင်အမြန်ကြီးကိုယ်တိုင်သွားပြီး၊ လျှောက်ထားမယ်ဆိုတဲ့ အကြံဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ။ ဘိက္ခုနီမ ကြီးများက “ ကိုယ်တိုင်သွား၍ ရှင်တော်ဘုရားထံ အသနားခံ လျှင် အကောင်းဆုံးပါဘဲ အမြန်သွားပါ” လို့ တိုက်တွန်းကြ ပြန်တယ်။

ရှင် တော် ဘု ရား ထံ သို့ သွားရမှာကလဲ၊ ကန္တာရစခမ်း၊ တောင်လမ်း၊ တောင်လမ်း၊ မြောင် စခန်း ကို၊ ဖြတ်သန်းလို့ သွားရမည့် အတွက်၊ အတော်ကြီးခက်နေသတဲ့။ ။ သို့ပင်ခက် သော်လဲ၊ ရဟန်းပြုလိုတဲ့ အတွက်၊ အခက်ကို အလွယ်ထင်ပြီး၊ မကြာခင်သွားပါမည် သို့ စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သံဝေဂ ဥာဏ် ရင့်သန်ထက်မြက်လာပြီဆိုမှဖြင့်၊ ဘာကိုမှ အရေးမစိုက် နိုင်ဘူးပေါ့လေ။

သို့ကလိုကန္တာရစခမ်းကို ဖြတ်သန်း၍သွားမည်ဆိုတဲ့သတင်း ဟာလဲ၊ အနံ့အပြား ကျော်စောသွားပြန်ပါရော။ ။ သည်အခါ၊

၁၄၈

စာစီအာသာဠီ

ဘယ်လို အန္တရာယ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ပါသလဲ ဆိုတော့၊ သေသောက်ကြူးခေါ်တဲ့ အမူးသမားများ၊ လူဆိုး၊ သူဆိုး၊ များက၊ သည်သတင်းကို ကြားကြတော့၊ “ငါတို့အချက်ဖြင့် ပေါ်တော့မယ်” ဟို ရှေး အခါ တုန်း က တော့၊ ကာသိမယ်ထံသို့ ငါတို့ သွားခွင့် မရကြဘူး၊ ငင်းညီမင်းသား သူဌေး သူကြွယ်၊ များသာ၊ သွားခွင့် ရကြတယ်၊ ငါတို့မှာ ငွေ အသပြာ ကိုလဲ မပေးနိုင်၊ ဂုဏ်ရေကလဲ နိမ့်လျော့သဖြင့်၊ ကာသိမယ်နားကိုမှ မကပ်နိုင် ကြဘူး၊ ယခုမှ လှ လှ အချက် ကောင်း ကို တွေ့ ရ တော့ မယ်၊ ကာသိမယ်သည်၊ ကန္တာရလမ်း၊ တောစခမ်းကို ဖြတ်သန်းသွား တဲ့အခါ၊ ငါတို့က အတင်းဘမ်း၍၊ အကြမ်း ဆောင်ယူမယ်၊ အဲ-သည်လိုကြံစည်ပြီး၊ အသီးအသီး ကာသိမယ် သွား မဲ့ လမ်း စခမ်းကစောင့်လို့နေကြသတဲ့။ ။ အတော်ဆိုးတဲ့လူတွေဘဲနော်၊ ရွှေ ငွေ ဘဏ္ဍာ ကို မတိုက် ခိုက်၊ လူကိုတိုက်ခိုက်ဘို့ ကြံကြဘာ အလွန်ယုတ်မာတဲ့သတ္တဝါမျိုးတွေပေါ့။

သည်လိုဖြစ်ပုံများကို တွေးလိုက်တော့၊ ဂုဏ် သတင်း နှင့် အရုပ်အဆင်း လှပခြင်းဆိုတာ၊ လွန်စွာကြောက်ဖို့ ကောင်းပါ ကလား။ ကိုယ့်ဂုဏ်သတင်းနှင့်ကိုယ့်အရုပ်အဆင်းက၊ ကိုယ့်ကို ပြန်လှန်ပြီး၊ အန္တရာယ် ပြုတတ်ပါကလား။ ။ အရုပ်အဆင်း လှပခြင်းဟာ၊ တခါ တခါ ချမ်းသာခွင့်သို့ ရောက်အောင် ရွက်ဆောင်သော်လဲ၊ တခါ တခါကျတော့၊ ဒုက္ခအလွန်ပေး သကဲ့သို့နော်။ ။ ယောက်ျားများအဆင်းလှတာထက် မိန်းမများ အဆင်းလှတာက၊ သာလို့ပင်ခက်သေးတယ်။

အဲ-သို့ကလိုလူဆိုးအသင်းက၊ အတင်းဘမ်းရန်၊ တောစခမ်းက ချောင်းမြောင်းနေတဲ့သတင်းကို၊ ကာသိမယ်ကြားတော့၊ မသွား ဝံ့အောင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဘာသွားဝံ့ပါတော့မလဲ။ တကယ်လို့ သွားလျှင်၊ လူဆိုးတို့လက်ထွင်းမှာ၊ မြုပ်ခြင်းကြီးမလှ နစ်မြုပ် ရမှာကို ၊ လူဆိုးတို့လက်သို့ ရောက်လျှင်၊ ထွက်မြောက်ဖို့လမ်း ကြီးလဲ ပိတ်ရှာတော့မယ်။ ။ ထိက္ခူနီမကြီးများကလဲ၊ သွားလို့

ထေရီဘာသာပြန်

၁၃၉

မတော်ဘူးလို့ တား မြစ် ကြ တယ်။ ။ကာသိမယ်မှာ၊ လွန်စွာ အနှောက် အရှက်တွေ များရှာတယ်။ လောကုတ္တရာ လမ်းမှာ တောင်၊ စခမ်းဖြောင့်ဖြောင့် မသွားရရှာဘူး။ ရှေးရှေး ဘဝက ဝိပါက်မကင်းလို့ပေါ့။

သို့ကလျှင်ကြပ်ကြိုနေတော့၊ ကာသိမယ်ကလဲ၊ ရဟန်း-မပြုရ လျှင် မနေနိုင်တဲ့အတွက်၊ “ရှင်တော်ဘုရားကို လျှောက်ထားနိုင် အောင် လျှောက်ထားမယ်” သည်လိုကြံပြီး၊ စွမ်း ရည် သတ္တိရှိ သော လူများကို ငှါးရမ်း၍၊ ရှင် တော် ဘု ရား ထံသို့ စေ လွှတ် လျှောက်ထားခိုင်းတယ်။

စေလွှတ် လျှောက်ထားခိုင်းတဲ့လူများ၊ ရှင်တော်ဘုရားထံသို့ ရောက်၍၊ အကြောင်းမျိုးစုံကို လျှောက်တင်တဲ့အခါ၊ ဘုန်းတော် ကြီးလှသောရှင်ပင်ဘုရားက၊ “ဪ-ငါ့သွီးတော်ကလေးမှာ၊ လွန်စွာကြပ်တဲ့ နေပါကလား၊ အ ခွင့် သာ အောင် အာဏာ ပညတ်တမျိုးကို၊ ထုတ်ဆင့်မှတော်မယ်” သို့ကလျှင် ဆင်ခြင်တော် မူပြီး၊ ရဟန်းတို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ ဝိနည်းပညတ်ချက်တပါးကို၊ ဤကဲ့သို့ မိန့်ကြားတော်ထုတ်ပြန်တော်မူလေသတည်း။

အနုဇာနာမိဘိက္ခဝေ၊ ဒုတေန ဥပသမ္ပာဒေတုံ။ ။ဘိက္ခဝေ။ သာသနာတော်ထမ်း၊ ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဒုတေန၊ တမန်စေလွှတ် သဖြင့်၊ ဥပသမ္ပာဒေတုံ၊ ရဟန်းခံ စေခြင်းငှါ၊ ဝါ၊ ရဟန်းဖြစ် စေခြင်းငှါ၊ အနုဇာနာမိ၊ ငါဘုရားခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့ တမန်စေလွှတ်၍ ရဟန်းခံရန်၊ ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ သည်လိုဝိနည်းထိက္ခာပုဒ်တော်ကြီးကို၊ ခွင့်ပြု တော်မူရတာက၊ ကာသိမယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ခွင့်ပြုတော်မူရ တဲ့ ထိက္ခာပုဒ်ကြီးပေါ့။

တမန်စေလွှတ်၍ ရဟန်းခံမှုကို၊ ဒုတေနဥပသမ္ပာဒါရယ်လို့ ဝိနည်းတော် ဒေသနာအားဖြင့် ခေါ်ဆိုရတယ်။ ။ထိုထိက္ခာပုဒ် တော်ကြီးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကတော့၊ တကယ်လို့အ နှံ့ ရာယ်အနှောက် အရှက်များ၊ တွေ့ကြုံနေလို့ရှိပါလျှင်၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ အမိန့်

တော်ဖြင့်၊ တမန်စေလွှတ်၍ “ရဟန်းဖြစ်စေ” ဟူသော အမိန့်တော်ကို၊ ချမှတ်တော်မူခဲ့ပါလျှင်၊ သိမ်ကိုမဝင်ရဘဲ၊ အလိုလို ကိစ္စပြီး၍ အမိန့်တော်ကြီးကြောင့်၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်သွားတယ်။ ။ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ အာဏာဒေသနာတော် ဆိုတာ၊ လွန်စွာထက်မြက် စူးရှတာကလား၊ ထိုအာဏာမျိုးကို၊ ထရားအပေါင်းကို အစိုးရတော်မူတဲ့ ရှင်တော် ဘုရားတို့မှသာလျှင်၊ ထုတ်ပြန်တော် မူနိုင်တယ်။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကမှ ထုတ်ဆောင်နိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။

အဲ-သို့ကသို၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်အသစ်ကို၊ ပညတ်တော်မူပြီး၊ “ကာသိမယ်ရဟန်းဖြစ်စေ” ဆိုတဲ့ အမိန့်တော်ကြီးကိုထုတ်ပြန်၍၊ တမန်များကို စေလွှတ်လိုက်တယ်။ ။ရှင်တော်ဘုရားထံက၊ တမန်များ ပြန်လာတော့၊ ရဟန်းပရိသတ်၊ ရဟန်းမိန်းမပရိသတ် အလယ်မှာ “ကာသိမယ် ရဟန်းဖြစ်စေ” ဆိုတဲ့အမိန့်တော်ကြီးကိုပြန်ပါရော၊ အမိန့်တော်ကြီး ထုတ်ပြန်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကာသိမယ်လဲ ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့ ရောက်သွားပါရော။ ။သိမ်ဝင်ခြင်း၊ ကမ္မဝါစာသတ်ခြင်း၊ ကိုမပြုရတော့ဘူးပေါ့လေ၊ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတာပေါ့။

ကာသိမယ်ဟာ၊ သာသနာတော်မှာ၊ ထူးဆန်းတဲ့ အံ့မျိုးသွီးတယောက်ပေါ့၊ ရဟန်းမ ဖြစ်မီ၊ လုပ်လာတဲ့ အလုပ်ကလဲ ထူးဆန်းတယ်။ ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်ရပုံကလဲထူးဆန်းတယ်။ လူ့အတွက် သိက္ခာပုဒ်အသစ်ဘုရားကို ထုတ်ပြန်တော်မူရတယ်။ ။ ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ သနားခြင်း မဟာကရုဏာ ကိုလဲ၊ လွန်စွာ ကြည်ညိုတိုကောင်းပါပေတယ်။ ထွက်မြောက်ရေး ကိစ္စတွင်၊ အခက်အခဲကြုံနေရာ လွယ်ကူစွာ ဖြစ်မြောက်အောင်၊ စောင့်ရှောက်ချီးမြှင့်တော်မူပါပေတယ်။

ကာသိမယ်သည်၊ နုတေနဥပသမ္ပဒါခေါ်သောအမိန့်တော်ကြီးဖြင့်၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်သွားတဲ့အခါ၊ လွန်စွာဝမ်းမြောက်လှ

ထေရီအာသာပြန်

၁၅၁

သဖြင့်၊ “လူ့ဘဝ၊ လူ့ဝင့်နှောင်မှာ၊ ကျွတ်လွတ်ခွင့်ကိုရပေပြီ။
သို့ရာတွင် ရဟန်းကိစ္စတော့ မတုံးသေးဘူး၊ မကြာမှီအတွင်း
ကိလေသာ ညွတ်ကွင်းမှ၊ လွတ်ကင်းအောင် ကြိုးစားမယ်”
အဲ သို့ကလိမ္မဲကောင်းကောင်းနှင့်၊ အားတက်သရောကြံစည်ပြီး၊
ဘိက္ခုနီ ရဟန္တာမကြီးများထံမှ၊ နည်းခံသင်ယူပြီး၊ တကိုယ်
တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ကပ်၍၊ ထူးမြတ်တဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်ကြီး
ကို၊ မနေမနား ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့အခါ၊ ပါရမီအထုံပြည့်စုံပြီး
သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြင့်တဲ့အတိုင်း၊ ဆိုင်းကွနှောင့်နှေးခြင်းမရှိဘဲ၊
ဝိပဿနာအဟုန်၊ အစွမ်းကုန်ထက်သန်သဖြင့်၊ ကိလေသာ
ကုန်ခန်း၍၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသတည်း။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသောအခါ၊ ကိလေသာဝင့်ပြတ်၍ ထွတ်မြတ်
တဲ့ အခြေကို ပိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့်၊ ဗီတိအရသာဖြင့်၊ လွန်စွာ
နှစ်သိမ့်လှသဖြင့်၊ မိမိအဖြစ်များကို စဉ်းစား တွေးတောကာ၊
ဥဒါန်းဂါထာကို၊ သို့ကလိမ္မတ်ဆိုတော်မူတယ်။

(၁) ယာဝကသိဇနပဒေါ၊ သုကောံ မေ တတ္ထကော အဟု။
တံကတွာ နေဂမာအဋ္ဌံ၊ အဇေ အဋ္ဌံ ဌပေသိ မံ။

(၁) ကာသိဇနပဒေါ။ ကာ သိ က ရာဇ တိုင်းကြီး သည်၊
ယာဝသုကောံ။ အကြင်မျှလောက်၊ အခွန်ပေါင်း တထောင်
ထွက်၏။ မေ။ ငါ၏။ သုကောံ။ ပြည်တန်ဆာမ အလုပ်ဖြင့်၊ နေ့စဉ်
ရရှိသော အခွန်သည်လည်း၊ တတ္ထကောံ။ ထိုမျှလောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့
ပေသတည်း။ ပစ္ဆာ။ နောက်ကာလ၌၊ နေဂမာ။ တိုင်းသား၊
မြို့သား၊ နိဂုံးသားတို့သည်၊ တံအဋ္ဌံ။ ထိုအခွန်တထောင်ကို၊
အဇေအဋ္ဌံ။ ထက်ဝက်သောအတိုးကို၊ ဝါ။ နေ့စဉ် ငါးရာသော
အတိုးကို၊ ကတွာ။ ပြု၍၊ မံ။ ငါ့ကို၊ ဌပေသိ-ဌပေသုံ။ ပြည်တန်
ဆာမ အရာ၌ ထားကြကုန်၏။

ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ၊ ကာသိတိုင်းကြီးသည်။ တနေ့လျှင်
အခွန်တော် တထောင်ထွက်၏ ငါ၏ ပြည်တန်ဆာမအလုပ်ခွန်

၁၅၂

ထေရီအာသာဗြနိ

သည်။ ထိုမျှလေးကပ်ပင်၊ တနေ့သျှင် တထောင်ပင်ထွက်၏။
နောက်အခါ အဘိုး များလှပါသည်ဆို၍၊ တိုင်းသား၊ မြို့သား၊
နိဂုံးသားတို့က၊ တထောင်၏ ထက်ဝက်ဖြစ်သော ငါးရာမျှဖြင့်၊
ငါ့ကို အဘိုးပြတ်၍ ပြည်တန်ဆာမအရာ၌ ထားကြကုန်၏ဟူ၍
ဆိုလိုသည်။ မိမိအဖြစ်ကို မှန်သောအတိုင်း တွင်လှစ်၍၊ ကျူးရင့်
သော ဥဒါန်းစကားဖြစ်ပေသည်။

(၂) အထ နိဗ္ဗိန္ဒိတံ ဟံ ရူပေ၊ နိဗ္ဗိန္ဒိတံ ဝိရုဇ္ဈဟံ။

မာ ပုန ဇာတိသံသာရုံ၊ သန္ဓာဝေယျံ ပုနပ္ပုနံ။

တိဿောဝိဇ္ဇာ သန္တိကတာ၊ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။

(၂) အထ။ ထိုသို့ပြည်တန်ဆာမ အဖြစ်ကို ပြုလုပ်၍နေစဉ်၊
အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ရူပေ။ လူ တိုင်း နှစ် သက် ၍ နေ သော
ရုပ်ကောင်ကြီး၌၊ နိဗ္ဗိန္ဒိတံ။ အလွန်ဆိုးယုတ်ပါကလား။ စဉ်းစား
ဥာဏ် သက်ဝင်၍၊ ဥာဏ်အမြင်ဖြင့် ငြီးငွေ့၍လာခဲ့ပါသတည်း။
အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်၊ နိဗ္ဗိန္ဒိတံ။ ငြီးငွေ့စိတ် ပေါ်လာသောကြောင့်
၎င်း။ ဝိရုဇ္ဈဟံ။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ့်ရုပ်ကို မသာယာခြင်း
ကြောင့်၎င်း။ ပုန။ နောက်ခါတဖန်၊ ဇာတိသံသာရုံ။ အဖြစ်မပြတ်
နိုင်တဲ့၊ ဤသံသရာဝန်ဇာတ်ကြီးထဲ၌၊ ပုနပ္ပုနံ။ အတန်တန်၊
မာသန္ဓာဝေယျံ။ ကျင်လည်၍မနေတော့ပြီ။ ဣတိ။ ဤသို့၊ ဝိန္ဒယိ။
အကြံကောင်းအကြံမြတ် ပေါ်ပေါက်၍လာတတ်သတည်း။ ။
ဣဒါနိ။ ယခုအခါ၌၊ တိဿောဝိဇ္ဇာ။ ဝိဇ္ဇာဥာဏ်သုံးပါးတို့ကို၊
သန္တိကတာ။ ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင်၊ လက်ကိုင်ရောက်မှု၊ မျက်မှောက်
ပြုအပ်လေပြီ။ ဗုဒ္ဓဿ။ ရှင်တော်ဘုရား၏၊ သာသနံ။ မြင့်မြတ်သော
အဆုံးမတော်ကြီးများကို၊ ကတံ။ ရွက်ဆောင်သမှု၊ ပြုခြင်းကိစ္စ
ပြီးဆုံးလေပြီ။

ဤဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ။ ။ အ ကျွ န် နှစ် သည်
ပြည်တန်ဆာမအလုပ်၌ နစ်မြုပ်၍နေစဉ်အခါ၊ ဤကိုယ်ကာယ
ကြီး၌ ငြီးငွေ့မှုဖြစ်ပေါ်ကာ သာယာခြင်းကင်း၍လာခဲ့ပါသည်။

ထေရီ ဘာသာပြန်

၁၉၃

ထိုအခါ ဤသံသရာကြီးထဲမှာ၊ အဘန်ဘန်မကျင်လည်တော့ပြီဟု ကြံစည်ပြီးလျှင်၊ မိမိအလုပ်ခွင်မှ ရှောင်၍၊ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ယခုအခါ ဝိဇ္ဇာဥာဏ် သုံးပါးကိုသိ၍၊ အထွတ်ဦးခိုင်ဖြစ်သော ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရှင်တော် မြတ်ဘုရား၏ သာသနာမှာ၊ ပြုတွယ်ရာကိုစွဲအထုံးစုံကို၊ ပြီးဆုံး အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ပြီဟူ၍ ဆိုလိုသတည်း။

အနုကာသိမည်သော ရဟန္တာ သိက္ခနီမသည်၊ တရံသော အခါ အမျိုးသွီးပရိသတ်တို့၏အလယ်တွင်၊ ရှေးရှေးဘဝတို့က၊ မိမိ ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်များကို ဟောကြားပြီးလျှင်၊ အမျိုးသွီး အပေါင်းတို့အား၊ အသိဥာဏ် ပွားများ၍၊ သတိတရားရကာ၊ သဒ္ဓါစေတနာတိုးတက်စေခြင်း အကျိုးငှာ၊ အပဒါန်ဂါထာများ ကို၊ ဟောကြားတော်မူလေသတည်း။

{ ပြဆိုလတံသောဂါထာများကား၊ ထေရီအပဒါန်ပါဠိတော်မှ၊ လိုရင်းကိုထုတ်၍ပြဆိုအပ်သော ဂါထာများဖြစ်ပေသတည်း။ }

(က) ဣမမ္ဘိ ဘဒ္ဒကေကပ္ပေ၊ ဗြဟ္မဗန္ဓု၊ မဟာယသော၊
ကဿပေါနာမ နာမေန၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ ဝဒတံဝရော။

(က) ဣမမ္ဘိ ဘဒ္ဒကေကပ္ပေ၊ ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာ အထွင်း၌၊ ဗြဟ္မဗန္ဓု၊ ဗြဟ္မာမင်း၏ အဆွေတော်ကြီး ဖြစ်တော် မူပေထ သော၊ ဝါ၊ ပုဏ္ဏားမျိုး ဖြစ်တော်မူပေထသော၊ မဟာယသော၊ ဂုဏ်ထက်စွာ ကျော်စော၍၊ ပြန့်ပြော များပြားသော အခြံအရံ လည်း ရှိပေထသော၊ ဝဒတံဝရော၊ ဟောကြား ဆုံးမသောသူ အပေါင်းတို့ထက် မြင့်မြတ်ထူးလွန်တော်မူပေထသော၊ နာမေန၊ အမည်တော်အားဖြင့်၊ ကဿပေါနာမ၊ ကဿပအမည်ရှိတော်မူ သော၊ ပုဇ္ဈော၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်၊ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ပွင့်တော်မူလေ သတည်း။

၁၅၄

ထေရီဘာသာပြန်

(ခ) တဒါဟံ ပဗ္ဗဇိတွာနံ။ တဿဗုဒ္ဓဿ သာသနော။

သံဂုတာ ပါတိမောက္ခေသု။ ဣန္ဒြိယေသုစ ပဉ္စသု။

တဒါ။ ထိုရောအခါ၌။ တဿဗုဒ္ဓဿ။ ထိုကဿပ မြတ်စွာ
ဘုရား၏။ သာသနော။ သာသနာတော်အတွင်း၌။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်
သည်။ ပဗ္ဗဇိတွာနံ။ ရဟန်းပြု၍။ ပါတိမောက္ခေသု။ ပါတိမောက်
ခေါ်သော ရဟန်းကျင့်ဝတ်တရားတို့၌။ သံဂုတာ။ လုံခြုံစွာစောင့်
ထိန်းကျင့်သုံးခဲ့ပါ၏။ ပဉ္စသု။ ငါးပါးကုန်သော။ ဣန္ဒြိယေသုစ။
ဣန္ဒြေတရားတို့၌လည်း။ သံဂုတာ။ လုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းခဲ့ပါ
သတည်း။

(ဂ) မတ္တညနိစ အသနော။ ယုတ္တာ ဇာဂရိယေပိစ။

ဝသန္တိ ယုတ္တယောဂါဟံ။ ဘိက္ခုနိံ ဝိဂတာသဝံ။

(ဃ) အက္ခောသိံ ဒုဋ္ဌဗိက္ခာဟံ။ ဂဏိကေတိ ဘဏိံတဒါ။

ဘေနပါပေန ကမ္မေန။ နိရယမိ အပစ္စိသံ။

(ဂ-ဃ) တဒါ။ ထိုရောအခါ၌။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ အသနော။
အစားအစာ စာ သုံးရာ၌ပည်း။ မတ္တညနိ။ လောဘကိုချွေတာ၍၊
မျှာစွာသုံးဆောင်ပါသတည်း။ ဇာဂရိယေပိစ။ အအိပ်နည်းပါး
၍ နိုးကြားစွာနေမှု၌လည်း။ ယုတ္တာ။ အားထုတ်ခဲ့ပါ၏။ ယုတ္တယော
ဂါ။ ရဟန်းတို့၏ အလုပ်ကို။ အားထုတ်ကြိုးပမ်းလျက်။ ဝသန္တိ။
နေ ထိုင်လျက် ရှိသော။ အဟံ။ အကျွန်ုပ် သည်။ ဝိဂတာသဝံ။
အသဝေ ကင်းရှင်းပြီးသော။ ဘိက္ခုနိံ။ ရဟန္တာမကြီးတပါးကို။
ဒုဋ္ဌဗိက္ခာ။ ပြစ်မှားရက်စက် အမျက်ထွက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်
၍။ အက္ခောသိံ။ နှုတ်ထွက်ရိုင်းလျက်။ တိုင်းထွာ ဆဲရေးခဲ့မိပါ
သတည်း။ တဒါ။ ထိုအခါ၌။ တံ။ ထို ရဟန္တာမကြီးကို။
ဂဏိကေတိ။ ပြည်တန်ဆာမကြီးဟူ၍။ ဘဏိံ။ စွဲစွပ်ဆဲဆိုခဲ့ပါ
သတည်း။ ပါပေန။ ယုတ်မာ ရိုင်းစိုင်းလှ သော။ တေနကမ္မေန။
ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့်။ နိရယမိ။ အပါယ် ငရဲ၌။ အပစ္စိသံ။
ကျ ရောက်ခဲ့ရပါသတည်း။

ထေရီဘာသာပြန်

၁၅၅

(င) တေနဝ ကမ္မသေသေန၊ အဇာယိံ ဂဏိကာ ကုလေ၊
ဗဟုသောပရိဝတ္တန္တိ၊ ပစ္ဆိမာယာဗ္ဗိဇာတိယံ။

(င) တေနဝ ကမ္မသေသေန၊ ထိုမကောင်းမှုကံ အကြွင်း
ကြောင့်၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဂဏိကာကုလေ၊ ပြည်တန်ဆာမ
အမျိုး၌၊ အဇာယိံ၊ ကြိမ်ဘန်များစွာ၊ ငါးရာဘဝ၊ ငါးကမ္ဘာမက
အောင်၊ ဖြစ်ခဲ့ရပါသတည်း။ ဗဟုသော၊ ဘဝပေါင်း များစွာ
ပရိဝတ္တန္တိ၊ ကျင်လည် ရသည် ဖြစ် ၍၊ ပစ္ဆိမာယာဗ္ဗိဇာတိယံ၊
အဆုံးစွန်ဘဝ၌ပင်သော်လည်း၊ ဂဏိကာ၊ ပြည်တန်ဆာမသည်၊
အဇာယိံ၊ ဖြစ်ခဲ့ရပါသတည်း။

(စ) ကာသိသု သေဠိကုလဇာ၊ ဗြဟ္မာစာရိပလေန ဟံ၊
အစ္ဆရာဝိယ ဒေဝေသု၊ အဟောသိံ ရူပသမ္ပဒါ။

(စ) ပစ္ဆိမေ၊ အဆုံးစွန်သောဘဝ၌၊ ကာသိသု၊ ကာသိကရံဇ်
တိုင်းတို့၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ သေဠိကုလဇာ၊ သူဌေးသွီးဖြစ်
ခဲ့ပါသတည်း။ ဗြဟ္မာစာရိပလေန၊ ကဿပ ရှင်တော်ဘုရား
လက်ထက်တော်အခါ၊ ရဟန်းပြုကာ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံးခဲ့ဘူး
သောကြောင့်၊ ဒေဝေသု၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့၌၊ အစ္ဆရာဝိယ၊
ရောင်ဝါထိန်ညီး၊ နတ်သွီးကဲ့သို့၊ ရူပသမ္ပဒါ၊ မြင်သူတိုင်းနှစ်သက်
၍၊ တပ်မက်လောက်သော အဆင်းဂုဏ်နှင့်၊ ပြည့်စုံ ချောမွန်ခဲ့
သည်။ အဟောသိံ၊ ဖြစ်ရပါသတည်း။

(ဆ) ဒိသ္မာန ဒဿနိယံ မံ၊ ဂိရိဗ္ဗဇ ပုရုတ္တမေ၊
ဂဏိကတ္တေ နိဝေသေသုံ၊ အက္ခောသနပလေန မေ။

(ဆ) ဒဿနိယံ၊ မြင်သူစွဲလမ်း၍၊ အဆန်းတကြယ် တင့်တယ်
လှပသော၊ မ၊ အကျွန်ုပ်ကို၊ ဂိရိဗ္ဗဇ ပုရုတ္တမေ၊ တောင်ကြီးငါးတန်း၊
ပတ်မြှိုင်းညို၊ ရာဇဂြိုဟ်မည်၊ မြတ်သောပြည်၌၊ ဂဏိကတ္တေ၊
ပြည်တန်ဆာမအရာ၌၊ နိဝေသေသုံ၊ ခန့်ထား ကြ လေ ကုန်

၁၅၆

ထေရီဘာသာပြန်

သတည်း။ ဣဒံ။ ဤကဲ့သို့ ပြည်တန်ဆာမ-ဖြစ်ရခြင်းသည်။ မေ။
အက္ခန္တိဏံ။ အက္ခန္တိသနုဗလေန။ ရှေးသောအခါ ၊ ရဟန္တာမကို
ပြည်တန်ဆာမကြီးဟူသော စကားဖြင့် ကြိမ်းဝါးဆဲရေးခြင်း၏
အကျိုးကြောင့် ပင်တည်း။

(ဇ) သာဟံသုတွာန သဒ္ဓမ္မံ၊ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌေန ဒေသိတံ။
ပုဗ္ဗဝါသန သမ္ပန္နာ၊ ပဗ္ဗဇိံ အနဂါရိယံ။

(ဇ) သာဟံ။ ပြည်တန်ဆာမဖြစ်၍ နေရသော ထိုအက္ခန္တိ
သည်။ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌေနဒေသိတံ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊ ဟောကြား
တော်မူအပ်သော၊ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားမြတ်ကို၊
သုတွာ။ ကြား ရလေသောကြောင့်။ ပုဗ္ဗဝါသနသမ္ပန္နာ။ ရှေး
ဝါသနာ ခတ်ခံနှင့်ပြည့်စုံခဲ့ပါသဖြင့်၊ အနဂါရိယံ၊ ကာမငါးလိ၊
အညီခွါရှောင်၊ ရဟန်းဘောင်၌၊ ပဗ္ဗဇိံ။ စိတ်ဖွဲ့သန်သန်ဖြင့်၊
အမြန် ရဟန်းပြုရန် ထွက်ခဲ့ပါသတည်း။

(ဈ) တဒုပ သမ္ပဒတ္တာယ၊ ဂစ္ဆန္တိ ဇိနသန္တိကံ။
မဂ္ဂေ ရတ္တေ ဌိတေ သုတွာ၊ လဘိံ ဒုတောပသမ္ပဒံ။

(ဈ) တဒါ။ ထိုသို့ ရဟန်း ပြုရန်၊ ထွက်လာသောအခါ၌၊
ဥပသမ္ပဒတ္တာယ၊ ရဟန်းခံခြင်းအကျိုး၌၊ ဇိနသန္တိကံ။ ရှင်တော်
ဘုရား၏ အထံတော်သို့၊ ဂစ္ဆန္တိ။ သွားရောက်မည် ကြံပါသော်
လည်း။ မဂ္ဂေ။ လမ်းခရီး၌၊ ဌိတေ။ ရအောင်တမ်း၍၊ အကြမ်း
ကိုင်မည်၊ ရပ်တည်ချောင်းမြောင်း၍ နေကြကုန်သော၊ ရတ္တေ။
ထားပြခိုးရှား၊ သေသောက်ကြူးတို့ ၏ သတင်းတို့ကို၊ သုတွာ။
ကြားရလေသောကြောင့်၊ ဒုတောပသမ္ပဒံ။ စေတမန်စေလွှတ်
သဖြင့်၊ ထွက်မြတ်သောရဟန်းအဖြစ်ကို၊ လဘိံ။ လွယ်လွယ်ကူကူ
ရယူဖြစ်မြောက်ခဲ့ပေသတည်း။

(ည) သဗ္ဗိကမ္ပံ ပရိက္ခိဏံ၊ ပုညပါပံ တထေဝစ။
သဗ္ဗသံသာရ မုတ္တိန္တာ၊ ဂဏိကတ္တု ခေဝိတံ။

စေရီဘာသာပြန်

၁၅၇

(ည) ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား၊ သဗ္ဗကမ္မံ၊ အလုံးစုံသော ရှေးကံ အဟောင်းစုသည်။ ပရိက္ခိဏံ၊ မကျန် မကြွင်း၊ တျင်းတျင်းကုန်စင်ခဲ့လေပြီ၊ တထေဝစ၊ ထိုနည်းအတူ ပင်လျှင်၊ ပုညာပါပံ၊ ရှိရှိပေါင်းစု၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၊ အလုံးစုံသည်။ ပရိက္ခိဏံ၊ မကြွင်းမကျန်၊ အမှန်ကုန်ဆုံးခဲ့လေပြီ။ သဗ္ဗသံသာရံ၊ အလုံးစုံသော သံသရာရေတကြောကို၊ ဥတ္တိန္နာ၊ တဘက်ကမ်းသို့ရောက်အောင်၊ ကူးမြောက်ခဲ့လေပြီ။ ဂဏိကဗ္ဗန္ဓု၊ ယုတ်ညံ့လှစွာ၊ ပြည့်တန်ဆာမအဖြစ်ကိုလည်း၊ ခေဝိတံ၊ နောင် တတန်အသစ် ဘယ်ခါမှ မဖြစ်ရအောင်၊ စင်စစ်ကုန်ခဲ့ပြီ တကား။

ဤအနုကသိထေရီဝတ္ထုဖြင့်၊ ဥပဒေသပြုလိုသည့်အချက် မှာ၊ နှုတ်ကြူးနှုတ်လွန်မှုဖြစ်သော ဝစီကံများသည် ဆိုးဝါးသော အကျိုးကို၊ ဘဝပေါင်းများစွာ ပေးတတ်လေကြောင်း ထင်ရှား သဖြင့်၊ သူတပါးတို့အပေါ်မှာ၊ နှုတ်လျှာ ကြူးလွန်ခြင်းဖြင့်၊ ထိထိခါးပါး ဖြစ်မှားပြောဆိုခြင်းအမှုကို၊ ဂရုစိုက်၍ရှောင်ကြဉ် သင့်လှပေသည်။ နှုတ်လျှာကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ပါလျှင်၊ သံသရာ၌ အခက်ကြုံတတ်သည်။ ။ ဟော့ ဟော့ ရမ်းရမ်း နှုတ်သရမ်း ခြင်းကို မပြုကြပါကုန်လင့်၊ ။ သူတပါးလည်းနားသက်သာ၊ ကိုယ့်မှာလည်း အကျိုးရှိစေနိုင်သော၊ ဗိယဝါစာစကားမျိုးကို ပြောကြားသင့်ကြပေသတည်း။

(၂) အနုကသိထေရီဝတ္ထုပြီး၏။

— ၀ —

ဒုကနိပါတ်။

(၃) ဗိတ္တာစေရီဝတ္ထု။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်အခါ “ဗိတ္တာစေရီ” ဆိုတဲ့ အမည်နှင့်၊ ကျွတ်တန်း ဝင်သွားတဲ့ အမျိုးသွီး တဦး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာတော့ သည်လိုတဲ့။ ။ ဘုံသုံးပါး အစဉ်မှာ၊ ကျင်လည်ပြေးသွား၍၊ သံသရာသား၊ သံသရာသွီး၊ ဖြစ်ကြသော

၁၅၈

ဆေးရိက္ခာသမာဓိ

သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာ၊ အဆုံးမရှိတဲ့ ဝဋ်ဘွေ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ၊
မျောပါး၍ နေစဉ်အခါ၊ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်လိုက်သည်
ရှိသော်၊ (၉၄) ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာထက်၌၊ ထိုအမျိုးသွီးကလေး
ဟာ၊ စန္ဒဘာဂ အမည်ရှိတဲ့ မြစ်၏အနီး၊ တခုသော တောကြီး
အတွင်းမှာ၊ ကိန္နရာမကလေး ဖြစ်နေရှာသတဲ့။ ။ သတ္တဝါတွေ
ဆိုတာ ကံအားလျော်စွာ၊ ကံစီမံရာအတိုင်း၊ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေ
ကြတာကလား။

ထိုကိန္နရာမကလေးဟာ ရှေးဘဝ အစဉ်အဆက်က၊ အသိ
အလိမ္မာနှင့်၊ သဒ္ဓါစေတနာခေါ်တဲ့ မျိုးစေ့ကလေး ပါလာသူ
ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်သော်လဲ၊ စိတ်နေ
စိတ်ထား၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာနှင့်၊ အလိမ္မာကိန္နရာမကလေး
ဖြစ်နေတယ်။ တနေ့သောအခါ၊ ကံကုသိုလ် လာဘ်တိုက်၍၊
အမြိုက်မျိုးကို စိုက်ပျိုးရန်၊ တယ်လို အခွင့် ကြိုလာသလဲဆို
တော့၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတပါးသည် တခုသောသစ်ပင်ရင်းမှာ၊
ဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားပြီး၊ ခန့်ညားတည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေ
တော်ဖြင့် ကြည်ညိုစဘွယ်၊ တင့်တင့်၊ တယ်တယ်၊ စံနေတော်မူ
နေခိုက်နှင့်ကြို၍ အဆင်သင့်စွာ ကိန္နရာမကလေးမြင်ပါရော။

ကိန္နရာတို့ဓမ္မတာ၊ လူးလာ ပျံသန်း၍ တောတန်းတခုမှ-
တောတန်းတခုသို့ တောင်တခုမှ- တောင်တခုသို့၊ ပန်းပွင့်
ဝတ်လုံကို၊ ဆန်းကြယ်စွာ ခြုံရုံပြီး ကွန့်မြူး၍ နေစဉ် အရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါကိုမြင်တော့၊ ကြည်လင်မြတ်နိုးစွာ၊ စေတနာသဒ္ဓါတရား
ဘွားကနဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်တွင်၊ လှူဒါန်း ပူဇော်ချင်တဲ့
စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်း၊ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ။
အဟိတ်တိရစ္ဆာန် များပေတယ်လို့၊ အလိမ္မာခါတ်- ဓါတ်ခံပါ
လျှင်၊ တခါတခါတော့ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့ ကြိုသေးသပေါ့။

အဲ-သည်အခါ၊ ကိန္နရာမကလေးက၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို
ပူဇော်ရန်အတွက်၊ အဿူပစ္စည်းရှာဖွေစုံစမ်းတဲ့အခါ၊ မနီးမဝေး
မှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပွင့်နေတဲ့ ကျူတောကြီးကိုမြင်ပါရော။ ။

ထေရီဘာသာပြန်

၁၅၉

မြင်လျှင် မြင်ခြင်း၊ ကျူတောသို့ အမြန်သွားပြီး၊ လှပထွားကျိုင်းတဲ့ ကျူပန်းခိုင်ကြီးတွေကို ချိုးယူ၍၊ ဈာန်ဝင်စားနေတဲ့ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်ဘုရားကို၊ စေတနာအားသန်သန်နှင့် ပူဇော်လိုက်သတဲ့ ပူဇော်ပြီးတဲ့အခါ၊ ရှိဦးရှိမိပြီး အကြိမ်ကြိမ်ရှိခိုးတယ်၊ အားရအောင် ရှိခိုးပြီးတော့၊ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို၊ လက်ျာရစ် သုံးပတ် လှဲပြီးမှ၊ သူ့အလိုရှိရာဋ္ဌာနသို့၊ ပျံသန်း ကွန့်ရှုံး၍သွားတယ်။ သည်အခါမှာ လွန်စွာထူးမြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ဇောတွေ၊ အလောလော ဖြစ်ပွားတာပေါ့လေ၊ မြစ်ရေအယဉ် စီးဆင်းသလိုပေါ့။

သံသရာခရီးသမားလုပ်နေကြတဲ့သတ္တဝါများမှာ တခါတခါ သည်လို ကုသိုလ်ဇောမျိုးတွေ၊ ဖြစ်ပေါ်ခွင့်ကို ရရှိပြီဆိုမှဖြင့်၊ လာဘ်ကြီးထိုက်၍၊ အစဉ်တစိုက် ချမ်းသာသို့ အခြေခံကြီးကို၊ ရတော့တာပေါ့။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရှင်ရဟန်းကို၊ ကျူပန်းဖြင့်ပူဇော်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်၊ ကိန္နရာမကလေးမှာ၊ ပရစေတနာ အဟုန်အားဖြင့်၊ မြူးချန်ဝမ်းမြောက်ပြီး၊ အစဉ်မပြတ် ထိုကုသိုလ်ကို အမှတ်ရနေသတဲ့။ ။ အဲသို့ကလိုကုသိုလ်အဟုန်၊ ကိုယ်လုံးလုံးပြီး၊ ကိန္နရာဘို့၏ အသက်တမ်းအတိုင်းနေ၍ စုတေသွားတဲ့အခါ။ ကျူပန်းဌာတဲ့ စေတနာက၊ အခြားမဲ့ဘဝမှာ အကျိုးပေးသဖြင့်၊ ဘာဝတိန်သာနတ်ပြည်မှ၊ ရုပ်ဆင်းရောင်ဝါ၊ လွန်စွာလှပတဲ့ နတ်သွီးကလေးဖြစ်သွားပါရော။

ထိုကုသိုလ်၏အကျိုးဆက်ဟာ၊ ပြတ်လတ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ အစဉ်သဖြင့်ဆက်သွယ်လျက်၊ ယခုဂေါတမရှင်တော်ဘုရားလက်ထက် တော်သို့တိုင်အောင် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်ဆိုတဲ့ သုဂတိသံသရာမှာ လူးလာစုန်ဆန် ပျော်စံမွေ့လျော်၍၊ အကျော်အမော်ဘဝတွေကိုသာ အစဉ်အတိုင်းရရှိသတဲ့။ ။ ကိုးဆွဲလေးကမ္ဘာ အတွင်းမှာ၊ နတ်မင်းတို့၏မိဖုရားကြီးဖြစ်ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းက (၃၆) ကြိမ် စကြဝတေးမိဖုရားကြီးဖြစ်ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းက (၁၀) ကြိမ် ဖြစ်ရကြောင်းကို၊ အပဒါန်ပါဠိတော်ကြီးမှာ ပြဆိုလျက်ရှိတယ်။

၁၆၀

ဆေးရုံဘာသာပြန်

ခဲ-သို့ကလျီ၊ ကျူပန်း၏တန်ခိုးကြောင့်၊ ချမ်းသာအမျိုးမျိုး၊ ကောင်းကျိုးအထွေထွေကို လိုလေသေးသည်မရှိရအောင်စံစားပြီး၍၊ အဆုံးဘဝသို့ ရောက်လာတော့၊ ယခုရှင်တော်ဘုရား ရွှေလက်ထက်တော်အခါ၊ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တော်ကြီးမှာ၊ ဂဟပတိ မဟာသာလခေါ်တဲ့ သူဌေးကြီး၏သွီး ဖြစ်လာပါရော။

အမျိုးကြီး၊ အဆွေကြီး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ အလိမ်မာနှင့်၊ ရုပ်ဝါတင့်တယ်ပုံများကို အထူးပြောဆို ချီးမွမ်းဘွယ် မလိုတော့ဘူးပေါ့။ အဆုံးစွန်သော ဘဝ၌၊ ဣဗ္ဗပပကြီး အကျိုးပေးလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ဆိုတာ၊ နေရာတကာတိုင်းက ပြည့်စုံ လာစမြဲပေတဲ့။

သူဌေးကြီးသွီးလေးရဲ့အမည်ကို၊ ရုပ်ဆင်းရောင်ဝါ လွန်စွာ ဆန်းကြယ်တဲ့အတွက် “စိတ္တာ” ရယ်လို့ခေါ်ဆိုသမုတ်ကြတယ်။ စိတ္တာ သဒ္ဓါက ဆန်းကြယ်ခြင်း အနက်ကို ဟောတာကိုး။ ။ မြန်မာလိုခေါ်ရပါလျှင် “မလှဆန်း” ရယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့။

အရွယ်သို့ ရောက်လာတဲ့အခါ၊ အလိမ္မာခါတ်ခံ ရင့်သန်လာခဲ့တဲ့ ပါရမီရှင်ကလေး ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း၊ ချစ်သူ နှင့် တွဲနေခင်၍၊ အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းဆိုတဲ့ ဃာရာဝါသအမှုတွေကို ရွံမုန်းသဖြင့်၊ လိမ္မာသည်ထက်လိမ္မာအောင်၊ စာပေပညာများကိုသာ ကြိုးစားပြီး၊ တရားတော်ကိုသာ နာနေသတဲ့။

လောကုတ္တရာ ဗဟုသုတတို့နှင့် ပညာရည်ဝ၍ ဓမ္မကထာ၊ တရားနာသဖြင့်၊ များစွာဉာဏ်ပွင့်လာတော့၊ လူ့ဘောင်လောကတွင်၊ နေချင်တဲ့စိတ်မရှိဘဲ၊ ရဟန်းပြုရန်သာ စိတ်အတင်းပါလာတယ်။ ။ ထိုအခါ၊ မိဘများထံ ခွင့်တောင်းပန်ပြီး၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီထံသို့ကပ်၍၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ရဟန်း ဘဝသို့ ရောက်သွားပါရော။

ဘိက္ခုနီမအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတဲ့ အခါ၊ တရားဘာဝနာ အလုပ်ကိုသာ၊ အားတုတ်ရန် ဝတ်တရားရှိတဲ့ အတိုင်း၊ အရေးတကြီးကိလေသာမီးကိုငြိမ်းစေရန်၊ ဇွဲသန်သန်ကြီးနှင့်အားထုတ်

ထေရီအာသာပြန်

၁၆၁

ရှာသတဲ့။ ။အလွန်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသွီးအဖြစ်နှင့် နို့နုနယ်နယ် ကြီးပွားလာခဲ့ရာမှ၊ ရုတ်တရက် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့ အထွက်၊ အစားခက်၊ အသွားခက်၊ အနေခက်ဆိုတဲ့ အခက်အမျိုးမျိုး နှင့်တွေ့ကြုံရတာဟယ်။ သို့ရာတွင် နေထိုင်စားသောက်ရေးတို့ကို အလေးမမူဘဲ၊ ကိလေသာမြန်မြန်ပြုတ်အောင်၊ ရဟန်းတို့အလုပ် ကိုသာ၊ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ်နှင့်အားထုတ်၍နေခဲ့ရာ၊ မကျန်းမမာ ခြင်း ဖြစ်လာသတဲ့။

နေပူမှာလွမ်းထားတဲ့ ပန်းများသဘွယ်၊ ညှိုးငယ်ကြွေလှိမ့်ခြင်း များလဲ တနေ့တခြားတိုးတက်ပြီး၊ ရုပ်ပျက်၊ ဆင်းပျက်နှင့်အသက် အန္တရာယ် စိုးရိမ်ဘွယ် ရှိသည်တိုင်အောင်၊ တရှောင်ရှောင် ရောဂါတိုးလာတယ်။ ။သို့ရာတွင်၊ ရောဂါကို အလေးမမူဘဲ၊ “တရားအားထုတ်ရင်း၊ ငုတ်တုတ်ကြီး သေချင် သေသွားပလေ စေ၊ ရဟန္တာမှမဖြစ်လျှင် ငါမနေဘူးဆိုတဲ့စွဲနှင့် နောက်မဆုတ် ဘဲ တိုးလို့သာ အားထုတ်သတဲ့။

ထိုအခါ သိတင်းသုံးဘော်ဖြစ်တဲ့ သိက္ခူနီမများက၊ သနား ကြင်နာကြသဖြင့်၊ “ရှင်မစိတ္တာ၊ သင့်ကိုယ်အတွင်းမှာ၊ ရောဂါစွဲ ကပ် လို့ နေ ပြီ၊ တနေ့ထက်တနေ့၊ တရွှေ ရွှေ ညှိုး နှမ်း ၍၊ ပန်းကလေးများလို ခြောက်ခြောက် သွားပါပေါ့ကလား။ ။ တရားကို သို့ကလောက် အားမထုတ်ပါနှင့်။ “မလျော့မတမ်း စောင်းကြိုးညှင်း”ဆိုသလို၊ ကိုယ့်အား ကိုယ့်အင်၊ နှင့် တန်ခိုး ကြိုးစားပါ။ ဝီရိယဆိုတာ ရှေ့ တန် တဲ့ အခါ မှာလဲ ရှေ့ပေး ရတယ်။ တကယ်လို့များ သေ၍သွားလျှင်၊ တဘဝလုံး ဆုံးရှုံး နစ်နာတို့ ဖြစ်တော့မှဘဲ။ အဲ-သို့ကလျှင်ပြောဆိုသူနဲ့သင်ကြသတဲ့။

ထိုအခါ စိတ္တာထေရီမလေးက၊ ဘယ်လို ပြန်ပြောသလဲဆို တော့၊ ရောဂါဘေး ဆိုတာ၊ ကိလေသာ ရန်သူကြီးလောက် မဆိုးဝါးပါဘူး။ ကိလေသာရန်ကို ထွန်းလွန်ပြုပျက်တဲ့အခါမှာ၊ ရောဂါကို အမှုမထားနိုင်ဘူး၊ ကိလေသာရန်သူနှင့် ဘက်ပြိုင်၍၊ အနိုင်ရအောင် တိုက်ခိုက်တုန်းမှာ ဗုံးခနဲလဲ၍သေချင်သေပါစေ၊

၁၆၂

ထေရီဘာသာပြန်

ကိလေသာနှင့်ပြိုင်၍ ဆိုင်နေရသောစစ်ပွဲမှာ၊ လဲ၍သေရခြင်းက
မြတ်ပါသေးတယ်။ ကိလေသာကို မတိုက်ခိုက်ရခင်၊ အသက်
ရှင်၍ နေခြင်းဟာ မမြတ်ဘူး။ အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပရစေ၊
တားမြစ်တော်မမူကြပါနှင့်လို့ ပြောဆိုသတဲ့။

“ရေနာဂါထာ”

ယုတ္တိမာနော ကိလေသေဟိ၊ သစေမရေယု နိစ္စလော။
တဒေဝမရဏံ သေယျော၊ နောစေ စလော ပဋိက္ကမော။

ဘောန္တော၊ အို-သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့၊ ကိလေသေဟိ။
ကိလေသာရန်သူတို့နှင့်၊ ယုတ္တိမာနော။ အရုံးအနိုင်၊ ပြိုင်ဆိုင်
စစ်ထိုး၍နေစဉ်။ နိစ္စလော။ မတုန်မလှုပ်၊ နောက် မဆုတ်ဘဲ။
သစေမရေယု။ တကယ်လို့ ပင် သေ၍ သွားစေဦးတော့။
တဒေဝမရဏံ။ ထိုကိလေသာစစ်ပွဲ၌၊ လဲ၍သေရခြင်းသည်။
သေယျော။ စင်စစ်ကေနံ၊ အမှန် မြတ်ပါသေး၏။ စလော။
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍၊ ပဋိက္ကမော။ နောက်ဆုတ်၊
နောက်ဆုတ်နှင့်၊ ကြောက်ရုပ် ကြောက်သွေး၊ ပြန်၍ပြေးခြင်း
သည်။ နောစေ သေယျော။ စင်စစ် မမြတ်သည်သာလျှင်တည်း။

အ-သို့ကလို ရဲဝံ့စွာပြောဆိုတဲ့ အတွက်၊ သီတင်းသုံးဘော်
ဖြစ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမများတို့ကလဲ “ကောင်းတဲ့စကားကို ပြောပေ
တာကိုး တားမြစ်စရာမရှိဘူးဆိုပြီး၊ ချီးမွမ်းလို့ နေကြရသတဲ့။

ထို့နောက် ဗိက္ခာထေရီက၊ ဘယ်လိုပြောပြန်သလဲဆိုတော့၊
“အို သီတင်းသုံးဘော်အပေါင်းတို့၊ ကိလေသာဝင့်မှ ကျွတ်လွတ်
လေအောင်၊ အားထုတ်ကြိုးပမ်းတဲ့ အရာမှာ၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်
သင့်ပါဘူး။ ရောဂါရှိတယ်လို့ အားမထုတ်ဘဲနေလျှင်၊ အချိန်တွေ
ကုန်ဆုံးရုံရှိတော့တာပေါ့။ ။ သာသနာတော်ကြီးနှင့် ကြိုကြိုက်၍
အားထုတ် ကြိုးစားရခြင်းဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ၊ လွန်စွာ
ရှားပါးလှပါ တယ်။ ကြိုကြိုက်တဲ့ ခေတ်အတွင်းမှာ၊ အတင်း
ကြိုးစားမှ တော်တော့ မပ။ ။ ရောဂါ ဥပါဒ် စွဲကပ်ခြင်း

ထေရီဘာသာပြန်

၁၆၃

ဆိုဘာလဲ၊ ထူးဆန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနုမာဂ္ဂ သံသရာ၊ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ ရောဂါတွေ ဝိုင်းနေကြတာဘဲ မဟုတ်လား၊ ရောဂါအမျိုးမျိုးနှင့်သာ၊ သတ္တဝါလုပ်၍လာကြရပါတယ်။ တွေ့နေကျ၊ ကြုံနေကျ၊ ဘုံဘဝ မေ့တာ စွဲကပ် တဲ့ ရောဂါ ကို၊ ဘာကြောင့် အထူးတဆန်းကြီး ထင်ရမှာလဲ၊ အားထုတ်နိုင်တဲ့ အခိုက်မှာ၊ ဂရုစိုက်ပြီး ကြိုးစားမှပေါ့၊ အဲ-သို့ကလို ထပ်မံ၍ ပြောဆိုပြန်တော့၊ သိတင်းသုံးတော် အများမှာ၊ စကားဝင်ခွင့် မရနိုင်ကြတော့ဘူး။

မိတ္တာထေရီသည်၊ မိမိ၌စွဲကပ်တဲ့ ရောဂါကို ဘာလောက်မျှ အရေးမစိုက်ဘဲ ဝိပဿနာအလုပ်ထဲမှာသာ၊ စွဲစွဲမြဲမြဲကြိုးကြိုးစား၍နေခဲ့လေရာ၊ ရောဂါများဟာလဲ၊ တနေ့တခြား တိုးတက်လို့ လာဘော့တာဘဲတဲ့။ ။ မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်၊ ဖြစ်တဲ့ အတွက်၊ တနေ့ထက် တနေ့ဘဲ ကြို လို့ ဖြော့ တော့ ၍၊ အား ပြော့ ခွေ ယိုင် ခြင်းသို့ ရောက်သွားရှာတယ်။ သည်လိုအခြေကိုဆိုက်တောင်မှ အားမလျော့ဘူး။

တနေ့တော့ ဘယ်လိုကြံသလဲလို့ဆိုတော့ “သည်ရောဂါမှ ထမြောက်နိုင်ဖို့မရှိတော့ဘူး၊ အမှန်မုချ ငါသေရတော့မယ်။ ။ သေရမဲ့အတူတူဖြင့်၊ မည်သူမျှမသိရလေအောင်၊ လင်းတဌက် တွေနေတဲ့ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ပေါ်သို့တက်ပြီး၊ တရားအားထုတ် ရင် သေလိုက်မယ်၊ ငါ့ကိုယ်ကောင်ဟာလဲလင်းတအစာဖြစ်စေ တော့” အဲ သည်လို အကြံဖြစ်ပြီး၊ တယောက်ထည်းအည်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားတယ်။

အားကလဲမရှိ၊ ကိုယ်ကလဲချိနေလို့၊ ရုတ်ရက် မတက်နိုင်ဘူးပေါ့။ တောင်ပေါ်သို့တက်တဲ့အခါ၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို လွယ်ရသေးသဖြင့် ဝန်လေးသည်ထက် ဝန်လေးရှာပြန်သတဲ့။ ။ တဖြည်းဖြည်း အတော်ကလေး မြင့်အောင် တက်သွားမိတော့၊ မောဟိုက်လာသဖြင့်၊ တောင်ခါးပန်းမှာ မလှမ်းနိုင်ဘဲ လဲနေပါရော။ လဲတဲ့နေရာမှာ အတန်ကြာရပ်ဆိုင်း၍ အမောပြေ

၈၆၄

စေတီအာသနာပြု

လာတော့၊ “ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြီးပေါ် သို့မရောက်လျှင် ငါမနေ၊ ရောက်အောင်တက်မယ်” ဆဲ-သို့ကလျိ စိတ်ဇွဲတဘန်ထက်သန် လာတဲ့အထွက်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတက်သွားနိုင်အောင်၊ တောင် ခါးပန်းမှာ ဒုက္ကုဋ်သက်န်းကြီးနှင့် သပိတ်ကိုထားခဲ့ပြီး အားနဲ့နဲ့ နှင့် တောင်ရှေးထောက်လျက် တက်သွားလေရာ။ စိတ်ဆောင် တဲ့ အစွမ်းကြောင့်၊ အလွန်ကြီး မမောမပန်းဘဲ၊ တောင်ထိပ် ပေါ်သို့ရောက်သွားသတဲ့။ အလွန်ဇွဲကောင်းတဲ့ ထေရီမကလေး ပေါ့။ ချီးမွမ်းဘွယ်ကောင်းပါပေတယ်။

တောင်ထိပ်ပေါ် သို့ရောက်သွားတော့။ “ကဲ-တောင်တက် ခြင်းကံစွဖြင့်ချောခဲ့ပေါ့၊ ဝိပဿနာအလုပ်ကိုသာ အားထုတ်သို့ လိုတော့တယ်၊ ရဟန္တာ-မဖြစ်သမျှ သည့်တောင်ကြီးပေါ်က ငါးဆင်းတော့ဘူး။ ရှေးပါရမီ မရှိသဖြင့်၊ ရဟန္တာ-မဖြစ် လျှင်လဲ သည့်တောင်ထိပ် ပေါ်မှာ သေ ပေ စေ တော့။ ဆဲ- သို့ကလျိမိဋ္ဌာန်ပြီး စိတ်သန်သန်ကြီးနှင့်ထိုင်၍ တရားအားထုတ် လေရာ၊ များမကြာခင် အာသဝေါကင်းစင်၍၊ လေးအင်သော သစ္စာပန်းခိုင်ကို လက်ကိုင် ဆွတ်ခူးပြီးခါ၊ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေသတည်း။ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊ တောင်စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ အပေါင်းတို့က၊ ကောင်းချီး ပေးကာ သာသနာပေါ် ကြသတဲ့။

မိတ္တူထေရီ ဘိက္ခုနီမသည် အာသဝေါကင်းပျောက်၊ ဥာဏ် အရောင်ထွန်းတောက်၍၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တဲ့အခါ၊ လွန်စွာဝမ်းမြောက်လှသဖြင့်၊ မိမိအဖြစ်ကိုဆင်ခြင်ပြီး၊ ရွှင်ရွှင် လန်းလန်းနှင့် ဥဒါန်းကျူးလေသတည်း။

“မိတ္တူထေရီ၏ ဥဒါန်းဂါထာများ”

(၁) ကိဉ္ဇာပိ ခေါ်မှီ ကိသိကာ၊ ဂိလာနာ ဗာဠုဒ္ဓုဗ္ဗလာ၊
ဒဏ္ဍမောလုတ္တ ဂစ္ဆာပိ ပဗ္ဗတံ အဘိဓူဟိယ။

(၁) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ခေါ်။ စင်စစ်။ ဂိလာနာ၊ စွဲကပ် ရောဂါ၊ ဝေဒနာခံစားရသည်ဖြစ်၍၊ ကိသိကာ။ အရိုးပေါ်ထွင်၊

ထေရီဘာသာဖြန့်

၁၆၅

အရေတင်၍၊ မြင်၍မကောင်းအောင် ပိန်ကြိုလျက်၊ ဗာဠုဒုဗ္ဗလ၊ အပြင်းအထန် အားအင်လျော့ပါး၍ နေသည်။ ကိဉ္ဇာဒ်အမှီ၊ အကယ်၍ပင် ဖြစ်ပါသော်လည်း။ ပဗ္ဗတံ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြီး ပေါ်သို့။ အဘိရူဟိယ အဘိရူဟိတုံ၊ တက်ခြင်းငှါ၊ ဒဏ္ဍံ၊ တောင်ဌေးကို၊ ဩလုန္တံ၊ ထောက်၍၊ ဂစ္ဆာမိ၊ တောင်ခါးပန်းတွင်၊ တဖြည်းဖြည်း လှမ်းသွားရပါသတည်း။

(၂) သဗ္ဗာဋီ၊ နိက္ခိပိတ္တာန၊ ပတ္တကဉ္စ နိကုဇ္ဈိယ။
သေလေ ခန္တေသိ မတ္တာနံ၊ တမောခန္ဓံ ပဒါလယိ။

(၂) အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ သဗ္ဗာဋီ၊ ဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးကို၊ နိက္ခိပိတ္တာန၊ တောင်ခါးပန်း၌ချထားခဲ့၍၊ ပတ္တကဉ္စ၊ လွယ်ခဲ့သောသဒိတ်ကိုလည်း၊ နိကုဇ္ဈိယ၊ မှောက်ထားခဲ့၍၊ သေလေ၊ တောင်ထိပ်ပေါ်၌၊ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို၊ ခန္တေသိ၊ ကိလေသာတို့မှ၊ လွတ်ကင်းအောင် ခွါခဲ့ရပေသတည်း။ တမောခန္ဓံ၊ မောဟဘိစီး၊ မှောင်တိုက်ကြီးကို၊ ပဒါလယိ၊ ဥာဏ်မီးအလင်းဖြင့် အတင်းပေါက်ခွဲခဲ့ရပေသတည်း။

စိတ္တာထေရီ ဘိက္ခုနီမသည်၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြီးပေါ်မှာ၊ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ နှစ်သိမ့်ဝမ်းသာ၍ အရသာရှိလှသော ပီတိခါတ်အစွမ်းကြောင့်၊ စွဲကပ်သောဝေဒနာများလည်း ခဏခြင်းပျောက်ကင်းစင်ကြယ်ပြီးလျှင်၊ အားအင်ပြည့်စုံစွာနှင့်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။ တောင်ခါးပန်းတွင် မိမိထားခဲ့သော သင်္ကန်းသဒိတ်များကိုယူခဲ့ပြီးလျှင်၊ နေရင်းဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အားအင်သန်စွမ်း၊ မျက်နှာရွှင်လန်း၊ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့်ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လာသော စိတ္တာထေရီ ဘိက္ခုနီမကို သီတင်းသုံးဘော်အပေါင်းတို့က တွေ့မြင်ကြသောအခါ၊ ရဟန်းကိစ္စတုံး၍ အပြီးအဆုံးတိုင်ကြောင်းကို သိရှိကြသဖြင့်၊ စိတ္တာ

၈၆၆

ထေရီဘာသာပြန်

ထေရီမအား များစွာချီးမွမ်းကြလေသတည်း။ ဤဗိက္ခာထေရီ
 ငတ္ထု၌၊ နည်းယူဘွယ်အချက်မှာ၊ မ.ဘုန်းမမာ ဘေးရောဂါ
 စွဲကပ်သည်ဟူ၍သဘောမထားဘဲ၊ တကဲ့ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ်စီးပွား
 ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတို့ အလုပ်ကို မတွန့်မဆုတ် အားထုတ်သော
 အချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ။ထို့ပြင်လည်း၊ မိန်းမဘာတိဖြစ်ပါ
 လျက်၊ ယောက်ျားတို့စွမ်းအားကဲ့သို့ ရဲရဲရင့်ရင့် ပြုမူပုံအချက်
 ဖြစ်လေသည်။

ဤဗိက္ခာထေရီ၏ နည်းကိုပုံစံထား၍၊ တရားဘာဝနာအလုပ်
 ကို အားထုတ်ကြသောအခါ၊ တွန့်ဆုတ်သောစိတ်မျိုးကို ပယ်
 သင့်ကြလေသည်။ ။အမျိုးသားများသည်လည်း ယောက်ျား
 တို့စွမ်းအင်ကဲ့သို့ စွန့်စွန့်စားစား၊ ရဲအား၊ ရဲမာန် လွန်စွာထက်
 သန်သင့်ကြပေသတည်း။

(၃) ဗိက္ခာထေရီ = ဣဒြီး၏။

ဒုကနိပါတ်

(၄) အဘယမာဘာဝတ္ထု။

ရှေးလွန်လေပြီးဖြစ်တဲ့ကပ်ကမ္ဘာပေါင်းများစွာတို့၌၊ အမျိုးသမီး
 ကလေးတယောက်ဟာ သဒ္ဓါစေတနာ မျိုးစေ့ရင်း ပါလာတဲ့
 အတိုင်း၊ ကြိုကြိုက်တဲ့ ဘုရားရှင်တို့၏ ထံတော်ပါးမှာ၊ နောင်
 အခါ လွယ်ကူစွာ ကျွတ်တန်းဝင်၍ဖြစ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
 ပါရမီအခြေစုကို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့သတဲ့။

ကုသိုလ်ထူးတခု မှတ်မှတ်သားသားကြီး ပြုလုပ်ဆည်းဘူး
 ခဲ့တာကတော့ သည်လိုတဲ့။ လွန်ခဲ့သော (၉၂) ကိုးဆယ့်
 နှစ်ကမ္ဘာထက်တွင်၊ တိဿအမည်တော်ရှိတဲ့ ရှင်တော်ဘုရား
 ပွင့်တော်မူတယ်။ ထိုလက်ထက်တော်အခါ၊ ပြဆိုခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး
 ကလေးဟာ၊ မထင်မရှားတဲ့ အမျိုးအနွယ်မှာဖြစ်လာ၍၊ ပစ္စည်း
 ဥစ္စာအားဖြင့် ကြွယ်ကြွယ်ဝဝမရှိရှာဘူး။

တနေ့တော့ တိဿအမည်တော်ရှိတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသည်

ကိုယ်တော်တပါးတည်း ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာတယ်။ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာတဲ့ထိသမ္မိတ်စွာဘုရားကို အမျိုးသမီးကလေး မြင်တဲ့အခါ။ “ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးပါတကား” ဟု သဒ္ဓါတက်ကြွပြီး၊ တတ်စွမ်းသမျှ လှူဒါန်း၍ ကျွတ်ဘန်းဝင်တို့အား ထုတ်မှတော်မယ်၊ နောင်သံသရာအတွက် ချမ်းသာမျိုးကိုစိုက်ပျိုးမှတော်မယ်။ ဤကဲ့သို့သော ဘုရားရှင်တို့အား လှူဒါန်းရတယ်ဆိုတာ လွန်စွာခဲယဉ်းပေတယ်” အဲ-သည်ကဲ့သို့ တွေးတောဆင်ခြင်ပြီး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာ ကြွယ်ဝခြင်း မရှိတဲ့ အတွက် ချက်ပြီးအသင့်ရှိတဲ့ ထမင်းအိုးထဲမှ တဖွန်းစာမျှလောက် ရှိတဲ့ ဆွမ်းဦးကိုခူးပြီး လောင်းလိုက်သတဲ့။

ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝတဲ့သူများမှာတော့ ဆွမ်းကလေးတဖွန်းဟာ ဘာမျှမပြောလောက်ဘူးပေါ့။ ပစ္စည်းဥစ္စာ မချမ်းသာတဲ့သူခမြာကလေးမှာတော့ ဆွမ်းတဖွန်းစာကိုပင် အတော်များတယ်လို့ ထင်ရှားပေလိမ့်မယ်။ များတယ်လို့ထင်တဲ့အတွက် သူစေတနာဟာ များစွာဖြစ်ပွားတာပေါ့။ ဒါနအရာမှာ စေတနာသိုရင်းဖြစ်တဲ့ အတွက်၊ အလှူဝတ္ထုပင် နည်းပါးစေကာမူ၊ စေတနာ သဒ္ဓါတရား ကြီးကျယ် များပြားပြီဆိုမှဖြင့်၊ ဒါနရဲ့ အကျိုးဟာလဲ ဖွံ့ဖြိုးပြီးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာတဲ့။

အလှူဝတ္ထုနည်းပါးလို့၊ စေတနာသဒ္ဓါများလျှင်၊ ‘ညောဇိဓေလောကီဣန္ဒသင်္ခလေ၊ ညောဇိပဇိကြီးလောကီအကျိုးပေးတယ်’ ဆိုတဲ့စကားနှင့် ညီညွတ်သွားတာပေါ့။ အဲလှူဝတ္ထုတွေများပြား၍၊ စေတနာ သဒ္ဓါတရားက နည်းပါး၍ ဝဲ့၍ နေ ခဲ့ပါလျှင်၊ “ညောဇိပဇိကြီးလောကီ ဣန္ဒသင်္ခလေ၊ ညောဇိဓေလောကီအကျိုးပေးတယ်” ဆိုတဲ့ စကားနှင့် ညီညွတ်သွားတယ်။ အဲ-သို့ကြောင့် ဒါနအရာမှာ၊ စေတနာသဒ္ဓါပိုပြီး၊ ကြည်ကြည်ညီညီကြီး လှူဒါန်းကြ သို့ တိုက်တွန်းရမှာပေါ့။

ဤကဲ့သို့ ဆွမ်းတဖွန်း လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်းကို၊ အာယမာတာ အပဒါနိပါဠိတော်ကြီး၌၊ သို့ကလို ဟောတော်မူခဲ့ပေသတည်း။

၁၆၈

စေရီဘာသာဖြန့်

(က) ပိဏ္ဏစာရံ စရန္တဿ၊ တိဿဿနာမ သတ္တုနော။
ကဋုစ္ဆုဘိက္ခံ ပဂ္ဂယ၊ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌဿ ဒါသဟံ။

(က) တိဿဿနာမ၊ တိဿအမည်တော်ရှိသော၊ သတ္တုနော။
ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ပိဏ္ဏစာရံ စရန္တဿ။ ဆွမ်းခံကြွတော်
မူလာစဉ်။ အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ ကဋုစ္ဆုဘိက္ခံ။ တဇ္ဇန်းစာ
မျှလောက်သော ဆွမ်းကို။ ပဂ္ဂယ။ ခူးယူ၍။ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌဿ။
သုံးလောက်ထွတ်ထား၊ တိဿရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား။ အဒါသိ။
သဒ္ဓါရောင်ရှိန်၊ ပြောင်ထိန်ထူးမြတ်၊ တလျှပ်လျှပ်ဖြင့်၊ ဆက်ကပ်
လောင်းလှူခဲ့ပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ အပဒါန် ပါဠိတော်များကို၊ ဝတ္ထုအသွားထဲ
တွင် ဆိုင်ရာ၊ ဆိုင်ရာ၊ သွတ်သွင်း၍ဘော်ပြပါမည်။)

အဲ- သို့ကလျှင် ထက်သန်သော စေတနာနှင့်၊ တဇ္ဇန်းစာမျှသော
ဆွမ်းကို လှူဒါန်းတဲ့အခါ၊ တိဿရှင်တော်မြတ်ဘုရားက၊ ဤဒါန
တန်ခိုးကြောင့်။ အကျိုးမည်မျှလောက် ကြီးကျယ်ပါ မည်လဲ လျှို့
ဆင်ခြင်တော်မူရာ၊ အနာဂတံသ ဥာဏ်ဖြင့်၊ မြင်တော်မူတဲ့
အတိုင်း၊ ထိုနေရာမှာ ရပ်တန့်တော်မူပြီး၊ အမျိုးသမီးကလေးအား၊
သို့ကလျှင် ဗျာဒိတ်ထားတော်မူသတဲ့။

(ခ) ပဋိဂ္ဂဟေတွာန သမ္ပုဇ္ဈေါ တိဿော လောကဂ္ဂနာယကော။
ဝီထိယံ သဏ္ဌိတော သတ္တာ၊ ဗျာကာသိ အနုမောဒနံ။

(ခ) လောကဂ္ဂနာယကော။ လောကသုံးပါး၏ ရှေ့သွား
ဦးဆောင်၊ အခေါင်အဖျား ဖြစ်တော်မူသော၊ တိဿော။ တိဿ
အမည်တော်ရှိသော၊ သမ္ပုဇ္ဈေါ။ တရားဥသုံး၊ အလုံးစုံကို၊ အကုန်
ထိမြင်တော်မူပြီးသော၊ သတ္တာ။ ရှင်တော်မြတ် ဘုရားသည်။
ပဋိဂ္ဂဟေတွာန။ ဆွမ်းခံတော်မူရင်းပင်လျှင်၊ ဝီထိယံ။ ခရီးလမ်း၌။
သဏ္ဌိတော။ ရပ်တန့်တော်မူလျက်။ အနုမောဒနံ။ ဝမ်းမြောက်
ဘွယ်ရာ။ အနုမောဒနာ မိန့်ခွန်းကို။ ဗျာကာသိ။ ခံတွင်းတော်
ကြိုင်ရန်ဖြင့်၊ လှိုင်သွယ်မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

ထေရီ ဘာသာပြန်

၁၆၉

(ဂ) ကုသုတ္တုတိက္ခံ ဒုတ္တာန၊ တာဝတိံသံ ဂမိဿသိ၊
ဆတ္တိံသ ဒေဝရာဇနံ၊ မဟေသိတ္တံ ကရိဿသိ။

(ဂ) ဘဒ္ဒေ၊ အို-အမျိုးသမီး။ ကုသုတ္တုတိက္ခံ၊ တဖွန်းစာမျှ
လောက်သောဆွမ်းကို၊ ဒုတ္တာန၊ စေတနာဖြုဖြုနှင့် ပေးလှူရသော
ကောင်းမှုကြောင့်၊ တာဝတိံသံ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့၊
ဂမိဿသိ၊ ယခုဘဝအဆုံးတွင်၊ ဖြုံးခနဲ ဆိုက်ရောက်ရလတံ့။
ဆတ္တိံသဒေဝရာဇနံ၊ သုံးကျိပ် ခြောက်ပါးသော နတ်မင်းကြီး
များတို့၏၊ မဟေသိတ္တံ၊ နတ်မိဖုယားကြီးအဖြစ်ကို၊ ကရိဿသိ၊
ပြုရလတံ့။

(ဃ) ပညာသ စက္ကဝတ္တိနံ၊ မဟေသိတ္တံ ကရိဿသိ၊
မနဿ ပတ္တိတံသဗ္ဗံ၊ ပဋိလစ္ဆသိ သဗ္ဗဒါ။

(ဃ) ပညာသ စက္ကဝတ္တိနံ၊ ငါးကျိပ်သော စကြာဝတေး
မင်းကြီးတို့၏၊ မဟေသိတ္တံ၊ မိဖုယားခေါင်ကြီး အဖြစ်ကို၊
ကရိဿသိ၊ ပြုရလတံ့။ မနဿ၊ စိတ်ဖြင့်၊ ပတ္တိတံ၊ တောင်းတ
ကြံစည်အပ်သော၊ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို၊ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း၊
ပဋိလစ္ဆသိ၊ မချွတ်မချ၊ လျှင်မြန်စွာရလတံ့သတည်း။

(င) သမ္ပတ္တိံ အနုဘရိတ္တာန၊ ပဗ္ဗဇိဿသိ ကိဉ္ဇနာ၊
သဗ္ဗာသဝေ ပရိညာယ၊ နိဗ္ဗာယိဿသိ နာသဝါ။

(င) သမ္ပတ္တိံ၊ လူနတ်စည်းစိမ်၊ ကြီးရိပ်ငြိမ်ကို၊ အနုဘရိတ္တာန၊
တင်းတိမ်အောင် ခံစား စံစားပြီးသည့်ရှိသော်၊ အနာဂတေ၊
နောင်ပွင့်လတံ့သော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်
၌၊ အကိဉ္ဇနာ၊ ကြောင့်ကြံစိုးရိမ်ခြင်းမရှိရဘဲ၊ ပဗ္ဗဇိဿသိ၊ ရဟန်း
ပြုရပေလတံ့၊ တဒါ၊ ထိုသို့ရဟန်းပြုသောအခါ၌၊ သဗ္ဗာသဝေ၊
အလုံးစုံသော ကိလေသာ အာသဝေါတရားတို့ကို၊ ပရိညာယ၊
ပဟာနပရိညာဏ်ဖြင့် စွန့်ခွါ၍၊ အနာသဝါ၊ အာသဝေါ

၁၆၀

ဆေးရုံဘာသာပြန်

ကင်းပြတ်၊ ရဟန္တာအမြတ်ဖြစ်လျက်၊ နိဗ္ဗာယိဿသိ။ သံသရာ
ဇာတ်သိမ်း၊ အငြိမ်းကြီး ငြိမ်းလတ်သတည်း။

(၈) ဣဒံဝတွာန သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ တိဿော လောကဂ္ဂနာယကော။
နာဘိအတ္တုဂ္ဂမိ မိရော၊ ဟံသရာဇာဝ အပ္ပဓေ။

(၈) ဣဒံ။ ဤဗျာဒိတ်စကားကို၊ ဝတွာန။ မိန့်မြွက်တော်မူပြီး
သည်ရှိသော်၊ မိရော၊ ပညာရောင်ရှိန်၊ တထိန်ထိန် ထွန်းလင်း
တော်မူသော။ လောကဂ္ဂနာယကော။ လောက၏ ဦးဆောင်၊
အခေါင်အဖျားလည်း ဖြစ်တော်မူသော၊ တိဿော။ တိဿအမည်
တော်ရှိသော၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ။ သစ္စာလေးပါး၊ တရားသိမြင်၊ ဘုရားရှင်
သည်၊ အပ္ပဓေ။ ကောင်းကင်၌၊ ဟံသရာဇာဝ။ ရွှေဟင်္သာမင်းကြီး
ကဲ့သို့ နာဘိ။ ကောင်းကင်သို့၊ အတ္တုဂ္ဂမိ။ တန်ခိုးတော်အစွမ်းဖြင့်၊
ပျံသန်းတက်ကြွတော်မူလေသတည်း။

တိဿ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ လမ်းခရီးမတ်တတ်၊ တန့်ရပ်တော်
မူလျက်၊ ဆွမ်းအမကလေးအား ဗျာဒိတ်စကားပြောကြားတော်မူ
ပြီး၊ ကောင်းကင်ခရီးသို့ ဖျာန်ယာဉ်စီး၍ တက်ကြွတော်မူတယ်။

အဲ-သည်လို တန်ခိုးတော်ကို ကွေ့မြင်တဲ့အခါ၊ အမျိုးဆိုးက
လေးမှာ၊ သာလို့ပင် စေတနာ ထက်သန် သွားတာပေါ့၊
ကောင်းကင်ကို မော့ပြီး၊ မျက်စိတဆုံး ဖူးမျှော်လိုက်တယ်။
အဲ-သည်အခါကစပြီး၊ မိမိပြုလုပ်သူဒါနန်းခဲ့တဲ့ဒါနကို ခဏ၊ ခဏ၊
အာရုံပြုကာ၊ စမ်းသာ ဝမ်းမြူးနှုတ်၊ အထူးနှစ်သိမ့်ခြင်းဖြစ်နေရှာ
တယ်။ ။ ပရစေတနာကလဲ လွန်စွာထက်သန်တာပေါ့လေ။ ။
ကုသိုလ်ပြုလုပ်ပြီးတဲ့အခါ၊ မကြာ၊ မကြာ၊ တွေးတော၍၊ ကုသိုလ်
ဇောတွေ အလောလော ကျနေတာကို၊ ပရစေတနာရယ်လို့
ခေါ်တယ်။ ကုသိုလ်ပြုပြီး မေ့သွားပြီဆိုမှဖြင့်၊ “ငါ့ကုသိုလ်ကို
လဲ သူမသိ၊ သူ့ကုသိုလ်ကိုလဲ ငါမသိ” ဆိုတာမျိုးလို၊ ကုသိုလ်က
လဲ မိမိကိုမသိ မိမိကလဲ ကုသိုလ်ကိုမမှတ်မိဖြစ်သွားတတ်တယ်။

သည်လို ဖြစ်ပြီဆိုမှဖြင့်၊ တမလွန်ဘဝမှာ၊ အကျိုးခံစားသင့်လျက် မခံစားရဘဲ၊ အကြာကြီး ကြာသွားတတ်တယ်။

“ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားကို ပွားများကြရမယ်” လို့၊ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ ဒါန၊ သီလ၊ အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်ပြီးတဲ့အခါ၊ မကြာ၊ မကြာ၊ အမှတ်ရအောင်၊ ခဏ၊ ခဏ၊ ဆင်ခြင်သင့်ကြတာကလား။

အနုဿတိဆယ်ပါးမှာ “ဧကါနုဿတိ” ဆိုတာ တပါးပါလာတယ်။ မိမိဌာဒါနံ ပေးကမ်းပြီးတဲ့အခါ၊ မကြာ မကြာ အမှတ်ရစေရမတဲ့ သို့ကလို အမှတ်ရစွာနှင့် ဆင်ခြင်ခြင်းကို၊ စာဂါနုဿတိရယ်လို့ဆိုတယ်။ ။က-ဝတ္ထုကြောင်းကိုဆက်ကြအုံးဖို့။

ဆွမ်းအမကလေးဟာ၊ မိမိလောင်းဃူလိုက်တဲ့ ဆွမ်းဒါနကို၊ ဝမ်းသာအားရပြီး၊ မကြာ မကြာ သတိရစွာနှင့် တသက်ပတ်လုံး နေထိုင်၍၊ စုတေသွားတဲ့အခါ၊ ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူတဲ့အတိုင်း၊ တာဝတိန်သာ နတ်ပြည်သို့၊ တွားကနဲ ရောက်သွားပါရော၊ နတ်ပြည်မှာ အကြိမ်ပေါင်၊ များစွာ နတ်သွီးဖြစ်တဲ့အခါ အရောင်အဆင်း ဂုဏ်သတင်း သာလွန်ခြင်းအစရှိတဲ့ အကျိုးထူးတို့ဖြင့်၊ အခြားနတ်သွီးများထက်သာလွန်တယ်။ ။သုံးကျိပ်ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင်၊ နတ်ဘုရင်ကြီးများရဲ့ မိ ဖု ယား ကြီး အ ဖြစ် သို့ ရောက်သွားတယ်။ လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်လာပြန်တော့လဲ၊ နိမ့်ကျတဲ့ အမျိုးဇာတ်မှာမဖြစ်ဘဲ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးဇာတ်မှာသာ ဖြစ်ရတယ်။ လူ့ပြည်မှာ ဖြစ်ရတဲ့အခါ၊ စကြဝတေးမင်းကြီး ငါးကျိပ်တို့၏ မိဖုယားခေါင်ကြီးအဖြစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ဖြစ်ရသတဲ့။

တိဿမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်ဘော်ကစပြီး၊ ယခု ရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားပွင့်သည်တိုင်အောင်၊ (၉၂) ကိုးဆွဲနှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး၊ လူ့ထင်၊ နတ်ဘာ၊ တို့၌သာကျင်လည်ခဲ့ရသတဲ့။

ယခု ရှင်တော်ဂေါတမ၏ လက်ထက် တော် သို့ ကျဘော့၊ ကောသန္တိပြည် သူဌေးအမျိုးမှာ တွားမြင်၍လာတယ်။ အရုပ်

အဆင်းမှာ လွန်စွာလှပ၍၊ ကြည်ကြည် လင်လင်၊ လန်း လန်း ဆန်း ဆန်း၊ ပဒုမ္မာ ကြာပန်း နှင့် တူတဲ့ အတွက် ကြောင့်။ “ပဒုမဝတီ” ရယ်လို့ အမည်ထူးကို ရရှိတယ်။ အရွယ်ရောက်လာ တော့၊ ကောသန္တိတပြည်လုံးမှာ၊ အသွဆုံးဖြစ်နေတဲ့ အတွက်၊ ပဒုမဝတီကို၊ မည်သည့် ယောက်ျားနှင့်မျှ ထိမ်းမြားခြင်းမပြုဘဲ၊ ပြည်တန်ဆာမ အဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ရန်၊ မင်းညီမင်းသား၊ သူဌေး သူကြွယ်၊ အများက၊ အညီ အညွတ် ဆုံးဖြတ်ကြတဲ့ အတွက်၊ ပြည်တန်ဆာမ ဖြစ်ရတာပါရော။

အနာသိတ္တိ၌၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း၊ ဟို-ရှေးခေတ် အခါတုန်းက၊ အချောအလှဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ပြည်တန်ဆာမ ရာထူး၌ ထားလေ့ရှိကြတယ်။ သည်ခေတ် အခါတုန်းကတော့၊ ပြည်တန်ဆာမဆိုတာ၊ လွန်စွာဂုဏ်ရှိတာပေါ့၊ ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့်တကွ၊ မှူးကြီးမတ်ရာ၊ သေနာပတိ၊ သူဌေး သူကြွယ်တို့က၊ ဝိုင်းဝန်းချီးမြှောက်ကြတဲ့အတွက်၊ ဥယျာဉ်ဗိမာန် အဖွဲ့အစုံမှ စ၍၊ ပြည်တန်ဆာမဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် လွန်စွာကြီးကျယ်ပေသပေါ့၊ တကယ်စင်စစ်မှာတော့၊ ပြည်တန်ဆာမ ဖြစ်ရတာ မကောင်း ဘူးပေါ့။

သည်ခေတ် သည်အခါတုန်းက မျက်နှာကြီးတဲ့ ယောက်ျား တို့၏ နှလုံးသွင်းကတော့၊ နိုင်ငံ အတွင်း မှာ၊ အလှဆုံး ဖြစ်တဲ့ ထွေးကညာ ပေါ်လာပါလျှင်၊ ပုဂ္ဂလိက တဦး ပိုင်သဘောဖြင့်၊ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းမပြုလိုဘဲ၊ အများပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပြည်တန် ဆာမသဘောဖြင့်၊ အညီအညွတ်ဆုံးဖြတ်၍၊ တိုင်းနိုင်ငံ၏၊ မင်္ဂလာ သဘွယ် ထားလိုကြတဲ့ဆန္ဒရှိကြတယ်။ မျက်နှာကြီးတဲ့သူများက၊ အညီအညွတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုမှဖြင့်၊ ပြည်တန်ဆာမအဖြစ်သို့ ရောက်သွားရပါရော၊ ယခုခေတ်ကာလသဘောနှင့် ကြည့်လျှင်၊ အလွန်စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်းတာပေါ့လေ။

ပဒုမဝတီမှာ၊ ပြည်တန်ဆာမ ဖြစ်ရတာ၊ ဘယ်အကုသိုလ်ကံ ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့၊ ကျမ်းဂန်မှာ အဆိုမရှိဘူး၊ ခေတ်ကာလ

ထေရီဘာသာပြန်

၁၇၃

အလိုက်၊ အရုပ်အဆင်းလှပတဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ပြည်တန်ဆာမ ဖြစ်ရတာတော့တာတဲ့၊ အရုပ်အဆင်းလှပခြင်း ဆိုတာလဲ၊ ရန်သူ ကြီးတမျိုးရယ်လို့ ဆိုသင့်နေတာပါတဲကလား။

ကောသန္တိပြည်က၊ ပဒုမဝတီဆိုတဲ့ ပြည်တန်ဆာမကလေး၏ ဂုဏ်သတင်းများဟာ၊ တိုင်းကြီးသေဠာသ၊ ဣန္ဒြိယ တခွင်မှာ၊ အလွန်ပင်ထင်ရှား ကျော်စောနေတယ်။ နိုင်ငံတကာက မဟာ ရာဇာတို့မှစ၍၊ သူဌေး သူကြွယ်ကြီးတွေဟာ၊ ပဒုမဝတီထံသို့ မကြာ၊မကြာ၊ လာရောက်ကြသတဲ့။

တနေ့တော့၊ ဘယ်လို ထူးထူး ဆန်းဆန်း ဖြစ်လာသလဲလို့ ဆိုတော့၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၏အရှင်၊ ယုရင် ဗ မ္ဗိ သာ ရ မင်း ကြီးက၊ ပဒုမဝတီ၏ ချောကြောင်း၊ လှကြောင်း၊ ကို ကြားတော် မူတယ်။ ကြားရုံကားမျှ၊ ဒိဋ္ဌ အာရုံ အား ဖြင့်၊ တွေ့ ဆုံ ချင် တဲ့ စိတ်တွေဖြစ်လာသတဲ့။ တဏှာရာဂဆိုတာ၊ လွန်စွာဆိုးဝါးတာ ကလား။ မြင်ရုံနှင့်လဲ သာယာတတ်မက်လေ့ရှိတယ်။ သတင်း ကြားရုံနှင့်လဲ သာယာတတ်မက်လေ့ရှိတယ်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်၊ သတင်းကြားရုံနှင့်၊ တအံ့နွေးနွေး၊ တတွေးတောတောနှင့်၊ ရမက်စော လှိုင်းထ၍ နေရာ၊ ဖြေပါ သော်လဲ မပြေဘဲ ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ ပညာအမျိုးမျိုး ပြည့်စုံသော ကျွန်ယုံတော် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကို အပါးတော်သို့ ခေါ်ပြီး၊ တိုးတိုးသာသာသို့ကလိမိန်ကြားတော်မူတယ်။ ‘‘အို-ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား၊ ကောသန္တိပြည်မှာ၊ ပဒုမဝတီဆိုတဲ့ ပြည်တန်ဆာမ ကလေးဟာ၊ အသွန်ချောတယ် ဆိုပါကလား၊ တကြိမ် တခါ လောက် တွေ့စမ်းချင်ပါဘိတယ်၊ ကြံနိုင်လျှင်ကြံပေးပါ။’’ ဆဲ-သို့ ကလိ မိန်တော်မူတယ်။ မအောင့်နိုင်တဲ့အတွက်၊ ဘွင့်လှီထုတ်ရ တော့တာပေါ့နော်။

သည်အခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက၊ ဘုရင့်အလိုတော်ကို ပြည့် အောင် ရွက်ဆောင်လေ့ ရှိတဲ့အတိုင်း၊ ‘‘မိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့် ဘုရား။ ဘုရားကျွန်တော်မျိုး၏ ပညာစွမ်းဖြင့်၊ အလိုတော်ပြည့်

၁၃၄

ထေရီဘာသးပြန်

အောင် ရှက်ဆောင်၍ ပေးပါမည်ဘုရား” ဆဲ- သို့ကလျှင်
တင်လျှောက်ပြီး မိမိတတ်ကျွမ်းသော မန္တန်အစွမ်းဖြင့်၊
“ကုန္တိရ” ဆိုတဲ့ နတ်ဘီလူးကြီးကို ခေါ်လိုက်သတဲ့။ မန္တန်၏
တန်ခိုးကြောင့် ကုန္တိရဆိုတဲ့နတ်ဘီလူးကြီးဟာ၊ဘွားကနဲအပါး
တော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပါရော။ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့
မန္တန်ဟာ၊ လွန်စွာတန်ခိုးကြီးပါပေတယ်။

ကုန္တိရဆိုတဲ့ နတ်ဘီလူးကြီးဟာလဲ၊ ပုဏ္ဏားကြီးမွေးထားတဲ့
နတ်ဘီလူးပေါ့။ သူ့ခိုင်းစေရာကို မသွေမလွန် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိ
သတဲ့။ ။ ယခုကာလမှာလဲ ဘီလူးသရဲမွေးတဲ့ မြော်ဆရာကြီးများ
ရှိတယ်လို့ကြားဘူးပါရဲ့။ ရှေးခေတ်တုန်းကလိုတော့ ထင်ထင်
ရှားရှားကြီး ခိုင်းစေလို့ရ၊ မရဖြင့် မသိနိုင်ဘူး။

မန္တန်အစွမ်းဖြင့်၊ နတ်ဘီလူးကြီးရောက်လာတော့၊ ပုဏ္ဏားကြီး
က “ငါတို့သခင်- ပြည့်ရှင်မင်းကို၊ ကောသန္တိပြည်၊ ပဒုမဝတီ
ပြည်တန်ဆာမထံသို့၊ အမြန် ပို့ဆောင်ရမယ်။ ထိုနောက်တစ်
ရာဇဂြိုဟ်နိုင်ငံသို့ ပြန်၍ ဆောင်ကျင်းရမယ်။” ဆဲ သည်လိုအမိန့်
ပေးတော့၊ နတ်ဘီလူးကလဲ၊ “အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်”
လို့ ဝန်ခံတယ်။

ဆဲ- သည်လိုဝန်ခံပြီးတဲ့ အခါ၊ ဗိဗ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်၊ နတ်
ဘီလူးတို့၏ တန်ခိုးဖြင့်၊ တဏှာချင်းပင်လျှင်၊ ဥဇ္ဇေနိပြည်၊
ပဒုမဝတီ၏ အဆောင်သို့ရောက်သွားပါရော။ အလွန်တန်ခိုးကြီး
တဲ့ နတ်ဘီလူးပေပေါ့။ ပဒုမဝတီ၏ အဆောင်သို့ရောက်တော့၊
ဗိဗ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ၊ တညဉ့်ပတ်လုံး ပဒုမဝတီနှင့်၊ မြေလျော်
စံလျော်တော်မူတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရပုံက ထိုညဉ့်တွင်း
မှာပင်၊ ပဒုမဝတီပြည်တန်ဆာမမှာ၊ ကံအားလျော်စွာ ကိုယ်ဝန်
ပဋိသန္ဓေစွဲကြောင်းကို ပဒုမဝတီက သိတော့၊ ထိန်ဝှက်၍မထား
ဘဲ “ကျွန်မမှာ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေကိန်းဝပ်ပါတယ်ဘုရား” လို့
လျှောက်တင်တယ်။

ဆေးရုံဘာသာပြန်

၁၇၉

မင်းတရားကြီးက “ပဋိသန္ဓေရှိရိုးမှန်လျှင်၊ ဘွားမြင်တဲ့အခါ၊ ကောင်းစွာ မွေးမြူတော်မူမယ် သားတော်ရရှိခဲ့လို့ရှိလျှင်၊ ငါ့ထံ သို့ပို့ပါ။ သည်လက်ဝတ်တော်ရတနာကိုလဲ သိမ်းထားပါ။ သား နှင့်တကွ၊ ငါ့ထံသို့ပို့ပါ” သို့ကလျီမှာထားပြီး၊ လက်ဝတ်တော် ရတနာကို ပေးအပ်၍၊ နတ်ဘီလူး၏ တန်ခိုးဖြင့် တခဏချင်း ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ကြီးသို့ ပြည်လည်တော်မူလာတယ်။

သည်လို ဖြစ်ပုံကို တွေးတော့၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ၊ ခပ် ရှုပ်ရှုပ်ဘဲသို့ ဆိုရမလို ဖြစ်နေပါပေါ့ကလား။ ပုထုဇန်ဆိုတာ၊ ရှုပ်တဲ့ အခါမှာလဲ ရှုပ်ရတာပေါ့လေ။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ၊ သည်အခိုက် အခါက၊ ရှင်တော်ဘုရားနှင့် မတွေ့ရသေးဘူး။ သောတာပန်မတည်သေးဘူးလို့မှတ်ကြရမယ်၊ ရှင်တော်ဘုရား ၏ တရားကိုနာ၍၊ ဥပါသကာသောတာပန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်၊ သည်လို ရှုပ်စရာလမ်း ရှိနိုင်ပါဘော့မလား။

ပဒုမဝတီမှာလဲ၊ မိန်းမတို့ဓမ္မတာအတိုင်း၊ ဆယ်လစေ့ရောက် တော့၊ သားကလေးတယောက်ကို ဘွားမြင်ရှာတယ်။ ဘေးရန် ကင်းစွာ မွေးဖွားရတဲ့အတွက် “အာယ” ရယ် သို့ အမည်ပေး သတဲ့။ “သည်နေရာမှာ မန္တန်၏အစွမ်း၊ နတ်ဘီလူး၏ တန်ခိုး၊ အမျိုးမျိုးဆန်းကြယ်ထူးထွေပုံကို၊ သေချာဒိဋ္ဌိစိတ်ချယုံကြည်စွာ မှတ်သားကြရန်၊ အဋ္ဌကထာမှ လာတဲ့ ပါဠိ အကိုးအကားကို၊ သင်ရှားအောင် ထုတ်ဆောင်လို့ ပြလိုက်ရအုံးမှာပေါ့။

မန္တဗလေန ကုန္တိရံနာမ ယက္ခံ အာဂဟေတူယ ယက္ခန္ဓတာ ဝေနရာဇာနိ တာဝဒေဝဥဇ္ဇေနိ နဂရံနေဘိ။ ရာဇာ တာယာသိဒ္ဓိံ ကေရတ္တိံ ဝါသံကပ္ပေသိ။ သာတေနဂန္တိဂဏ္ဍိ၊ ရညောစအာရော စေသိ။ မမ ကုန္တိယံဂဟေတူ ပတိဋ္ဌဟိတိ။ တံသုတွာရာဇာ သစေ ပုတ္တောဘဝေယျ။ ဝဇေတွာ မံ ဒဿေဟိတိဝတွာ မုဒ္ဓိကံဒတွာ။ အဂမာသိ။ သာ ဒသမာသစ္စယေနပုတ္တံ ဝိဇာယိတွာ၊ နာမဂ္ဂဟဏ ဝိဝဿေ အာယောတိနာမံ အကာသိ။

၁၇၆

ထေရီဘာသာပြန်

(ထေရီအဋ္ဌကထာပါဌ်။)

ကဲ-အနက်ပြန်လိုက်ကြအုံးဖို့။ ။မန္တဗလေန၊မန္တာန်၏အစွမ်း
 အားဖြင့်၊ကုန္တိရံနာမ ယက္ခံ၊ ကုန္တိရမည်သော နတ်ဘီလူးကို၊
 အာဂဟေတွာ၊ ခေါ်ယူ၍၊ ယက္ခာနူဘာဝေန။ နတ်ဘီလူး၏
 တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့်၊ရာဇာနံ၊ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို၊တာဝဒေဝ။
 ထိုခဏချင်းပင်လျှင်၊ ဥဇ္ဇေနိနဂရံ။ ဥဇ္ဇေနိမြို့တော်သို့။ နေထိ။
 ပို့ဆောင်စေ၏။ ဇာရာ။ မင်းကြီးသည်၊တာယ။ထိုပဒုမဝတိပြည်
 တန်ဆာမနှင့်၊ ကေရတ္တိံ၊တညဉ့်ပတ်လုံး။ ဝါသံ၊ အတူနေခြင်း
 ကို၊ကပ္ပေသိ၊ပြုတော်မူ၏။သာ။ထိုပြည်တန်ဆာမသည်။ တေန။
 ထိုအတူ နေမှုကြောင့်၊ ဂန္တံ။ ကိုယ်ဝန်ကို၊ ဂဏ္ဍိ။ စွဲယူလေ၏။
 “မမ။အက္ခန္တံ၊ကုန္တိယံ၊ဝမ်းတိုက်၌၊ဂဟော။ ကိုယ်ဝန်သည်၊
 ပတိဋ္ဌဟိတိ။ တည်ပါပြီဘုရား”ဟူ၍၊ ရညောစ။ မင်းကြီးအား
 လည်း၊အာရောစေသိ၊လျှောက်ထားလေ၏။တံ၊ထို လျှောက်တင်
 သော စကားကို၊ သုတွာ။ ကြားတော်မူသည်ရှိသော်၊ ရာဇာ။
 မင်းကြီးက ပုတ္တေ။သားတော်သည် သစောဝေယျ။အကယ်၍
 မွေးဘွားလာသည်ဖြစ်အံ့၊ဝဇေတွာ။ ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူ၍၊
 မံ၊ငါ့ကို၊ဒဿဟိ၊ပြပါလော၊ဣတိ၊ဤသို့၊ဝဘွာ၊မိန့်တော်မူပြီး
 လျှင်၊မုန္တိကံ၊လက်ဝတ်တော်ရတနာကို၊ဒတွာ၊ပေး၍၊ အဂမသိ၊
 နတ်ဘီလူး၏ တန်ခိုးဖြင့်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလေ
 သတည်း။သာ။ ထိုပဒုမဝတိပြည်တန်ဆာမသည်၊ ဒသမာသစ္စ
 ယေန၊ ဆယ်လလွန်သဖြင့်၊ပုတ္တံ၊သားကို၊ဝိဇာယံတွာ။ ဘွားမြင်
 လေသည်ရှိသော်၊ နာမဂ္ဂဟဏဒိဝသေ။ နာမည်ပေးသောနေ့၌၊
 အာယောတိနာမံ၊ အာယသတို့သားဟူသော အမည်ကို၊
 အကာသိ၊မှည့်ခေါ်လေသတည်း။

ပဒုမဝတိပြည်တန်ဆာမက၊အာယသတို့သားကို၊မွေးဘွား
 ပြီးတဲ့အခါ၊မဟာသွေး၊ မဟာနွယ်၊ မှန်တဲ့အတိုင်း၊ ကောင်းမွန်
 ယုယစွာ ပြုစုမွေးမြူတဲ့အထွက်ချမ်းချမ်းသာသာ ကြီးပွားလာ

ရတယ်။ ။အဘယသတို့သားရဲ့ ကံ အကျိုး ပေးပုံ များဟာလဲ၊ အတော်ထူးဆန်းတာဘဲ၊ ဘခင်ကတော့ ဘုရင်ကေရာဇ်၊ မိခင်ကတော့ ပြည်တန်ဆာမဖြစ်နေတယ်၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်တဲ့ အန္တိမဘာမှာ သို့ကလိုအကျိုးပေးဘာဟာ၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်ကြီးမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစ၍၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ ကျအောင်၊ မိခင်နှင့်သာ ကြီးပွားရတာတယ်၊ ဘခင်ကို မတွေ့မမြင်ဘူးတဲ့အတွက်၊ ဘယ်သူဟာ ဘခင်ဖြစ်တယ်လို့ မသိရှာဘူး။

ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ရောက်တော့၊ အဘယ သတို့သားကလေး စဉ်းစားသည်မှာ၊ “ငါ့သူငယ်ချင်းတွေမှာတော့၊ မိဘအစုံအလင် ရှိကြတယ်၊ ငါ့မှာတော့ အမိသာရှိ၍ အဘမရှိပါတကား၊ မိခင်ကလဲ ဘခင်၏အကြောင်းအရာကို တခါမျှ မပြောဘူးဘူး၊ သိရအောင်မေးမြန်းမှတော်တော့မယ်” သည်လိုစဉ်းစားပြီး၊ သူမိခင်ပဒုမဝတီကို၊ ပူပူဆာဆာနှင့် မေးမြန်းရှာသတဲ့။

သည်တော့ မိခင်ကလဲ မပြောဘဲ မနေသာတဲ့အတွက်၊ “ငါ့သား၊ မောင့်ဘခင်ဟာ ရှင်ဘုရင်ပါ၊ သာမန်လူစားထဲက မဟုတ်ပါ၊ ပြောဖို့ ပြောသင့် အခွင့်မရောက်သေးလို့၊ မပြောဘဲ နေရပါတယ်” လို့ ဆိုတော့၊ အဘယသတို့သားက ဝမ်းသာအားရနှင့် “ဪ-ကျွန်တော်ဟာဘုရင့်သားအစစ်လား၊ ခမည်းတော် ဘယ်ပြည်မှာ စံတော်မူပါသလဲ” လို့ မေးမြန်းရှာတယ်။

အဲ-သည်အခါ၊ မိခင် ပဒုမဝတီက၊ အကြောင်းဖြစ်ခဲ့ပုံအလုံးစုံကို၊ အကုန်ပြောပြပြီး၊ “မောင့်ခမည်းတော်ဖြစ်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ သွားလိုလျှင်သွားပါ၊ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ၊ အထံတော်သို့ ပို့လာရမယ်လို့လဲ ကတိစကားနှင့် အမိန့်ရှိသွားပါတယ်” လို့ ပြောတော့၊ ကျွန်တော် ဘခင်ထံကို သွားလိုပါတယ်လို့ အခွင့်တောင်းတယ်။

သည်တော့ မယ်တော်က မခွဲချင်သော်လည်း၊ ယခင်က မှာထားခဲ့ရင်း အမိန့်တော် ရှိတဲ့အတိုင်း၊ သနားတော်မူခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်တော်ရတနာကို ပေးအပ်ပြီး၊ ကောသန္တိ ပြည်မှ

၁၇၈

ထေရီဘာသာပြန်

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့၊ မြွေ၊ နောက်ပါများနှင့် ပို့လိုက်ရှာတယ်။ မိခင်မှာတော့ ပြည်တန်ဆာမ ဖြစ်နေရှာတဲ့ အတွက်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် နန်းတော်ကြီးသို့ မလိုက်ရဘူးပေါ့။ သူ့ခမျာမှာလဲ သနားစရာဘဲနော်။

အဘယသတို့သားသည်၊ နောက် ပါ မြွေ ရံများနှင့် သွား၍၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော့၊ ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ ရဲရင့်စွာ ဝင်ရောက်စေားတယ်။ ။ဘုရင်မင်းမြတ်က အကြောင်းအရာကို မေး မြန်း တော် မူ တဲ့ အ ခါ၊ လက်ဝတ်တော် ရတနာကိုပြပြီး၊ သားတော်စစ်ဖြစ်ကြောင်းကို၊ မိခင်မှာထားလိုက်တဲ့ အတိုင်း၊ အလုံးစုံလျှောက်ကြားတာပေါ့။

လျှောက်တင်ချက်ကိုကြား၍၊ လက် ဝတ် တော် ရ တ နှင့် ကို မြင်တော့၊ ဗိုလ်ပုံပရိသတ် အလယ်မှာ သားတော်အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်” လို့ ဝန်ခံတော်မူပြီး၊ ဘခင်မင်းမြတ်က၊ မြတ်နိုးစွာ သားတော်ကိုပိုက်ပွေ့တော်မူသတဲ့။

“မင်းမှာသန္ဓေ ချော့ကတိ”ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း၊ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးဟာ၊ လွန်စွာသစ္စာရှိပေတယ်။ ။ဘုရင်နှင့် သန္ဓေရ၍၊ အံလွန်လှပတဲ့ မိခင်ကဘွားလာတဲ့သူရှိ အဘယသတို့သားဟာ၊ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် လွန်စွာလှချောပေသပေါ့။

သားတော်ကိုမြင်လျှင်၊ ချစ်ခင်တော်မူတဲ့ အတွက်၊ မြို့စား၊ နယ်စား၊ ပေးသနားတော်မူပြီး၊ “အဘယရာဇကုမာရ” ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို၊ သနားတော်မူသတဲ့ ထိုအခါကစပြီး၊ အဘယမင်းသား အဘယမင်းသားရယ်လို့၊ ထင်ရှားကျော်စောလာတာပေါ့။

မင်းသားတို့၏ အဆောင် အရွက်ဖြင့်၊ ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ရာ၊ ဘုရင် မင်း မြတ် က လည်း၊ မြှောက် စား တော် မူ တဲ့ အ တွက်၊ မင်းသားတို့၏ စည်းစိမ်ဖြင့်၊ အရှိန်ကြီးစွာ စံစား၍ နေတော်မူ တယ်။ ။အဘယ မင်းသားဟာလဲ ပြည် တန် ဆာ မ များ နှင့် ပျော်ပါးလေ့ရှိရာ၊ ပြည်တန်ဆာမတွင် သန္ဓေစွဲ၍ “ဇီဝက” ကို ဆွားမြင်တယ်။ ။အဘယမင်းသားလဲ၊ ပြည်တန်ဆာမ၏သား၊

ထေရီဘာသာပြန်

၁၇၉

အဘယမင်းသား၏သားဖြစ်သူဇိဝကလဲ၊ ပြည်တန်ဆာမ၏သား၊ သူ့ကိုလည်း အဘ နှစ်ယောက်ဟာ၊ သည်အချက်မှာဖြင့် ကံတူ အကျိုးပေးဆိုသလို ဖြစ်နေကြတာပေါ့၊ အဘယ မင်းသား၏ သားဖြစ်သူ ဇိဝကဆိုတာ၊ လွန်စွာကျော်စောတဲ့ဆေးဆရာကြီး တဦးပေပေါ့။

အဲ-သို့ကလျှင် ခမည်းတော်မြှောက်စား၍၊ မင်းသားစည်းစိမ် ဖြင့် စံနေတဲ့အခါ၊ မိခင်ဖြစ်သူ ပဒုမဝတီမှာ၊ ရှေးအမည်ဟောင်း ပျောက်ပြီး။ “အဘယမင်းသား” ဆိုတဲ့ အမည်သစ်ဖြင့်၊ ထင်ရှား ကျော်စောသတဲ့၊ အဘယမင်းသားရဲ့ မယ်တော်ရယ်လို့ ဆိုလို တာပေါ့လေ။

သားဖြစ်သူက မင်းသားရယ်လို့၊ ထင်ရှား ကျော်စောပြီး နေတော့၊ မိခင်ဖြစ်သူမှာလဲ၊ သား ၏ မျက် နှာ ကို ထောက် ပြီး၊ ပြည်တန်ဆာမအလုပ်ကိုဖြုတ်ခါ၊ ချမ်းသာလွတ်လပ်စွာ နေထိုင် ရှာတယ်။ သို့ရာတွင် ပြည်တန်ဆာမဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့်၊ သားနှင့်အတူတကွ နေထိုင်ဖို့အခွင့်ကိုတော့မရဘူး။

“ရင်သွေးယူက ချစ်မဝ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း၊ သူ့သားကို များစွာချစ်ခင်သော်လည်း၊ အတူတကွ နေထိုင်ခွင့်မရဘဲ ကွေကွင်း ကွဲကွာ နေရတယ်ဆိုတော့၊ မိခင်မှာလဲလွန်စွာဆင်းရဲတာပေါ့၊ ကံအကျိုးပေးဆိုတာ အလွန်ထူးဆန်းတာကလား၊ ချစ်ခင်လျက် နှင့် သားနှင့် အမိ ရှင်ကွဲကွဲနေကြတာလဲ ရှိတယ်။ သို့ရာတွင် ပေါင်းဆုံဖို့ အခွင့်ကြုံပြန်တော့လဲ၊ တနည်းနည်းနှင့် တွေ့ကြုံရ ပြန်တော့တာပဲ။

အဘယမင်းသားသည်၊ ခမည်းတော် မိမိသာရမင်းကြီး စိုးစံ စဉ်အခါ၊ ချမ်းသာစွာစံစားပြီးနောက်၊ အဇာတသတ်၏ကြံစည် ချက်ဖြင့်၊ ခမည်းတော်မင်းတရားကြီး နတ်ရွာလားကော် မှုတဲ့ အခါ၊ အဘယမင်းသားမှာ သံဝေဂများစွာဖြစ်ပွားတဲ့အထွက်၊ လူတို့ဘောင်ကို ခွါရှောင်ပြီး၊ သာသနာ့ ဘောင်သို့ဝင်ကာ

ရဟန်းပြုတယ်။ ရဟန်းပြုတဲ့အခါမှာလဲ၊ အမည်ရင်း အံတိုင်း၊
“အဘယမထေရီ” ရယ်လို့ထင်ရှားကျော်စောတယ်။

(မှာထားချက်) အဘယ မင်းသား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျယ်
များနှင့်ရဟန်းပြုပုံများကို၊ ကျယ်ဝန်းစွာ ပြဆိုသင့်သော်လည်း၊
ဤထေရီဘာသာပြန်မှာ၊ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏အကြောင်းကို၊
ဘွဲ့ဆိုသောအရာမဟုတ်၊ ရဟန်းမိန်းမတို့၏အကြောင်းကိုသာ၊
ဘွဲ့ဆိုသောအရာ ဖြစ်သောကြောင့်၊ အဘယ မထေရီ၏ အ
ကြောင်းကိုအမြဲပြဆိုရတော့သည်။ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏
အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြဆိုရာဖြစ်သော ထေရီ ဘာသာပြန်၌ အဘယ
မင်းသားအကြောင်းကို၊ ကောင်းမွန် ထင်ရှားစွာ ပြဆိုပါလိတုံ။

အဘယမင်းသား ရဟန်းပြုတဲ့အခါ၊ အဘယမာတာခေါ်တဲ့
မိခင်ကြီးမှာလဲ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရှာတယ်။ ဘာကြောင့်
လဲလို့ဆိုတော့၊ မင်းသားဘဝတုန်းကလိုမဟုတ်၊ ထွက်ခွင့်ဝင်ခွင့်
ဖူးမျှော်ခွင့်၊ တရားနာခွင့်ကို ရရှိလို့ပေါ့။ ။ သားနှင့်ကွေ့ကွင်း
နေရတာအတော်ကြာတဲ့အတွက်၊ ရဟန်းပြုတဲ့အခါ ထံတော်ပါး
သို့ မပြတ်မပြတ်လာပြီး၊ တရားနာခြင်း ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့်
ထောက်ပံ့ ချီးမြှင့်ခြင်းများကို ကြိုးစား အားထုတ်လို့နေတယ်။
ဘိက္ခုနီမတို့ဘောင်သို့၊ ရုတ်တရက်မဝင်သေးဘူး။

မယ်တော်ကြီးမှာ၊ နဂိုမူလက၊ ရူပတဏှာအာသာဆန္ဒ ကြီးခဲ့
တဲ့အတိုင်း၊ ဟုပတဲ့ မိမိကိုယ်ကိုသာ ပြုပြင်ပြင် ဝတ်ဆင် ဖီး
လိမ်းလို့နေသတဲ့။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစပြီး စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ဝါသနာဆို
တာ၊ လွန်စွာမျှောက်နှိုင်းခဲ့တာမျိုးကလေး။

မယ်တော်ကြီး၏အလေ့ဝါသနာများကို၊ သားဖြစ်သူအဘယ
မထေရီက မြင်တော်မူရာ ဓမ္မကထာဖြင့် ဆုံးမတော်မူမယ်လို့
ကြံစည်တော်မူပြီး၊ တနေ့သောအခါ မယ်တော်ကြီး တရားနာ
လာသည်တွင်၊ ကာယကထာသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို၊ သို့ကလို ဟော
ကြားတော်မူသေးသည်။

ထေရီအာသာဗြနီ

၁၈၁

(၁) ဥဒ္ဓံ ပါဒတလာ အမ္မ၊ အခေါဝေ ကေသမတ္ထကာ၊
ပစ္စဝေက္ခဿု မံကာယံ။ အသုစိံ ပုတိဂန္ဓိကံ။

(၁) အမ္မ၊ မယ်တော်ကြီး၊ ပါဒတလာ၊ အောက်ခြေဘဝါး
အပြင်မှ၊ ဥဒ္ဓံ၊ အထက်ဆံဖျားသို့ တိုင်အောင်၊ ကေသမတ္ထကာ၊
အထက်ဆံဖျားမှ၊ အခေါ၊ အောက်ခြေဘဝါးသို့တိုင်အောင်၊ ဝေ၊
ကေန္တေန၊ စင်စစ်အမှန်ကေန်စူးစိုက်သောနည်းဖြင့်၊ ဣမံကာယံ၊
ဤကိုယ် တကောင်လုံးကို၊ ပစ္စဝေက္ခဿု၊ စေ့စေ့ငုငု၊ ကြည့်ရှု
ဆင်ခြင်စမ်းပါလော၊ အသုစိံ၊ ခင်ဘွယ်၊ မင်ဘွယ်၊ စင်ကြယ်
သောအရ ဘာသာမရှိဘဲ၊ ပကတိစက်ဆုပ်ဘွယ်ကြီးဖြစ်နေပုံ
ကို၊ ပစ္စဝေက္ခဿု၊ ဥာဏ်ဖြင့်မိအောင်၊ ထိထိခိုက်ခိုက် ရှုစမ်းပါ
လော၊ ပုတိဂန္ဓိကံ၊ ဘယ်နေရာတကွက်ကလေးမှ၊ မွေးတယ်လို့
မရှိ၊ ပကတိဟောင်ပုပ်၍၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ကြီးဖြစ်ပုံကို၊ ပစ္စဝေက္ခ
ဿု၊ ဥာဏ်မှီတိုင်းပေါ်အောင်နှိုက်၍၊ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးရှုစမ်း
ပါလော။

ဘော်ပြခဲ့တဲ့ ထေရီဂါထာ၏၊ အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုရင်းကတော့၊
သည်လိုတဲ့၊ အို-မယ်တော်ကြီး၊ ဆံဖျားကခြေဘဝါးတိုင်အောင်၊
ခြေဘဝါးက ဆံဖျား တိုင် အောင်၊ သည်ကိုယ်ကောင်ကြီးကို၊
ထိထိမိမိ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်နေရာတကွက်မှာ
နှစ်သက်ဖို့ ရှိသလဲ။ ခင်တွယ်စရာ၊ စင်ကြယ်တာဆိုတဲ့ ဝတ္ထု၊
ဘာသာမရှိဘဲ၊ စခမ်းကုန်ဆင်ခြင်ဆလျှင်ဖြင့်၊ မြင်မြင်သမျှတွေ
ဟာ၊ မစင်ပမာဏဖြစ်နေတာဘဲ မဟုတ်လား။ နမ်းကြ၊ ရုပ်ကြ၊
နမ်းဖြင့်စုတ်ကြသော်လဲ ဘယ်နေရာ အကွက်ကလေးမှ မွေး
တယ်လို့ မရှိပါဘဲကလား။ ဘယ်လိုပင် ရုပ်ဆောင်၍ နဲ့သာ အ
မျိုးမျိုးတို့ဖြင့်ထုပ်နှောင်သော်လဲ၊ အပုပ်ကောင်အစစ်ကြီးဖြစ်တာ
အမှန်ဘဲ။ ။မစင်ကြယ်ဟောင်ပုပ်၍၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ကြီးဖြစ်နေ
တဲ့ သည်ရုပ်ကို၊ ဘာလုပ်ဖို့အမွမ်းတင်နေမလဲ။ ။ ဘယ်လိုပြုပြင်
ဘယ်လိုအမွမ်းတင်သော်လဲ၊ တကယ်တန်းဆင်ခြင်လျှင်၊ ခင်မင်

၁၈၂

ဆေရီဘာသာဖြန့်

ဘွယ်မရှိတာအမှန်ပေါ့။ ကိုယ်ကောင်ကြီးကိုအမွမ်းတင်လေလေ
တရားနှင့်ကင်းပြီး၊ မှားခြင်းကြီးမှားလေလေတဲ့။ ။ အဲ သို့ကြောင့်
မယ်တော်ကြီးလဲ၊ ဤရုပ်ကောင်ကြီးပေါ်တွင်၊ အသုဘထင်မြင်
အောင် ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး၊ ကာယကတာသတိ တရားကိုသာ၊
ပွားများအားထုတ်ပေတော့

အဲ-သို့ကလျှင် ဟောကြားတော့ “ဗုဒ္ဓါလင်ခင်မှ တရားမင်”
ဆိုတဲ့အတိုင်း၊ ချစ်လှစွာသောသားက ဟောကြားတဲ့ တရား
ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ အနှစ်သက်ကြီး နှစ်သက်ပြီး၊ မယ်တော်ကြီးလဲ
မိမိကိုယ်ကောင်ကြီးပေါ်မှာ၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်ရာတွေ ထင်မြင်
အောင်၊ ဆင်ခြင်အားထုတ်ရှာသတဲ့။

အာယမာတာ-ခေါ်တဲ့ မယ်တော်ကြီးသည်၊ ကျွတ်လုနီးနီး၊
ပါရမီရင့်သန်ပြီးသော ဗုဒ္ဓါလင်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ တရားသဘော
သက်ဝင်၍ မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ခင်မင်တွယ်တာခြင်း ကင်းသည်
ထက် ကင်းသွားတယ်၊ ထို့ နောက် များမကြာခင်၊ လူ့ဘောင်မှာ
ပင်၊ နေချင်သောဆန္ဒ မရှိတဲ့အတွက်၊ ဘိက္ခုနီမတို့ ကျောင်းသို့
သွားပြီး ရဟန်းပြုရှာတယ်၊ ရဟန်းဖြစ်ပြီးတော့၊ သားတော်
ဟောကြားတဲ့တရားကို ပွား များ ဆင် ခြင် ရာ၊ ဥာဏ် ပ ညာ
ပွင့်လင်း၍ ကိလေသာကိုဖြိုခွင်းပြီး၊ လိုရင်း အချုပ်ဖြစ်တဲ့
အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့်၊ ရဟန္တာဗုဒ္ဓါလင်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်လေ
သတည်း။

ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်တော့၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့်
သားတော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်၊ ထူးမြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရ
ပေသည်တကားဟု အားရနှစ်သက်စွာ၊ ဥဒါန်းဂါထာကို၊ သို့က
လျှင် ကျူးရင့်လေ၏။

(၂) ဇေံ ဝိဟရ မာနာယ၊ သဗ္ဗောရာဂေါ သမူဟတော၊
ပရိဇ္ဇာဟော သမုတ္တိန္ဒော၊ သီတိတူတာမိ နိဗ္ဗူတာ။

(၂) ဇေံ၊ ဤသို့ သားတော်ဟောကြားသော တရားအတိုင်း။

ထေရီအာသဝပြန်

၁၈၃

ဝိဟရမာနာယ။ဆင်ခြင်ပွားများ၊ တရား အားထုတ်၍နေသော အကျွန်ုပ်သည်။သန္ဓေရာဂေါ။တပ်မက်သမျှ၊ရာဇဥဿုံ အလုံးစုံကို။သမူဟဘော။မကျန်မကြွင်း တိုင်းတိုင်း နှုတ်ပယ်အပ်လေပြီ။ပရိဇ္ဇာဟော။ကံလေသာဟူမီးအပူကို။သမုတ္တိန္ဒော။အလုံးစုံ ချစ်ထွင်၍၊သုတ်သင်ရှင်လင်းအပ်လေပြီ။အဟံ။အကျွန်ုပ်သည်။နိဗ္ဗုတာ။ကံလေသာမီး၊ငြိမ်းလေပြီးသည်ဖြစ်၍၊သိတိဘူတာမိ၊သံသရာဝန်ဘေး၊ကျွတ်လွတ်ဝေး၍၊အအေးကြီး အေးခဲ့လေပြီ တကား။

ဆဲ-ဤကဲ့သို့ထေရီဂါထာဖြင့် ဥဒါန်းကျူးရင့်ပြီး၊ရှေးဟောင်း ဘဝတို့၌ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို ဆင်ခြင်သော်၊ ထင်မြင်သောဥာဏ် အစွမ်းဖြင့်၊ လွန်ခဲ့သော (၉၂) ကိုးဆဲနှစ်ကမ္ဘာထက်က၊ တိဿ ဘုရားအား၊ တဖွန်းစာမျှလောက်သော ဆွမ်းအလှူကြောင့်၊ နိဗ္ဗုတာသို့အရောက်၊ မြားမြောက်ကြီးကျယ် အံ့ဩဘွယ်သော အကျိုးတွေကို မြင်ပြန်ရာ၊ လွန်စွာနှစ်သိမ့်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ အပဒါန် ဂါထာဖြင့်၊သာယာစွာ ဥဒါန်းကျူးရင့်ပြန်လေသတည်း။

(ဆ) ဇွေနုရတေ ဣတောကပ္ပေ၊ယံကမ္မ မကရိတဒါ။
ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ၊ ဘိက္ခာဒါနဿိဒံ ဖလံ။

(ဆ) ဣတော။ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာမှ။ဇွေနုရတေ။ ကိုးဆဲနှစ် ကမ္ဘာမြောက်သော၊တဒါတသ္မိံကပ္ပေ။ ထိုကပ်အခါ၌၊ ယံကမ္မံ။ အကြင်ကုသိုလ်ကံကို။အကရိံ။ ပြုလုပ်ဆည်းဘူးခဲ့ပေ၏။ တေန။ ထိုကုသိုလ်ကံကြောင့်။ဒုဂ္ဂတိံ။ အပါယ်လေးပါး၊ ဒုဂ္ဂတိဘဝများ ကို။နာဘိဇာနာမိ။ မသိခဲ့စဘူးပါ။ဣဒံ။ ဤကဲ့သို့ အကျိုးပေးထူး ခြင်းသည်။ ဘိက္ခာဒါသ။ ဆွမ်းဒါန၏။ဖလံ။ အကျိုးဖြစ်ထွေ အမွန်ပေတည်း။

(ဇ) သုဒ္ဓိန္ဒမေ ဒါနဝရံ၊သုယိဋ္ဌာ ယာဂသမ္ပဒါ။
ကဋ္ဌန္တု၊ဘိက္ခံဒဘွာန၊ ပတ္တာဟံ အလံပံဒံ။

(ဇ) မေ။အကျွန်ုပ်သည်။ ဒါနဝရံ။ မြင့်မြတ်ထွတ်ဖူး။ အလှူထူးကို။ သုဗ္ဗံ။ ကောင်းစွာ လှူ ဒါန်း ခဲ့ ရ ပေ သည် တကား။ ယာဂသမ္ပဒေါ။ ပြည့်စုံဘွယ်အကြောင်း၊ ပူဇော် ကောင်း ကို။ သုယိဋ္ဌာ။ ကောင်းစွာပူဇော်ခဲ့ရပေသည်တကား။ ကုသုတ္တံ၊ ဘိက္ခု၊ တဇ္ဇန်းစာမျှ လောက်သောဆွမ်းကို။ ဒတွာန၊ စေတနာပွေးပြုလျက်၊ ပေးလှူခဲ့ရသည့်အတွက်ကြောင့်။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အစလံ၊ ဘယ်လို ဆင်း ရဲ မှ၊ ဘောက် လွဲဘောက်ပြန်ဖြစ်အောင် မလှုပ် မရှားနိုင်သော။ ပဒံ၊ ချမ်းသာအခေါင်၊ ခေသောင်ကမ်းယံ၊ မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တာ၊ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်၊ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရပေပြီတကား။

အဘယ မထေရ်နှင့်၊ မယ်တော်ကြီးဖြစ်တဲ့ အဘယမာတာဘိက္ခုနီမတို့သည်၊ ကိလေသာ ကုန်ခမ်း၍၊ ရဟန္တာဖြစ်ကြပြီးသောအခါ၊ အသက်တမ်းအတိုင်း တည်နေ၍၊ စုတိ အဆုံးတွင်၊ ဝဋ်သုံးပါးတို့၏ချုပ်ရာ၊ မဟာအသင်္ခတ၊ နိဗ္ဗာန်မြိုက်ကြငှာန်း၌၊ စံမြန်းမိလှုံတော်မူကြရလေသတည်း။

(ဇ) အဘယမာတာထေရီ ဝတ္ထုပြီး၏။

ကဲ-အဘယမာတာထေရီ ဝတ္ထုဖြင့် ပြီးသွားပြီ။ သည်ဝတ္ထုမှာ နည်းနာယူဘွယ်ကတော့၊ တိဿဘုရားရှင်လက်ထက်တော်မှာ၊ သဒ္ဓါတရားထက်မြက်စွာနှင့် တဇ္ဇန်းစာမျှလောက်ရှိတဲ့ဆွမ်းကိုလှူဒါန်းရသည့်အတွက်၊ ကိုးဆဲ့နှစ်က မှာတိုင်တိုင်၊ အချမ်းသာလှိုင်ပြီး၊ ကိုယ်ပိုင်စည်းစိမ်ကိုခံစားရပုံများကို၊ စဉ်းစားမျှော်ဆင်ပြီး၊ ယခုခေတ်ကာလ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးများဟာလဲ၊ ယခုလိုသားသနာတော်ထွင်းနှင့် ကြိုကြိုက်တဲ့အခါ၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ သားတော်ကြီးတွေ ဖြစ်တော်မူကြတဲ့၊ ရဟန်း၊ သံဃာတော်တို့အား၊ သဒ္ဓါတရားထက်မြက်စွာထားပြီး၊ မိမိတို့တတ်စွမ်းသမျှ ဆွမ်းလောင်းခြင်း ဒါနများကို ပြုလုပ်ကြရမယ်။

ထေရီ အာသဝမြန်

၁၈၅

သာသနာပ အခါမှာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာဘယ်မျှလောက်ပင်ပေါများ
စေကာမူ ရှင်တော်ဘုရား၏ တပည့်သား အစစ်တို့ကို၊ ဆွမ်း
လောင်းခွင့် မရနိုင်ကြဘူး။ ။ တဖုန်းစာမျှပင် ဖြစ်စေကာမူ၊
နိစ္စပတ်ဝတ်ထား၍၊ စိတ်အား ထက်သန်စွာနှင့်၊ လောင်းလှူနိုင်
ကြမည်ကိုပါလျှင် မဟာနိသံသ။ မဟာဗုလအကျိုးကို၊ ဖွံ့ဖြိုးစွာ
ရနိုင်သည့် တကားဟု၊ ယုံမှား ကင်းပျောက်လျက်၊ ဝင်းဝင်း
တောက်အောင်၊ သဒ္ဓါဝါတ်ကို၊ မပြတ်မွေးမြူကြကုန်ရာသတည်း။

—o—

ဒုကနိပါတ်။

(၅) အဘယထေရီဝတ္ထု။

အမျိုးသွီးကလေးတဦးဟာ၊ သံသရာ ခရီးအစဉ်ဝယ်၊ ကျင်
လည် မျောပါးနေစဉ် အခါ၊ အလိမ္မာ အသိဉာဏ်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗာန်
လက်ဆောင်များကို ကြိုးစား၍ ဆည်းပူးနေစဉ်၊ လွန်ခဲ့သော
သုံးဆဲ့တကမ္ဘာတွင် သိဒ္ဓိ ဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါ၊
ကံအားလျော်စွာ၊ သာသနာတော်နှင့်တွေ့ကြုံ ဘုရားရှင်နှင့်ဆုံစေ
တို့ ဂုဏ်အားဖြင့် မြင့်မြတ်တဲ့၊ ခတ္တိယမဟာသာလမင်းမျိုးမှာ၊
ထင်ရှားစွာဖြစ်လာတယ်။ ။ အရွယ်သို့ရောက်တဲ့အခါ၊ ရုပ်ဆင်း
အင်္ဂါ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ၍၊ အလိမ္မာကြွယ်ပြီး၊ အမျိုးကလဲ
မင်း မျိုး မြို့၊ ဘုန်းတန်ခိုး အလွန် ကြီးမားတော် မူလှ သော
“အရုဏာဝတီ” ပြည်ကြီး၏ အရှင်၊ ဘုရင်အရုဏမင်းကြီးက၊
ပန်းကုံးစွပ်ကာ ရွေးချယ်ကောက်ယူတော်မူပြီး တောင်ညာတင်
ထား၊ မိဖုယားကြီးအရာ၌၊ ချီးမြှင့်တော်မူတယ်။

ဘုရင်မင်းတရားကြီးကလဲ၊ များစွာမြတ်နိုးတော်မူတာပေါ့။
တနေ့သောအခါ၊ လွန်စွာထူးဆန်းတဲ့ပန်းခိုင်(၇) ခိုင်ကိုရတော်မူ
သည်တွင်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က “ယခုဆက်လာတဲ့ ပန်းတော်များ
ဟာ၊ အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံ၍၊ ရူပါရုံအရောင်အဆင်းဖြင့်၊ တဝင်း
ဝင်းသွပ်တယ်။ ။ ငါ့မိဖုယား၏ အဆင်း အနံ့ များဟာလဲ၊

သည့်ပန်းခိုင်နှင့် အလွန်တူတာဘဲ။ လှလဲ လှ-ကြိုင်လဲ ကြိုင်၊ သည့် ပန်း (၇) ခိုင်ကို၊ တောင်ညာပိုင်ဖြစ်တဲ့ မိဖုယားကြီးအား၊ သနား ချီးမြှင့်မှသင့်လျော်လိမ့်မယ်။ သည့်ပန်းခိုင်ကိုပန်ဆင်၍၊ မှေ့တော် သို့ ဝင်လာတော့ အသျှင်မိဖုယားကြီးကိုရှုစားတော်မူရပေလျှင်၊ မျက်စိအရသာ ဘိုးတက်၍၊ ဂန္ဓာရုံ အထုံအခိုးတို့ဖြင့်၊ အမျိုးမျိုး နှစ်သက်တွယ်ကောင်းမှာဘဲ။

အဲ သည့်လိုသူသဘောဆန္ဒမှာ ကာမတဏှာသွေးဆောင်တဲ့ အစိုင်း၊ တောင်တောင်မြောက်မြောက် တွေးတောပြီး၊ အသျှင် မိဖုယား ခေါင်ကြီးအား ထူးဆန်းမွှေးကြိုင်တဲ့ ပန်းခိုင်ကြီး (၇) ခိုင်ကို၊ ပေးသနားတော်မူသတဲ့။

(သည့်အချက်မှာ၊ အမြွက်လောက်စဉ်းစားတွယ်ကလေးကို၊ ရေးသားလိုက်ရအုံးမှာပေါ့။ ။ အရုဏမင်းကြီးဟာ၊ သိဒ္ဓိဘုရား ရှင်ကို၊ အလွန်ကြည်ညိုတဲ့မင်းကြီးပါဘဲ။ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းတဲ့ ပန်းခိုင် ကို ရ တော့၊ ဘုရားရှင်ကို လှူဒါန်းရန် သတိမရဘဲ သူမိဖုယားကိုသာ သူသတိရတယ်။ သူစေတနာဟာ၊ တဏှာ ဘက်ကိုယိုင်သွားတယ် မဟုတ်သေး။ အဲ-သည့်လိုဖြစ်ခြင်းဟာ ပုထုဇန်တို့ခမ္မတာပေပေါ့။ ။ သို့အတွက်ကြောင့် “အထူးအဆန်း ရလျှင်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူကိုသတိရတယ်” လို့ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များက၊ မိန့်ဆိုတော် မူကြတာပေါ့။ ။ ဘုရားကိုလှူဒါန်းတယ် ဆိုတာက၊ သဒ္ဓါအစစ်၊ မယားကို ပေးကမ်းချင်တယ်ဆိုတာက တဏှာ အချစ်။ ။ ဘုရား ကို လှူ ဒါန်းတာက၊ နောင်ဘဝ လံ့ကံဆောင်၊ မယားကိုပေးကမ်းတာက၊ ယခုဘဝလက်ဆောင်။ အဲ-သို့ကလို ခြားနားပုံများကိုလဲ၊ သတိထားကြပေတော့။)

အရုဏမင်းတရားကြီးက၊ ပန်းခိုင် (၇) ခိုင် သနားတော်မူ တော့၊ မိဖုယားက ပန်းခိုင်ကိုရှုပြီး သို့ကလိုဆင်ခြင်သတဲ့။ ။ သည့်ပန်းခိုင်ဟာ လွန်စွာလှပတင့်တယ်ပါကလား၊ ရနံ့အားဖြင့် လဲ လွန်စွာကြိုင်လှိုင်ပေတယ်။ ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့၊ ချစ်ခင်

ထေရီအာသာပြန်

၁၈၇

မြတ်နိုးတော်မူတဲ့အတွက်၊ ဆင်မြန်းတဲ့ပေးသနားတော် မူတာ
 ဘဲ၊ ။သည့်ပန်းခိုင်ဟာ လွန်စွာသန့်ရှင်းတယ်၊ ကိုယ်ကာယကြီး
 ဆိုတာကတော့၊ ပန်းခိုင်လို သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တာမျိုး မဟုတ်၊
 အသိုး အပုပ် တို့ဖြင့်၊ စက်ဆုပ်ဘွယ် ပြည့်လျှံ နေတာဘဲ။ ။
 တင့်တယ်သန့်ပြန့်တဲ့ပန်းကို၊ မသန့်ရှင်းမစင်ကြယ်၊ မတင့်တယ်တဲ့
 သည့်ကိုယ်ကြီးမှာပန်သို့ ဘာအကျိုးရှိအုံးမှာလဲ။ ။ပန်းပန်ခြင်း
 အတွက်ကြောင့်၊ သည့်ကိုယ်အပုပ်အိုးကြီးဟာလဲ၊ တမျိုးတမည်
 ထူးဆန်းလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ။မိမိကိုယ်ကို တင့်တယ်စေလို
 တဲ့ စေတနာနှင့် ပန်းနံ့သာ ပန်ဆင်ခြင်းဆိုတာ၊ တဏှာလောဘ
 ကို ပွားစေတယ်။ ကုသိုလ် ဟ ရှေး ကို တိုး ပွား စေ နိုင် တာ မျိုး
 မဟုတ်ဘူး။ ။ဘုရားရှင်ကို တင် ညှူပူဇော်ခဲ့ပါလျှင်၊ သဒ္ဓါအစစ်ရှိ
 ကုသိုလ်အထူးဖြစ်နိုင်တယ်။ ။သို့အတွက်ကြောင့် လှပထူးဆန်း
 ၍၊ ပန်းရနံ့ကြိုင်ယိုင်တဲ့ သည့်ပန်း (၇) ခိုင်ကို၊ ကိုယ်တိုင် မပန်
 ဆင်ဘဲ ရှင်တော် မြတ် ဘုရား ကို၊ လှူဒါန်းပူဇော်မှ သင့်တော့
 မယ်။ ။မွန်မြတ်တဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုဆိုတာ ကိလေသာကုန်ခန်း၍၊
 ပန်းတကာတို့ထက် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တော် မူတဲ့ ဘုရားရှင်တို့
 နှင့်သာ ထိုက်တန်တာအမှန်ဘဲ။ ။အဲ-သို့ကလို ကြံစည်လိုက်
 သတဲ့။ ။မိမိယားကြီး စိတ်ထားပုံနှင့် ဘုရင်မင်း တရားကြီး
 စိတ်ထားပုံဟာ၊ ဘယ်မျှလောက် ခြား နား တယ် ဆိုတာ ကို
 သေချာစွာ ဆင်ခြင်ကြပေတော့။

ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်း အရာများကို၊ ထေရီ အပဒါန်ပါဠိ
 တော်မှာ၊ သို့ကလို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသတည်း။

(က) နဂရေ အရုဏဝတိယာ၊ အရုဏ္ဏနာမ ခတ္တိယော။
 တဿရညောဟံ ဘရိယာ၊ ဝါရိတံ ဝါရယာမဟံ။

(က) အတိတေ၊ ရှေးလွန်လေပြီးသော သုံးဆဲ့ တကမ္ဘာ
 ထက်၌၊ အရုဏဝတိယာ၊ အရုဏဝတိမည်သော၊ နဂရေ၊ မြို့တော်
 ကြီး၌၊ အရုဏ္ဏနာမ၊ အရုဏာဝါ-အမည်ရှိသော၊ ဝါ၊ အရုဏ

၁၈၈

ဆေးနိကာယသင်္ဂြဟို

အမည်ရှိသော၊ ခတ္တိယော၊ မင်းကြီးသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်တော်
မူလေ၏၊ တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဿရညော၊
ထိုအရက် မင်းကြီး၏၊ ဘရိယာ၊ တောင်ညာတင်ထား။ အသျှင်
မိဖုယားကြီးသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပေသတည်း။ ဝါရိတံ၊
မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်၊ တို့၏၊ ရှောင်ကြဉ်အပ်သောအရာဟူ
သမျှကို။ ဝါရယိ၊ အပြစ်ကင်းအောင်၊ ရှင်းရှင်းကြီးရှောင်ကြဉ်
ခဲ့ပါသတည်း။

(ခ) သတ္တမာလာ ဂဟေတွာန၊ ဥပ္ပလာ ဒေဝဂန္ဓိကာ၊
နိသဇ္ဇ ပါသာဒေဝရေ၊ ဇေတိန္ဒြေသိံ တာဝဒေ။

(ခ) တာဝဒေ၊ ထိုအခါ၌၊ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည်။
ဒေဝဂန္ဓိကာ၊ နတ်ပန်းရံ ဖြင့် တ ယုံ ယုံ ကြိုင်လှိုင်ကုန်သော၊
ဥပ္ပလာ၊ ကြာမျိုးဖြစ်ကုန်သော သတ္တမာလာ၊ ပန်း(၇) ခိုင်တို့ကို။
အဒါသိ၊ မြတ်နိုးတော်မူသည့် အရေးကြောင့်၊ ပေးသနားတော်မူ
လေသတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သတ္တမာလာ၊ ပန်း(၇) ခိုင်
တို့ကို။ ဂဟေတွာန၊ ကိုင်၍၊ ပါသာဒေဝရေ၊ မြင့်မြတ်သော
ပြဿန်ထက်၌၊ နိသဇ္ဇ၊ ထိုင်နေလျက်၊ ဇေတိန္ဒြေသိံ၊ ဤကဲ့သို့
ကြံစည်ခဲ့ပါသတည်း။

(ဂ) ကိမေ ဣမာဟိ မာလာဟိ၊ သိရသိ ရောပိတာဟိ မေ၊
ဝရံမေ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌဿ၊ ဥာဏမိ အဘိရောပိတံ။

(ဂ) မေ၊ ငါ၏၊ သိရသိ၊ ဦးခေါင်းထက်၌၊ ရောပိတာဟိ၊
ပန်ဆင်အပ်ကုန်သော၊ ဣမာဟိမာလာဟိ၊ ဤပန်းခိုင်တို့ဖြင့်၊ မေ၊
ငါ့အား၊ ကိ၊ အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်း။ ဗုဒ္ဓသေဋ္ဌဿ၊ လောက
အထွတ်၊ တမ္ပတ်ခေါင်ဖျား၊ မြတ်ဘုရား၏၊ ဥာဏမိ၊ ရွှေဥာဏ်
တော်မြတ်၌၊ အဘိရောပိတံ၊ တင်သပူဇော်ရပါမူကား၊ မေ၊
ငါ့အား၊ ဝရံ၊ နောင်သံသရာ၊ ကပ်ကန္တာတို့၌၊ မြတ်သည်ထက်
မြတ်လိမ့်မည်သာတည်း။

ဆေးရုံအာသာပြန်

၁၈၉

ပန်း(၇)ခိုင်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး၊ ရှင်တော်ဘုရား ဆွမ်းခံကြွ လာတော်မူတဲ့ အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ «နန်းတံခါးကို ဘွင့်ပြီး၊မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်း၍နေစဉ်အခါ၊ သုံးလောကထွတ် ထား၊ သိမိ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက်၊ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာတယ်။ «သိမိ မြတ်စွာဘုရား ကလဲ၊ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ပါးကို၊ တငွါးနှိုး တမြိုင်မြိုင်၊ အပြိုင်၊ အပြိုင်၊ လွှတ်တော်မူ၍ ကြွလာတော်မူရာ၊ လွန်စွာ တင့်တယ်တော်မူတာပေါ့၊ ရှင်တော်ဘုရား၏ ကြက်သရေဆို တာ၊အနန္တကမ္ဘာလောကဝါတ်မှာ နှိုင်းယှဉ်အပ်ထားမျိုးမဟုတ် လို့၊ ဘုရား၏ကြက်သရေကို မြင်ပြီဆိုမှဖြင့် မကြည်ညိုဘဲ သူ မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ ဇောပိတိ စိမ့်စိမ့်တုန်၍၊ အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် ကြည်ညိုကြရတော့တာဘဲ။

ရှင်တော်ဘုရား ကြွလာတော်မူ၍၊ ဘွင့်ထားတဲ့ နန်းတံခါး အနီးသို့ ရောက်တော်မူလာသော့၊ မိဖုရားက သဒ္ဓါတရား လှိုင်လှိုင် ပန်း(၇) ခိုင်ကို၊ ကောင်းကင်သို့မြှောက်ပြီး၊ ရှင်တော် ဘုရား၏ ဦးခေါင်းတော်ထက်တွင်၊ သီးဝန်းအသွင် မိုးကာ၍ လိုက်ပါစေသားလို့၊ မိဋ္ဌာန်ကာ ပူဇော်လိုက်တယ်။

အဲ-သို့ကလျှံ မိဋ္ဌာန်ပြီး၊ ကောင်းကင်သို့ မြှောက်ခါ ပူဇော် လိုက်တော့၊မိဋ္ဌာန်တဲ့အတိုင်း၊ ပန်း(၇)ခိုင်ဟာ၊ရှင်တော်ဘုရား ၏ ဦးခေါင်းထက်အပြင်၊ ကောင်းကင်မှာ ရပ်နားပြီး ပန်းသီး ပမာ၊ဆန်းကျယ်စွာမိုး၍နေသတဲ့၊ရှင်တော်ဘုရားကြွသွားတော် မူရာသို့၊အဆင်သင့်စွာ မိုးကာ၍ လိုက်သွားတယ်။ «တယ်လဲ ထူးဆန်းတာဘဲနော်။

ပန်းတီးအသွင်၊ ကောင်းကင်ထက်က အုပ်မိုး၍လိုက်သွားပုံ ကို မြင်တော့၊ မိဖုရားကြီးမှာ၊ သဒ္ဓါတက်တိုး၊ ကိုယ်လုံးပြီး၍၊ အမျိုးမျိုး ပိတိလှိုင်သွားတာပေါ့။ «ထူးမြတ်တဲ့ပန်းကို လှူဒါန်း ရတဲ့ ကုသိုလ်ဟာ၊ လွန်စွာထူးမြတ်လှ၏တကား၊ နောင်သံ သရာတွင် ကြီးစွာသော အားထားဘွယ်ကို ရ တော့ မယ်။

၁၉၀

ဆေရီဘာသာပြန်

ဆဲ-သည်ယိုစဉ်းစားပြီး၊ ကုသိုလ်တရား အတိုင်းမသိ တိုးပွား သွားပြန်တယ်။

ဆဲ-ယခု ပြဆိုခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်းတွေကို၊ အပဒါန်ပါဠိတော် မှာ၊ သို့ကလို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသတည်း။

(ဃ) သမ္ဗုဒ္ဓံ ပဋိမာနေန္တိ၊ ဣရာသန္ဓေ နိသီဒဟံ။
ယဒိဟေတိ သမ္ဗုဒ္ဓေါ ပူဇယိဿံ မဟာမုနိ။

(ဃ) အဟံ၊ အက္ခန္တိသည့်။ သမ္ဗုဒ္ဓံ၊ ကြွတော်မူလတုံသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို၊ ပဋိမာနေန္တိ၊ စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့်သည် ဖြစ်၍၊ ဣရာသန္ဓေ၊ နန်းမုတ်တံခါးဝအနီး၌၊ နိသီဒဟံ၊ ပန်းပူဇော်ရန် အတွက်၊ ထိုင်လျက်နေခဲ့ပါသတည်း။ နိသီဒိတွာ၊ ထိုင်နေပြီး၍၊ သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ယဒိဟေတိ၊ အကယ်၍ ကြွလာတော်မူပါပြီဟကား။ မဟာမုနိ၊ ရဟန်းတို့၏သနင်း။ မင်းမင်းထွတ်ထား။ မြတ်ဘုရားကို၊ ပူဇယိဿံ၊ ဤ(၇)ခိုင်သော ပန်းကို၊ လှူဒါန်းပူဇော်ပါအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စိန္တေသိ၊ ကြံမည်၍ နေပါသတည်း။

(င) ကကုခေါ ဝိလသန္ဓောဝ။ ဖိဂရာဇာဝ ကောသရိ။
ဘိက္ခုသံဃေန သဟိတော၊ အာဂပ္ပိဝိတိယာ ဖိနော။

(င) ကကုခေါ၊ မင်းမြောက်တန်ဆာ၊ ကောင်းစွာဆင်ယင် အပ်သောမင်းမြတ်သည်။ ဝိလသန္ဓောဝ၊ မင်းပွဲအလယ်မှာ၊ တင့် တယ်လေဘိသကဲ့သို့၎င်း။ ဖိဂရာဇာ၊ သားတို့၏သနင်း၊ တောစိုး မင်းဖြစ်သော။ ကောသရိ၊ ခြင်္သေ့မင်းကြီးသည်။ ဝိလသန္ဓောဝ၊ ရွှေဂူအထွဋ်တွင်း၊ နှစ်သက်စဘွယ် တင့်တယ်လေဘိသကဲ့သို့၎င်း။ ဖိနော၊ ငါးမာရ်နင်း၌၊ အောင်တံဆိပ်ဖြင့်၊ အောင်ဟိတ်ယူတော် မူပြီးသောရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည်။ ဘိက္ခုသံဃေန၊ မြားမြောင် လှစွာ ထေရ်သံဃာဖြင့်၊ သဟိတော၊ ခြံရံတော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍၊ ဝိတိယာ၊ မင်းလမ်းခရီးဖြင့်၊ အာဂပ္ပိ၊ ရောင်ခြည်တော် ခြောက် သွယ်ဖြင့်၊ တင့်တယ်စွာ ကြွလာတော်မူလေသတည်း။

ဆေးရုံအာသာပြန်

၁၉၁

(စ) ဗုဒ္ဓဿ ရံထိဒိသ္မာနံ။ ဟဋ္ဌာ သံဝိဂ္ဂမာနဿ။
 န္ဒါရံ အပါပူရေတွာနံ။ ဗုဒ္ဓဿေဋ္ဌ မပူဇယိံ။

(စ) အဟံ။ အက္ခန္တိသံသယံ။ ဗုဒ္ဓဿ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။
 ရံထိ။ ပင်းထိန်တင့်တယ်။ ရောင်ခြောက်သွယ်ကို။ ဒိသ္မာနံ။ မြင်လေ
 သည်ရှိသော်။ ဟဋ္ဌာ။ မဖြစ်စဘူး။ အထူးရှင်လန်းသည်ဖြစ်၍။ သံဝိဂ္ဂ
 မာနဿ။ ဝီတိအဟုန်ဖြင့် တုန်လှုပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ န္ဒါရံ။
 လေသာနန်းတံခါးကို။ အပါပူရေတွာနံ။ ဘွင့်လှစ်ပြီးမှ။ ဗုဒ္ဓဿေဋ္ဌ။
 အမြတ်ထွတ်တင်။ ဘုရားရှင်ကို။ အပူဇယိံ။ သဒ္ဓါညွတ်နူးလျက်။
 အထူးပူဇော်လိုက်ပေသတည်း။

(ဆ) သတ္တဥပ္ပလပုပ္ဖိနိ။ ပရိကိဏ္ဏာနိ အဗ္ဗရေ။
 ဆာဒံ ကရေန္တိ ဗုဒ္ဓဿ။ မတ္တကေ ဓါရယန္တိ တေ။

(ဆ) သတ္တဥပ္ပလပုပ္ဖိနိ။ ကြာပန်း(၇)ခိုင်တို့သည်။ အဗ္ဗရေ။
 ကောင်းကင်ထက်၌။ ပရိကိဏ္ဏာနိ။ ပြီးပြီး ပြင်းပြင်း။ အဆန်း
 တကြယ် အံ့ဩဘွယ်တည်ရှိလေကုန်၏။ ဗုဒ္ဓဿ။ ရှင်တော်မြတ်
 ဘုရား၏။ မတ္တကေ။ ဦးခေါင်းတော်ထက်၌။ ဆာဒံ။ ဘီးဝန်းပမာ။
 ဖြန့်မိုးကာခြင်းကို။ ကရေန္တိ။ ဆောင်ရွက်ကြလေကုန်၏။ တေ။
 ထိုပန်းခိုင်တို့သည်။ ဓါရယန္တိ။ ရှင်တော်ဘုရား၊ ကြွသွားလေရာ
 သို့။ မိုးကာ၍လိုက်ကြလေကုန်သတည်း။

ဤကဲ့သို့ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း၊ တသက်လုံးမမေ့နိုင်စဘွယ်၊
 ဆန်းကြယ်သောပန်းအလှကြီးကို၊ လှူဒါန်းပြီးသောအခါ၊ မကြာ၊
 မကြာ၊ သတိရလျက်၊ မိမိဒါနအဘွက်၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း
 ဖြစ်ပြီးလျှင် အသက်အတိုင်းနေ၍၊ စုတေသွားတဲ့အခါ၊ တာဝတိန်
 သာ နတ်နန်းမှာ၊ တခမ်းတနား စံစားမွေ့လျော်ရလေသတည်း။

ပန်းလှူရသော ကုသိုလ် စေတနာကြောင့်၊ သိဒ္ဓိ ဘုရားရှင်
 လက်ထက်တော်မူအစပြု၍၊ ယခု ရှင်တော်ဂေါတမ လက်ထက်
 တော်သို့တိုင်အောင် သုံးဆွဲတကမ္ဘာပတ်လုံး အပါယ်လေးပါး

၁၉၂

ထေရီဘာသာပြန်

သို့ မလားမကပ်ဘဲ၊ လူ့ရပ်၊ နတ်ရွာတို့၌၊ ချမ်းသာ အညွန့်အဖူး တို့ကိုသာ ဆွတ်ခူးသုံးဆောင်၍နေသတဲ။

ထီးဝန်းပမာ လွန်စွာဆန်းကြယ်တဲ့ ကုသိုလ်ထူးကို၊ ဆည်း ဘူးခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့်၊ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်တို့၌ ကျင်လည်တဲ့ အခါ၊ ဦးခေါင်းထက်ကာ၊ ပတ္တမြားညိုဖြင့်ပြီးတဲ့ထီးဝန်းကြီး အမြဲ ဆောင်းနေတယ်။ သွားလေရာရာမှာ၊ အဆင်သင့်ပါသွားတယ်။ နတ်ပန်းရနံ့တို့လဲ၊ တယျံ၊ ယျံ၊ ကြိုင်သင်း၍၊ နှစ်သက်ခြင်းအမြဲ ဖြစ် နေရသတဲ။

(ဇ) မဟာနီလဿ ဆဒနံ။ ဓါရေတိ မမ မုဒ္ဒနိ။
ဒိဗ္ဗိဂန္ဓံ ပဝါယာမိ။ သတ္တုပ္ပလဿိဒံ ဗလံ။

(ဇ) မမ။ အကျွန်ုပ်၏။ မုဒ္ဒနိ။ ဦးခေါင်းထက်၌။ မဟာနီလဿ ဆဒနံ။ ပတ္တမြားညိုထီးဝန်းကြီးသည်။ ဓါရေတိ။ အမြဲဆောင်း ထားလေ၏။ ဒိဗ္ဗိဂန္ဓံ။ နတ်ပန်းရနံ့ကို။ ပဝါယာမိ။ ကြိုင်လှိုင် မွှေးကြွ။ အမြဲပင် ရှိက်ရှုရပေ၏။ ဣဒံ။ ဤကဲ့သို့သော အကျိုး ထူးသည်။ သတ္တုပ္ပလဿ။ ကြာပန်း(၇)ခိုင်ကို လှူဒါန်းရသော ဒါန၏။ ဗလံ။ အကျိုးထူးပေတည်း။

ထို့ပြင်ပန်းလှူရတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးထူးများကို ရရှိ ပါသေးသလဲလို့ ဆိုတော့၊ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၌၊ ကြာညိုပန်း ဝတ်ဆံပမာ၊ ထိန်ဝါထောက်လင်းတဲ့ အရေအဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ တယ်။ အဆင်းမလွှဲတဲ့ဘဝမျိုးကို၊ ဘရံတခါမှ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ ပန်းလှူရတဲ့ အကျိုးဆိုတာ၊ သို့ကလောက် ထူးမြတ်သန့်ရှင်းတာ ကလား။

(ဈ) ဥပ္ပလဿေဝ မေ ဝဇ္ဈော၊ ဂန္ဓောစေဝ ပဝါယတိ။
ဒုဗ္ဗိက္ခိယံ နဇာနာမိ၊ ပုပ္ဖပူဇာယိဒံ ဗလံ။

(ဈ) မေ။ အကျွန်ုပ်၏။ ဝဇ္ဈော။ အဆင်းသည်။ ဥပ္ပလဿ။ ကြာညိုဝတ်ဆံ၏။ ဝဇ္ဈောဣဝ။ အဆင်းနှင့်တူနှိုင်း၍၊ ဘဝတိုင်း

ဆေးရုံဘာသာပြန်

၁၉၃

လှပသည့်သာလျှင်တည်း။ ဂန္ဓောစေတီ။ ကိုယ်ရဲ့မျှားသည်လည်း။
ပဝါယတိ။ ယုံတကြိုင်ကြိုင်။ သင်းလှိုင်မွေးကြွ၍ နေသည်သာ
လျှင်တည်း။ ဒုဗ္ဗဗ္ဗိယံ။ အဆင်းမလွှဲသော အဖြစ်ကို။ နဇာနာဒိ။
ဘယ်အခါမျှမထိစဘူးချေ။ ဣဒံ။ ဤသို့သော အကျိုးထူးသည်။
ပုပ္ဖပူဇာယ။ ပန်းပူဇော်ခြင်း၏။ ဗလံ။ အကျိုးထူးပေတည်း။

သုံးဆွဲတကမ္ဘာ အတွင်းမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့အခါ၊ နတ်မင်း
ကြီးချစ်ကျော် တို့၏ မိဖုရားကြီး အဖြစ်ကို ရရှိခဲ့တယ်။ ခြောက်
ကျော် သုံးပါးသော စကြာမင်းကြီး တို့၏ အဂ္ဂမဟေသီ ဒေဝီ
ထွတ်ထား၊ အသျှင်မိဖုရားကြီးများလဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ။ ဖြစ်လေ
ရာရာ ဘဝတိုင်းမှာ သူတပါးတို့ထက်ထူး၍ အညွန့်အဖူး အဖြစ်
နှံ့သာ၊ ဩဇာအာဏာရုဏ်နှင့်ပြည့်စုံလေ့ရှိသတဲ့။

(ဥ) သတ္တတိ ဒေဝရာဇနံ၊ မဟေသိတ္တ မကာရယိံ။
သဗ္ဗတ္တဇ္ဇဿရာ ဟုတွာ၊ သံသရာမိ ဘဝါဘဝေ။

(ဥ) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ သတ္တတိဒေဝရာဇနံ။ ချစ်ကျော်
သော နတ်မင်းကြီးတို့၏။ မဟေသိတ္တံ။ နတ်မိဖုရား အဖြစ်ကို။
အကာရယိံ။ ပြုခဲ့ရပေသတည်း။ ဘဝါဘဝေ။ ဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်း
သောဘဝကြီးငယ်၊ အသွယ်သွယ်တို့၌၊ သဗ္ဗတ္တဇ္ဇဿရာ။ အလုံးစုံ
သော ဇွာနတွင် စိုးရိပ်နိုင်သည်။ ဟုတွာ။ ဖြစ်၍၊ သံသရာမိ။
ချမ်းချမ်းသာသာ ကျင်လည်ခဲ့ရပါသတည်း။

(ဇ) တေသေဋ္ဌိ စက္ကဝတ္တိနံ၊ မဟေသိတ္တ မကာရယိံ။
သဗ္ဗေ ဖံ အနုဝတ္တန္တိ၊ အာဒေယျ ဝစနာ အဟံ။

(ဇ) အဟံ။ အကျွန်ုပ်သည်။ တေသေဋ္ဌိစက္ကဝတ္တိနံ။ ခြောက်ကျော်
သုံးပါးသော စကြာမင်းကြီးတို့၏။ မဟေသိတ္တံ။ အသျှင်မိဖုရား
ခေါင်ကြီးအဖြစ်ကို။ အကာရယိံ။ ပြုခဲ့ရပေသတည်း။ ဘဝောဘဝေ။
ဖြစ်တိုင်း၊ ဖြစ်တိုင်းသော ဘုံဘဝ၌၊ သဗ္ဗေ။ အလုံးစုံသောသူကို
သည်။ ဖံ။ အကျွန်ုပ်ကို။ အနုဝတ္တန္တိ။ အစဉ်တစိုက်၊ အလိုလိုက်

ကြရကုန်၏။ အာဒေယျဝစနာ။ အာဏာတည်းဟူသော စကား နှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဝ၊ လျှာစက်အာစက်၊ အာဏာစက်ရှိသည်။ အဟောသိ။ ဖြစ်ခဲ့ပေသတည်း။

အဲ-ဤကဲ့သို့ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း၊ သုံးဆဲ့တကမ္ဘာအတွင်း မှာ၊ ဝင်းဝင်းထိန်တောက်၊ အထက်တန်းရောက်သော ဘဝမျိုး ဌိသာ ကျင်လည်ခဲ့ပြီးသော်၊ ယခုရှင်ဘော်ဂေါတမ၏ လက်ထက် တော်အခါကျတော့၊ ဥဇ္ဇေနိပြည်၌၊ မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးမှာ၊ ဂုဏ်တန်ခိုးရှိစွာဖြစ်ပွား၍လာတယ်။ ။မွေးဘွားလာတဲ့ အခါ ကစပြီး ဆွေမျိုး မိဘတို့မှာ၊ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းကြတဲ့ အတွက် “အဆးယာ” ရယ်လို့ မှည့်ခေါ်ကြသတဲ့။ ဘေးကင်း စေတတ်တဲ့ အမျိုးသွီးကလေးဆိုတာပေါ့လေ။

အရွယ်ရောက်တဲ့တခါ။ (အဘယမာဘာခေါ်တဲ့ ပဒုမဝတီနှင့် မိတ်ဆွေခင်ပွန်းအကွင်း ဘဝင်ဖြစ်ကြတယ်၊ သို့ရာတွင် ပဒုမဝတီ ရဲ့စရိုက်မျိုးတော့ ခဟုတ်ဘူး။)

ထိုနောက် ပဒုမဝတီသည် လောကီစည်းစိမ်ချမ်းသာများကို စွန့်စားပြီး၊ သာသနာ ဘောင်မှာ ရဟန်း ပြုတယ် လို့ ကြား တော့။ “ငါလဲ ရဟန်းပြုပါသော်ကော” လို့ စိတ်ဇော ထက်သန်စွာနှင့်၊ မိဘတို့ထံ ခွင့်ပန်ပြီး၊ ဥဇ္ဇေနိပြည်မှ ရုဇဂြိုဟ် ပြည်သို့သွား၍၊ ရဟန်းပြုရှာတယ်။ ရဟန်းပြုရှာတဲ့ အခါမှာ၊ အဘယထေရီရယ်လို့၊ ငယ်နာမည်အတိုင်းတွင်သတဲ့။

ရဟန်းပြုပြီးတဲ့အခါ၊ အဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုစီးဖြန်းလျှင်၊ သင့်ပါ မလဲလို့ မေးဖြန်းတော့၊ ဥပဏ္ဍာယ်ဖြစ်တဲ့ ဘိက္ခုနီမကြီးများက အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းအားထုတ်ရမယ်၊ မိန်းမဆိုတဲ့လူမျိုး ဟာ၊ မိမိကိုယ်ကို သာ၍တင့်တယ်စွာ ပြုပြင်ချယ်လှင် လေ့ရှိကြ တယ်။ သည်လိုစရိုက်မျိုးကို ကွာအောင်ရှင်းလင်းမှ၊ ထိုးထွင်း သောဥာဏ်စခမ်းသို့ ပေါက်ရောက်နိုင်တယ်။ ။သည်ကိုယ် ကောင်ကြီးကို သာယာနေသမျှ၊ ဥာဏ်အလင်းကို မရနိုင်ဘူး။ အဲ-သို့ကလိုဆုံးမတဲ့အတွက် “သီတဝန” ခေါ်တဲ့ ရင်းတိုက်

ထေရီအာသဝဠာနီ

၁၃၅

ဘောသို့၊ တကိုယ်ထည်းထွက်ပြီး၊ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုစီးဖြန်းတယ်။

အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း၍၊ ဥာဏ်စွမ်း အံတော်ကလေး ထက်မြက်လာတော့ ရှင်တော်ဘုရားက၊ အဘယ ထေရီ၏ အံးထုတ်ကြိုးစားပုံကို အားရတော်မူလှသဖြင့်၊ လျှင်လျှင်မြန်မြန် ဘာဝနာရင့်သန်စေခြင်းအကျိုးငှါ၊ ဂန္ဓကုဋိုတိုက်တော်ကနေပြီး၊ တန်ခိုးတော်အားဖြင့်၊ အသုဘအာရုံတွေကို ဘန်ဆင်း၍ပြတော်မူတယ်။ အဘယထေရီ၏ရှေ့မှာ၊ ဖူးဖူးယောင်တဲ့ အကောင်ကြီးတွေ၊ ညိုညိုမဲမဲ၊ သွေးပြည်တရွဲနှင့်အကောင်ကြီးတွေ၊ အရိုးစုကောင်ကြီးတွေကို၊ အဲသည်သို့ အသုဘ ကောင်ကြီးတွေကို၊ ဘန်ဆင်း၍ပြတော်မူတော့၊ အဘယထေရီဘိက္ခုနီမှာ၊ ဘာဝနာထက်သန်ပြီး၊ အသိဥာဏ် ပွင့်လင်းလျက်၊ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ ရှိရှိ သမျှ သော ရုပ် တရားတွေ အပေါ်မှာ၊ တွယ်တာခြင်း ကင်းသွားတယ်။

အဲသည်လို ဘာဝနာဥာဏ် ရင့်သန်လာတဲ့အခါ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက၊ တရားဟောချိန်တန်ပြီဟု ဆင်ခြင်တော်မူကာ၊ ခြောက်ဖြာသောရောင်ခြည်တော်ကိုလွှတ်ပြီး၊ အဘယထေရီ၏ရှေ့ပါးမှာ၊ မားမားမတ်မတ် ရပ်တော်မူသကဲ့သို့ထင်စေရာ၊ အဘယထေရီမှာလဲ၊ “ရှင်တော်ဘုရား ကြွလာတော်မူပါကလား” လို့ များစွာ နှစ်ချိုက်၊ ဖူးမျှော်နေခိုက်တွင်၊ အမြိုက်တရားကို သို့ကလို ဟောကြားတော်မူပေသတည်း။

(၁) အဘယေ ဘိဒ္ဓရော ကာယော၊ ယတ္ထသက္ကာ ပုထုဇ္ဇနာ။
နိက္ခိပိဿာမိ မံဒေဟံ၊ သမ္ပဇာနာ သတိမတိ။

(၁) အဘယေ။ အို-ချစ်သွီး အဘယထေရီ။ ကာယော။ ဤကိုယ်ကောင်ကြီးသည်။ ဘိဒ္ဓရော။ ဘယ်မှာမှ မလို၊ ပျားအုံ ပျားသလက်အလား၊ အပေါက်တွေ လွန်စွာများလှသည်သာလျှင်တည်း။ ယတ္ထ။ အကြင်အပေါက်တွေ ဥဒဟို အပုပ်ရေစီးယိုသော

၁၉၆

မင်းရဲဘမ္မာမင်း

ဤကိုယ်ကာယကြီး၌၊ ပုထုဇ္ဇနာ၊ အသိဥာဏ်အမြင်မလှင်းသော၊
ပုထုဇ္ဇန် လူတသင်းတို့သည်။ သတ္တဝါ- သိပ္ပိတာ။ ချစ်ဘွယ်။
ခင်ဘွယ်၊ သာယာဘွယ်ဟု တွယ်တွယ်တာတာ၊ စွဲလမ်း၍နေကြ
လေကုန်၏။ ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣမံဒေဟံ၊ ပဒုအံအလား၊ ပျားသ
လက် အသွင်။ ခင် မင်ဘွယ် မရှိသော ဤကိုယ်ကြီးကို၊
သတိမတိ၊ ရံခါမျှ မလစ်စေဘဲ၊ စွဲမြဲသော သတိရှိသည်ဖြစ်၍။
သမ္ပဇာနာ၊ ကိုယ်ကြီး၏ ဖြစ်ပုံကို၊ အလုံးစုံမြင်အောင်ပြုလျက်။
နိက္ခိယိဿာပိ၊ တဏှာဖြင့်မတွယ်ဘဲ တကယ်ပင် စွန့်ပစ်လိုက်
တော့အံ့၊ ဧဝံ၊ ဤသို့။ မနသိကရောဟိ၊ နှလုံးသွင်းလေဘော့
ချစ်သွိုး။

သည်ဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုရင်းကတော့၊ “သည်ကိုယ်
ကြီးဟာ၊ ပဒုအံအလား၊ ပျားသလက်ပမာ လွန်စွာ အပေါက်တွေ
များတယ်။ များလေသမျှ အပေါက်တို့မှ၊ အထက်အောက် မပြတ်
အောင်၊ တလစပ်ယိုစီးနေတဲ့ အပုပ်ရေတွေကိုလဲ၊ တားဆီး
ပိတ်ဆို့လို့ ရနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ။ သည် ကိုယ်ကြီးဟာ
စက်ဆုပ်ဘွယ်ဖြစ်တဲ့ အညစ် အကြေးတွေကို စုဆောင်းပြီး၊
အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ်တို့မှ ဖြန့်သွယ်၍ထုတ်နေတဲ့ အပုပ်
ကောင်ကြီးအစစ်ဘဲ။ ။ အဲ-သည်ကဲ့သို့ အပေါက်တွေ ဥဒဟို၊
အပုပ်ရေစီးယိုတဲ့ ဤကိုယ်ကြီးကို၊ တဏှာမှော် သွင်းထားတဲ့
ပုထုဇ္ဇန်သတ္တဝါတွေကတော့၊ လွန်စွာနှစ်သက်ကြတယ်။ အမြတ်
တနိုး၊ အဘိုးထိုက်၊ အဘိုးတန်ကြီးတွေ ထင်နေကြတယ်။ ။
ပုထုဇ္ဇန်တို့ထင်မြင်ချက်ကို ပယ်ခွါပြီး၊ သတိတရား မလစ်စေဘဲ၊
ဥာဏ်အမြင်ကို ဘွင့်လှစ်၍၊ စွန့်ပစ်တို့ ကြိုးစားပေတော့။
သည်ကိုယ်ကြီးကိုချစ်၍ မပစ်နိုင်သမျှ ဒုက္ခမကင်းနိုင်ဘူး။ ။
အဲ-သည်ကဲ့သို့ ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပေတယ်။

(ယခုရှင်တော်ဘုရားဟောကြားတော်မူတဲ့ဂါထာမှာ ကိုယ်
ကောင်ကြီး၌ အပေါက်တွေများပုံကို၊ အထူးသဖြင့် ဟောကြား
တော်မူပေသည်။ ။ ဟောတော်မူသောအတိုင်းမှန်လှပေသည်။

စေတီအာသနာဗြူနီ

၁၉၇

သေချာစွာစဉ်းစားလေလေ၊ အပေါက်မျှားပုံကို သိလေလေဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။ ။တကိုယ်လုံးမှာ၊ တစ်နေရာတကွက်မျှ၊ အပေါက်
လွတ်သည်ဟူ၍မရှိချေ။ ။မွေးညှင်းတနေရာမှာ၊ အပေါက်တခု
ဖြစ်ချေသည်။ ။အလွန်ထက်မြက် စူးရှသော မှန်ဘီလူးကြီးဖြင့်
ကြည့်ရှုပါလျှင်၊ သေချာစွာဒိဋ္ဌမြင်နိုင်ကြမည် အမှန်ပင်တည်း။)

အဲ-သည်ကဲ့သို့ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ အခါ၊
အာယထေရီမှာလဲ ဥဏ္ဍပညာ ပွင့်လင်းခိုက် ဖြစ်နေတဲ့
အထွက်၊ တရားတော်ကို ဆင်ခြင်သော်၊ မကြာခင်ထိုးထွင်းပြီး
မဂ်ခရီး အစဉ် ပေါက်လျက်၊ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ ရောက်လေ
သတည်း။

ရဟန်းကိစ္စတုံး၍ အလုံးစုံသော ဝန့်ဆင်းရဲမှ ကင်းကွာပြီး၊
ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်လေသောအခါ၊ လွန်စွာဝမ်းမြောက်
လှသဖြင့်၊ ဥဒါန်းဂါထာတပုဒ်ကို ရုတ်တရက် ကျူးရငုံလေ
သည်။

(၂) ဗဟူဟိ ဒုက္ခမဓ္မေဟိ။ အပ္ပမာဒ ရတာယ မေ။
တဏှက္ခယော အနုပ္ပက္ခော။ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။

(၂) ဗဟူဟိ။ အနမတဂ္ဂသံသရာတွင် လွန်စွာများပြားလှ
ကုန်သော။ ဒုက္ခမဓ္မေဟိ။ ချမ်းသာမတက်၊ သက်သက်ဆင်းရဲ၊
အမြဲပင်ပန်း၊ တရားလမ်းတို့ကြောင့်။ အပ္ပမာဒ ရတာယ။ မမေ့
မလျော့၊ မပေါ့မတန်၊ ထက်သန်စွာ အားထုတ်၍နေသော။ မေ။
အကျွန်ုပ်အား။ တဏှက္ခယော။ အမြစ်ပြတ်၍၊ တဏှာခါတ်ချုပ်
ဆုံးခြင်းသည်။ အနုပ္ပက္ခော။ ဖြစ်ပေါ် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီတကား။
ဗုဒ္ဓဿ။ သစ္စာလေးချက်၊ နဲနက်သိမြင်၊ ဘုရားရှင်၏။ သာသနံ။
မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း၊ လမ်းကောင်းမိန့်မြွက်၊ ဆုံးမချက်ကို။ ကတံ။
ကိစ္စကုန်အောင်၊ အလုံးစုံ ပြုအပ်လေပြီတကား။

ဤကဲ့သို့ဥဒါန်းကျူးရငုံ၊ နှုတ်ကိုဖွင့်ပြီး၊ ဘုရားရှင်သာသနာ
တော်အကျိုးကို၊ သည်ပိုးရွက်ဆောင်ကာနေလေရာ။ ရံခါရံဘန်

၁၉၈

●ထေရီအာယာဇနိ

မိမိအထံသို့ လာရောက်ကြကုန်သော အမျိုးသမီးတို့အား၊ တရားဟောပြော ဆုံးမသွန်သင်လျက်၊ ယခင်ရှေးဟောင်း မိမိဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်း များကိုလည်း၊ သဒ္ဓါတရား ထက်သန် ကြံစေရန် အလို့ငှါ ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူလေသည်။ ။ရှေးဟောင်းအဖြစ်များကို၊ ဟောကြားသော ဒေသနာမှာ၊ အပဒါန် ပါဠိတော်ဖြစ်လေသည်။

(၅) ဧကတိံသေ ဣတောကပ္ပေ၊ ယံကမ္မ မကရိတဒါ။

ဒုဂ္ဂတိံ နာဘိဇာနာမိ။ ပုပ္ဖဒါနသိဒ္ဓံ ဖလံ။

(၅) ဘောတိယော၊ အို-အမျိုးသမီးတို့၊ အဟံ၊ အကွန့်ပ်သည်။ ဣတော၊ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္မာမှာ၊ တဒါဧကတိံသေကပ္ပေ၊ ထိုသုံးဆဲ့ တကမ္မာထက်၌၊ ယံကမ္မံ၊ အကြင်ပန်းလှူခြင်းဒါနကံကို၊ အကရိ၊ ပြုခဲ့ရပေ၏။ တတောပဋ္ဌာယ၊ ထိုအခါမှစ၍၊ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အောက်ကျ နောက်ကျ၊ ဘဝစုတ်နှစ်၊ အယုတ်ခေါ်ဘိ၊ ဒုဂ္ဂတိကို၊ နာဘိဇာနာမိ၊ ဘယ်ခါခေတ်မျှ၊ မဖြစ်ဘူး၊ မကြုံဘူး၊ မသိခဲ့ရစေဘူးပါ။ ဣဒံ၊ ဤကဲ့သို့ဒုဂ္ဂတိကို သွေရှောင်၍၊ သုဂတိဘောင်၌သာ ကျင်လည် ခဲ့ရခြင်းသည်၊ ပုပ္ဖဒါနသ၊ ပန်းလှူခဲ့ရခြင်း၏၊ ဖလံ၊ အဘိုးတန်တုံ အကျိုးမှန် အစစ်ကြီးပေတည်း။

(၆) အာယထေရီ ဝတ္ထု၊ ပြီး၏။

(မှာထားချက်။ ။ဘော်ပြုခဲ့သောဝတ္ထု၌ က-အစ ဌ-အဆုံး ရှိသောအက္ခရာတို့ဖြင့်၊ မှတ်သားအပ်သောဂါထာတို့ကို၊ ထေရီ အပဒါန် ပါဠိတော်မှ၊ လိုရင်းထုတ်ပြအပ်သော ဂါထာတို့ဟူ၍ မှတ်ကြပါကုန်။ ။ ၁-၂-ဂဏန်း တို့ဖြင့် မှတ်သားအပ်သော ဂါထာနှစ်ပုဒ်မှာ၊ ထေရီဂါထာပါဠိတော်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ဤဝတ္ထု၌နည်းယူဘွယ်မှာ၊ အာယထေရီ၏အလောင်းသည် မိမိပန်ဆင်ရန် ဘုရင်မင်းမြတ်က ချီးမြှောက်တော်မူသော ပန်းများကို၊ မိမိပန်ဆင်ဘဲဘုရားရှင်ကိုလှူဒါန်းသဖြင့်၊ အကျိုးထူးများကိုခံစားရလေသည်။ ။ထိုနည်းတူစွာ၊ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံ

ထေရီဘာသာပြန်

၁၉၉

သောအမျိုးသမီးတို့သည်လည်း၊ ထူးမြတ်သောပန်းများကိုရလျှင်
ဘုရားရှင်ကို ရှေးဦးစွာ သတ်ရသင့်ပေသည်။ ။မိမိဦးခေါင်း
တည်း ဟူ သော ပန်းအိုး ကြီး မှာ ထိုးသဖြင့် အကျိုး မရှိ၊
ဘုရားရှင်ကို တင်၍ ပူဇော်ခြင်းကား၊ များစွာ အကျိုးရှိကြောင်း
ကို၊ သတိပြုသင့်ကြပေသည်။ ။ပန်းသွယ်ခြင်းသည်၊ အဆင်းလှပ
စွာနှင့် သန့်ပြန့် စင်ကြယ်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့်၊
အဆင်းကို အရင်းအနှီး ပြုလုပ်ကြသောအမျိုးသမီးတို့သည်၊ ပန်း
လှူခြင်းဒါနကို၊ အထူးသဖြင့် ဝါသနာထုံသင့်ပေသည်။

အဘယထေရီသည်၊ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း၍၊
ကျွတ်တန်းဝင်သည့်အလား၊ အမျိုးသမီးများသည်လည်း၊ တတ်အား
သမျှ အသုဘဘာဝနာကို၊ လေ့လာသင့်ကြပေသည်။ ။အသုဘ
ဘာဝနာကို၊ လေ့လာ၍ အသံပြုလျှင်၊ မိမိကိုယ်၌ တွယ်တာ၍၊
သာယာတပ်မက်မှုများကို လွယ်ကူစွာနှင့် ဖြတ်တောက်နိုင်ကြ
ပေသည်။ ။ အသုဘဘာဝနာကိုပွားရန်၊ သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်
ကြီးရှိလေပြီ၊ သတိပဋ္ဌာန် အမေး အဖြေ မှာလည်း၊ အသုဘ
ဘာဝနာ ပွားနည်းတွေပါရှိလေသည်။

— ၀ —

ဒုကနိပါတ်

(၆) သာမာထေရီဝတ္ထု။

ဘုန်းဘောင်သရဖူ၊ ဆောင်းတော်မူ၍၊ အောင်လူတကာတို့၏
ထွတ်ဖူး၊ နိဗ္ဗာန်ရှု ဖြစ်တော်မူသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၊
လက်ထက်တော်အခါ၊ ကောသလီပြည်မှာ၊ “သာမေ” အမည်
ရှိတဲ့ သူဌေးသွီးကလေး တဦးရှိတယ်။ ရှေးရှေးဘဝများစွာ၊
သံသရာတစ်ခွင်ဝယ်၊ စင်ကြယ်သော ကုသိုလ်ထူးများကို၊
ဆည်းဘူးခဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အကူကံ၊ တတ်သိလိမ္မာ၍ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ
လက္ခဏာကြန့်အင်၊ သွင်ပြင်မူရှုမှစ၍၊ ချီးမွမ်းလောက်စွာပင်
တင့်တယ်ကောင်းမြတ်ခြင်းနှင့် ညီညွတ်သတဲ့။

ရှေးဟောင်း ကျမ်းဂန်တို့ အဆိုအားဖြင့်၊ အမျိုးသွီးကလေး

များမှာ ‘သာမာ’ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံခဲ့ပါလျှင်၊ လွန်စွာမြင့်မြတ်တယ်
လို့သမုတ်အပ်တယ်။ အမျိုးသွီးတိုင်း သာမာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံနိုင်
တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ။သာမာဂုဏ်၏ အကြောင်းကို၊ သင်သ
ကရိုက်ကျမ်းတို့၌၊ သို့ကလို ပြဆိုလျက်ရှိပေတယ်။

သီတကာလေ ဘဝေဥဏှာ၊ ဥဏှကာလေစ သီတလာ။

သုဝဏ္ဏုတ္တတ္တ ဝဏ္ဏာတာ၊ သာ သာမာ ပရိကိတ္တိတာ။

ယာ၊ အကြင်သတို့သွီးသည်။ သီတကာလေ၊ ချမ်းစိမ့်သော
ဆောင်းကာလ၌၊ ဥဏှာ။ နွေးသောကိုယ်ငွေ့ရှိသည်။ ဘဝေ။
ဖြစ်၏။ ဥဏှကာလေ။ ပူအိုက်သော နွေကာလ၌။ သီတလာ။
အေးမြသောကိုယ်ငွေ့ရှိ၏။ သုဝဏ္ဏုတ္တတ္တ ဝဏ္ဏာတာ။ ရွှေလှော်ဦး
အဆင်းကဲ့သို့၊ ဝါဝင်းသော အရေအသားလည်းရှိပေ၏။ သာ။
ထိုသတို့သွီးကို။ သာမာ။ သာမာဂုဏ်နှင့်၊ ပြည့်စုံပေသည်ဟူ၍
ပရိကိတ္တိတာ။ မိန့်ကြားအပ်ပေသတည်း။

ဆောင်း အ ခါ ၌-နွေး၊ နွေအခါ၌-အေး။ ရွှေအသွေးတမျှ။
လှပတဲ့ အရေအဆင်းနှင့်။ ထိန်ထိန်ငင်းတဲ့ အမျိုးသွီးကို၊ သာမာ
ရယ်လို့ခေါ်ဆိုရတယ်။ ။အဲ-သို့ကလို သာမာဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံတဲ့
အတွက်ကြောင့်၊ “မယိသာမာ” ရယ်လို့ ထင်ရှားကျော်စောတဲ့
အမျိုးသွီးကလေးဟာ၊ စိတ်သဘောရင်းက လိမ္မာတဲ့ အတွက်၊
အိမ်ရာထောင်ခြင်း ဆိုတဲ့ အမှုယုတ်ကို၊ ပြုလုပ်လိုက်စားခြင်း
မရှိဘဲ။ တရားနှင့်မွေ့လျော်ပြီး၊ ပျော်ပျော်ကြီး နေလေ့ရှိတယ်။
လူတို့၏ ဓမ္မတာ၊ ဓါတ်သဘောတူရာနှင့်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
လေ့ရှိတဲ့အတိုင်း သာမာဝတီ ဆိုတဲ့ သူဌေးသွီးနှင့် အကျွမ်း
တဝင်၊ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းလေ့ရှိတယ်။ ။သာမာဝတီဆိုတာ၊
ဥတေနမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားပေါ့၊ မိဖုရားမဖြစ်မီ ငယ်ရွယ်စဉ်က
ပင်၊ အကျွမ်း တဝင် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းလို့ နေကြတယ်။ ။
သာမာနှင့် သာမာဝတီ ဟာ၊ အမည်ကလဲတူ အမူချင်းလဲ မျှတ
ကြသပေါ့၊ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစပြီး၊ သီတင်းသီလကို စောင့်ထိန်း၍၊
ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း နေလေ့ရှိကြတယ်။

ထေရီ ဘာသာပြန်

၂၀၁

တနေ့တော့ ဘယ်လို တိုင်ပင်ကြသလဲလို့ဆိုလျှင်၊ “လူတို့
သောင်မှာ၊ အိမ်ရာထောင်တဲ့ အလုပ်ကြီးဟာ၊ လွန်စွာ ဒုက္ခများ
တာကလား၊ ကိုယ်မအား၊ စိတ်မအားနှင့်၊ လင်သားအလိုသို့သာ
လိုက်နေရတယ်။ ။ လူကောင်းစင်စစ်က၊ ကျွန်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ
မိန်းမများကို ပြောတာဘဲ၊ လင်သားမယူလျှင် ပူစရာမရှိ၊ မိမိ
ကိုယ်ကို မိမိ အစိုးပိုင်တယ်။ လင်သားယူမှဖြင့်၊ သူတို့လက်
အောက်မှာ ကျန်သပေါက် လုံးလုံးကြီး ဖြစ်ရတော့တာဘဲ။
အလွန်နစ်နာတဲ့ အလေ့မျိုးကြီးပါ။ နှလုံးနာသို့အလွန်ကောင်းတာ
ဘဲ။ ။ လင်ယောက်ျားရဲ့ ကျွန်ဖြစ်ပြီဆိုမှဖြင့်၊ ငွေဝယ်ကျန်
လောက်မက၊ ကျွန်ထွင်းနစ်ပြီး မထွက်နိုင်အောင် ခိုင်မြဲသွား
တော့တာကလား၊ မိန်းမတို့မှာ မေတ္တာ ရသက်သက်၊ ကျွန်ထွင်း
နက်ခြင်းသည်၊ အလွန်အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလှပေသတည်း။

“ရခနဂါဏာ”

ဒါသိ ဟောန္တိ အဒါသိပိ၊ ယာတာ ဘတ္တ၊ ဝသံဂတာ။

နိယျာဒိယ သကံကာယံ၊ ဒါသဗျံ နာရိနံ အဟော။

ယာ။ အကြင်မိန်းမတို့သည်၊ သကံကာယံ။ မိမိတို့စိုးပိုင်လျက်
ရှိသော ကိုယ်ကို၊ ဘတ္တ၊ လင်သခင်အား၊ နိယျာဒိယ၊ အလိုရှိတိုင်း
သုံးပေတော့ဟု၊ လုံးလုံးအပ်နှင်းဆက်သပြီး၍၊ ဘတ္တ၊ ဝသံဂတာ။
တာဝလုံးအလိုလိုက်၍၊ လင့်အကြိုက်သို့ပါ၍ နေရှာကြရကုန်၏။
တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်၊ အဒါသိပိ၊ ရှေးဦးမူလ၌၊ ကျန်မ-မဟုတ်
ပါကုန်သော်လည်း ဒါသိဟောန္တိ၊ ကျန်စာရင်းနှင့်၊ ကျန်အရင်း
အဖြစ်သို့ ရောက်ရှာကြကုန်၏။ နာရိနံ၊ မိန်းမတို့၏၊ ဒါသဗျံ၊
လင်တို့ လက်အောက်၌၊ ကျန်အဖြစ်သို့ ရောက်ရခြင်း သည်၊
အဟော၊ ထွေးလိုက်တိုင်းရယ်ဘွယ်ရာ လွန်စွာအံ့ဩသို့ကောင်း
လှပါပေသတည်း။

သို့ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့်၊ သည်တသက်မှာ ကျွန်ထွင်း
မနက်ကြရအောင်၊ ချောင်ချောင်ချိချိ၊ လင်မရှိ၊ သားမရှိ၊ နေထိုင်
ကြစို့ရဲ့၊ အိမ်ရာထောင်မှုကို ကြဉ်ရှောင်၍၊ လွတ်အောင်ရုံးကြပြီး
လျှင်၊ သာသနာရေး၊ သာသနာအလုပ်၊ ကိုသာ အားထုတ်

ကြိုးစားလျက်၊ တရားနာလှိုသာနေကြစို့နဲ့။ အဲ-သည်လိုတိုင်ပင်ပြီး၊ မယ်သာမာနှင့် သာမာဝတီဘို့ နှစ်ဦးဟာ၊ အထူးချစ်ခင်စွာ နေထိုင်ကြတယ်။ အပျိုစင်စစ် လွတ်လပ်တဲ့အဖြစ်နှင့် နေထိုင်ကြရတဲ့အတွက်၊ ကုသိုလ်ရေးမှာ လွန်စွာခရီးတွင် ကြတာပေါ့လေ။ ပညာခါတ်ခံ ရင့်သန်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြလေတော့၊ ပိဋကတ်ဒေသနာကိုလဲ၊ ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းကြဟယ်။

ထိုနောက် ဘယ်လို အကြောင်းထူး၊ ဖြစ်ပေါ်လာသလဲလို့ဆိုတော့၊ ကောသန္တိပြည်ကြီးအရှင်၊ ဘုရင်ဥတေနမင်းကြီးက သာမာဝတီ၏ ချောကြောင်း၊ လှကြောင်း၊ လိမ္မာကြောင်း၊ များကို ကြားသိတော်မူတဲ့အတွက်၊ ကောက်ယူ ရွေးချယ်တော်မူပြီး၊ မိဖုယားကြီးအရာ၌ ခန့်ထားပါရော။ ။ သာမာဝတီမှာ၊ မင်းအာဏာကို မလွန်ဆန်သာဘဲအတွက်၊ တကယ်မနှစ်သက်ဘဲနှင့် ဘုရင့်လက်သို့ ပါသွားရတော့တာပေါ့။ တိုင်ပင်ထားတဲ့အချက်လဲ ပျက်သွားတယ်။ သနားစရာကြီးပေါ့နော်။ ။ သဘောတူ တိုင်ပင်တဲ့အချက်၊ မင်းအာဏာကြောင့် ပျက်သွားတော့၊ ခတ်ရှက်ရှက် ရှိတာနှင့် သာမာဝတီကလဲ၊ မိတ်ဆွေချစ် မယ်သာမာကလေးကို ခတ်ရှက်ရှက်ဖြစ်နေရှာတယ်။ အတွေ့မခံဝံ့အောင် ရှက်ရှာတာပေါ့။ မိဖုယားဖြစ်သွားတဲ့အတွက် မိတ်ကြီးဝင်ရှာတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။

သာမာဝတီ မိဖုယားဖြစ်သွားတော့၊ မယ်သာမာမှာ သူ့မြောသနားစရာ တကိုယ်ထဲ ကျန်ရစ်ရှာတယ်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစပြီး အလွန်ချစ်ခင်လာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့၊ မတွေ့ဘဲလဲ မနေနိုင်ကြဘူး။ မယ်သာမာက ကြံစည်စဉ်းစားသည်မှာ၊ ‘‘မကြာ မိတ်ဆွေချစ် သာမာဝတီဖြင့်၊ ကျားလက်သို့ ယုန်ကလေး ရောက်သလို၊ ယောက်ျားလက်သို့ ရောက်သွားရှာပြီ၊ မင်းစိုးအာဏာကို မလွန်ဆန်သာလို့ ပါသွားရှာတာ အမှန်ဘဲ။ လွန်စွာ ဆင်းရဲရှာလိမ့်မယ်။ ဘုရင်ဆိုတာ မိဖုယားတွေက များပါတယ်သန့်၊ တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြ၊ ငြူရူကြနဲ့၊ မိတ်ဆွေမကလေးမှာဖြင့်၊ လတ်လတ်

လောလောနှင့်၊ ပြိတ္တာတောသို့ ရောက်သွားသလို၊ နေရှာလိမ့်မယ်။ ရုပ်ကလေးကနုနယ်၊ စိတ်ကလေးက သိမ်မွေ့ပါသည်။ မိဖုယားတို့အလယ်မှာ၊ ဘယ်လိုများနေရှာလိမ့်မယ်မသိ။ တိုင်ပင်တဲ့ ကတိပျက်လို့ ရှက်လဲ ရှက်ရှာပေလိမ့်မယ်။ ငါမိဖုယားရယ်လို့၊ ကြွားမောက်တဲ့စိတ်မျိုးတော့ ရှိမဲ့မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူထံသို့သွားပြီး၊ တရား စကား နှင့် ဖြေချေရလျှင်၊ သူ့ကို ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့သလိုဖြစ်မှာတဲ့။ အဲ သည်လို စဉ်းစားပြီး၊ တနေ့တော့ သာမာဝတီ မိဖုယားအထံသို့၊ မယ်သာမာကလေး သွားရောက်တယ်။ သာမာဝတီကလဲ၊ အချစ်ဟောင်းမိတ်ဆွေကလေးလာတော့ လွန်စွာ နှစ်သက်ရှာတာပေါ့။ သာမာဝတီက ချစ်ခင်ယုယစွာ လက်ခံပြီး၊ မိဖုယားဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းများကို၊ အလုံးစုံ ကြေနပ်အောင် ပြောရှာတယ်။ တိုင်ပင်ရင်း ကတိပျက်တဲ့အဖွဲ့က၊ သူ့အပေါ်မှာ အံ့ ပြစ် မ ထား သို့ ကိုလဲ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရှာတယ်။

မယ်သာမာကလဲ၊ မင်းတို့အာဏာဆိုတာ လွန်စွာကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့အတွက်၊ လွန်ဆန် ငြင်းပယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မင်းအာဏာကြောင့် မလွှဲသာ၍၊ မိဖုယား ဖြစ် သွား ရတာ ကို သိသဖြင့် အပြစ်မတင်သင့်ကြောင်းများကို ကြေနပ်စွာပြောကြားတယ်။ အဲ-သည်အခါကျတော့၊ နှစ်ဦး နှစ်ဝ စိတ်ချလက်ချ၊ ကြေကြေနပ်နပ်သင့်မြတ်ညီညွတ်စွာနှင့် ယခင်ကလိုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံကာ နေကြပြန်တယ်။ မယ်သာမာက နန်းဘော်သို့ မကြာမကြာသွားပြီး၊ သတိထား၍ နေထိုင်ဖို့အကြောင်း၊ ဘုရင်ဆိုတာ စိတ်မထင်လျှင်၊ ခဏချင်းအထင်လွဲ၍၊ မထောက်မထား စိရင်တတ်ကြောင်း၊ ဂုံးတိုက်စကားကိုလဲ၊ ပြောဘန်များတော့၊ ယုံတတ်ကြောင်း၊ လင်တယောက်ထဲမှာ၊ မယားများစွာ စုရုံး၍ နေထိုင်ရခြင်းဟာ၊ မိန်းမတို့မှာ အဆင်းရဲဆုံးဖြစ်ကြောင်းများကိုလဲ၊ သွားတိုင်း၊ သွားတိုင်း၊ သတိပေးလေ့ရှိတယ်။

ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်ကြတဲ့အတွင်း၊ မာဂဏ္ဍီဆိုတဲ့အယုတ်မကို၊

၂၀၄

စောရိအာသာပြန်

သူမိဘများက ဥတေနမင်းကြီးကို ဆက်သကြတဲ့ အတွက်
မင်းကြီးကလဲ မိဖုယံားမြှောက်ပြန်တယ်။ မာဂဏ္ဍိယမှာ စိတ်ထား
ယုတ်မာသော်လဲ၊ မိန်းမအဖွဲ့၏လက်နက်ဖြစ်တဲ့ အရုပ်အဆင်းက၊
အထူးသဖြင့် လှပတဲ့အတွက်၊ ဥတေနမင်းကြီးကလဲ နှစ်သက်
တော်မူပြန်ပါရော။ ယောကျ်ားဆိုတဲ့လူမျိုးဟာ၊ အဆင်းကလေး
လှပြီဆိုမှဖြင့်၊ အတွင်းက စိတ်သဘောကို မစိမစစ်ဘဲ၊ အရမ်း
ချစ်ပြီး၊ နှစ်နှစ်သက်သက်နှင့် စုံမက်လေ့ရှိတာကလား။

မာဂဏ္ဍိမိဖုယံားဖြစ်လာတော့၊ သာမာဝတီအပေါ်မှာ၊ မနာလို
ဝန်တိုခြင်းတွေများပြီး၊ သူ့စွမ်းအားရှိသလောက်၊ ဘုရင်မုန်း
အောင် ဂုံးတိုက်တယ်။ ။ မာဂဏ္ဍိယမှာ၊ လှလဲလှတဲ့သူ၊ အမူအရာက
လဲ ကန့်ကပာ၊ ယောကျ်ားတို့ခွေယိုင်လဲအောင်၊ အဆွေကောင်းတဲ့
အတတ်ကို၊ နူးနပ်တဲ့အတွက်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ၊ မာဂဏ္ဍိ
ဘက်သို့ ခပ်ပါပါဖြစ်သွားပြန်ရော။ သည်လိုဖြစ်တဲ့အခါ၊ သာမာ
ဝတီဆိုတဲ့သူတော်ကောင်းမလေးမှာ လွန်စွာဆင်းရဲရှာတိပေ။

(မှတ်ချက်။ ။ သာမာဝတီနှင့် မာဂဏ္ဍိတို့ အကြောင်းကို၊
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအပေါင်းတို့၊ ကောင်းစွာ ကြားဘူးကြမည်ဖြစ်
၍၊ အထူးချဲ့၍ ရေးသားရန်မလိုတော့ပေ။)

မာဂဏ္ဍိအတွက်နှင့်၊ စိတ်လက် ချမ်းမသာ ဖြစ်နေတဲ့အခါ၊
မယ်သာမာလာရောက်တော့၊ စိတ်ဆင်းရဲပုံများကို၊ သို့ကလိုပြော
ကြားရှာသတဲ့။ ။ ချစ်ဆွေတိုင်ပင်တဲ့အတိုင်း နေခွင့်မရဘဲ၊ ကံဆိုး
နှိပ်စက်၍၊ ယောကျ်ားလက်သို့ရောက်ရတဲ့ဒုက္ခ ဖြင့်၊ လှလှကြီးတွေ
နေပေါ့။ ။ မာဂဏ္ဍိဆိုတဲ့ မိဖုယံားအသစ်ကို၊ ချစ်မြတ်နိုးတော်မူ
ပြန်တယ်။ သူဂုံးတိုက်တဲ့အရေးကိုလဲ။ မစစ်မဆေး ယုံတော်မူ
ပြီး၊ ရှေးကလို ကြည်ကြည် ဖြူဖြူ ရှိတော်မမူဘူး။ မာဂဏ္ဍိရဲ့အ
ဆောင်မှာသာ ပျော်တော်မူနေတော့တာဘဲ၊ သည်စကားကိုလဲ၊
နားဝင်တော်မမူဘူး။ ။ မိဖုယံားဆိုတာ၊ ဆင်းရဲသားတို့၏ မယံား
များလောက်မှ၊ လွတ်လပ်ခွင့်မရဘဲ၊ စိတ်မငြိမ်လို့ စည်းစိမ်လဲ
မရှိဘူး။ အခက်သားဘဝသို့ ရောက်နေပြီ။ ထွက်ပေါက်ကို

စေတီအာသာပြန်

၂၀၅

ရှာလို့လဲမတွေ့နိုင်တော့ဘူး၊ ဆင်းရဲဝန်က လွတ်အောင် မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။

အဲ-သို့ကလိငြီးထွား၍၊ တိုင်ကြားပြောဆိုတော့၊ မယ်သာမာက “အစတုံးက သည်လိုအရေးတွေကိုမြင်လို့၊ သတိအမြဲ ပေးနေတာဘဲမဟုတ်လား၊ ကယ်နိုင်သို့ဆိုတာလဲ လွန်စွာခက်ပါတယ်။ မဂဏ္ဍိရုံအပေါ်မှာ၊ မေတ္တာကိုသာပို့ပေတော့၊ မကောင်းကြံလျှင်၊ သူကံနှင့်သူအကျိုးပေးလိမ့်မပေါ့။ ။ ရတနာသုံးပါးကိုလဲ ရှေးက ထက်အားထားပါ၊ ထီးနန်းဆိုတာ အလွန်အန္တရာယ်များတာမျိုးကလား” ဤကဲ့သို့ပြောကြားပြီး၊ တတ်စွမ်းသမျှအားပေးရှာသတဲ့။

ထိုနောက်များမကြာမှီအတွင်း၊ မဂဏ္ဍိရုံ၏အကြံဆိုးကြောင့်၊ ကံညှိုးမိုက် ကြိုနေတဲ့ သာမာဝတီမှာ၊ ဖြွေရုံသင်းပင်းနှင့် တကွ၊ တဆောင်လုံးမီးလောင်ခံရပြီး၊ အနိစ္စရောက်သွင်းရှာပါရော။

သာမာဝတီ သေဆုံးစုတ်ကြောင်းကိုကြားစေကာမယ်သာမာမှာ၊ လွန်စွာထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ပူပြင်းစွာ သောကာဖြစ်ရရှာတော့တာပေါ့။ တသက်လုံးချစ်လာတဲ့ သူတယောက်၊ သေခြင်းမလှသေရဟယ် ဆိုတော့၊ ဘယ်မှာဖြေဆိုလို့ ရနိုင်ပါတော့မလဲ။ မယ်သာမာကလေးမှာ၊ သည်အခါကစပြီး၊ လူ့ဘောင်လောကကြီး အတွင်းဝယ်၊ ခင်တွယ်တဲ့စိတ်မျိုးတွေပျောက်ပြီး၊ ကြောက်လန့်တဲ့ သံဝေဂစိတ်တွေသာများ၍၊ မနေမနားပူပန်၍ နေရှာရတော့တာဘဲတဲ့။ အိမ်ထောင်ပြုမိတဲ့ အတွက် သာမာဝတီမှာ သည်လို ဒုက္ခမျိုးနှင့် တွေ့ရတာဘဲဟု စိတ်ထဲမှာ အမြဲစွဲပြီး၊ အိမ်ထောင်ကြတဲ့မိန်းမတွေကိုမြင်လျှင်၊ အလိုလိုထိတ်လန့်နေသတဲ့။

တနေ့ကျတော့ သည်သောက ကြီးထဲမှာ၊ ငါးနေ့လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သာသနာတော်အရိပ်ကို ခိုလှုံ၍၊ အသုံးစုံ ဒုက္ခပြတ်အောင်၊ မြတ်သောရဟန်းဘဝသို့ကူးပါတော့မယ်ဟုစိတ်ပြဋ္ဌာန်းပြီး၊ ဘိက္ခုနီမ ကျောင်းသို့ ထွက်သွား၍ ရဟန်း ပြု ရှာ တယ်။ ရဟန်းပြုတဲ့အခါ ‘‘သာဓကစေတီ’’ရယ်လို့၊ ရှေးအမည်အတိုင်း တင်ရှားသတဲ့။

၂၀၆

ထေရီအာသဝဠာ

ရဟန်းပြုပြီးတဲ့အခါ၊ ကျပြန်တော့တဲ့ ချစ်ဆွေသာမာဝတီရဲ့ အတွက်၊ ပူပန်တဲ့ ဝိတက်တွေ မကင်းဘဲ၊ အမြဲ သောက များ သဖြင့်၊ တရားကိုအားမထုတ်နိုင်ဘဲ နေပြန်တယ်။ စိတ်မအေးတဲ့ အတွက် သမာဓိကို မွေးလို့မရနိုင်ရှာဘူး။ ။ အခိုင်အမြဲ စိတ်ထဲ မှာ စွဲနေလို့၊ ဖြေပါသော်လဲမပြေနိုင်ဘဲ၊ သာမာဝတီရဲ့ မျက်နှာကို မကြာမကြာ မြင်နေသတဲ့။

တနေ့သောအခါ၊ အရှင်အာနန္ဒာကိုယ်တော်မြတ်နှင့်၊ ဆွမ်းစား စရပ်တခုမှာ တွေ့တော့၊ အရှင်အာနန္ဒာက၊ သာမာ ထေရီကို သည်လို ဟောပြော ဆုံးမတော်မူတယ်။ ။ အို ... နှစ်မတော် သာမာထေရီ၊ သူတပါးတို့မီးကို မိမိသို့မကူးစေနှင့်၊ သာမာဝတီ မှာ သူကြွမ္မာအလျောက်၊ မီးလောင်ခြင်းကို ခံရတာတယ်။ သင့်မှာ မီးလောင်ခံရတာမဟုတ်ပါကလား။ ။ သာမာဝတီကိုလောင်တဲ့ မီးဟာ၊ အတွင်းမီးမဟုတ် အပြင်က ဗဟိဒ္ဓမီးဖြစ်လို့၊ ကြီးကျယ် စွာကြောက်လန့်ဖို့မရှိဘူး၊ အတွင်းမီးကိုသာ များစွာကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သင်၏အတွင်းသန္တာန်မှာ၊ ကိလေသာမီးတွေ အမြဲ တောက်လောင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အတွင်းမီးကို ငြိမ်းအောင် မသတ်ဘဲနှင့် မဆိုင်တဲ့အပမီးကြောင့်၊ အစိုးရိမ်ကြီး နေတာ၊ အလွန်နစ်နာလှပါတကား။

အဲ-သည်လို ဟောကြားတော့၊ သတိတရားရပြီး၊ ယနေ့ကစ၍၊ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌လောင်တဲ့မီးကို၊ အ ပြီး ငြိမ်း သတ် ရ အောင် ကြိုးစားမှတော်တော့မှတဲ့လို့၊ စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ တကိုယ် တည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထွင်းသို့ဝင်ကာ၊ ဘာဝနာအလုပ်ကို အားထုတ်တယ်။ ။ စိတ်ငြိမ်ခြင်းမရှိ၊ သမာဓိမရတဲ့ အတွက်၊ ဘာဝနာအလုပ်ဘက်မှာမပျော်မွေ့ဘဲပြီးငွေ့လှသဖြင့်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းထဲမှာ၊ ကြာရှည်စွာ မထိုင်နိုင်ဘဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ထွင်းမှ အတင်းဆင်းလာသတဲ့၊ ထိုနောက်တဖန်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ် ကို ဖြုတ် ပစ် လို့ မ တော် ဘူး၊ ကိလေသာငြိမ်းအောင်၊

ထေရီဘာသာပြန်

၂၀၇

စိတ်ကို ထိန်း မှ ဘဲ၊ အဲ-သည်ကဲ့သို့ စိတ်တင်းပြီး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ တက်ပြန်တယ်။ ဘာဝနာအထုပ်ကို အားထုတ်ပြန်တော့ ယခင်ကလိုပင် စိတ်ငြိမ်ခြင်းမရှိ သမာဓိမရတဲ့ အတွက်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက အတင်းထွက် ပြန် ပါရော။ သည်နည်းအတိုင်း၊ ထွက်ချည်ဝင်ချည်နှင့် မတည်မတန့်ဖြစ်ပြီး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှဆင်းခဲ့တာ၊ လေးငါးကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိသွားတယ်။

ထိုနောက် ‘‘ကိုယ့်စိတ်ကို မနိုင်ဘူးဆိုလျှင်၊ အရှုံးစာရင်းသို့ သွင်းရလိမ့်မည်။ အခြားဘိက္ခုနီမများတော့၊ ဘာကြောင့်စိတ်ကို နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်သလဲ။ လူချင်းမတူပါလျှင်၊ လွန်စွာရှက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ။သမာဓိထိမ်းအုပ်၍၊ စိတ်ကိုမချုပ်နိုင်လျှင်၊ သံသရာက ဘယ်အခါမှ ထွက်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ။သည်ကနေ့ကစပြီး သိကြရော့မယ်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတည်းဟူသော စစ်မြေပြင်မှာ၊ စိတ်တည်းဟူသော ရန်သူနှင့် တွေ့ဆုံင်ပြီး၊ နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်တော့မည်။ ။အဲ-သည်ကဲ့သို့ရဲဆေးတင်ပြီး၊ ထက်မြက်တဲ့သဘောထားနှင့်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ဝင်၍တရားအားထုတ်တော့၊ မိမိကိုယ်တိုင်စိတ်ကိုနိုင်သဖြင့်၊ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာပင်၊ ကိလေသာ ကုန်ခမ်း၍၊ ရဟန္တာမ အဖြစ်သို့ရောက်လေသတည်း။

ရဟန်းကိစ္စပြီးမြောက်၍ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ရောက်တဲ့အခါ၊ အလွန်ဝမ်းသာလှသဖြင့်၊ မိမိအဖြစ်ကို ထွေးတောပြီး၊ ဤကဲ့သို့သော ဥဒါန်းဂါထာကို ရွတ်ဆိုလေသတည်း။

(၁) စတုက္ခတ္တံ၊ ပဉ္စက္ခတ္တံ၊ ဝိဟာရာ ဥပနိက္ခမိ။
အလဒ္ဓါ စေတသောသန္တိံ၊ စိက္ခေ အဝသဝတ္တိနိ၊
တာဿာမေ အဋ္ဌမိရတ္တိ၊ ဘဏ္ဍာမယှံ သမ္မဟတာ။

(၁) အဟံ၊ အက္ခနိပ်သည်၊ စေတသောသန္တိံ၊ စိတ်၏ခိုင်တည်၍၊ အေးကြည်ငြိမ်းချမ်းခွင့်ကို၊ အလဒ္ဓါ၊ မရလေသောကြောင့်၊ စိက္ခေ၊ အတွင်းစိတ်သန္တာန်၌၊ အဝသဝတ္တိနိ၊ အလိုသို့ပါအောင်မဆုံးမ နိုင်သောကြောင့်၊ စတုက္ခတ္တံ၊ လေးကြိမ် တိုင် တိုင်၊

၂၀၈

ထေရီဘာသာပြန်

ပစ္ဆန္ဒတ္တံ၊ ငါးကြိမ်တိုင်တိုင်၊ ဝိဟာရေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွင်း၊ ဥပနိက္ခမိ၊ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထွက်ခဲ့မိပါသတည်း။ တဿာမေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကထွက်၍၊ ဗိတပျက်သော ထုံအက္ခန္တိအား၊ ရက္ခိ၊ ညဉ့်သည်၊ အဋ္ဌမိ၊ ရှစ်ရက်မြောက်လေ၏။ တတော၊ ထုံ ရှစ်ရက်မြောက်သော အခါမှ၊ မယျံ၊ အက္ခန္တိသည်။ တဏှာ၊ သံသရာ၏ မဏ္ဍိုင်၊ ခရိုင်အချုပ်ကြီးဖြစ်သော တဏှာရန်သူကြီး ကို၊ သမ္မဟတာ၊ သုတ်သင်ပယ်ရှင်း၍၊ အတင်းသတ်ဖြတ်အပ်လေ သတည်း။

(၂) ဗဟူဟိ ဒုက္ခဓမ္မေဟိ၊ အပ္ပမာဒ ရတာယ မေ၊

တဏှက္ခယော အနုပ္ပက္ခော၊ ကတံ ဗုဒ္ဓဿ သဒ္ဓသနံ၊

(၆) သာမာထေရီဝတ္ထုပြီး၏။

(ဤဒုတိယ ဂါထာမှာ၊ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အဘယ ထေရီဝတ္ထု တွင်၊ အနက်ပြန်ဆိုပြီးဖြစ်၍၊ ဤဝတ္ထု၌ အထူးပြန်ဆိုရန် မလို တော့ပေ။ ။ ယခင်ဂါထာနှင့်အတူပင် ဖြစ်တော့သည်။)

ဤဝတ္ထု၌နည်းယူဘွယ်မှာ၊ သံဝေဂယူ၍၊ သာမာဝတီသည်၊ အိမ်ရာထောင်ခြင်းကစွဲကို၊ ဆောင်ရွက်ရလေသဖြင့်၊ လှလှကြီး၊ ဒုက္ခတွေ့ရ လေသည်။ ဤနည်းဟူစွာ၊ အိမ်ရာထောင်ခဲ့ပါလျှင်၊ တနည်းနည်းဖြင့်၊ ဒုက္ခတွေ့ရတော့မည်ဟု ဆင်ခြင်သင့်ပေသည်။ သာမာထေရီသည်၊ မိတ်ဆွေသာမာဝတီ၏ဘေးဒုက္ခကိုကြားရ သဖြင့်၊ မိမိကိုယ်တိုင်တွေ့ရသလောက် ဒုက္ခရောက်ခါ၊ သံဝေဂ ရပြီးလျှင်၊ လွတ်မြောက်အောင်ကြံလေသည့်နည်းနှင့်အတူ၊ အမျိုး သမီးတို့သည်၊ မိမိတို့ချစ်ဆွေတို့၌၊ ကြောက်လန့်ဘွယ်ရာဒုက္ခတွေ့ နေသည်ကိုသိရှိခဲ့ပါလျှင်၊ ငါလည်းထိုနည်းတူ ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု၊ သံဝေဂဖြစ်ပွားပြီး၊ တရားဘက်ကို ညွှတ်ကိုင် လိုက်ပါသင့်ကြ၊ ပေသတည်း။

ဒုကနိပါတ် ထေရီဘာသာပြန်ပြီး၏။

ထေရီဘာသာပြန်၊ ပထမတွဲပြီးပြီ။

ဒုတိယတွဲကို ဆက်လက်၍ ဘတ်ရှုတော်မူကြပါ။

ကျေးဇူးရှင် လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ဒီပနီကျမ်းစာများနှင့်
လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာ ဦးမောင်ကြီး ၏
ကျမ်းစာများ
သေက္ခ၊ ဆရာတော် ဦးတိလောက ၏
ပဏ္ဍိတဝေဒနိယဒီပနီ စသော ကျမ်းစာတို့ကို
ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိနေပါပြီ
အထူးအားဖြင့်
သောတမာလာ ယပ်လွှဲတရားစာ (ပ-ဒု) နှင့်
ဓမ္မမဉ္ဇရီ ယပ်လွှဲ (ပ-ဒု-က) တို့ကို
ပုံနှိပ်၍ မကြာမီ ပြီးပါတော့မည်။

ဗြာဟ္မဇနိဋ္ဌာန

မောင်သန်းမောင်

နံပါတ် ၅၄-၅၅

လယ်တီ စာပေ ဖြန့်ချိရေးဌာန

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးထူး

ရန်ကုန်မြို့။